&lis.Roman.8

τεῖχος. ν. um factus.

ci .6.v.12.

ate θυμὸς desunt ἀθυμέω. ῶ. animum despondeo,

C μὴ ἀθυμῶσι. εὔθυμος. ν. ὁ. ἡ. qui est bono animo.

A . εὐθυμότερον, meliore animo. Actor. 24. v. 10.

o sum animo. Actor. 27. v. 22. 25. hilaris sum.

I 3. ἐνθυμέομαι. οῦμαι. cogito. Actor. 10. versu 19.

a ω, Matth. 1. v. 20 ἐπιθυμέω. ῶ. concupisco. Fut.

or.1. ἐπιθύμησα. Luc.22.v.15. 1.Corinth. 10. v.6.

oncupiscentia, Luc. 22.15. ἐπιθυμίᾳ ἐπεθύμησα.

H han.8. v.44.

. Actor.10.v. 13. θῦσον (a.1. act.imper.) macta.

. Heb. 9. v. 9 non θύσαι. εἰδωλόθυτον. ν. τὸ idolis

im tor.15.v,29. 1.Corinth.8.v.1.

erl. 2.& 3. interponatur θωὴ. ῆς. ἡ. damnum, mul-

ct ἡ. impunitus, indemnis, item innocens. Matth.

27.

à fine. ἀρχιερατικός. ἡ. ὸν. pontificius. Actor.4.6.

suo singula notentur loco. αἰάστα pro ἀνάστηθι per

apo or. 12 v.7. surge (a.2. imperat.Act.) ἐξανάστασις.

εως. . resurrectio. ἀναστατόω. ῶ. ὠσω. ωκα. subuerto, la-

be dimoueo, ad seditionem concito. Actor. 17.v.6.

G ἀστατέω. ῶ. incertis sedibu vagor. 1. Corinth.4.

v.1 σις. εως. ἡ. seditio, 1. Corinth. 14. v. 33 ἀποκατάστα-

σις. utio, Actor. 3.v. 21. ἐπιστάτης. ν. ὁ. magister. in

Vo Luc. 5.v. 5. ἐπισύστασις. εως. ἡ. coitio, concitatio,

con or.24.v.12. ἀντικαθίστημι, resisto. Heb. 12.v.4.

P καθαρίζω, perpurgo. Matth. 3.v.12. διακαθαριεῖ

Att θαριῶ (fut.1.act.)

interponatur loco ἀκατακάλυπτος. ν. ὁ. ἡ. non vela-

us, orinth. 11.v.13.

P ιος. ν. ὁ. ἡ. sterilis. Iudæ.v.12.

P αιος. αία. αιον. sincerus, innocens. (ἀόργητος) Matth.

d 2.15. ἄκρατον. ν. τὸ. merum, vinum non dilutum

qua .v.10.

P. αἰσχροκερδής. έος. ὁ, ἡ. turpem quæstum faciens, 1. Ti-

Bb moth

μηκινῶ, dimoveor, Coloss. 1. v. 23. συγκινέω, co
ctor. 6. v. 12. συνεκίνησαν τε τὸν λαόν, concitaruntq; pl

Pag. 101. c. 1. inter l. 5. & 6. referatur κλαίω. fleo,
v. 18. Ῥαχὴλ κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς, Rachel deflens
Fut. κλαύσω. Iohan. 16. v. 20. Aorist. 1. ἔκλαυσα, Lu
ἔκλαυσε πικρῶς, aor. 1. imper. κλαύσατε, in pl. κλαύσα
cob. 4. v. 9. κλαυθμός. ὁ. ploratus, fletus, Matt
24. v. 51.

Pag. 101. c. 2. inter l. 5. & 6. κλείω etiam significat
est κλεῖος. εος. & quod vsitatius est, κλέος. εος. τὸ, glo
20 Cæterum addantur ἀποκλείω, occludo, Luc. 13
excludo, Galat. 4. 17. Fut. σω. a. 1. ἐξέκλεισα. a. 1. pa
Roman. 3. 27. κατακλείω, includo a. 1. κατέκλεισα, A

P. 102. c. 2. l. 3. addatur χαλκολίβανον, chalcoliban
Ibidem ad κλίνω. κλίμα. τος. τὸ. regio, plaga, tractus
2. Corinth. 11. 10. A Geographis spatium illud i
rallelos, quo diei longitudo ad dimidiam horam
clima dicitur. κλινίδιον. ου. τὸ. lectulus, Luc. 5. 19. 24.

P. 104. c. 1. deest κοινωνικός. ὁ. ὀν. æquabilitatis stu
facilis conuictus, 1. Timoth. 6. v. 18.

P. 107. c. 1. l. 10. à fine addatur vos.

P. 108. c. 1 intersere suo loco συγκομίζω vnà effero
συνεκόμισαν (3. pl. a. 1. act. ind.) vnà exportarunt.

P. 109. c. 1. deest. ἀργυροκόπος. ου. ὁ. argentarius, faber
Actor. 19. 24 εὔκοπος. ου. ὁ. ἡ. facilis. εὐκοπώτερον, facilius
Luc. 18. v. 25.

P. 109. c. 1. inter l. 8. & 9. deest thema κόπρος. ου.
tum, κοπρία. ας. ἡ. stercus, sterquilinium, Luc. 13. 8. &

P. 112. c. 1. ἀνακράζω exclamo. a. 1. ἀνέκραξα, Luc. 23
ξαν παμπληθεὶ, exclamauir vniuersa turba.

P. 114. c. 1. ante κρίνω. κρίνον. ου. τὸ lilium, Matth. 8. v.

P. 119. c. 2. ἀδιάκριτος. ου. ὁ. qui est absque disceptat
3. 17. δικαιοκρισία. ας. ἡ. iustum iudicium, Roman. 2. 5.

P. 116. in κρίνω. ἀνυπόκριτος. ου. ὁ. ἡ. minime fuca
omni simulatione, Roman. 12. v. 9. εἰλικρινής. ἐς.
purus, non fucatus. q. d. τῇ. εἵλῃ κρινόμενος. εἵλη, siue
solis splendorem. Philem. 1. 10. 2. Pet. 3. 1.

Only 2 copies recorded

L 4. C

1316

ANGELI CANINII ANGLARENSIS

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ,

COPIOSISSIMI GRÆCARVM *Latinarumq; vocum Indicis accessione per* CAROLVM HAVBŒSIVM locupletatus.

In quo quicquid vetustißimi scriptores de Græcæ linguæ ratione præcipiunt: atque adeò omnia *quæ ad Dialectos intelligendas, & Poetas* penitus cognoscendos pertinent, facili *methodo exponuntur.*

Eo accedunt plurimorum verborum Originis *explicatio, & regulæ quædam breues de* ratione SYNTAXEOS.

LONDINI

Apud *Ioannem Billium*, Typographum REGIVM.

CIↃ. IↃ. C. XXIV.

ANGELVS CANINIVS GRÆCI SERMONIS STVDIOSIS.

CVM noua multa, & à paucis hactenus obseruata his meis commentariolis, quos de linguæ Græcæ ratione confeci, complexus sim: priusquam de re ipsa agere incipio, paucis mei consilij rationem studiosis reddendam censeo: ne quis temerè quædam, non perspecta satis nostrâ sententia, contemnat aut reprehendat. Nam cùm Sermonis Græci cognitionem omnibus optimarum artium amatoribus necessariam esse iudicaremus, quæ nostra ætate à doctissimis viris Græcarum literarum ope illustratæ, atque in antiquum dignitatis gradum restitutæ sunt, multa etiam nunc desiderari animaduertebamus, quæ à Grammaticis prætertita magnam sæpe studiosis adolescentibus difficultatem afferunt. Ea autem ferè ad Analogiam, & Dia-

lectorum varietatem pertinent: quæ duæ res, cùm vtilitatem maximam habeant, negligenter expositæ sunt à iunioribus. Nam veteres quidem de eis accuratissimè scripsisse scimus: quorum scripta si ad nos peruenissent, hoc labore supersedere poteramus. Nunc verò cùm multa ex Athenæo scriptore eruditissimo & copiosissimo, & Eustathio Homeri interprete diligentissimo, alijsq; eius generis auctorib. notata atque collecta ad priuatum vsum haberemus: quò accedebant, quæ continenti obseruatione iam inde à pueritia super hac re è Græcis ferè omnibus scriptoribus excerpseramus: hortatu nobilissimi, & bonarum literarum studiosissimi iuuenis Matthæi Priuli, ea edere constituimus. Verùm quoniam quæ ad Dialectos attinent, adeò minuta sunt & varia, vix vt magno labore ediscantur, methodum, vt arbitror, non incommodam, nec difficilem excogitauimus: vt in singulis literis varietates omnes ordine exponerentur. His addidimus multa exempla, modò Latina, modo è patrio sermone Hispanorum, Gallorum, atq; Italorum petita: vt eo adminiculo facilius memoriæ adhærescerent, cùm eius mutationis vsum in sua lingua quisque illorem cerneret. Sed ad Græcorum Dialectos redeamus: è quibus quatuor princi-

pes sunt, Attica, Ionica, Dorica, Æolica: quod aperte Strabo in Græciæ descriptione demonstrauit. Aliæ enim vt Bœotica, Cretica, Thessalica, Chalcidica, & cæteræ singulares ad vnam ex illis quatuor generalibus reuocantur.

Communis Dialectus dicitur, non qua aliqua natio aut scriptor vtatur, sed quæ verba ab alijs non immutantur, ea ad communem Dialectum referenda sunt, vt ἄρτος, χρυσὸς, λέγω, γράφω: aliaq́; generis eiusdem.

Attica omnium elegantissima, & copiosissima, eloquentiæq́; altrix: quam plurimi nobilissimi scriptores celebrarunt.

Huic affinis Ionica, quam vetustissimi auctores vsurparunt, Democritus, Hippocrates, Herodotus: Homerus etiam magna ex parte atq; Hesiodus.

Dorica suauissima est, & Poëtis mollioribus accommodatissima: quam etiam Tragicorum Chori ad temperandam argumenti acerbitatem receperunt. Ea vsi sunt Pythagorici, Pindarus, Epicharmus, Sophron, & Theocritus.

Huic similis Æolica, Melicis apta, quam scriptis expressere Alcæus, Sappho, alijq; permulti è quibus præter pauca quæ ab alijs citantur, nihil omnino Fortuna reliquum fecit.

¶ 4

Latini suæ linguæ magnam partem à Pelasgis mutati sunt, qui ex Arcadia duce Euandro in Italiam venerunt: vt canit Dionysius.

Τυῤῥηνοὶ μὲν πρῶτ', ἐπὶ δέ σφισι φῦλα πελασγῶν,
Οἵποτε κυλλήνηθεν ἐφ' ἑσπερίην ἅλα βάντες,
Αὐτόθι ναιήσαντο σὺν ἀνδράσι τυῤῥηνοῖσι.

Tum à Doriensib. multa acceperunt, qui eam Italiæ oram, quæ posteà magna Græcia nominata est incoluerunt.

Scribit etiam Quintilianus ex Græcis orta esse plurima, præcipueque Æolica ratione, cui sermonem Latinum esse ait simillimum, declinata. Æoles autem à Doriensibus non multum distant.

At quomodo Græci & Latini à Pœnis & Syris multa ad linguam suam locupletandam sumpserint, præter alia argumenta, non leue est, quod literarum Græcarum nomina Syriaca sunt & Punica: & ipsum Cadmum è Phœnicia non tantùm literarum formas, sed linguam quoque, quæ posteà, vt sit aliquantum immutata sit, attulisse consentaneum est. Sed de hac quidem re aptior erit dicendi locus, cùm de lingua Punica agemus. Cuius præceptiones Grammaticas, & Lexicon propediem, Deo adiuuante, emittemus. Tunc sanè intelligent studiosi, quanto studijs literarum emolu-

mento atque ornamento ea lingua ſit, quámq; nullo penè negocio cognoſci atque ediſci poſſit. Vt etiam eius inſcitia grauiſſimi & doctiſſimi viri, Plato & Varro lapſi fuerint cùm vterq; ſuæ linguæ originem ad aliam antiquiorem non referret. Itaque ille nimis acutè, & vt ipſe quoq; confitetur γλίσχρως, in Græcæ linguæ verborum primordijs philoſophatur: qua vetuſtiorem nullam ne ſuſpicari quidem videtur. Hic durè ſæpe & frigidè Latinorum vocabulorum originem in Latino ſermone quærit. quæ in Græco aut Punico inuenitur.

Nos linguam Hebræorum omnium eſſe credimus antiquiſſimam quod argumentis multis probare poſſumus, ſi mihi concedatur, quod ſine nefario ſcelere negari non poteſt, Moſen verum eſſe vatem atque diuinum. Nam, vt nunc alia prætercam. ex Adæ, Heuæ, Cain, Sethi, Nohæ, Abrahami, multorumq; aliorum nominibus proprijs quæ integra in linguis omnibus conſeruantur, intelligimus primam in orbe terrarum linguam fuiſſe Hebraicam: cùm in alia nulla illorum nominum vis & ratio poſſit explicari. Hanc ſequitur Syriaca & Punica, quæ illi adeò ſunt ſimiles vt eius Dialecti nominari debeant. His poſteriores ſunt Græca & Latina, quas omnes cum multa ver-

ba inter se communia habeant. à superoribus accepisse vna aliquando aut altera litera mutata probabile est. Verum nequis literas temerè variari putet, audiat Hebræos grammaticos (res enim ad linguas omnes pertinet) vt id à naturalibus causis proficisci intelligat. Scribunt itaque illi quinque esse à natura hominibus data instrumenta, quibus literæ omnes efformari atque pronunciari possent, Labra, Dentes, Linguam, Palatum, Guttur. Labris effinguntur Β, Π, Μ: vel B, P, F, M, & V consonans. Dentibus, Ζ, Σ, Ρ: Z, S, R. Lingua, Δ, Θ, Τ, Λ, Ν: D, T, L, N. Palato, Γ, Κ, Χ: vel G, C, Q, & I consonans Has enim oris partes maxime moueri illis literis exprimendis sentiunt omnes. Ξ, & Ψ duplices sunt, nec vnum sonum reddunt, vt Z. Gutturis literæ Hebræorũ, Syrorum & Pœnorum propriæ sunt. Literæ ergo quæ ijsdem naturalibus partibus formantur, facilè permutari possunt. Vt Germani B & P, V & F, D & T, vicissim commutant. Aliquando tamen aliæ literæ mutantur, vel naturæ imbecillitate & vitio, vt pueros videmus & balbos, qui cum R pronunciare non possint, ad L cognatam literam confugiunt, quod Comico lepore in Alcibiade risit Aristophanes,

Ὁλᾷς Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει.

Vel errore quodam imperitæ multitudinis fieri solet, quod vsu posteà receptum est.

Nemo ergo miretur quædam exempla à nobis poni, quæ duriuscula videri possint: sed humaniter cogitet, quàm difficile sit multa noua dicentem omnibus placere. Consideret etiam in Etymologia tria esse requirenda, significationem vel eandem, vel paulum deflexam: mutationem verecundam, à quaque aures non abhorreant: postremò exemplorum similium copiam. Quæ si adsint nihil prætereà desiderari debet, nisi prudens lector & candidus. Quod verò attinet ad has minutas verborum obseruationes, sine quibus meo iudicio rectè cognosci sermo Græcus non potest, qui eas contemnunt, audiant grauissimam Platonis sententiam,

ὃς ἂν εἰδῇ τὰ ὀνόματα, εἴσεται καὶ τὰ πράγματα.

ANGELVS CANINIVS CLARISSIMO IVVENI MATTHÆO PRIVLO, Patritio Veneto, S.

CVM superiore æstate Lutetia exissemus vt animum à grauioribus studijs abduceremus, nosque quieti traderemus, jucundè sanè beateq; viuebamus. Nihil enim eorum quæ ad moderatum & honestum otium pertinerent, requirebamus. Cælum erat salubre, & locus quem huic otio nostro delegeramus, amoenus, & rebus omnibus affluens. Attuleramus etiam nobiscum libellos, tum Latinos, tum Græcos. Et, nequid omnino ad vitam honestè degendam nobis deesset, aderant vnà sodales docti, &, quod caput est, suauissimis moribus prædit: Marianus Sabellus, nobilissimus & eruditissimus juuenis: Fabritius Brancutius, candidissimo vir ingenio, & Musis assiduè dedito: & Andreas Duditius, adolescens moribus amabilissimis, qui quam sui concitauit expectationem, non dubitamus quin magna sua cum laude sustinere ac tueri possit. Sed quid ego nunc de his

ad te? quos tu omnes & nosti optimè, & magnopere diligis. Itaque nostri nos instituti non immemores, omne otium in Græcis poëtis euoluendis consumebamus: quorum orationem, quæ quidem est dulcissima, concinnæ acutæq; sententiæ luminibus quibusdam quasi stellulis ornant, & illustrant. Quo magis eorum admirabaris inertiam qui cùm in alijs multis artibus & scientijs perdiscendis magnum laborem ponant, hoc scriptorum genus ne attingant quidem: quod quàm bene faciant, viderint ipsi. Equidem ita existimo quod tu minimè ignoras, eam in Græcis Poëtis inesse suauitatem, vt vel hanc vnam ob rem dignos eos esse censeam, in quibus percipiendis magnos etiam labores excipiendos putem. At quantos fructus ex Poëtarum lectione percipimus? Certè sine ipsis, non ars dicendi, non Philosophia, non vlla honestorum studiorum pars rectè potest aut tractari, aut omnino intelligi. Quod veteres ipsi satis confirmant, ac Plato in primis & Aristoteles, qui poëtas legebant diligentissimè; quorum etiam testimonijs sua scripta ornant & tuentur. Atqui non sum nescius ab hoc studio non paucos difficultate, & varietate sermonis deterreri. Quo factum fortasse est, vt Antonius ille poëtas tanquam

alia lingua locutos non conaretur attingere. Quapropter, quæ tua est humanitas, sæpe mecum egisti, vt quæ iampridem diuturno studio, & magna diligentia conquisieram, &, vt quæq; se offerebant, annotaram: ea nunc vnum in locum collecta, atque ordine distributa ederem. Quod ego, qui tuæ auctoritati plurimum tribuo, vt tibi obtemperarem, libenter sum aggressus, atque hunc librum confeci: in quo scribendo laborem suscepi studiosis, vt existimo, non iuutilem. Nam ad poetarum tenebras discutiendas, atque adeò ad linguæ vim intelligendam, quæ necessaria fore videbantur, hic sub vno aspectu, (quod quidem ipse sciam) positæ sunt omnia. Hunc igitur à me libellum accipies, humanissime Priule: qui si aliquem studiosis iuuenibus vtilitatis fructum præbebit, tibi id magna ex parte acceptum erit ferendum. Ego vero satis vberem laborum fructum percepero, si tibi, cui plurimum debeo, hoc quicquid est, non ingratum accidisse intellexero, Vale. Lutetiæ Parisiorum.

E Collegio Cameracensi, quarto Calend. Septemb. M. D. L V.

F. B. IN LIBELLVM ANGELI CANINIJ.

MIraris docti exigua haec qui scripta Canini,
Et petis à tanto qui grauiora viro,
Desine mirari hac illum tractasse pusilla:
Is semper magnis mos fuit ingenijs.
Sic clarum æterno scripturus carmine Achillem,
Ranarum cecinit prælia Mæonides.
Sic Phrygas, & fortes ducturus in arma Latinos
Virgilius, Culicis fleuerat ante necem.

ANDREAS DVDITIVS Sbardellatus *Angelo Caninio* de Græcis Grammaticis

AVroræ vt roseo clarescit lumine cælum,
Illius aduentu vt sidera diffugiunt:
Solis & ingenti ceu nix ardore liquescit,
Et subitò riuos diffluit in tenues:
Sic dias veniet Liber hic cùm in luminis auras,
Angele musarum præsidium & columen:
Dispeream, si non Argiuæ cætera plebis
Obscuras subitò scripta petent latebras.

ANGELI CANINII ANGLARENSIS

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ.

Græcorum Literæ sunt quatuor & viginti.

Αλφὰ	Alpha	Α α	A a
Βῆτα	Beta	Β β ϐ	B b
Γάμμα	Gamma	Γ γ ſ	G g
Δέλτα	Delta	Δ δ ẟ	D d
Εψιλὸν	E exile	Ε ε	E e
Ζῆτα	Zeta	Ζ ζ ζ	Z z
Ητα	Eta	Η η	E ē
Θῆτα	Theta	Θ ϑ θ	T H th
Ιῶτα	Iota	Ι ι	I i
Καππὰ	Cappa	Κ κ	C Q c q
Λάμβδα	Lambda	Λ λ	L l
Μῦ	My	Μ μ	M m
Νῦ	Ny	Ν ν	N n
Ξῖ	Xi	Ξ ξ	X x
Ο μικρὸν	O paruum	Ο ο	O o
Πῖ	Pi	Π Γ ϖ π	P p
Ρῶ	Rho	Ρ ρ ϱ	R r
Σῖγμα	Sigma	Σ σ ς ς	S ſ s
Ταῦ	Tau	Τ τ ℸ	T t
Υψιλὸν	Y exile	Υ υ	Y y
Φῖ	Phi	Φ φ	Ph ph Ff
Χῖ	Chi	Χ χ	CH ch
Ψῖ	Psi	Ψ ψ	PS ps
Ωμέγα	O magnum	Ω ω	O ō

Ex his Vocales septem, α, ε, η, ι, ο, υ, ω.

Duæ Breues, ε, ο.

Duæ Longæ, η, ω.

Tres Ancipites, α, ι, υ, vt Latinis omnes.

Tum tres Mutabiles, quæ maximo sunt in hac lingua vsui, α ε, ο. α & ε in η, ο in ω. sed de his suo loco.

Cæteræ Immutabiles vocantur, nec sunt tamen, nisi in verborum incrementis, η, ι, υ ω.

Postremo aliæ Præpositiuæ, α, ε, η, ο, ω.

Subiunctiuæ, ι, υ.

Nam hunc seruant ordinem in diphthongis, quæ sunt duodecim:

Sex Propriæ, αι, αυ, ει, ευ, οι, ου.

Totidem Impropriæ, quòd è proprijs mutatæ sint, ᾳ ῃ, ηυ ῳ ωυ (quæ Ionum est) vt υι è duabus subjunctiuis.

Consonantes septemdecim, β, γ, δ, ζ, θ, κ, λ, μ, ν, ξ, π, ρ, σ, τ, φ, χ, ψ.

Ex his Mutæ nouem, β γ δ, θ, κ, π, τ φ, χ.

Tenues tres, π, κ, τ.	β media inter π & φ,
Mediæ tres, β γ, δ.	γ inter κ & χ.
Densæ tres, φ, χ θ.	δ inter τ & θ.

E medijs exiliùs pronunciatis oriuntur tenues, crassiùs, densæ Ba, Pa, Pha, Ga, Ca, Cha, Da, Ta, Tha.

Semiuocales octo, ζ, λ μ, ν ξ, ρ σ, ψ.

Ex his tres Duplices
- ζ è σδ.
- ξ è γσ κσ, χσ.
- ψ è βσ, πσ, φσ.

Reliquæ simplices quinque, e quibus *quatuor Immutabiles*, quod nec inter flectendum, nec in conjugando mutentur, λ, μ, ν, ρ.

Σ solitaria est, & suæ cuiusdam potestatis.

NVLLVM Græcum nomen exit in ε, vel ο. Nam θρέττε in Aristophanis Equitibus fictum est, vt barbare loquentes seruos imitaretur, vt quidam inducit militem dicentem, Vbi vadis? Nam τοιόσδε, & τοσόσδε composita sunt e δέ.

In duali quintæ est ε, Αἴαντε, πίττε. At ἐκεῖνο, τοσοῦτο, τοῦτο. & quædam alia amiserunt vltimum ν.

Nullum etiam desinit in Mutam, ne particula quidem vlla: nec in ζ λ μ. Quæ his literis finiuntur, peregrina sunt, Ἀχάβ, Βοόζ, Ἐνώχ, Ἀδάμ. quæ tamen ad Græcam formam reuocari possunt, vt terminentur ος, Ἀχάβος, vel ας, Annibal Ἀννίβας, Ἀννίβου, Polyb.

Ηλ, quod adducit Eustath. apocope factū est ex ἧλος.

ἐκ, & οὐκ non sunt integra. ἐξ enim sequente consonante mutat ξ in κ. οὐ vero ante vocalem accipit κ, ἐξ αὐτοῦ, ἐκ τούτου, οὐ θέλω, οὐκ ἐθέλω, vt Sicubi, pro siubi. Quidam ex Ionico οὐκὶ apostropho fieri οὐκ aiunt, οὐκ ἐστι.

Supersunt decem literæ, quibus nomina finiri possunt: quinque vocales, α, η, ι, υ, ω. totidem consonantes, ν, ρ, σ, ξ, ψ.

Nomina quæ terminantur α longo. η ω omnia fœminina, ἡ λήδα, ἡ τιμή, ἡ Λητώ. nam δῶ pro δῶμα, apocope, neutrum.

Quæ definunt in ι υ, omnia neutra. Tria in ι notat Aristoteles, μέλι, πέπερι, κόμμι. Alia ergo peregrina, βέρβερι, σίνηπι. & forte duo posteriora, πέπερι, κόμμι.

Poëtica illa ex apocope, εἶρι, τρύφι, κρῖ. pro ἔριον, τρύφιμον, κρίμνον. Et neutra adiectiua a masculinis in ις, φιλόπατρις φιλόπατρι.

In υ quinque, γόνυ, δόρυ, ἄστυ, πῶυ, νάπυ. Et neutra a masculinis in υς, ἡδύς, ἡδύ. Legitur tamen μῶλυ sed ab Homero fictum.

Quæ exeunt in α breue, ν, ρ, ξ, ψ, σ, media, hoc eſt partim maſculina, partim fœminina, & quædam neutra.

Omnia pluralia neutra in α, vt præterita perfecta, & Aoriſta priora actiua.

E, & α indicatiui vertitur in η in ſubiuuctiuo, ο in ω. τύπτεις, τύπτῃς· τυπτόμεθα, τυπτώμεθα· ἔτυψα ἐὰν τύψω.

I in datiuorũ omnium vltima ſyllaba, vel ſolũ, vel in diphthongo. τιμῇ τιμαῖν, τιμαῖς. Αἴαντι, Αἰάντοιν, Αἴασι.

Σ in accuſatiuis pluralibus omnibus, præter neutra, quæ habent α.

Σ poteſtate continet δ, θ, τ. Quod cernitur in obliquis quintæ declinationis, & in futuris tertiæ coniugationis. ἔρις, ἔριδος, κόρυς, κόρυθος. χάρις, χάριτος. ᾄδω. ᾄσω. πλήθω, πλήσω. ἀνύτω, ἀνύσω.

Ξ γ κ χ αἶξ, αἰγός κόραξ κόρακος, θρὶξ τριχός, ἄγω ἄξω. πλέκω, πλέξω, βρέχω, βρέξω.

Ψ β, π φ ἄραψ, ἄραβος. κύκλωψ, κύκλωπος. κίνυψ, κίνυφος· λείβω, λείψω, λέπω λέψω, γράφω, γράψω.

ALPHABETVM, IN QVO DIALECTORVM, & Analogiæ bona pars explicatur.

VERVM quoniam omnis propemodum dialectorum varietas, & Analogiæ ratio in Literarũ certa mutatione, additione, detractione poſita eſt: cõmodiſsimum eſſe duximus, hæc ſingula ordine collocare, vt quicquid mutatum, additum, detractum eſſet, ſuo in loco & litera facilè poſſet reperiri. Atq; vt analogiæ conſtantiſsima ratio planius exponeretur, & vis intelligeretur: non modò quid ſingulæ dialecti varient, verum etiam quas literas immutent Latini

Græcis verbis exprimendis, & in suæ linguæ vsum conuertendis, demonstrauimus. Nec aspernati sumus linguarum, quibus vulgo vtimur, exempla, quo res fieret illustrior. Ad extremum etiam multa quæ Græci & Latini è Punica lingua in suam transtulerunt, quæ quidem ad rem faciebant, in medium attulimus.

Ἄλφα.

Huius literæ pronunciatio facillima est in linguis omnibus, vt Punicè Ana, ἀνὰ, ex quo Ana Medicorum. Nos ad varietates dialectorum veniamus. Nam de ipsarum quidem literarum nominibus, quæ Syriaca sunt, hîc non est dicendi locus.

Principio itaq; Iones in quibusdam vocibus ε vertunt in α breue, μέγεθος, μέγαθος τέμνω, τάμνω, τρέπομαι, τράπομαι τρεφθεὶς, τραφθεὶς. Sic βέρεθρον Homerus, alij βάραθρον.

Quod factitant & Dorienses, πιέζω, πιάζω, τρέχω, τράχω, ἄρτεμις ἄρταμις, φρεσὶ φρασὶ Pindarus, γὲ γὰ ἐγώγε ἐγώνγα, σύγε τύγα. & in diphthongo, εἶκε αἶκα, κύπειρον κύπαιρον, κλεὶς κλάξ, κλεῖδα κλαῖδα Callimachus, λήιον λαῖον. Cretenses τέως τάως, ἐέρσῃ ἀέρσᾳ.

Æolij in aduerbijs in θεν, detracto ν ε mutant in α, ὄπισθεν ὄπισθα, ἄτερθεν ἄτερθα, ἔνθεν ἔνθα, πρόσθεν πρόσθα.

Id Latini aliquando imitati sunt, μίμνω maneo, ἔρραος aries, quidam scribunt ἐρράς. ἐρωδιὸς ardea, syncope τῦον. Sic ex ἔνος, fit annus.

Sic Græci è Punico Ella faciunt ἀλλὰ Erabon ἀρραβὼν, arrabo, Batel βάταλος Melet μάλθη malta Etrusce. Pilleges παλλακὶς pellex. Peleg πέλαγος pelag⁹, & Latini è Besas basio, Bes basiũ, Esua asso, Feti fatuus. Etrusce ἔρρε arri, χαράπτον caratto. Bend Punice, bēda, bāda.

Dorienses & Æolij η passim mutant in α longum,

huius credo literæ sono patenti atq; hiulco delectati. Quamobrem Theocritus de mulierib⁹ Corinthijs loquens ait, πλατειάσδοισαι ἅπαντα. Exempla sunt, φήμη φάμα fama, πληγὴ πλαγὰ plaga, μηχανὴ μαχανὰ machina, φηγὸς φαγὸς fagus: μῆλον μᾶλον malum. Latini enim eos sequuntur, quando etiam in magna Græcia Dorice loquebantur. Sic μήτηρ μάτηρ, ἠὼς ἀὼς, ἡδὺς ἁδὺς, γηρύω γαρύω, λήψομαι λαψεῦμαι, κατηχὴς καταχὴς, ἡμέρα ἁμέρα, ἥλιος ἅλιος, ἡδονὴ ἁδονὰ aliaq; innumerabilia. Docet Herod. in imparisyllabis oxytonis non mutari, ποιμὴν λιμὴν, non ποιμὰν λιμὰν, præter ἐσθὴς ἐσθὰς Pindar. Pythijs. male ergo apud Theocrit. ἅδιον ὦ ποιμάν.

Attici in paucissimis suauitatis causa η mutarunt in α longum, κήλη κάλη, κηλήτης καλήτης, ἡγέτης ἀγέτης, δήμητερ δάματερ, admirantis aduerbium. sic e λῆμη fecerunt γλάμων, addito γ.

Iones contra in α breue, πεῖρα πείρη, λεληκυῖα λελακυῖα, μεμηκυῖα μεμακυῖα, τεθηλυῖα τεθαλυῖα, μεσημβρία μεσαμβρίη, λελημμένος λελαμμένος, ληφθεὶς λαμφθεὶς cum epenthesi μ. sic διχῆ δίχα, τριχῆ τρίχα, τέτραχα, πένταχα. Δεῦρ' ἴθι νύμφα φίλη, ἰλ. γ.

Huc pertinet, cum Poëtæ η resoluunt in εα. ἤγην ἐάγην, ἤφθην ἑάφθην, ἧδε ἕαδε & Æolice εὔαδε, & ἑαδὼς, ἥλην ἑάλην, ἥλω ἑάλω, ἥλωκα ἑάλωκα, ἥνδανε ἑάνδανε.

ο Dorice aliquando in α, εἴκοσι εἴκατι, & Æolice ὅσα, ἄσα, ex quo Atticum ἅττα. Sic Latini ἄροτρον aratrum, etsi α longum est. καρδία cor, πορῶ ex quo πορίζω, paro, λόγχη, lancea. Etrusce solidus, saldo: Hisp. γάνος gana.

Iidem Dorienses ω in α productum conuertunt, πρῶτος, πρᾶτος, πρώτιστος πράτιστος, φωριαμὸς φαριαμὸς. sic θῶκος θᾶκος.

In genitiuo plurali primæ & secundæ parisyllaborum, χηςῶν λησᾶν, θυρῶν θυρᾶν.

Et in aoristis medijs prioribus, ἐπῆξω ἐπᾶξα, ἐσφίω ἐσφία.

Æolij in participijs secundæ contractorum, γελῶν γελᾶν, ἐλῶν ἐλᾶν. Bœotice ποσειδῶν ποτειδᾶν: φυσῶντες φυσᾶντες. Tarentini Doriensem Colonia, ὦτα ἆτα, ὡς ἅς. Cretenses ἔωλον ἆλον, metathesi.

Contrahitur etiam ex εα θέασαι θᾶσαι, Idyl. 1. vt Attice ἀφυέα ἀφυᾶ, πειραιέα πειραιᾶ. Verum hoc tantum præeunte vocali: non enim diceretur ἀγενέα ἀγνᾶ, ἀληθέα ἀληθᾶ, sed ἀγνῆ, ἀληθῆ.

Et ex αε, ἄεθλον ἆθλον, ἀέκων ἄκων, ἀεργός ἀργός.

A initio aliquando abundat, σταφὶς ἀσταφὶς σταχὺς ἄσταχυς, quod proprium Atticorum esse dicunt. Etrusce Vulturius auoltoio. Hispanice Percipere apercebir, & Gallice *apercevoir*. Poëtice ἄασα pro ἆσα ab ἄω. ἀάχετος pro ἄχετος. Syriace Laban albus, alban dealbauit, Mar amarus, ex quo forsitan mare.

Cadit, ἀσπαίρω σπαίρω, ἀμαυρόω μαυρόω, ἀστεροπὴ στεροπὴ, vt ἀμέλγω mulgeo, ἄρουρα rus rura, ἀμῶ ἄμητος, meto. Nam deductio sæpe fit a verbali, ἵστημι στατὸς statuo. φημὶ, φατὶς, fateor. πάσχω, πάθος vel παθητὸς, patior. γεύομαι, γευστὸς gusto. λέγω, λόγος, loquor. ἐρεύγω ἐρευγμὸς, ructo. ἀκάσκα, ἡσύχως, ex quo fit quiesco. Syriace Anu, νῶ nos, hamar merum. Sic Appendix pendice Etrusce, Apotheca bottega, Punice alhud leuto, non, vt quidam sentit, ἀλιεντική. Asqer schiera.

In medio poëtice metri causa abundat, πυλωρὸς πυλαωρὸς, κέρατος κεράατος. Sic κράατι. κράατα. ναιεπῶσα ναιεπώσης, ναιεταώσης, Οδ. α. ἀναιεταώντων, β. ὁρέων ὁράεων, ἄχραντος ἀχράαντος, τλάσης ταλάασης Ιλ. ν. ἄελπτος ἀνάελπτος,

Hesiodus, vt Hom. ἄκοιτον ἀνάποινον. ἄζαλε ἀζάαλε, ἀχαιΐδες ἀχαιάδες, πηληϊάδης, ἀμφιτρυωνιάδης, φαάντατος, φάανθεν, δααείσμην, κεκράαν Ὀδ.ο. πυπάετης, ἐξάετης. In secunda contractorum coniug. ante α, ὁρῷ ὁρόω, ἀγαλάα πὺρ ἐνὶ πολυζύγῳ. & in Infinit. ὁρᾶν ὁρόαν, ἐλᾶν, μάστιξεν δ' ἐλάαν.

In αὐθαδιάζω, ἀνακυμβαλιάζω secundum α.

Hoc modo è Syriaco Catros fit κίθαρις, vel κιθάρα. Menica μανιάκης. Punice machzen, Etrusce magazino, Riqma ricamo.

Iones in tertia plur. præt. perf. pass. eliso ν ponunt α, κέκλινται κεκλίαται, πεποίηνται πεποιέαται. Et in opt. τύπτοιντο τυπτοίατο μνήσαιντο μνησαίατο. sed de hac re in præt. pass.

Æolice in genit. plur. primæ & secundæ imparis. λῃστάων, μουσάων. Callimachus etiam in tertia, νησάων à νῆσος, quod perrarum est.

Eliditur in medio propter metrum, γαλακτοφάγοι γλακτοφάγοι Ιλ.ν. ἐλάσας ἔλσας Ὀδ.ι. δεδίαμεν δεδίατε, δέδιμεν δέδιτε.

Vt χάρις χάριτος gratia, κυπάρισσος cupressus, βαλανεῖον Balneum, παλάμη palma, γάλως glos. Compaganus compagno Etrusce. Sic è Punico taraq τρίζω, caraq κρώζω κρωγμὸς, crocito. Etrusce παράλυσις parlasia, παραλυτικὸς parletico. Farasa Syriace, φάρσος.

In fine quædam particulæ amittunt α, ἄρα, ἄρ, ἀνὰ ἄν, παρὰ πὰρ, ex quo Per.

Quod poëtæ in compositione metri causa faciunt, quibusdã literis propter orthographiæ leges mutatis.

Ἀνὰ

Ἀναλύω, ἀλλύω, pro ἀνλύω ex quo ἀλλύεσα, & ἀλλύεσκεν Ὀδ.α. pro ἀναλύεσα ἀνελυε cum Ionica paragoge. ἀνατανύω ἀντανύω Opp. & ἀναδύω ἀνδύω ἀνέλεξον ἄλλεξον, ἀνα-

λέξαι ἀλλέξαι, ἀναβαίνων ἀμβαίνων, ἀναβήσῃ ἀμβασῇ Dorice, ἀναβαλλώμεθα ἀμβαλλώμεθα, & ἀμβολιεργός Hesiodus pro ἀναβολιεργός. ἀνάσχε ἄνσχεο. ἀναστάντες ἀνστάντες, ἀναμίξας ἀμμίξας, ἀναδύεται ἀνδύεται. ἀναπαλών ἀμπαλὼν, & Ionice ἀμπεπαλών. ἀναχαλέω ἀδχαλέω, ἀναπαυάνισαι ἀμπαυάνισαι, ἀναπίτασον ἀμπίτασον, ἀναχρύομαι ἀδχρύομαι, ἀνακλίνας ἀγκλίνας, ἀναχήσατο ἀνχήσατο, ἀνέβαλε ἄμβαλε. qui scribunt ἄββαλε, male legerunt antiquum codicem. ἀνέπνυτο ἄμπνυτο, ἀνάπωσις ἄμπωσις, quo etiam oratores vtuntur.

Cum nominibus etiam, tametsi casum regit, ferè cóglutinatur, ἀνὰ πεδίον ἀμπεδίον, ἀνὰ δόνακας ἀνδόνακας, ἀνὰ βωμοῖς ἀμβωμοῖσιν, Ιλ. θ. ἀνὰ φυτὰ ἀμφυτὰ, ἀνὰ σῶμα ἀνσῶμα, ἀνὰ νέκυας ἀννέκυας. ἀνὰ μέσα ἀμμέσα, ἀνὰ φόνον ἀμφόνον.

Sic ἀναμίσδω ἀμμίσδω, ἀνάδιχα ἄνδιχα & διάνδιχα, ἀνάπυρος ἄμπυρος.

Κατὰ

Καταθνήσκω καθθνήσκω, κατέθανε κάτθανε, καταθανὼν καθθανὼν, καταθάψαι καθθάψαι Ιλ. ω. καταπύπτεσθαι καπύπτεσθαι, κατέβαλε κάββαλε. καταλείπειν καλλείπειν Ιλιάδ. κ. καταλείπεται καλλείπεται Nicander Alex. κατέλιπε κάλλιπε, καταλείψειν καλλείψειν. in quibus τ in λ. κατένευσε κάννευσε, καταρέζουσα poëtice, καρρέζουσα Ιλ. ε. καταπυρίσασα καππυρίσασα Theocrit. Idyl. 2. κατάφαγε κάπφαγε. καταδῦσαι καδδῦσαι, καταδραθέτην καδδραθέτην, κατάσχεθε κάσχεθε Ιλ. λ. καταστορνῦσα καστορνῦσα. καταχεῦσαι καχχεῦσαι, καταννεῦσας καννεῦσας, καταμίξας καμμίξας, κατακείοντες κακκείοντες, κατακτᾶναι κακτᾶναι, καταμύω καμμύω, quod commune est omnibus.

Cum nominibus, κατὰ κορυφὴν κακκορυφὴν, κατὰ πεδίον καππεδίον, κατὰ μέσον καμμέσον, κατὰ φάλαρα καπφάλαρα, κατὰ ῥόον καρρόον, κατὰ λαπάραν καλλαπάραν, καταμονὴν καμμονήν.

Sic κατὰ δὲ κάδδὲ, κατὰ μὲν κὰμμὲν Odl. σ. κατὰ ῥα κάῤῥα. Dorice κατὰ τοῦτο κὰτ τοῦτο.

Παρά.

Παραθέμενος παρθέμενος, παραπιθεῖ παρπιθεῖ, παρέθετο πάρθετο, παραστᾶσα παρστᾶσα, παραπιθὼν παρπιθὼν, & Ionice παραιπιπιθών. παραμένων παρμένων Parmeno.

Latini e διὰ & παρὰ in cōpositione elidunt α, di & per, διαφέρω differo, διαγινώσκω dignosco, διαλύω diluo.

Παραμένω permaneo, παραμίσγω permisceo.

Latini α aliquando vertunt in i breue, τρυτάνη Trutina, κάναστρον canistrum, σταλάζω stillo.

Punice Sciarqi scirocco, scilocco Etrusce, ventus. fondac fondico. ψάλις, Æol. σπαλὶς, spilla.

Sic ago adigo, facio reficio, habeo adhibeo.

In u breue, κραιπάλη crapula, στραγγαλῶ strangulo.

In æ diphthongum, sed perraro, Ἀσκληπιὸς Æsculapius.

Βῆτα.

CVM e Mutis prima sit β, paucis de Mutarum mutatione prius agendum.

Eæ, vt diximus, sunt nouem, β γ δ, π κ τ, φ χ θ, quarum vis ac potestas plane est mirifica. Mediæ enim cum medijs, cum tenuibus tenues, densæ conueniunt cum densis, βδέλλα, ὄγδοος. πτωχὸς, κτῆνος. φθόνος, ἄχθος. Hæ vicissim, non temere tamen, permutantur.

Primum Mediæ, sed raro, in aspiratas, πρόγνυ πρόχνυ, ἀνάγηθι ἄναχθι. κεκράγηθι κέκραχθι. aspiratæ in medias, λέλεχα λέλεγμαι ὀρώρυχα ὀρώρυγμαι βέβρεχα βέβρεγμαι.

Tenues in medias vertuntur in deriuatione: ἑπτὰ, ἕβδομος, ἑβδομήκοντα. ὀκτὼ ὄγδοος ὀγδοήκοντα. μέμικται μίγδην, & μίγδα. ἐπιγεγράβδην, ἐπιγράβδην. φαίνω πέφανται, ἀναφαν-

θεν. τέτμηνται, τμηθῆναι. διακέκριται, διακριθῆναι. διείρηται, διαρρηθῆναι. πέπλεκται, πλεχθῆναι. πέφυκται, φυχθῆναι. αἴρω ἦρται ἀρθῆναι.

Poëtice in syncope, δεδοίκαμεν δέδοιγμεν, ἐοίκαμεν ἔοιγμεν, ἔχειν, ἐχέμεν, syncope ἔχμεν.

Eædem in densas propter accentum aspiratum aut in compositione, aut in apostropho. ἀπὸ ἵστημι ἀφίστημι, κατὰ αἱρῶ καθαιρῶ. ἀπὸ ἕξω ἀφέξω. ἀπὸ οὗ ἀφ' οὗ, κατὰ ὃν καθ' ὅν.

Iones quidem ob has duas causas nihil mutant, ἀπίστημι καταιρῶ, ἀπ' οὗ, κατ' ὅν. nec κ, ἐκ οὗτοι. Quinetiam inflexu nominũ nõ recipiunt, φ, κίνυψ κίνυφος, ipsi κίνυπος.

Æolij vero multo minus id faciunt, qui densum spiritum prorsus ignorant.

Quædam vsus communis ab Ionibus accepta, vt longi temporis præscriptione sua fecit, ἀπηλιώτης, ἀπήλιος ab ἥλιος. errat itaque Triclinius, qui ἀπήλιος fieri putat ab ἀνατόλιος, contra analogiam. nam ο mutatur in η in fine prioris compositi tantùm, vt suo loco dicetur. λεύκιππος, κοάππος, ab ἵππος. σακκυφάντης, κροκύφαντος, ab ὑφαίνω. πεμπτάμερος Pind. ab ἀμέρα. cum dicatur πενθημιμερὴς, vt ἑφθημιμερὴς ab ἑπτά.

Præterea ob syncopen tenues mutantur in aspiratas, προοίμιον φροίμιον φροιμιάζεσθαι. ἐξαπίνης ἐξαίφνης. τέτορες ἵπποι, τέθριππος. τετρατεία τεθρεία, πλόκαμος πλοχμός, ταράττω θράττω ἀκακώμενος ἀκαχμένος. alij ab ἀκάζω, pro ἠκασμένος, σ in χ. quidam addunt φρῶ, à προϊῶ, syncope & trope φρῶ, εἰσφρῶ. quod etiam duci potest à φέρω φρῶ φρημὶ, ex quo φρὲς, vt θὲς.

Contrà densæ in tenues, ne plures aspiratæ nimis confragose coëant. θρὶξ τριχὸς, non θριχός. θάπτω ἔταφον. τρέφω pro θρέφω, ex quo θρέψω. τρέχω pro θρέχω, ex quo θρέξω, ἔχω pro ἕχω, ex quo ἕξω. ἴσαθι, δίδοθι. sed πίθεπ, τύπηθι

at τύφθητι. ἔχω χείρ, ἐκεχειρία, ἀμφὶ ἔχω, ἀμπεχόνη.

Sic in repetitione præteritorum, φαίνω πέφηνα, χαίρω κέχαρκα, θείνω τέθακα.

Aliquando plures aspiratæ necessario coëunt etiam initio dictionis, & in duabus syllabis continentibus, θρεφθεὶς, ἀφῆ, διαθρυφθὲν ἔκπεσε χειρὸς, & κορινθόθι οἰκία ναίων. ἀμφιχυθείς. δόμον ἄρμενον ἀμφέθεθ' αὐτῇ. Opp. Halieut.

Iones densas vertunt in tenues, δέχω δέκω, ex quo δωροδόκος, ξενοδόκος, πανδοκεῖα. Attica, σποδόχος autem à δέχω τέλχω τύχω, αὖθις αὖτις, vt latine ἄχυρον, Acus aceris.

Et in eodem verbo vicissim vtranque, χιτὼν κιθὼν, βάτραχος βάθρακος, ἀκάνθιον ἀχάντιον, ἐντεῦθεν ἐνθεῦτεν.

Extant etiam in linguis vernaculis huius rei creberrima exempla: nos vno erimus contenti. E Caput Latino Hispani faciunt cabo & cabeca, Itali capo, Galli *chief*. in eadem itaq; voce existit B, P, F. Sed redeundum jam ad B.

Primo Siculi & Macedones nonnunquam φ mutant in β, Φίλιππος Βίλιππος, φρύγες βρίγες cum ι. φερενίκη βερενίκη, φῶ βῶ. ex quo βάζω. κῦφος κῦβος, κεφαλὴ κεβλὴ extrito α. Quomodo Latini φάλαινα balæna, νέφος nebes, νεφέλη nebula, κυφὸς gibbus, ὀμφαλὸς vmbilicus, ἄμφω ambo, δνοφερὸν tenebræ, quasi denefræ.

Ad hunc modum Etrusci fiber, beuero. Et Hispani, fremitus bramido. Et Græci è Fibóset βυβάση, Dea.

Æolij & Bœoti δ in β, δελφῖνες βελφῖνες, δελφοὶ βελφοὶ, δέλεαρ βέλεαρ, & syncope atque crasi βλῆρ. ἐνδῦσαι ἐμβῦσαι, σάνδαλα σάμβαλα, βούλομαι δήλομαι, βουλὴ δηλή. vt δὶς bis, δίπους bipes. Punice Mard morbus. Etrusce Funda Fromba, Hispanice ῥάβδος rabbo, pro cauda. vel duis bis, duellum bellum, Duellius,

Bellius, vt docet Cic. in Oratore.

M in β, ἐπισομεῖν ἐπισοβεῖν, τέρμινθος τερέβινθος. Sic Latine è scamno fecerunt scabellum, n extrito, vt columna columella. Et Etrusci è cammaro gambero, vt Galli è marmore *marbre*, flammula *flambeau*.

Sic μολῶ μολίσκω, & hyperthesi μλοΐσκω, μ in β cum crasi βλώσκω. vt θορῶ θορίσκω θρώσκω. Sic βλίττω fit à μέλι, quasi μελίττω.

Æolice μύρμηξ βύρμαξ, κος, βύρμακα, ex quo fit formica. Sic μέλλω βέλλω.

Interijci etiam solet in syncope post μ, γάμος γαμηρὸς γαμβρὸς, μεσημερία μεσημβρία. παρμεμόληκε vel παρμεμέληκε παρμέμβλωκε, η in ω. ἥμερτες ἥμβροτες, in quo est metathesis potiùs quàm syncope. μέλομαι μεμέλομαι μέμβλομαι. ἑιμαρμαι & ἑιμαρμένη, ἔμβραμαι & ἐμβραμένα Laconice. ὀλάχιον ὀλβάχιον more Syracusano. ἀδὴς ἀβδὴς, σίδα σίβδα, Initio, in vno, δύω βδύω.

Latini comburo pro conuro, βλέφαρον palpebra, pro palpera. Gallice *chambre*, *nombre*, camera, numerus.

Etrusce gremium grembo, cymatilis ciambelotto, metathesi.

Hispanice hombre, sembrar, homo, seminare, n in r. Syriace Lamda, λάμβδα.

Pamphylij, vt tradit Heraclitus, β omnibus vocalibus præponunt, φάος φάβος, ἄελιος βαβέλιος, ὀρύω ὀρυβῶ inflexum. quod videtur referre Æolicum digamma. Cretenses ἡλικιώτης βαλικιώτης, & Lacones ἄξον βάξον, ab ἄγνυμι· ἀνθινὸς βένθινος, α in ε. Hesychius citat θάβακος, & δάβαλος, pro θᾶκος, δαλός.

Æolij ρ tantùm præponunt β, cum sequens syllaba

habet vel κ, ῥάκος βράκος, vel δ, ῥόδον βρόδον, vel ζ, ῥίζαι βρίζα vel τ, ῥυτὴρ βρυτήρ.

Cretenses βα aliquando præponunt, σκαρίζω βασκαρίζω, τραχηλίζω βατραχηλίζω, addito σ.

B a Latinis sæpe vertitur in p, vt Cretice ἀβλαβὲς ἀβλόπης βαβαὶ papæ, βόσκω pasco, πύξος buxus, κανωβὸς canopus, κύββα cuppa, βδέω pedo, βυθὸς puteus. Sic à βαθὺς pateo, patens. Etrusce Pruina brina, πίθος botte, Pulso Buiso, quod Galli pousse., Syriace abba ἄππα, Pater.

Sic Græci è Punico Borg fecerunt Πύργον.

Et Latini è Sarab sirupum, & Sebar spero, Bar purus: Qelub, calappio Etrusce. Berā Lusitanice Porem.

In Ph raro, θρίαμβος triumphus, cui tamen Cicero detrahit aspirationem. βένθος fundum.

In u consonantem persæpe, ὄροβος ervum, βιῶ viuo, βίοτος vita, βία vis, necessitas. βούλω vel βούλομαι volo, βαίνω venio, βορὸς vorax, βορὰ deuoratio, βοὴ vox, βαδίζω vado. ζ cadit, vt ὀλολύζω vlulo. βόσκω vescor, & βεβαιῶ voueo. nam diphthongos aliquando in breues vocales conuerti suo loco legas licebit.

In duobus verbis Latinis hoc obseruauit Cicero, aufero, aufugio, pro abfero, abfugio.

Sic è Punico Baccara fit vacca: baccar, vulgo vaccaro, & Beccaro, Syriace bia viā.

Hoc modo e παραβολὴ, parauola & crasi parola, vt auricula orecchio. Nam Hispani, qui multa incorruptius seruarunt, dicunt Palabra per metathesin, pro parabla, ex quo fit Parlare & *parler*, non a παραλαλεῖν, quod longe aliud est. Quinetiam Loquacem Itali vocant parabolanum.

Videtur etiam verti in τ, βραδὺς poëtice βαρδὺς, bardus, tardus.

Γάμμα. Ionice Γέμμα.

MALE pronunciatur a multis ante ε & ι vocales, quia G molle, & effœminatum, cum semper vnum habeat sonum, qui exauditur ante alias vocales, α, ο, ω. γάλως γόμος. Eodem sono γέλως. γείτων, γύλιος.

Ante γ ξ χ sonat N, ἄγγελος angelos, λύγξ lynx, λόγχη lonche. Sic ante κ, sed ipsum κ vt γ. πίφαγκα. ἀγκύλος.

Barbara hoc semper non seruant, Αγγαῖος Aggæos, non Angæos.

Β Attice vertitur in γ, βλήχων γλήχων. Sic βλέφαρα γλέφαρα. contra Bœoti γυναῖκες βανῆκες.

Etrusce Rubus rogo, Bubo gufo. Punice Rabaz, ragazo. Rabies, Gallice *rage*. Sic π in γ, φρηγορεὼν γαργαρεών.

Δ in γ, κρήγυον, pro κηρίδιον.

Sic Etrusci Modium moggio, ποδεῖον poggio, Meridies merigge, Mandere mangiare, Diurnum giorno, Testudo testuggine. Syriace Budia bugia. Viridarium, Hispan. vergel, vltimo r in l.

Etiam Attice κ in γ κναφεῖον γναφεῖον κνάφαλλον γνάφαλλον. vt Latine κυβερνῶ guberno, πλὰξ κὸς plaga, κωβιὸς gobio, μυκῶμαι mugio, κράββατος grabatum, τριάκοντα triginta, ἑξήκοντα sexaginta, κόμμι gummi, φρίκη frigus.

Etrusce καμπὴ gamba, κόλπος golfo, Crepido greppo, κρυπτὴ grotta, Bicongius bigoncio, Deliquare dileguare. Sic à vermiculo, quo sericum inficitur, vermiglio. Etrusce Gabella a Punico cabala, κάτις, Homerice κτὶς, gatto. κάλυψις, galoppa. è Leqet Punico legit, collegit.

Contra γ in κάμορζιν amurca, Γάϊος Caius, quæ per C pronunciantur Latine. γωρυτὸς corytus, μίσγω misceo, γλάνις clanius, εἴργω vel ἔργω arceo, γόγγρος cōgrus.

E Punicis Gemal κάμηλος camelus, Gorab κόραξ coruo, corbo Etrusce, Gane cano, Gare curro. Syriace, Fag ficus, Garaba Etrusce caraffa.

Attice etiam λ in γ, μόλις μόγις, vt ad μογίζω referatur. Grammatici Latini Magis à μᾶλλον hac ratione ducunt. Etrusci hoc modo Lilium giglio. Hispanice Alienus ageno, Mulier muger. contra σιγάω sileo.

Abundat, γλάμων à λήμη, γνόφος à νέφος, ἐρίγδουπος & ἐριδούπησαι, Ιλ. λ. ab ἐρι & δοῦπος. ἀγνοέω ab α & νοέω. ἔλετο ἔντο Dorice, & prosthesi γέντο, vt Ιλ. θ. γέντο δ' ἱμάσθλην. Latine Natus gnatus, Nauus gnauus. Vare guari Punice, Etrusce Ire gire. Ranunculus *grenouille* Gallice. Sic è Lesan Punico γλῶσσα, ῥαικὸς γραικὸς, μαχανὰ magagna, Douen Punice dogana.

Tollitur, γαῖα αἶα, vt γάλακτος, lac. γυρῖνος ὖος, rana, υ in α, vt κύων νὸς, canis, γινώσκω nosco. Hispanice Germanus hermano.

In medio, ἐγὼ, Bœotice ἰὼ, & ἰὼν, ego, Etrusce io, Hisp. yó. vt Magis, Lusitanice mais, Hisp. mas, Gall. *mais*, pro Sed, vt illud, Non equidem inuideo, miror magis, sed miror. alia sunt innumerabilia, quæ deperdunt G.

Δέλτα.

B Æolice in δ, ὀβολὸς ὀδελός.

Dorice γ in δ, γνόφος δνόφος. γῆ δᾶ. ὦ δᾶν, i. ὦ μὰ τὴν γῆν. φεῦ γῆ, φεῦ δᾶ. ἀλευάδα, hoc est, ἀλέα τὴν γῆν. γέφυρα δέφυρα. Sic fortè γλυκὺς dulcis, quasi gulcis. vt Iungere, *ioindre* Gallice.

Z in δ, Ζεὺς δεὺς, ex quo διός, vel a δίς. κνίζα κνίδω Attice. ζορκὰς δορκὰς, ῥέζω ἔρδω, pro ἔρζω, μείζω ἀμέρδω, quasi ἀμέρζω. μέζεα μήδεα.

Lacedæmonij & Bœoti in duplex δ δ μᾶζα μᾶδδα, χήζω χήδδω γυμνάζομαι γυμνάδδομαι, sic χάζω cedo.

Sic veteres Medentius pro Mezentius.

Dorienses σ in δ, ὀσμὴ ὀδμὴ, ἴσμεν ἴδμεν, κεκασμένος, Hom. κεκαδμένος Pindarus.

Θ in δ ἐθέλω ἔλδω metathesi: ἦλθε, ἦνδε & τ, τῆλες τῆδες.

Sic θεὸς Deus, γηθέω, Dor. γαθέω gaudeo, πέρθω perdo, ἔνθεν inde.

Abundat nonnunquam, ὕω ὕδωρ πίω πίδαξ, ἐχθοδοπῶν, ex ἔχθος & ὄψ. ἀνέρος ἀνδρός.

Sic Latine Redeo, redhibeo, Induperator. Prosum, prodest. Galli Tener *tendre*, Cineres *cendres*.

Sic τείνω τένδω Æolice, tendo, μυελὸς medulla, Hispani denuo detrahunt, meollo.

Poëtice geminatur ob metrum, ἔδδεισεν, ἀδεὴς ἀδδεὴς, ἄδην ἄδδην, ἀδηφάγος ἀδδηφάγος, ἀείδδεισαν λλ. λ. ἀειδδηκότες, ψ. ἀδδηκότες, pro ἀηδηκότες, syncope & diplasiasmo. Sic Lucret. Redducit.

Ionice & Æolice tollitur aliquādo, δεινὸς αἰνὸς, ε in α.

Ob metrum cadit, μόλιβδος μόλιβος, Syriace Cadd, κάδδος cadus. Sic e Gelida Syriaco gelu, vel gelida σεμίδαλις simila.

Latine δ in l, Ὀδυσσεὺς Æol. Ὀλυσσεὺς Vlysses, vt δίσκος λίσκος, Πολυδεύκης Pollux quasi Poldux. δαὴρ leuir pro deuir. δάκρυον lachryma. Hisp. Cauda cola. τρίπους τρίποδος, trespolo Etrusce, addito s. Cicada cicala.

In t, ἔνδον intus, σπυρὶς σπυρίδος, sporta pro sporda, vt Cedite cette, apud Plautum. Pes pedis, dim. petiolus.

& Etrusce Nitidus netto. πάπης τος, δάπης δος ὄδυρος, vterus. Sic veteres scribebant Alexanter, Cassantra.

Sic Græce e Punico Qedra faciunt χύτρα, ex Oden εἰς φῶτός. e Dę τοῦ Hade ἐσοῦ, Hadi αὕτη.

Syriace & Persice Ardab ἀρτάβη, mensuræ genus.

Videtur etiam verti in η, λακίδες laciniæ.

E, veteres aliquando scribebant EI.

GRAMMATICI recentiores vocant ἐψιλὸν ε tenue, quod raptim pronūcietur: vt η e longū, tardiꝰ. Quod quoniam e sola loquendi consuetudine demonstrari potest, e Linguæ Etruscæ vsu docere possum. In ea multa sunt vocabula, quæ vno pronunciandæ huius literæ discrimine dissimilem habent significationem. E itaq; in his exauditur, Capello, Veglio, capillus, vigilo. in his η Capello, Veglio, pileus, senex. Quomodo credibile & consentaneum est fecisse Græcos in ἔρως ἥρως, ἔδος ἧδος, βέλος βηλὸς, aliisq; generis eiusdem. Terentianus de e, hoc est ε, & e, vel η item de o ο, o ω, sic scribit:

Igitur sonitum reddere cum voles minori,
Retrorsus adactam modice teneto linguam,
Rictu neque magno sat erit patere labra.
At longior alto tragicum sub oris antro
Molita, rotundis acuit sonum labellis.
Minor est ε ο. longior η, ω.

Sic Latinos non eodem modo pronunciasse putandum est, tempus, tempus. solum, solum.

Iones vertunt aliquando α in ε, πίσυρα πίσυρα, πεσσαράκοντα, πεσσερήκοντα, κέρατα κέρεα, γήραα γήρεα, ἄρσην ἔρσην, εἶτα ἔιτε, ἔπειτα ἔπειτε Megarice. ἕνεκα εἵνεκεν. huc referatur ἄνεῳ ἔνεοι. Attice ὕαλος ὕελος.

Æolij itidem, κράτ𝈀 κρέτ𝈀, χαλιῦν χάλινα, qui in prima plural. pass. etiam addunt ν, λεγόμεθα λεγόμεθεν, φερόμεθα φερόμεθεν. Sic ἄρα ἄρεν.

Vt Latini τάλαντον talentum. Et in compos. Mando commendo. παλλακὴ vel παλλακὶς, pellex. πάλλω vel βάλλω pello. καμάρα camera. ἄντα ante. ἄντα σῖθεν Homer.

Sic Græci e Punico Zauag ζάγω & Zaug ζεῦγ𝈀. Latini Radd reddo, Tal tellus. Syriace Laui, & Laita λέων, leo: κάρα Hispanice cara, Etrusce cera. παλαίω Hispanice peleo, pugno.

Iones, sed perraro, η in ε, ἥσσω ἕσσω, ἥσπερες ἔσπερες, vt Æolice πειθήσης πειθέσης, ἀδικήσαι ἀδικέσαι, per ασ. ἄρης ἄρες ἀρηΐ𝈀 ἀρέϊ𝈀.

Quod poëtæ interdum faciunt propter metrum, ξηρὸς ξερὸς, ἀθλιῶ ἀθενῶ, νοσηρὸς νοσερὸς, ἀσκηθὴς ἀσκεθὴς, θεληκμὸς θελεμὸς, φηραὶ φεραί.

Sic Latini e κρηπὶς δος, faciunt crepida, & crepido, μήδω medeor, remedium. huc pertinet μετέωρος, quod fit à μετήορος poëtarum voce.

Qui etiam ει diphthongum in duo εε resoluunt, εἴργω ἐέργω, εἶσο ἔεσο, εἴσατο ἐέσατο, εἶρτο ἔερτο Od. ο ab εἴργω, pro ἔερκτο, ἔεδρον ἔεεδρον.

Æolij nonnunquam ο mutant in ε, ὀδόντες ἔδοντες dentes, ὀδύνη ἐδύνα, βροντὴ βρέντα πρὸς σὲ πρέσος, Hesychius πέρσα.

Vt γόνυ genu, πὺς ποδὸς, pes pedis, ῥιγόω rigeo. σπορδάω, vel σπέρδομαι propero, στήμων ν𝈀, stamen. Dorice ἀπόλλων ἀπέλλων, ἀνδροφόν𝈀 ἀνδρεφόν𝈀, ἀλοσείβαν𝈀 ἀλεξίβαν𝈀. Veteres Latini Vortices, vorsus: nunc vertices, versus. Bonus bene, pro bone.

E initio abundat poëtice, ἕνς Ιλ. π. pro ἧς. ἐείδανεν

ἰωύδανεν, ἔλπων ἐέλπων, εἴκοσι ἐείκοσιν, εἶπε ἔειπε, ὡς ἕως, & cum ι, εἵως χύλλώσαιτο Ὀδ. ζ. ἔλδομαι ἐέλδομαι, εἴλεον ἐείλεον, ἐώργει ἐεώργει Ὀδ. ξ. ἔδνα ἔεδνα, ἔρση ἐέρση, ἴση ἐΐση. ἔλσαι ab ἔλω Æolice, ἐέλσαι Ιλ. φ.

Æolij δάπεδον ἐδάπεδον. hoc Hiſpanis & Gallis familiare. Spiritus eſpiritu. Spero eſpero, στέγη eſtage.

Iidem etiam ex ει, extrito ι, ſequentem geminant, χείρω χέρρω. δείρω δέρρω, χεῖρες χέρρες, χείρων χέρρων, ἀγείρω ἀγέρρω, φθείρω φθέρρω, & ἔρρω. ſemper cum tenui. εἵματα ἔμματα, ὀτείλη ὀτέλλα cum ο. κλεῖναι κλένναι, ἐγείνατο ἐγέννατο.

Ionice interijcitur in genitiuis primæ & ſecundæ pariſy. ποιητῶν ποιητέων, μυσῶν μυσέων.

Aliquando in quinta, χειρέων, εἰδέων, σκελέοιν Hippoc. κληδὼν κλεηδὼν, ποσειδῶν ποσειδέων.

Sic κενὸς κενεὸς, ἀδελφὸς ἀδελφεὸς, μνᾶς μνέας, διπλῆ διπλέη. Herod. & ὁρῶ ὁρέω, χεώμενος χρεώμενος, πιρώμενος πιρεώμενος, ἐκτῶντο ἐκτέωντο.

Hoc poëtæ faciunt ob metrum, χεύεσθαι, μεμνέωτο, θεσώσω ἐρέεσθαι ἐξερέηται, ἰοχέαιρα, ὠεὸν, βλήεται. Ὀδ. ρ. τὴν τιήν. ἐτελείετο, πυθείετον, Ιλ. ψ. παρσηέτον ἀδρασείδης. πεξεῖσθε Aratus, pro πεζεῖσθε Dorice. Nicander τίων pro τῶν Ionice, id eſt ὢν maſcul. quod Grammatici non probant.

Iidem aoriſta & futura inflexa addito ε grauitona faciunt, τυπῶ τυπέω, εῖς εῖ. τυφθῶ τυφθέω. εῖς εῖ. θῶ θέω ἧς ἧ. βῶ βέω. στῶ στέω. quibus ſæpe adiungunt ι, θείω, στείω, βείω θανεῖν θανέειν, ἰδεῖν ἰδέειν. κλανεῖσθαι κλανέεσθαι, τυπούμαι τυπέομαι.

Latine κιγκλὶς cancelli. Iua Hebraice, aueo. Punice Albarda, alebarda Etruſce.

Contra in deriuatis aliquando deperit. προσενώπιον πρόσνωπον, ἐσήκω σήκω, ἐσκοραχίζειν σκοραχίζειν, ἐς κόρακας βάλλειν

σκερβόλλειν, ἐνέρτερος νέρτερος, ἔνερθε νέρθεν, ἐχηγορεῖν χηγορεῖν, ἐχθὲς χθὲς, ἐκεῖνος κεῖνος, ἐκεῖσε κεῖσε, ἐθέλω θέλω, ἑορτὴ ὀρτὴ Ionice. Latine ἐρίζω rixor, ἐρεύγω ructo. Etrusce Exclamatio schiamazzo, Ecclesia chiesa, Externus strano, Exemplum pro pœna, scempio. νεοσσὸς νοσσὸς, ἐρείθω ἐρυθρὸς, ἐλεύθω ἤλυσις τεύχω τέτυγμαι, εὔτυκτος. νευστάζω νυστάζω. γλεῦκος γλυκὺς, κεύθω κύσις, κεῦθος ἄκυθος, πεύθω πέπυσμαι, πύστις ἄπυστος, σεύω ἔσσυμαι, φεύγω πεφυγμένος, Οδ. α. εἴρω, ἱερὸς, ἶρις. εἴδω ἰδέα, λείπω λιμὸς, χεὶρ χεράδες, & χεύχρα. nam primam corripit Horatius. στείχω στιχῶ, πείθω πιθῶ, φείδω φιδῶ. Sic ὀρείχαλκος, Latini poëtæ orichalcum.

Poetice metri causa, ἐγένετο ἔγεντο, ἔπελε ἔπλε Ιλ. μ. ἐπέλετο ἔπλετο περιπελόμενος περιπλόμενος, πελάπις πλάπις ἐκλέεο ἔκλεο, ἐπέλοιντο ἔπλοιντο, à πέλημι. προσεπέλασε προσέπλασε, κεκέραμαι κέκραμαι, ἐνενήκοντα ἐννήκοντα, ἀνύετο ἀνῦτο ἄνυτο Theocritus. ἐρύετο ἔρυτο, τιμήεντα τιμῆντα, λαέρτιος λάρτιος, ἐδέμεναι Dorice ἔδμεναι, ἰδέμεναι ἴδμεναι, ἱέμεν ἷμεν, κλέεα κλέα, σπέεα σπέα, δυσκλέεα δυσκλέα, σπέεσσι σπέσσι στήθεσσι pro στηθέεσσι, φέρετε φέρτε Ionice.

Huc referatur τάχεα τάχα, σαφέα σάφα, ὠκέα ὦκα, ἐρινεὸς ἐρινός.

Latine ὠλένη vlna. Sic e φυτεύω fit id verbum, quod dum agit Horatius, non metuit ne vir rure recurrat. & νεύω nuo, ex quo annuo, renuo. Syriace Pelac πλὰξ plaga, φεύγω fugio, πεύθω puto.

In fine aliquando ob metrum tollitur, ἐλόεε λόε. Οδ. κ. προσενήνεχε προσένεχε Theoc. Id. 25. ab ἠχέω ῶ. vt illa Latina, dic, duc, fac, fer, & Inger mi calices amariores, Catull.

E Latine aliquando in u breue, ἔποψ, ποπος, vpupa. καταπέλτης catapulta, σκόπελος scopulus, βρεντήσιον Brundu-

sium. κλέω ex quo κλέομαι clueo, μήπι τεκλέομαι κὴ κέρδεσιν. ἕλκος, Æol. ἕλκος vlcus. σὸς τεὸς, Dor. tuus, ἑὸς suus. τένδω tundo.

In longum raro, εἷς ἑνὸς vnus, ἓν ἑνὸς vnum, ἕθω vtor, ἔθος vsus.

In e breue sæpissime, νέμος nem⁹, νέω neo, τρέμω tremo.

Ζῆτα.

Hanc literam, vt docet Quintilianus, in suis verbis Latini ignorant.

Æolij aliquando mutant δ in ζ διαβάλλειν ζαβάλλειν, διὰ νυκτὸς ζανυκτὸς. Poetice ἀζηχὲς ex ἀδιεχὲς, id est ἀδιαλείπτως quidam ζάβολος e διάβολος.

Etrusci hoc imitantur, Medium mezo, Hordeum orzo, Rudis rozo, Viridariū verzieri, Frondosus fronzuto. Hispanice, Gaudium gozo, Gaudere gozar.

Iidem Æolij hanc literā sæpe resoluunt in δσ Ζεὺς Δσεὺς μελίζειν μελίσδειν. vt Dorienses in σδ μελίσδειν συρίσδειν.

Tarentini, qui sunt in magna Græcia, duplex σσ in ζ, in verbis, πλάσσω πλάζω, ἀνάσσω ἀνάζω, νίπτω, Æolice νίσσω, secundum Tarentinos νίζω.

Sapphirus, Etrusce zaffiro.

Additur in quorundam verborum sexta deriuatione, ἑρπύω ἑρπύζω, μύω μύζω, τρύω τρύζω, κνύω κνύζω.

Latini, qui ζ non habent, in I consonantem aliquando conuertunt, ζύγω iugo, ζεῦγος iugum, μεῖζον maius. forsitan & κνυζῶ, ex quo κνυζῶμαι gannio, υ in a. Quæ Longobardi suæ origini restituunt, zonzo, mazor, zogo. Etrusci cum g pronunciant giungo, maggiore, giogo, vt forte λύζω, quod est singultio, lugeo. Sunt enim inter se cognata, vt illud indicat, Oraque singultu concutiente sonant, de lugente Cupidine.

Et Aristoph. εἶτα λύζει καὶ δακρύει.

In S, ζυθὸς Sythus, Ζάκυνθος Saguntum, Priscianus.

Ητα.

Est E longum, cuius sonus in ouium balatu sentitur, vt Cratinus & Varro tradiderunt.

Hac litera Græci veteres vsi non sunt, sed ε, quæ ambarum vim retinebat, vt Latinis E.

Η & ω, vt ab ε & ο differrēt, inuenisse ferūt Simonidē.

Iones α passim vertunt in η, præsertim in fœmininis secundæ parisyl. σοφίη, μανίη ἡμέρη, ἱστορίη, ἀληθείη, Αἰνείας Αἰνείης Ἑρμείας Ἑρμείης.

Et in medio cum α est productum, πρῆξις, πρῆγμα, πεπρηχέναι ἄκρητος, διήκονος, τρηχὺς, ἐκδιδρήσκω, διπλήσιος, θώρηξ ῥηΐδιον, à ῥᾴδιον, πτῶκες.

Επικρῆσαι. Οδ. η. pro ἐπικεράσαι. Sic τέτρηχα & τέτρηγα à τετάραχα & τετάραγα. Sic κέκληγα à κλάζω. Syriace Lischa λέσχη.

Fit Ionice ex εα, ἔαρ ἦρ ἔαρος ἦρος φρέαρ φρέατος φρητός.

Dorienses, κέαρ κῆρ. κρέας κρῆς, vt Latine Deago dego. Qui etiam α e crasi factum vertunt in η. καὶ ἐγὼ κἀγὼ Attice, κἠγών. καὶ ἐκ κἀκ κἠκ τὰ ἐμὰ τἀμὰ τἠμά καὶ ἂν κἂν κἦν καὶ ἔφη κἄφη κἦφα.

In secunda quidem contractorum η pro α perpetuo ponunt η, ὁρᾷς ὁρῇς ὁρᾷ ὁρῇ ὁρᾶ ὁρῆ. βοᾶν βοῆν πεινᾶν πεινῆν.

Quod Attici in quatuor verbis sunt secuti. ζῶ ζῇς ζῇ. πεινῶ, πεινῇς, ῇ. διψῶ, ῇς, ῇ. χρῶμαι χρῇ, χρῆται χρῆσθαι.

Huc pertinet Homericus ille imperatiuus, τῆ, cape, sume, à τάω τῶ. τάε τῆ. τῆ Κύκλωψ, πίε οἶνον.

Duo εε in η ἢ ἔπειτα δ' ἤπειτα. νῦν ἢ ἔλεγον, νῦν δ' ἤλεγον. alij à δὴ, eliso ε sequente.

Bœoti αι in plur. pass. in η, λεγόμεθαι λεγόμεθη, τειόμεθας

ποίμανη, Eustathius. Sic ἀχαιὸς ἀχηὸς, παλαιὸς παληὸς, ἀρχαῖος ἀρχῆος.

Æolice, & in η, Ὀρφεὺς Ὀρφης. Ὀρφεῦ Ὀρφη. Ἀχιλλεὺς Ἀχίλλυς, Ἀχιλλεῦ Ἀχίλλη vt Latini, Achilles, ô Achille.

In communi compositione multa vertunt α in η, ἄγω σρατηγὸς σρατήγημα, περιήγημα, περιηγὴς, κυνηγέω, κυνηγεσία. dicitur tamen, λοχαγὸς ξεναγὸς. quod a Doriensibus manasse videtur. ἀκούω, ἀνήκοος, ἐπήκοος, εὐήκοος, φιλήκοος. ἀγείρω ὁμηγερὴς νεφεληγερέτης. ἀγορεύω vel ἀγορῶ, δημηγορῶ, κακηγορεῖν, πανήγυρις, συνήγορος. ἀρύω ἐτνήρυσις. ἀνὴρ, ἀγήνωρ, ἀντήνωρ μεγήνωρ, Dor. μεγάνωρ, vt κυναγέω, & alia. ἀκέομαι, ἀνήκεστος. ἀμέλγω ἱππημολγὸς. ἀνύω ἀνήνυστος. ἄνεμος ἐπήνεμος, εὐήνεμος, ἠνεμόεις tamen ἀνεμώλιος. ἀλέγω, δυσηλεγής. ἀρόω, ἀνήροτος. ἀμείβω, ἐπημοιβὸς, ἀντημοιβὸς. ἄφενος, ῥυηφενής. ἀλείφω, ὑπηλιφὴς, ἀνηλιφής. ab ἄγνυμι dicitur ναυηγῶ & ναυαγῶ.

Huc spectant, ἀμαθος ἠμαθόεις. ἀγείρω ἠγερέθω, ἀείρω ἠερέθω. Sic Aristot. ab ἔθος ducit ἦθος.

Sic Græci e Syriaco Caroz fecerunt κήρυξ. Et Latini e Punico Dia dies.

Æolij in prima contractorum vertunt ε in η, ἀδικέω ἀδικήω, ποθέω ποθήω. καλέω καλήω (& Cypriorum more καλήζω) ex quo καλημι, & poëtice καλήμεναι. Sic e κεκάλεκα fit κέκληκα.

Quod Iones faciunt in ει diph. κλείω κληΐω, κλεὶς κληῒς κλειδὸς κληῗδος. ἀγγεῖον ἀγγήϊον. ἀληθινὴ, βασιλήϊα. ξενήϊον ἱρήϊον. πηλείδης πηληΐδης, & poëtice πηληϊάδης.

Dorienses ει in η κεῖνος τῆνος, μείων μήων, πλείων πλήων, λυκεῖος λύκηος, περίθεσσ περίθεσσ. ὄρθος ὄρηος, φέρειν φέρην.

Quod magis videtur Æoliorum esse, vt μαθεῖν μαθῆν, ἐλθῆν, λαβῆν. κυθέρεια κυθέρηα, Latine Cytherea. ἀη-

ἀηδῶν ἀνδῶν, quod commune est. Cretenses χεῖρες χῆρες. ἀλεξάνδρεια Alexandrea supplex, Horatius.

Poëtæ sæpe metri necessitate, mutãt in η, πθέμενος πθήμενος Ιλ. κ. & πθήμεναι, ψ. ἀπέεσι ἀπήεσιν, Οδ. ι. εἴλω ἥλω, μακέδονες μακήδονες. Callim. ἀετὸς, ἀητὸς, & αἰητὸς. Arat⁹. Ionice θεῶμαι θηῶμαι, ἐθεῶντο θηεῦντο, ἐθεάσαντο θηήσαντο.

In deriuatione & compositione multa vertunt, in η, ἐλῶ, ξηγήλατος, χρυσήλατος, χαλκήλατος, & poëtice χαλκέλατος. κυνηλάτω ἱππήλατος. ἐλάθω, νεήλυθος, προσήλυθος, ὀμηλυσίη. ἐρατὸς, πολυήρατος νικήρατος. ἐρέτης, ὑπηρέτης ὑπηρετῶ. ἐρετμὸς, ἐπήρετμος. φιλήρετμος, ἐνιαυτὸς, ὁ ἐνιαύσιος. ἐρέφω, ἐπηρεφὴς. at ὑψερεφὲς μέγα δῶμα, ob metrum. ἐρίζω ἀμφήριστος.

I Æolice in η, ψιμύθιον ψιμύθιον. κικίω κηκίω, Etym.

O in η in deriuatione, θύον θυήεις, κύτος κοτήεις, γύον ἀμφιγυήεις.

Quomodo mutetur in compositione, dicetur infra in O micro.

H initio aliquando abundat, βαιὸν ἠβαιὸν, μύω ἠμύω, εἴρω ἠείρω, ἴσαν ἤισαν, aliqui addunt ἤισαν pro ἴσην, ἠγοιῶ, ἠπιτάμιον, ab ἴσημι.

In medio, ἐπιβάλλω ἐπίβολος, ὁ ἐπιτυχής. κατηβολέων Nicander, ὁ ἐν καταβολῇ ὢν, ὁ λειποθυμῶν. ἐπηέτανος ab ἐπὶ ἔτος. κίχλαι κίχηλαι, Epicharmus. Sic πολιήτης διηγενὴς, -βίη ἡρακληείη, ἰφικληείη. παγασὶς παγασηὶς, ποταμὶς ποταμηὶς, αἴσυλος ἀήσυλος sublato iota. φανῆ φανήη.

Communiter in illis quatuor præteritis, quæ veteres vocant περιεσπασμένους παρακειμένους, τέτμηκα, μεμένηκα, δέδμηκα, κέκμηκα.

Hac ratione Ennius dixit, Metieo Suffecieo, pro metio suffecio, sed durissime.

In fine, ἐπειὴ, ἐπὴ, πή. quidam malunt deesse δ, pro

ἐπειδὴ, ὁπιδὴ, πιδή

Huc ſpectant Dorica, ἐγώνη, τύνη, ἐμίνη, τίνη, pro ἐγὼ, σὺ, ἐμοὶ, σοί.

In opt. plur. decidere ſolet. εἴημεν εἶμεν, φαίημεν φαῖμεν, δοίημεν δοῖμεν, εἴησαν εἶεν, φαίησαν φαῖεν. Sic Latini Poëtæ, Audibam, Lenibam, detracto e.

Latine, ἄγημα agmen, ἕρμος ermo Etruſce.

Θῆτα.

Hæc litera quaſi balbutientium more pronunciãda eſt, quod optimè in ſua lingua Pœni faciunt.

Δ in θ Dorice, ψεῦδος ψύθος, & Æolice μήδω μήθω, δάσος θάσος.

Σ in quibuſdam verbalibus in θ μηνιθμός, ὀρχηθμός. Sic δυσμὴ δυθμὴ, κεκορυσμένος κεκορυθμένος alij ſyncope a κεκορυθημένος. ἅλις ἤλιθα. quidam ab ἀλίζω.

Contra e Varith Punico hæres, vel ab Hebraîco iaras. Qeſiſa, κάπιθη Xenophonti, menſuræ genus.

Τ in θ Attice, κολόκυντα κολόκυνθα.

Latini contra θ in τ λήθω λάθω Dorice, lateo. μίνθη menta. θεῶ θεῶμαι tueor, intueor. ποθῶ opto per metatheſin. ἔθω utor, θυμοῦμαι tumeo, θυμὸς tumor, vxor tumet, Plautus, θυμοδοτεῖ. Sic a ῥοθῶ roto & roto. τιτθὸς, Etruſce tetta. vt Cretenſes θέρους τίειος Heſychius.

Et Græci in Punicis, Thaur ταῦρος taurus, toro. Harrath ἀρότης arator, harath ἀρῶ aro. Themen, τιμὴ æſtimatio, theman τιμὴ æſtimo.

Etruſce θρησκεία treſca. Hiſpani θεῖος tio.

Θ Dorienſium more poſt χ ſæpe abundat, διχῆ διχθὰ, τριχῆ τριχθὰ τετραχῆ τετραχθά.

In deriuatione, ὄχη ὄχθη χαμαὶ χθαμαλὸς ἄχος ἄχθος, μαλακὸς μαλθακὸς, ἶφι ἴφθιμος, non ab ἶφι & θυμὸς, vt qui-

dam sentiunt.

Sic πεπόρνηκα πέπονα πέπονθα, & ἐγχηδόρθασιν, Ιλ. κ. pro ἐγχηγόνασιν.

Alioqui cadit Dorice, ἐσθλὸς ἐσλὸς, vt Etrusce ἄσθμα asma.

Θ Latine videtur verti in B. supra ostendimus δ mutari in B θ autem & δ affines literæ sunt, οὖθαρ vber, ἐρυθρὸς ruber, quasi ruther, ε detracto. ἄλλοθι alibi, πλῆθος vel πλῆθυς plebes.

Ιῶτα.

In Græcis vocabulis semper est vocalis, in Barbaris non item, vt, Ιώσηπος, Ιάκωβος trisyllaba sunt. Itaque errat Claudianus, qui hoc quatuor syllabarum facit Ιουδαῖος pro tribus syllabis vtitur Lucianus, vt Latini omnes. Ιησοῦς etiam bisyllabum est. Nam hæc omnia in sua lingua habent I consonantem, vt Latine Ianus, iecur, iustus. Sed Græci nimirum omnia a se profecta videri volunt.

Iones aliquando ε vertunt in ι, ἑςία ἱςίη, ex quo ὀπίσιος pro ἐφέσιος.

Latine σικελία Sicilia, πλέκω plico, quidam ἄνεμος animus anima. Veteres Menerua, Leber, Magester, nunc Minerua, liber, magister.

Sic e Punico Leuban fit λίβανος thus, vel Lebunta λιβανωτόν. Elle, ille, la, lud. Chetan χιτὼν, Zabiba zibibbo, Esua ἰσῶ. susena, Hispanice açuçena, lilium albū. ex quo ἔλαιον σούσινον Diosc. Pegar Syriace, piger fuit.

Vt Latine τέγγω, tingo, ἐν in, ἐνδύω induo, τέρμων, ονος, terminus.

Æolij υ in ι ὕψοθεν ἴψοθεν ὕπαρ ἴπαρ.

Hoc modo fit βύβλοσ βίβλοσ, λίω λιάζω, Lycoph. τε-

πτάδυον πτεράδιον, ἀφροδύτη ἀφροδίτη.

Latine Optumus optimus, Maxumus maximus, Famulus familia. φρύγω frigo, στύφω stipo, λυγίζω ligo, γηρύω, & Dor. γαρύω garrio. φύω fio. φυσήθλα fistula.

Syracusani excluso υ ponunt ι, ἔννατος εἴνατος, ἐννέτης εἰνέτης, ἐννεάνυχες εἰνάνυχες, ἐννεαφώσπων εἰναφώσπων, ἐννεάπηχυς εἰνάπηχυς, ἔνδον ἐνδοῖ, πέδον πεδοῖ.

Contrahitur e duobus ιι, δίιφιλος δίφιλος, χῖιος χῖος, πεῖαχι πεῖαχι. Sic ὑγίεια ὑγεία.

Ionice ex ιε, ἱερὸς ἱρὸς, ἱέραξ ἴρηξ, ἱερεὺς ἱρεὺς ἱερεῖον ἱρήιον.

Hæc litera poetis vtilissima est, quod exempla declarabunt.

Post ε additur metri causa, κενὸς κεινὸς, ἔειον εἴειον, δέρη δειρὴ, Αἰνέας Αἰνείας, ξένος ξεῖνος, στενωπὸς στεινωπὸς, φρέαρ φρεῖαρ, μέλανι μείλανι, ἐλάπινος εἰλάπινος, ἐαρινὸς εἰαρινὸς, μέλινος μείλινος, θεμέλια θεμείλια, Λέανδρος Λείανδρος, φωλεὸς φωλειὸς, δέος δεῖος, χρέος χρεῖος, χρεῶ χρειῶ, χρέα χρεῖα, πέρατα πείρατα, σπέος σπεῖος, ἀρεὴς εὐρεέος εὐρρεῖος εὐκλεέας εὐκλεῖας sed in his duobus potest esse crasis. ἐλεύθω εἰλείθυια quæ Pindaro est ἐλειθώ. πνοὴ πνοιὴ, ὄα οἴη.

In verbis, κλέω κλείω, ἀοιδῆσι κλείουσι. ἔρομαι εἴρομαι. ἐρωτῶ εἰρωτῶ, πνέω πνείω, μένεα πνείοντες ἀχαιοί. νέομαι νείομαι, πέκω πείκω Od. ζ. νεικέω νεικείω, κλέειν πλείειν, ἐρύω εἰρύω, ἀπορρέω ἀπορρείω, ἐλήλυθα εἰλήλυθα cũ ο Bœotice. ὀκνέω ὀκνείω, ζέω ζείω, ὑμνέων ὑμνείων, μαχόμενος μαχειόμενος, οἰνοβαρέων οἰνοβαρείων, γενόμενος γεινόμενος, δέδοικα δείδοικα, κενώσω κεινώσω, δεδέχατο δειδέχατο, δεδιότες δειδιότες, πρήσω πρήσω

α in η Ionice, ἀκαχέατο ἀκαχείατο, ἔρε ἔρεο ἔρειο, σπέο σπεῖο, αἰδέεο αἰδεῖο, in quibus duobus potius est crasis.

Θῶ, σῶ, βῶ, Ionice θέω, σέω, βέω, poetice θείω, σείω, βείω, & alia multa huius generis.

In alijs partibus, ἐμῦ ἐμέο ἐμεῖο, σῦ σέο σεῖο, εἷο, ἡμείων, ὑμείων σφείων. ἕως εἵως, τέως τείως, ἕνεκα εἵνεκα, quo & oratores vtuntur, ῥέα ῥεῖα in eodem versu Hesiod. ἔσω, εἴσω ἅλὸς εὐρέα κόλπον. Att. à μνᾶ, μναῖ@ & μναιαῖ@.

Post ο etiam, sed rarius, γελῶ, poëtice γελόω & γελοίω. γελοίων Οδ. υ. pro ἐγέλων. & post paulo, γελοίωντες pro γελῶντες. ἀλοῶ ἀλοιῶ. ἠγνόησιν ἠγνοίησεν, ἀγνοῆ ἀγνοίησιν, Οδ. ω. δημότης δημοίτης. & Dorice δαμοίτας, vt ὁδοίτης, ab ὁδὸς & ὀρείτης ab ὄρος. Sic à δεσπότης δέσποινα. φόνιος φοίνιος.

In dual. tertiæ parisyl. ἵπποιν ἱπποῖιν, ποδοῖν ποδοῖιν, ὤμοιν ὤμοιιν, μδυναμένοιν μδυναμένοιιν, τοῖν τοῖιν.

Huc referantur, γελοῖος γελοίιος, αἰδοῖος αἰδοίιος, ὀρθὸς ὄρθιος, δαφοινὸς, λοῖσθος λοίσθιος, πολίπορθος πολιπόρθιος. ἄεθλα, ἀέθλια ποσὶν ἄροντο, Ιλ. ι.

Additur & alijs, ἱππιοχάρμης ἀργιόδους ab ἵππος, ἀργὸς. Eustathius addit. ἄστον ἄστιον μᾶλλον μάλλιον. αἶψα αἴψιον.

Sic ἴδω ἰδίω. vt μνᾶ mina. ἄλλος alius. ναῦς nauis. ναύτης nauita & nauta. & forte ὄρω vel ὄρνυμαι orior. ἀκὴ acies, σκίπων scipio.

Etrusce φάντασμα fantasima. σπασμὸς spasimo. πτωχὸς pitocco. Hesychius citat ἀριμάζω pro ἁρμόζω quod Æolicum esse puto.

In præpositionibus poëtice abundat, tam simplicibus quam compositis. ἐν, εἰν. ἐνάλιος εἰνάλιος. εἰνόδιος. dicitur & ἐνί. ἐνιχραύω. ἐνισκήπτω. & εἰνί Ιλ. ω. κατὰ καταί. καταβάτης καταιβάτης. quod vsus commune fecit καταβατὸς καταιβατὸς. παρὰ παραί. παραιβάτης. è quo παραιβατέω ῶ. commune. παραίφασις. παραιφάμενος παραιπεπιθοῦσα. Ιλ. ξ. pro παραπιθοῦσα. & παραπεπίθησιν Οδ. χ. pro παρεπίθη. περὶ περίθοος, pro περίθοος.

Πρὸς. προσὶ esse debebat. sed Dorice dicitur ποτί.

quo Homerus vtitur,& expuncto ρ. ποτί. quæ præpositio apud Dorienses est tritissima.

In compositione sequente vocali cadit ι προσμάσσομαι ποτιμάσσομαι, πρόσωπον πότωπον, προσάζω ποτάζω, προσέχω ποτέχω, προσορῶ ποθορῶ. Theo. dixit ποτιθεὶς pro ποτιτιθεὶς hoc est προστίθετι; vel προστίθει, a τιθέω ῶ.

Cum articulis quidem semper decidit ι & fit quasi vna vox, πρὸς τὸν ποτὶ τῶ ποτῶ, πρὸς τὸ ποτὸν, πρὸς τὴν ποτὰν, πρὸς τοὺς ποτώς, πρὸς τὰς ποτάς, πρὸς τὰ ποτά.

Ἀπὸ ἀπαί Nicander. ὑπὸ ὑπαί. Homerus. ὑπαὶ πόδα νείατον ἴδης, vt πρό pro & præ Lat. ὑπὲρ ὑπείρ. ὑπείρεχε pro ὑπέρειχεν. ὑπείροχος.

Attici Pronominibus demonstratiuis ι ὁυτοσὶ, αὑτηί. τουτί. Sic ὡδί, ὁυτωσί, ἐνθαδί, δευρί. Eustathius addit νυμφαδί, νυνδί, νυνγαεί.

Iones omnibus datiuis plural. parisyl. αι conuersa in η cum iota subscripto, τοῖς προφήταις τοῖσι προφήτῃσι, τῇσι μέσῃσι, τοῖσι λόγοισιν. Attici non addunt, vt λέγουσι.

Dorienses veteres adijciebant in partic. aor. priorum, ὀλέσας ὀλέσαις, τύψας τύψαις, ὀλέσαντος, τύψαντος,

Et Æolij nominibus quintæ in ας longũ, θόας θόαις, μέλας μέλαισ nõ tamen Αἴας Αἴαισ ob vocis insuauitatẽ.

Et accusatiuus plur. fœm. in ας, τὰς σοφὰς, ταῖσ σόφαισ, τὰς καλὰς ταῖσ κάλαισ, νύμφας νύμφαισ.

Tollitur e diphthongis, αι, ει, οι, κλαίω κλάω, κλαίω κλάω. αἰεὶ ἀεί, εἰσές, αἰετὸς ἀετὸς, ποιῶ ποῶ, ποίημα πόημα poema. Attic. χρύσεος χρύσεος, ἀργύρεος, χάλκεος, σιδήρεος, ἀπόδειξις ἀπόδεξις, μείζων μέζων, κρείσσων κρέσσων, πλείονες πλέονες ἐπιτήδειος ἐπιτήδεος, ἀπείργω ἀπέργω aberceo. ἀγείρεσθαι ἀγρέσθαι, θήλεια, βαρεῖα, εὐρεῖα, θηλέα, βαρέα, εὐρέα, Ionice.

Πάλαος, ἔταρος, ἄχαος, pro παλαιὸς ἑταῖρος, ἀχαιὸς, sc.

cundum Æolios, qui ſæpe diuiſione contenti ſunt, παῖς πάϊς, Ἀτρείδης Ἀτρεΐδης, ἀργεῖος ἀργέϊος, κοῖλον κόϊλον.

Poëtice τετράμοιρος τετράμορος.

In diſyllabis quibuſdam eliditur mutato tono, φλοιὸς, φλόος ῥοιὰ ῥόα, χροιὰ χρόα. Sic δαίω δάω.

In deriuatis, πείθω πιθανὸς λείχω λιχανὸς, λείπω λιμὸς, σείω σῖτος.

Æolice in pronominibus, ἡμεῖς ἄμμες, ὑμεῖς ὔμμες.

Tarentini ἄινιγμα ἄνιγμα. Sic ἰμπείρος ἄμπρος, ι in α. Ἐϊχώειος ἔϊχωρος Nicander. οἴεατιν ὄεατιν Od. ι βιώσεσθαι, πῶς τῆμος βώσεσθε δυσώνυμοι, ex antiquo poeta citatur a grammaticis. Ariſt. Auib. εὐέρος pro εὐέριος.

Latine δεξιτερή dextera, Audaciter audacter, Laridū lardū, calid⁹ caldus, vt Surrigo ſurgo. Lamina lamna.

Et Punice Reis caput, ſumma latine, res.

Etruſce Erigo ergo. Erectus erto.

In fine etiam tollitur, μέλι mel, πέπερι piper, ἐστὶ eſt, ἐνὶ en. vt forte initio abundat, ὀργίζομαι iurgor, etſi hic eſt conſonans.

Κάππα.

Pronunciandũm Q latinum ſine u: quidam enim nimis molliter proferunt, quod hæ voces oſtendunt. Punice Qlam κάλαμος calamus, Qane κάννα canna.

Iones in Interrogatiuis & Relatiuis mutāt π in κ, πῶς κῶς, ὅπως ὅκως, πῆ κῆ, qua, πόσος κόσος, ὁπόσος ὁκόσος, ποῖος κοῖος, ὁποῖος ὁκοῖος, πότε κότε quoties, ὁπότε ὁκότε. Sic πύαμος κύαμος.

Sic Latine σπινθὴρ ſcintilla, quaſi ſpintilla, & λείπω λιμπω ex quo λιμπάνω linquo. Etruſci Sperno ſcherno, Spina ſchiena, Ripes roccia.

Dorienſes in aliquot aduerbijs τ in κ, πότε πόκα, ὅτε

ὄκα, ἄλλοτε ἄλλοκα, τότε τόκα, ex quo forte tunc.

Τέσσαρα Dorice πίτορα, Latine quatuor. τίς quis. Hispanice Strictus estrecho, Pectus pechos, Dictus dicho, Lectus lecho.

Etrus. Postea poscia, Infantulus fanciullo, Augustia angoscia, Ostium vscio, Turma ciurma, Portulaca porcellana, Guttula gocciola.

Sic è Punico Teibot fit κιβωτός.

Additur quibusdam anomalis, quæ à Futuro ducuntur, ἀρέσω ἀρέσκω, μεθύσω μεθύσκω. Sic Etrusce Quæro cercco, nisi potius è Syriaco qerqer.

Poëtice abundat, & Æolic. ὀχὸς ὀκχὸς, ὀχεῖν ὀκχέοντι Pindarus. ὄκα ὄκκα, ἰαχὴ ἴακχος. Etrus. Aqua acqua, λύκος piscis, luccio. σικύη zucca. Placuit piacque. Sic κλύπος, & κλυπῶ, a τύπω vel τύπτω.

Cocu Punice, κόκκυξ, Latine cuculus. Galli melius exprimunt cocu. Hutli ἰχθὺς, χ propter θ.

Sic Buq buccina, Sula scala, Ferot fructus Syriace.

Tollitur aliquandò initio, καύχημα αὔχημα, καπάνη ἀπάνη, κυφὸς ὑβὸς, φ in β καλινδοῦμαι ἀλινδοῦμαι.

Vt Lat. κάπρος aper, μαλακὸς mollis. τηλικὸς Æol. τάλικος talis, Etrusce cotale, Etrusc. σκάπτω zappo zappa.

Κ a Latinis aliquando vertitur in P. λύκος lupus, σκυλεύω spolio, σκῦλον spolium.

Sic λαγὼς lepus, nam κ est γ affine, vt ῥὼξ ῥωγὸς rupes, Etrusce roccia.

Achæi pro σκύζῃ dicunt σπύζῃ. Sic σκαίρω σπαίρω.

Syriace Gaiar adulter, gaiarta adultera, Gallic. *Paillard, paillarde*. Sic Magalia mapalia.

In fine etiã additur, νυῦ nũc. & forte g, ἄρα, & ἄρ ergo.

Οὐ aduer. sequente vocali accipit κ, οὐκ ἐγώ, quæ si habeat

beat densum, vertitur κ in χ, οὐχ οὕτως. alij putant οὐχὶ integrum esse, vt ναὶ ναιχὶ, & ι Apostropho tolli, οὐχ οὕτως, οὐχ᾽ ἁρπάζω.

In fine periodi semper dicitur οὔ, adito acuto.

Homerus tamen dixit, οὐ οἱ ἔπειτα, Ἀρχίον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας. quod suauitatis causa fecisse videtur.

Apud Latinos etiam C additur, ne existat hiatus, Sicubi, Nuncubi, pro siubi, numubi, vt μὴ ἔτι, μηκέτι.

Λάμβδα, Dorice Λάν.

Princeps est Liquidarum, quæ etiam immutabiles dicuntur, quia in inclinatione nominum & verborum non mutantur, ἔλλην ἕλλην☉, ῥήτωρ ῥήτορ☉, ψάλλω ψαλῶ, νέμω νεμῶ, κρίνω κρινῶ, σπείρω σπερῶ. Alioqui mutabiles sunt.

Attici itaque ν mutant aliquando in λ. νίτρον λίτρον, πνεύμων πλεύμων, vt Latini pulmo. huc spectat ἀδμολίη ex α & ἴδμων. ἑέλμενοι, Ιλ. μ. pro ἐεργμένοι. πείσλαι ἢ πείσματα οἷσιν ἐπώνυμοί εἰσι. γονῆσιν, Opp. νεογνός νεογιλός.

Latine νύμφη lympha, Bonus, dimin. bonulus bellus. Bononia bologna.

Etrusce πάνορμος palermo, venenum veleno, ναύπακτος lepanto, Monedula mulacchia, Asiones assiuoli.

Catel Punice, κλείνω pro κλείω. Psanterin Syriace, ψαλτήριον, quod legitur in Daniele, qui certe Græcis verbis vsus non fuisset.

A Poëtis ob metrum Æolico more geminatur, ἔλλαβεν ἔλαβεν, λλιτάνευσεν, ἐλλισάμην, ἔλλαχον, πολύλλιτος, ἄλληκτ☉, ἄλυ☉, Oppian. ἀσπολλήξης. Ιλ. ο. μονόλλυχ☉, Aratus. Æolice σπλλήνη σπλάνα. vt Lat. Poëtæ, Relligio, Relliquiæ.

Abundat in deriuatione, κῦδος κυδάλιμος, πύκα πυ-

κάλιμος, εἴδλος εἰδάλιμος, pro κύδιμος, πίδιμος, εἴδιμος, βο-πω βοπαλίζω, ἐμβοπαλίζω, πυκλής πυκλαλίζω & πυκλαλεύω, pro ἐμβοπίζω, πυκλίζω, πυκλεύω. Punice semid. σιμίδαλις

Latine ἔγχελις anguilla, κολώνη collis. collina Etrusce. παλύω, & Dor. παλωύω albesco, palleo. σταλάζω stillo, στεῖρα sterilis, ἄργιλος argilla. Syriace Gaiaf adulter, Gaiafa adultera. Etrusce gaglioffo gaglioffa.

Tollitur λαιψηρὸς αἰψηρός, λείβω εἴβω, Αχιλλεὺς Αχιλεύς, quod Grammatici ducunt ab α & χιλός. θάλυσαι. Nicander pro θάλλυσι, θρυλλῶ θρυλῶ. Sic Martialis Marcelianum dixit pro Marcelliano.

Etrusce Galbanum gabbano, Pleriq; parecchi. Sic δάκτυλος digitus, ἀγκύλος vncus, Gamla Syriac. γάμμα.

Λ in D, μελετῶ meditor, μυδαλέος madidus, ἄμυλον amido Etrusce, vt ἔλαφος ἔδαφος, μονοπωλεῖον, Hispan. monipodio, pro conspiratione.

Μδ, Ionice μῶ.

In compositione Ν ante β, μ, π, φ, ψ, vertitur in μ, ἐν-βαίνω ἐμβαίνω, ἐνμένω ἐμμένω, συν πλέκω συμπλέκω, συν φέρω συμφέρω, συν ψῆφος σύμψηφος.

Æolij π mutant in μ, πατῶ ματῶ, παθοῦσα μαθοῦσα, vt Latine, ὕπνος somnus, pro sopnus. Cyprij dicunt ἀβρεμής pro ἀβλεπής, λ in ρ.

Abundat in deriuatione, ἄχυρον ἀχυρμιά, ὀχὸς ὀχμὸς ὀχμάζω, λείχω λιχμάζω, τέκω τέκμωρ, ἔμπειρος ἐμπείραμος & ἐμπέραμος, ἀλκὴ ἄλκιμος, ἄνθος ἄνθιμος, φρονῶ φρόνιμος, γνάθος γναθμός, βεβρὰς βεμβράς.

Vt Qinnemon Syriace, κιννάμωμον.

Poëtice in carm. geminatur, ἄμοροι ἄμμοροι, ἔμαθεν ἔμμαθεν, Οδ. ρ. ἔμορεν ἔμμορεν, Ιλ. α. à μείρω, ἀμυγῆ ἀμμυγῆ, φιλομειδὴς φιλομμειδὴς, quod Zezes vnico μ mauult.

Æolice, ἡμεῖς ἄμμες, ὑμεῖς ὔμμες.

Cadit initio secundum Æolios, μία ἴα, μέχρις ἄχρις, μ in α. Vt in medio, κρόμμυον κρόμυον, propter metrum.

Latine μιμοῦμαι μιμητὴς imitor quasi mimitor: κομμῶ commo, σκίμπων scipio. Sic Etrusce μιμὼν, ὄνος, mona, pro mimona, & gatto mamone, τράγημα tragea. vt in P, μικκύλος Dorice, Etrusce piccolo.

In N, πυγκὴ pugnus, pugna. Punice Am ἂν an.

Vt Syriace Romcha, Etrusce ronca, Mespylum nespolo Domina donna. μηδεὶς Hispan. nadie. Gall. Racemus raisin.

Nν.

Ante β, μ, π, pronunciatur, vt M. τὸν βόλον tom bolon, τὸν μόρον tom moron, τὸν πόκον tom bocon.

Ante γ, κ, χ, in compositione mutatur in γ, sonum tamen retinet, ἐν γράφω ἐγγράφω, συν κλείω συγκλείω, συν χέω συγχέω.

Ante λ, ρ, σ, in sequentem. συλλέγω, σύῤῥυς, σύσπτος. ἐν tamen ante σ retinet ν, ἔνσωμος.

Dorienses sequente θ vel τ, conuertunt λ in ν. ἦλθον ἦνθον, βέλτιστος βέντιστος, φίλτατος φίντατος, φίλτις φίντις, diminutiuum Pindaro. ἐκέλετο κέντο Alcman. εἵλετο ὅλετο ἔντο. & prosthesi γ. γέντο.

Latine γρυλλίζω grunnio, μέγαλος, vt dicebant veteres, magnus. Etrusce Colus colicula conocchia, vt Acus acicula. Syriace Luz nux.

Æolij in partic. præter. perfect. ς in ν. retracto accentu. εἰρηκὼς εἰρήκων, οὕτος, νενοηκὼς νενοήκων, νενοήκοντος. vt Cretenses. ἐν ἐς, ἐς χορὸν, ἐν χορὸν, ἐν ἀγορὰν. & mutato ε in ι, ἰν, ἰν φάος pro ἐς φάος. Hesych.

Dorienses verbis in ιω & υω addunt ν, πίω πίνω, τίω τί-

νω. φθίω φθίνω. θύω θύνω. ἐκχύω ἐκχύνω. δύω δύνω. ἀρτύω ἀρτύνω. quæ sunt fere Anomala.

Poëtæ interiecto ν. e grauitonis faciunt inflexa. ἵκω ἱκνῶ, οἴχω οἰχνῶ, ἄγω ἀγνῶ. & cum epenthesi ι, ἀγινῶ. αἴρω ἀρνῶ. πέρω Homerice, pro περῶ. περνῶ. ex quo πέρνημι. & πέρνασκεν. Ιλ. υ.

Geminant & ob metrum. ἐνέπω ἐννέπω. ἐάνη ἐννη. ἀνεται ἄννεται. quod Æolijs vsitatum ἔναιεν, ἔνναιεν, ἐννοσίγαιος.

Addunt etiam soni clarioris gratia. μινύθω μινυνθα. μινυνθάδιος. ἐκλίθη ἐκλίνθη. ἀμπνύνθη pro ἀνεπνύθη. ἀκάμαντο χάρμης ab ἀκάματος. πλάζομαι, πλάγξομαι, Οδ. ο. πλάγχθη. Οδ. α. παλιμπλαγχθέντας. Ιλ. α. pro πλάζομαι. ἐπλάχθη. παλιμπλαχθέντας. πλαγγών ab ἔπλαγον. λήχω λέληχα. trope λέλογχα λέλογχα alij a λέγω nam γ est loco ν. χάζω κέχαδα κέχανδα. χανδάνω. κλάζω, ἔκλαξα ἔκλαγξαν δ' ἄρ οἴστοι. & κλαγγή pro κλαγή. βροτὸς ἀμβροσία. & reliqua composita. τερψίμβροτος. φαεσίμβροτος. πλησιόμβροτος. ἐναρρίμβροτος. Κλεόμβροτος. in quibus μ pro ν. ἄβροτη & ἀμφιβρότη metri causa non receperunt μ.

Iones λήψομαι λάμψομαι. ἐλήφθην ἐλάμφθην. ληφθεὶς λαμφθείς.

Argiui & Cretenses vocib⁹ quæ in penultima habent ει. detracto ι addunt ν. σπείδω (ex quo σπείσομαι) σπένδω. ἐνείκω. ex quo ἤνεγκα. ἐνέγκω. Sic αἰεὶ αἰὲν & αἰ, vt κέννατος & αἰώνιος. Sic ab ἐνόω. τὸ κινῶ. fut. ἐνόσω. fit ἐνοσίχθων εἰνοσίφυλλος. & ἐννοσίγαιος. & in part. πθεὶς πθένς quā formā latini secuti sunt. μοῦνος μοῦνπν. Eusta. εἰδέναι ἐνδέναι. Hesych. Æolice. φαεινὸς φαεννός Sic δέννος a δέος.

In cōpositione ante νῆσος, ν repetitur πελοπόννησος. ἐλαφήννησος. προκόννησος. ἀλωπεκόννησος. Legitur tamen ἀλόνησος. χερρόνησος. vel χερσόνησος. Panicula Etrusce pannocchia.

Latini δασὺς densus, παχὺς pinguis. λείχω lingo. Etrusci iterum detrahunt lecco. πήγω, πάγω Dorice pago & pango. ἔχις anguis, εἴκοσι. Dor. εἴκατι viginti. κίκιννοι cincinni. τόκα tunc. θίγω tango. ἑκατὸν centum. σχίζω scindo. κηπὸς. Dorice καπὸς campus. & οὐλὴ vulnus. οὖρον vrina. φύραμα τος. fermentum.

Etrusci Lutra lontra. Laterna lanterna. καπάνη capanna. ἄβακος banco. Retusus rintuzato. Pauitare pauentare. Vampa, & Auampo, à vapore. Cubitus gombito. Hispani examen enxambre. Potio ponçonã. Potionare enpoçonar. Gallicè Cucumis concombre.

Græci e Punico Lachia λάχνη & e Syriaco Sabbeca σαμβύκη. Lapid λαμπὰς, λαμπάδος, μ pro ν, propter π. Sadin σινδών. Tuppin τύμπανα.

Lacones & Cyprij ex αυ tollunt υ, & addunt ν, ἄνηι ἄνδα, τ in δ, αὐχλὼ ἀμφλὼ, χ in φ, τὸ αὐτῷ ἔτοις, ἀντηιπῶ. Sic ἀὐτης ἄντης. ex quo fit ventus: aut ab ἀεὶς ἄεντος, ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων.

In fine tertiæ verborũ in ε, vel ι, additur sequente vocali, quod tum vocatur ἐφελκυστικὸν ἔτυπτεν αὐτὸν φέρουσιν αὐλόν. & datiuis pluralibus quintæ, ἀνδράσιν ἐκείνοις.

Vnum legitur etiam post ξ, ἤσκειν εἴρια καλὰ, Ιλ. γ.

Iones & veteres Attici ob hanc causam non addunt ν, quod ex Herodoto cognosces. Attice, ἔσθ' ὅτι, ἔσθ' ὅπως, pro ἔστι ὅτι, ἔστι ὅπως

Quidã scribunt Atticos ν addere etiã sequente cõsonãte, quod Poëtæ faciũt ob metrũ, δώπησιν δὲ ποσὶν.

Dorienses in fine addunt, ἐγω ἐγων, ἐμοὶ ἐμὶν, σοὶ τὶν, expuncto ο.

Auctor Etymologici ex Herodiano citat Pindarũ, qui scripserit ἀκαμαντοχάρμαν in vocatiuo, ab ἀκαμαντο-

χέρμης, addito ν. Qua ratione explicari potest vsitatissimum illud verbū, ὦ τᾶν, ἔτης, ἔτε, vocat. ὦ ἔτα, addito ν ὦ ἔταν, eliso ε, ὦ᾽ τᾶν, nā vsus obtinuit vt inflecteretur.

Quidam formam deriuatam putant, vt Ερμῆς Ερμᾶν, μέγιστος μεγιστᾶν, sed male.

Iidem in tertia præteriti duobus εε in η contractis addunt ν, ἔπλεε ἔπλην, ἔρρεε ἔρρην, ἔε ἦν, Eustath.

Punice Garbi, Etrusce garbino, ventus.

In præposit. σὺν ante ζ in compositione decidit, σὺν ζυγὸς σύζυγος.

Vt aliquando in πάλιν παλίωξις, παλίσκιος, alioquin παλίντονος παλίνδρομος, παλίλλογος, ν mutato in λ. παλιμπλαγχθείς.

Poëtæ elidunt aliquando metri lege, καγχάζω καχάζω cachinnor, φάρυγξ, φάρυγγος. φάρυξ, φάρυγος, quod etiam Æolij faciunt. ἐννέα ἔνατος.

Latini Columna columella, Monstrum mostellum mostellaria, Lingua ligula, Effingo effigies.

Etrusci, Sponsa sposo, Mensura misura. Hispa. Sensus seso, Sensatus sesudo.

Græci è Punico Carn κέρας, quod melius expresserunt Latini cornu, Inna ἴνα.

Aduerb. in θεν vltimum ν sæpe apud poëtas amittunt, πρόσθεν πρόσθε, ὄπισθεν ὄπισθε, ἑκατέρωθεν ἑκάτερθε sync.

Quod Latini faciunt in Πλάτων Plato, Σόλων Solo, & alijs permultis: contra Græci Latinis nominibus in O, addunt ν, Κικέρων, Κάτων.

N videtur à Latinis verti in B, πίνω bibo, τὶν tibi.

In G, apud vetustissimos Latinos, sequente G vel C. Agchises, Agceps, Aggulus, Aggens, pro Anchises, anceps, angulus, angens: vt ἔγκυος, ἔγγονος, ἐγχέω,

ἄγγελος. Sic Innobilis ignobilis, Innarus ignarus, ignauus. Syriace Eno ἐγώ.

In μ, πύανος πύαμος, χλαμὺς χλανίς. Sic πήγανον tegame Etrusce. Sic ναρκισσίτης, vulgo marchesita.

Punice Anahar ἡμέρα, quasi ἡμέρα, vel Dorice ἀμέρα.

Anbub fistulæ genus, vnde anbubai qui ea canit. Horatius, Ambubaiarum collegia.

In τ, Γανυμήδης catamitus, Mane matutinus, pro manutinus, nisi potius à Matuta. Sic forte Περσεφόνη Περσεφάττα Attice.

Ξῖ.

Ξ Æolice resoluitur in σκ, ξένος σκένος, ξίφος σκίφος, ξιφίας piscis, σκιφίας, & ξιφύδριον σκιφύδριον, Epicharmus apud Athen. Vt Latine, ἀξίνη ascia, Exeo, Etrusce esco, Exuccus sciocco, Exauguratus sciagurato, Exalbidus scialbo. Hispani X pronunciant vt se, Exemplo, Xabon, vt si scriberetur escemplo, seiabon.

Bœoti κ vertunt in ξ, εἴκασιν, εἶξασιν, Aristoph. Nebulis, loquitur rustic⁹ Strepsiades, ἶξον pro ἶκον, Ο δ ε. Alij malũt Futurũ reuocare ad præsens. ἵκω ἵξω, ἶξον, paratatico, de qua re suo loco. Cõtrà μύξα, Latine mucus.

In præpositione quidem ἐξ sequente consonante, ξ in κ abit, ἐκ τούτου ἐξ ἐκείνου. Nisi in fine versus, ἀμφοτέρων ἐξ τείχων ἄνδρες ἔβαινον. Theocr. Idill. 27.

Grammatici ex Archilocho citãt, διὲξ σωλῆνος, διὲξ τὸ μύρτον, pro διά. Homerus vero, διὲκ κακότητα φυγόντα. Nicãder παρὲκ λόφον, & mox, παρὲξ λιστωτὸν ἄλω δρόμον.

Contra ἐξ in compositione sequente consonante mutat ξ in κ, ἐκκυλίνδω, ἐκκυλινδήσω τεύχη. Veteres Attici non mutabant, ἐξπουν, ἐξκλινον, quæ nunc cum κ dicuntur ἔκπουν ἔκκλινον. Grammatici e

Sophocle adducunt, ἐξηπηχυσί.

Attici veteres in præposi. σὺν, σ in ξ, σὺν ξὺν, σύμμαχος ξύμμαχος, ξυγγραφεὺς, ξυνθήκη. Quod post Thucydidem pauci vsurpant.

Dorienses hoc faciunt in futuris & aor. prior. quartæ grauit. κλείω κλείσω κλαξῶ, καθίσω καθιξῶ ἐκάθιξα, ἁρπαξῶ. In Theocri. etiam quædam circumflexa νικαξῆ, ἐγέλαξεν, ἔφθαξα. Sic κλεὶς κλάξ, ὄρνις ὄρνιξ, χοῖ, χὶ, χα, Æolice ψῆφος πσάφαξ. Lacones, ἀπέωσιν ἀπέωξεν, ω in κ, σ in ξ. δίφρος δίφραξ.

Iones duplex σσ in ξ. διασσὸς διξὸς, τρισσὸς τριξός. Æolice διξᾶ, τριξᾶ, πιλαξᾶ, pro διχῆ, τριχῆ, μονταχῆ.

Latine πάσσαλος paxillus, πίσσα pix, διπλοῦς duplex, Αἴας Aiax. Punice Seif ξίφος. Sic Ses ἕξ, vt σῦς ὗς, Latine melius sex.

O, veteres aliquando ου.

Vocatur μικρὸν, paruum, vt differat ab ω, quod nominatur μέγα, magnum.

Hæc duo elementa longissime sono distant, tametsi vulgo nullum discrimen existit: ο enim summis labris pronunciandum est, ω totum implet palatum. Quod Ælius Dionysius diserte exponit.

Id Etrusci optime obseruant, in his enim auditur o paruum, Torre, Botte, Torta, turris, dolium, placenta. In his o magnum. Torre. Botte. Torta. auferre. busones. detorta. Vt si quis secus pronunciet, ambiguam facturus sit orationem.

Hoc Græcos verisimile est fecisse in βόλος βῶλος. πόρος πῶρος. χολὴ χωλή. alijsq; generis eiusdem.

Hæc litera in nominum cõpositione maximo est vsui: quod nos admonuit, vt hoc loco de ratione ac

methodo nominum compoſitionis quæ huic linguæ mirificam addit venuſtatem, elegantiam, & feliciſsimam verborum copiam, diceremus. Cum præſertim hæc pars, vt pleraque alia neceſſaria, a Grammaticis ſit prorſus præterita. Nos quædam e veteribus : cætera noſtra obſeruatione collegimus.

De Compoſitione.

Compoſitio itaque fit vel ex præpoſitione & nomine verbóue. de qua cùm peruulgata ſit, nihil hoc loco dicemus: niſi quod ſæpe duæ præpoſition. aliquando tres etiam coagmentantur. ἵστημι ἀνίστημι, ἐπανίστημι. συνεπανίστημι. ἵημι, ἐξίημι, παρεξίημι, ἀντιπαρεξίημι. ἀντιπαρακαταλαμβάνω. ἀντιπαρεξάγω. ὑπεξαναδύομαι Homerus feliciſsime, vt alia, compoſuit. ὑπεκπροφυγεῖν. ὑπεκπρορέειν. ὑπεκπροθέειν. ἐκκατέπαλτο. & παρεκπροφυγεῖν. duæ eædem προπρό. προπροκυλινδόμενος. προπροκαλυπτόμενος, προπροπιτνόμενος.

Particulæ vero etiam quatuor. ὁπωσδηποτοῦν. & qninque χτ οὗ περ ἂν εἰ. καθαπερανεί.

Perraro duo nomina cum alia particula. In Homero duo obſeruaui. παναώριος. δυσαριστοτόκεια. cuius imitator Nicand. dixit eadem forma. παναχαρπής. παναφθής. Opp. πανάϋπνος, Sic Repandiroſtrum dixit Pacuuius. ſed dure: durius Næuius triſeclisenē. & dulcioriloquum.

Tria autem nomina in grauibus ſcriptoribus rariſsime. tamen Lycophron dixit. βυπλανόκτιστος. φιλαυδόμαιμος. αὐτυργότδηλος. quæ duriuſcula ſunt.

Nam Comici quidem laſciuiunt, dum riſum vndique captant. μακροκαμπυλαύχην. σφραγιδονυχαργοκομήτης. Ariſtophanes multa compoſuit. vt vnum etiam legatur in fine ἐκκλησιαζουσῶν è partib⁹ duodetriginta.

quod vt ratio compositionis, & huius linguæ felicitas appareat, inspicere est operæprecium.

Λοπαδοτεμαχοσελαχογαλεοκρανιολειψανοδριμυποτριμματοσιλφιοκαραβομελιτοκατακεχυμενοκιχλεπικοσσυφοφαττοπεριστεραλεκτρυονοπτοκεφαλλιοκιγκλοπελειολαγῳοσιραιοβαφητραγανοπτερύγων.

Plautus aliquādo conat⁹ est, sed infeliciter, nō suo, sed linguæ vitio vt in Persa. Nugipolyloquides, Argentiextenebronides, & alia, ridicula illa quidem, sed Græcorū elegātiæ, &, vt ita dicā, rotūditati imparia.

Pauca tamen non insuauia sunt, sultis, sodes, capsis, solitaurilia, vel suouitaurilia, vt quidam scribunt, sed male, si Quintiliano credimus.

Cum duo nomina cōponuntur, spectare oportet vltimam prioris, in qua omne est artificiū collocatū.

Pauca a nominatiuo fiunt, vt νέα πόλις νεάπολις, σκιαμαχία. ἀγγελιαφόρος, Ἡρακλέης, Ἡράκλειτος, γηγενής, tamen Ἡρόφιλος, Ἡρόδοτος, Ἡρόδωρος à genitiuo.

Magna pars fit à genitiuo singulari, resectis alijs literis sic vt maneat ο. λῃστὴς, λῃστοῦ, λῃστοκτόνος, vt aduerb. ὁμοῦ ὁμότιμος. ἡμέρα ἡμέρας ἡμερόκοιτος. οἶκος οἴκου οἰκοδόμος, ἀγὼν ἀγῶνος ἀγωνοθέτης.

Fœminina absolutæ significationis in ια. λόγος φυσιολογία, νόμος αὐτονομία, ἕξις καχεξία. Quidam male composuit χειρονόγνωσις pro χειρονογνωσία. Falluntur, qui Æglogas scribunt & deducunt ex αἴξ & λόγος αἰγλογή. quod ne caprarius quidem diceret. nam esset αἰγολογία. Scribi debet ἐκλογὴ, quod e Theocriti Idyllijs selegerit quædam imitanda.

In vno interponitur καί. καλοκἀγαθος, καλοκἀγαθία. in altero πρὸς, ἀλλοπρόσαλλος, vt vnum legitur cum ἐκ. ἐκκαλέγων. Sunt etiam ducta à numeris cum καί. ἐκ-

καιδεκάδωρος. ὀκτωκαιδεκέτης.

A genitiuo integro paucissima fiunt, ναῦς νεὼς, & οἶκος, νεώσοικος, κύων κυνὸς & οὐρὰ, κυνόσουρα, ὁ δεῖν, ὄνος, & ὤρα, ὁ δεινύσωρα, Ιλ. θ. sic κυνόσωρα & διόσκουροι, siue διοσκοῦροι.

Dorienses in aliquibus mutant ο in ε, ἀνδροφόνος ἀνδρεφόνος, ἀλοτείβανος ἀλετείβανος, ἀνδροφόντης ἀνδρεφόντης, Αργοφόντης Αργεφόντης, cui poëtæ addito ι dicunt Αργειφόντης. Sic dixit Nicander ἀθερίγονης pro ἀθερεγενής.

Poëtæ cùm multæ breues coëunt, mutant ο in η. θηητόκος, λαμπαδηφόρος, θαλαμηπόλος, στεφανηφόρος, θανατηφόρος, ταχυηλόγος, θεηπόλος, μοιρηγενὴς, ἐλαφηβόλος, βοσκηφόρος, διδυμητόκος, & Dor. διδυματόκος, πολλοσημόειος, δαφνηφάγος, ὀλιγηπελίη, κακηπελίη.

Quibusdam additur σ, θεόσδοτος, θεοσεχθεία, μογοστόκος, δικασπόλος, cadit etiam ο. θεσπέσιος, θέσκελος, θέσφατον.

Alijs ι. ὁδοιπόρος, πυλοιγενὴς, ὁδοιδόκος, ὀρειτύπος, χολοιβόρος.

Quædam habent αι, Κλυταιμνήστρα, μεσαιπόλιος, ἀκραιφνὴς, pro ἀκροφανής. alij ab ἀκεραιοφανής. Nicander χαλαίπους de Vulcano. Theocritus, Idyl. 15. μαλακαίποδες pro μαλακόποδες.

Attici in suis nominibus retinent ω. λεὼς λεῶ, λεωφόρος, νεωκόρος, λαγωβόλον, λεωεργὸς λεωργός. Æschyl. Quod fit etiam in quinta contractorum, χρέας, χρέατος, χρέως, χρεωνομία, γηρωβοσκός.

In compositis a γαῖα, αι in ε, α in ω, γεωλόφος, γεωμέτρης, γεωεργὸς γεωργὸς, λεπτόγεως. aliquando tamen habent ειο, ἐπίγειος, μελανόγειος. legitur & γαιοδότης, quod analogiam sequitur. At γαιήοχος Neptuni epithetum, mutat ο in η ὁ συνέχων τὴν γῆν. quod male & contra analogiam Didymus Ciceronis zoilus ducit a γαίω & ὄχος.

Simile superiorum est μετήορος poëtice, Attice με-

τίωρος. ab ἀείρω.

Cum secunda pars incipit ab ε, Atticè fit contractio in ε. Λυκοῦργος. φυτοῦργος. κακοῦργος. Homerus Attici Λυκοῦργος, φυτοῦργος, κακοῦργος.

Sic ἀνόεχος ἀνοῦχος, σκηπτόεχος σκηπτοῦχος, κλειδοῦχος, πολιοῦχος. Æschylus dixit πολιασσοῦχος ob metrum.

Ab ὁμοῦ non contrahuntur. ὁμοεθνής. non ὁμοῦθνής. Sic αὐτοετής. tamen αὐτουργός.

Sequente ει non contrahitur. ὁμοειδής, ἐπιειδής. Homerus tamen dixit, θεουδής pro θεοειδής.

Cum ab α, in ἄναξ, fit contractio in ω. χειρεάναξ χειρώναξ. ἑρμοάναξ ἑρμώναξ. In alijs eliditur ο. ψιχάρπαξ. μητράδελφος. δήμαρχος.

In tertia nonnulla habent ι, ἀρχός ἀρχιτέκτων. ἀρχιλῃστής, ἀρχιμάγειρος, ἀμβολιεργός. ἐναντίβιος autem, pro ἐναντιόβιος. syncope, vt ζείδωρος, pro ζειόδωρος, à ζειά, non à ζωή.

Vt δρυτόμος pro δρυοτόμος, πολιόπορθος πολίπορθος, συοφορβὸς συφορβός, vt μυοκτόνος.

Γυναικομανὴς γυναιμανής, σπερματολόγος σπερμολόγος, κρατηρογύαλος κραταιγύαλος, αἱματοπότης αἱμοπότης, & trope αἱμηπότης, κελαινονεφὴς κελαινεφής.

Composita à κάλλος habent ι, καλλίμαχος, καλλιάναξ, καλλιρόη.

Monosyllaba in ευς, amittunt σ, βούτομον, βούγλωσσα, νυθέτησις. Et in αυς, ναυμαχία. legitur tamen in Aristophane γραοσόβης à γραῦς. Sic νεοποιὸς à ναῦς.

Quædã priorẽ partẽ contrahunt, νεομηνία νουμηνία, Θεοκυδίδης Θουκυδίδης, θεοχαρίλας θουχαρίλας, θεόμορος θούμορος, Θεοδόσιος Θεύδοσιος in carmine. Κλεόνικος Κλεῦνικος.

Quædam fiunt à datiuo, χειρίσοφος, αἰγίβοτος, ἀλίπαστος, θηρὶ λεχής, ὀρείαυλος, ὀρείχαλκος, ἰσχείμορος. sequentibus

duabus consonantibus, ε cadit, ὀρείτροφος, ἰσχίκτυπος. tamen ὀρίγανον, Ὀρειβάσιος, Ὠριγένης pro Ὀριγένης.

A plurali datiuo, ὀρεσίτροφος, ναυσίπορος, δακρυσίστακτος, ἰσχισίμωρος. In quibus non geminatur σ nisi in illo, χηρεοσσφόρητος, Ιλ. θ. in fine geminatur, γυναικάνδρεσσι ποθεινοί, Epicharmus, pro ἀνδρογύνοις.

Quædã habẽt in medio σι ex epenthesi, nec fiunt à datiuo, πυγασίμαλλος, Πρωτεσίλαος, ἀλφεσίβοια, pro πυγόμαλλος, Πρωτόλαος, ἀλφέβοια. ἀερσιπότητος, Hesiod, pro ἀεροπότητος. Ἀγασίλαος pro Ἀγέλαος. ἑλκεσίπεπλος pro ἑλκέπεπλος.

At ἀερσίποις ab ἀέρσω fut. Æolico, cuius thema ἀείρω.

Nonnulla amittunt ι, ἰσχέσπαλος, ὀρεσκῷος, τελεσφόρος, ἐπεσβόλος.

Neutra quidem quintæ sæpenumerò integra componuntur, siue a nominatiuo, siue ab accusatiuo, δορυφόρος, μεγάθυμος, μελάνδετος, ἡδυεπής, ὀξύστομος, πολυμαθής, μεγασθενής, ὀνομάκλυτος, γλυκύρριζα, φωσφόρος, κερασφόρος, πυρφόρος.

Aliquando etiam à genitiuo, παντόμιμος, παντόμορφος, vt contra πάγκακος, πάγχαλεπος, & à plural. πανταλέων.

Ab accusat. singulari perpauca, νουνεχής, ἀνδράποδον.

A plur. vnum reperi, ἄτη ἄτας, ἀτάσθαλος ἀτασθαλία.

Atque hoc quidem modo nomina componuntur. Verba verò vel in præsenti, vel in aoristo, vel in futuro.

Cum à præsenti, ferè prior pars exit in ε, φέρω, φερένικος, φερέοικος, φερέπονος, ἔχω ἐχενηΐς, τρέχω τρεχέδειπνος, μένω Μενέλαος, Μενεπτόλεμος, ἕλκω ἑλκεχίτων, ἄρχω ἀρχέκακος, ἐπιχαίρω ἐπιχαιρεκακία. ἄγω ἀγέστρατος, ἀγελείη.

Pauca habent ι, τέρπω τερπικέραυνος, φυσῶ φυσίγναθος, χαλῶ χαλίφρων, οἰδέω Οἰδίπους, βλέπω βλεπεδαίμων.

Pauca etiam ο, λειποτάκτης, λειποψυχία, μελλόνυμφος.

Syncope fit aliquando, μιαίνω μιαιφόνος, τανύω τανύφυλλος.

Rarò additur σ, ne multæ breues cōueniant, φερέσβιος. Ταλάω ῶ, ταλαίπωρος, ὁ τὸ πένθος τλῶν. at τλάω Τληπόλεμος.

In secundo aoristo est ε, ἔλαχον λαχέθυμος. aliquando ι, ἔλαθον λαθίφθογγος, vt ὀψὲ ὀψιμαθής.

In futur. vero ι, πείθω πείσω Πεισίστρατος, δείσω δεισιδαίμων, σείσω σεισίχθων, ἐρύσω ἐρυσίπτολις, σώσω σωσίθεος, κρύψω κρυψίνοος, λύσω λυσιμελής, ὀλέσω ὠλεσίκαρπος, ο in ω, ob metrum: legitur tamen ἀκερσεκόμης, à κέρσω Æolico.

Quæ fiunt à Circumflexis, aliquando longam vocalem vertunt in breuem, ἀρήσω ἀρεσιεπής. contra, ἀκησίσοφος, ἀρνησίθεος, quæ longam retinent.

Quæ habent ι in penultima sumunt ο, μίξω μιξόθηρος, μιξοβάρβαρος, βρίθω βρίσω βρισόμαχος.

Vnum etiam υ, δρύψω δρυψόπτεις. Περσεφόνη, & περσέπολις videntur fieri à πέρσω.

Nonnulla secundam partem à futuro ducunt primæ & secundæ grauit. quæ exeunt in ψ, vel ξ τρίψω οἰκότριψ, κλέψω βοόκλεψ, νίψω χέρνιψ, βλέψω κατώβλεψ τέξω καλλίπεξ ὀπίπεξ. Sic αἰγίλιψ, ιπος à λείψω, extrito ε. Itaq; miror quid Marullo in mentem venerit, vt pro crepidis carbatinis apud Catullum legeret crepidas cercolipas. Quod verbum ipse confinxit, in eoq; deceptus est. nam κερκόλιψ, ιπος, à λίπος duci nō potest. Cuius etiam significatio Marullo repugnat, cum fiat à λείψω, vt αἰγίλιψ. Quamobrē dum Politianū insectatur, odio cæcus labitur. Athenæus hanc formam ducit à præt. pas. Sed significatio mihi hoc pati non videtur.

Cū pars posterior incipit à vocali, antecedēs elidi-

tur, φείδομαι φειδίππος, ῥίψω ῥίψασπις, ἔλιπον λίπανδρος, λιφαιμος.

Πέντε aliquādo retinet ε, πεντεσύριγξ, πεντέκλινον, πεντέμηνος. aliquādo vertit in α, πεντάκλινον, πεντάμηνος, πένταθλος.

Ἕξ accipit α, ἑξάκλινον, ἑξαέτης, & ἑξέτης. ὀκτὼ, ὀκτώπους, & ὀκτάπους vsitatius, εἰκοσιστάδιον, & εἰκοσαστάδιον, εἰκοσάεδρος. ἑκατὸν accipit τα, ἑκατόνταρχος, ἑκατοντάχειρ, Æolice ἑκατόγχειρ. Sic μυριόνταρχος. Æschylus.

Τριάκοντα & τεσσαράκοντα & similia, cum ἔτος, contrahuntur in υ Attice, τριακονταέτης, τριακοντούτης, τετταρακοντούτης, ἑβδομηκοντούτης, Fœminina in τις.

Ὄπισθε mutat ε in ο; ὀπισθόδομος, ὀπισθοφόρος.

Posterior pars cōpositi significationem ostendit.

Nam actiua fere fiunt à præt. medio, vel nominib. quæ à medio præter. ducuntur, λέλογα ψευδολόγος, τέτοκα πρωτοτόκος, τέτυπα χαλκοτύπος, ἔσκαφα φυτοσκάφος.

Aliquando à præsenti, ποιῶ λογοποιὸς, κρίνω θεοκρίνης.

Quædam a tertia passiui præteriti, sed in της, τέθειται νομοθέτης, ἀγωνοθέτης, δέδικται θεοδίκτης, κέκριται δικαιοκρίτης.

Quæ passiuam habent siguificationem, ab eadem, sed in ος, δέδοται θεόσδοτος, πέπεμπται θεόπεμπτος, δεδίδακται αὐτοδίδακτος, θεοδίδακτος κέκριται θεόκριτος, non qui iudicat Deos, sed qui iudicatur à Dijs. Itaq; ipse Theocritus quomodo suum nomen pro Paride Dearum iudice in Fistula accipiat, alij iudicent.

Aliquando à secundo aoristo pass. in ης oxytonum, ἐγράφη ἀγραφὴς, ἐπάγη ἀπαγής, ἀλείφω ἠλίφη νεηλιφής.

Aliquando mutatur tonus, πρωτοτόκος act. πρωτότοκος pass. Sic λαοτρόφος λαότροφος, λυκοκτόνος λυκόκτονος, ξιφοκτόνος ξιφόκτονος.

A, Εὐ, Δυς.

Maximum in compositione vsum præbent tres particulæ, Α. Εὐ. Δυς. prima priuat. aliquando etiam auget. secunda facilitatem & commoditatem: tertia difficultatem atque incommoditatem declarat.

A In ος Communia.

Ἄλογος. ἄνομος. ἄφοβος. ἄκακος. ἄξυλος ὕλη. & ἀχαν πέλαγος. Poetica.

Mutatur in η. λέκτρον ἠλέκτρα. ἡ ἄγαμος. πέρας ἤπειρος. ἡ ἀπέρατος γῆ.

In ων. ἀπείρων. ἀναίμων.

Hic obseruandum nomina in ικος, si accipiant α. amittere ικο. λογικὸς ἄλογος. μουσικὸς ἄμουσος. τεχνικὸς ἄτεχνος. χρηματικὸς ἀχρήματος. αἰσθητικὸς ἀναίσθητος. ἁμαρτητικὸς ἀναμάρτητος. νοητικὸς ἀνόητος. καταληκτικὸς ἀκατάληκτος.

Itaque voces illæ Ciceronis 8. ad Atticum. ἀπολιτικώτατος & ἀστρατηγικώτατος, deprauatæ mihi esse videntur, cum Analogiæ omnino repugnent. Nam ipsum Ciceronem hoc nõ vidisse, dicere equidem non ausim. atque ἀστρατήγητος quidem dicitur. ἀπολίτικος vero, quod ego sciam, nemo Græcus dixit.

In ης & in ις communia.

Ἀηδής. ἀκλεής. ἀμαθής. ἀκαταῤῥείτης. ἄχαρις. ἄπολις. ἄκικυς.

IN α

Fœminina absoluta, λόγος ἀλογία. σοφὴ ἀσοφία. γνῶσις. ἀγνωσία, κατάληψις ἀκαταληψία, νοῦς ἄνοια, πρόνοια, αἰδὼς ἀναίδεια.

Quædam fiunt à secunda præter. perfect. passiui, λέλυσαι ἀλυσία, πεπαίδευσαι παίδευσις, ἀπαιδευσία. Quidã ἀπαιδεία finxit a παιδεία: quod a Græca analogia abhorret.

Et

Et a tertia, ἤλπισαι ἀνελπιστία, non ab ἐλπὶς, μέμνηται ἀμνηστία addito σ, non a μνήμη, ἤσχυνται ἀναισχυντία, non ab αἰσχύνη.

Quæ fiunt a verbis, sæpe in οσύνη, ἀφραίνω ἀφροσύνη, ἀγνωμονέω ἀγνωμοσύνη, vt simplicia βρίθω βριθοσύνη.

Α, sequente vocali fere assumit ν, ἄνανδρος, ἀναίματος, ἀνίκητος, ἀνόητος, ἀνέλπιστος, poëtæ aliquando addunt alterum α, ἀνάελπτος, ἀναέξοδος, Hom. vtrunque addidit, ἀνάποινον, pro ἄποινον.

Aliquando nihil, ἄοκνος, ἄοικος, ἀόριστος, ἄοζος.

Obseruaui præterea nullum verbum cum α priuante, exire in ευω vel ευομαι, præter ἀλογεύομαι, quo Cicero vtitur ad Atticum, e veteribus vero, quod sciam, nemo. Itaque mihi suspectum videtur.

Ευ.

Non aliter quam α præponitur, εὔθυμος, εὔβοτος, εὔλυτος, εὐκλεὴς, εὐπρεπὴς, εὔελπις.

Fœm. absoluta ια, εὐθυμία, εὐψυχία, εὔνοια, εὐμάθεια.

In οσυνη paucissima, εὐφροσύνη, εὐγνωμοσύνη.

Poëtæ sæpe metri causa diphthongum diuidunt, εὔξοος ἐΰξοος, εὐζωνὸς ἐΰζωνος, εὔδμητος ἐΰδμητος, εὐφρονέων ἐϋφρονέων.

Geminant etiam sequentem consonantem, vt syllaba longa fiat, εὐμελίης ἐϋμμελίης, εὐραφὴς ἐϋρραφὴς, εὔροος ἐΰρροος, εὔσελμος ἐΰσσελμος.

Aliquando vertunt ε in η, εὔκομος ἠΰκομος, εὐγένειος ἠϋγένειος, vt εὖτε ἠΰτε.

Δυς.

Præponitur quomodo εὐ, δύσκολος, δύσποτμος, δυσκραὴς, δύσερις, δύσελπις, δύσερως. Proprijs, Δύσπαρις.

Sed aptissime Verbalibus, δύσκριτος, δυσμετάφικτος, δυ-

παρακολούθητος, δυσθεώρητος.

Fœm. absoluta in ια, δυσφορία δυσπραγία, δύσνοια, δυσαριστοτόκεια. Sed iam redeamus ad ο micron.

Attici, vt docet Athenæus, aliquando vertunt α in ο, μαλάχη μολόχη, ἄσταφις ὄσταφις, πάρδαλις πόρδαλις, ἀστακὸς ὀστακός.

Æolij, πλαρμὸς πλόρμος, στρατὸς στρότος, θράσεος θρόσεος, σταλεὶς στολείς, τ in π, ἄνω ὄνω, ἀνέλεται ὀνέληται, ἀνεχώρησεν ὀνεχώρησεν.

Latine δαμῶ domo. Punice Harag ὀργή. Talla tollo. Sarab sorbeo. Sic Iain οἶνος. Har. ὄρος. Ialal ὀλολύζω. Carcon κρόκος crocum, μάρμαρος marmor.

E in ο in præterit. med. λέγω λέλογα, πείθω πέποιθα, λείπω λέλοιπα.

In deriuatione, τρέμω τρομέω, δέμω δομέω, δρέμω παλινδρομέω.

Latine Pendo pondus pondero, τέρσω torreo, σπένδω spōdeo. nam veteres ἔσπενδον, cū spōdebāt. Tego toga.

Æolij ω in ο, cum ex impar. parisyllaba faciunt, ἔρως ἔρωτος, ἔρος ἔρου. ὑξ ἔρον ἕντο. ἱδρὼς ἱδρῶτος, ἱδρῶτι, ἱδρῷ, Ιλ. ρ. ab ἱδρός: alij apocopen malunt, ab ἱδρῶτι.

Sic ὤα ὄα, ὠτείλη ὀτίλλα, ἔρωτα ἐσέρωτα.

Sic poetæ, ἀρύχωρος ἀρύχορος, φυσίζωος φυσίζοος.

Homerus, ἴομεν, ἀγείρομεν, ἐρύσσομεν, & alij permulta: pro ἴωμεν, ἀγείρωμεν, ἐρύσωμεν. Sed potest esse modi enallage. Sic ποτῶμαι ποτῶμος. πῶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι.

Abundat initio, μοργνύω ὀμοργνύω, μόγνυμι & ὀμόργνυμι, Punice Rac ὁρῶ.

O poetice in secunda contractorum additur ante ω, ὁρῶ ὁρόω, ὁρόων, ἀντιόων, ὀχριόωντο, κρεμόω, Ιλ. π. ἠγορόωντο, Herodot. ἀλόω, Οδ. ε. imperatiuus pro ἀλῶ, ab ἀλάομαι,

τρυγόωσι, ἀλχατόωμαι, aliáque innumerabilia, post ω, ἀλωμένη ἀλοωμένη, Dionys. σρῶν σρῶνας σρώονας, Homer.

Semel obseruaui additum ι, γελοίων & γελοίωντες, Οδ. υ. pro ἐγέλων γελῶντες.

In nominibus rarius, αὐτόχθων αὐτοχθονος, φῶς φόως, θῶκος θόωκος, γάλως γάλω, γαλόω, γάλων γαλόων, ἄθως ἄθω ἄθόω, τάλω ταλόω.

Semel ante ε, ὃ ἐν Ιλ. β. vt βοηθὸς βοηθόος. Sic βεβολήατο pro ἐβέβληντο, Ionice cum epenthesi.

Latini eodem modo μνάω, ex quo μνῶμαι & μέμνημαι moneo: vt u breue, Ηρακλῆς Hercules, Ασκληπιὸς Æsculapius, Αλκμήνη Alcumena, Plaut.

Etrusce Caulis cauolo, Paulus pauolo.

Bœoti, vt docet Heraclitus, o micron præponunt υ psilo, ὕλη ὄλη, ὕδωρ ὄδωρ, cum tenui, ἐλήλυθα εἰλήλουθα. Æoles itidem, θυγάτηρ θογάτηρ.

In fine etiam additur poëtice, sed raro, Μίνως Μίνω Μίνωο, ταλῶο, πετεῶο, Ανδρεγεῶο.

Ionum & Doriensium more è quibusdam nominibus eximitur, Ακουσίλαος Ακουσίλας, Αναξίλαος Αναξίλας, Μενέλαος Μενέλας, Πτερέλαος Πτερέλας, Νικόλαος Νικόλας, Λαοδίκη Λαδίκη.

Latine πόος pus, γένος genus & gens, Virgil. Trita Melisphylla, pro μελισσόφυλλα.

Æolij è pronominum genitiuis excludunt, ἐμοῦ, resolutione ἐμέο, paragoge ἐμεόθεν ἐμέθεν, σοῦ σέο σεόθεν σέθεν, ὃ ἕο ἑόθεν ἕθεν.

Huius generis sunt, τίποτε τίπτε, ἀφθ᾽ ὅπως ἔσπτε τεθνηότες, λωτόεντα λωτεῦντα, quidam crasi è λωτίεντα. ἀποφθιόμενος ἀποφθίμενος.

Vt Latine μόρος mors, Denouo denuo, φράτωρ, ορης,

frater, fratris. nam significatio non est aliena.

Attice οἴομαι οἶμαι, ὤομλω ᾤμλω, λέομαι λῦμαι, ἐλεόμλω ἐλῦμλω, λεόμθμΘ λῦμθμΘ. Non tamen ἀπολῦμαι & ἀπολύμθμΘ, quæ Athenæus & Lucianus in quibusdam indoctis sophistis exagitant. Sunt enim male ominata ab ἀπόλλυμαι.

Poëtice ἀολλέες, ἄλλεες & ἄλες, Callim.

Sic ὑπεβάλλειν ὑββάλλειν, ἡγνοήκαμθμ ἀγνήκαμες Æolice, θερειότατος θερείτατος, Aratus.

O a Latinis initio aliquando additur, πλάγιΘ obliquus, Etrusci denuo detrahunt, bieco.

Præciditur, ὄνομα nomen, ὄπιθε post, ὀρύω ruo, ὀδοὺς ὄντες dens, ὄραμνΘ ramus, ὀκέλλω cello.

Etrusce Officina fucina, Obscurus scuro, ὄρυζα oryza riso.

O in ι, κόνις cinis, ὄμβρος imber, πρόμος primus, ὅς is.

ΠΙ.

Post ν & μ, vt B pronunciantur vulgo, τὸ Παῦλον, ton Baulon, πέμπω pembo.

Æolij, vt docent grammatici, nonnunquam mutant μ in π, ὄμματα ὄππατα, μετ' ἐμοῦ πετ' ἐμοῦ. in compos. πε ᾽ν, μετέρχομαι πεδέρχομαι, μετάρσιΘ πεδάρσιΘ, μετωπισθεν πεδάωρισθε, μετέωρος πέδορος.

Aliquando τ in π, στολὴ σπολή, σταλεὶς σπολεὶς, τέτρατα πίσυρα, πέντε πέμπε, ex quo ἔχον πεμπώβολα χερσί. στελλόμεναι πελλόμεναι.

Cretenses, στάδιον σπάδιον. Sic τέσσαρες πίσυρες.

Sic Latine στάχυς spica. ταῶς pauo, χρὼς χρωτὸς corpus.

Etrusce Extinguo spēgo, cōtra π in τ, σπουδὴ studiū.

Iidem Æolij φ in π, ἀμφὶ ἀμπὶ ἀμπέχουσι, ἀμφιέσαι ἀμπίσαι. Sic φανὸς πανὸς, ῥάφυς ῥάπυς rapum.

Latine φοινίκεος puniceus, φοῖνιξ Pœnus, φαινόλης pænula, ἀφύη apua, φεδῶ, ex quo φείδομαι pauco, πορφύρα purpura, κεφαλὴ caput, γρῦπες gryphes, κάρφω carpo, σοφὸς ſapiens ſapio. φαῦλον pro vili, paulum paululum. φόρτος φορτίζω porto, φολὶς pellis. Punice Firdaus παράδεισος, Farſach παρασάγγης fiſtaq πιστάκιον, Falu πῶλος pullus. Safir σάπφειρος ſapphirus, iaſf ἴασπις. Haret ἅρπω ἁρπάζω rapio. Etruſce la raffa, z enim cadit, vt σταλάζω ſtillo. Fitha Syriace, πείθω.

Etruſce στρέφω ſtroppio, φύσῃ paſta, φάγρος pagrus.

Aduerbia quædã interrogatiua amiſſo π, & ſumpto aſpirato fiunt relatiua, & denuo præfixo ο, priſtinam vim recipiunt. πότε; ὅτε, ὁπότε. ποῦ; οὗ, ὅπου. ποῖ; οἷ, ὅποι. πῆ; ᾗ, ὅπῃ. πόθεν; ὅθεν, ὁπόθεν. πηνίκα; ἡνίκα, ὁπηνίκα. Aliquando ſunt enclitica, ποτέ. πη. ποι, πη, ποθέν.

Ad hanc formam dixit Aratus, ὁππῆμος, quod alij poëtæ ἦμος dicunt, itaque duriuſculum eſt.

Huc referri debent. πῶς; ὡς. ὅπως. ποῖος; οἷος. ὁποῖος. πόσος; ὅσος ὁπόσος. πηλίκος; ἡλίκος. ὁπηλίκος. Aratus ὁπποσταῖν a ποσταῖος, quod perrarum eſt.

Quædam ο tantum accipiunt. πότερος, ὁπότερος. ποσὸς ὁποσὸς, ποδαπὸς ὁποδαπός. Tametſi Latini ſuum Vter ex ὅτερος feciſſe videntur.

Π initio additur, στύχω πτύχω ψύχω.

Decidit, πήγανον ἤγανον, παλαιὸς, ἀλαιὸς, Æſchyl. Sic πλατὺς latus.

Hiſpani quidẽ hoc ſæpiſsime faciunt. Plenꝰ lleno. Planus llano. Ploto lloro. πτῶμα tomo ruina Etruſc.

Æolice geminatur & poëtice, ὅππως, ὅππη, ὁππότερος.

Latine Iuppiter, reppulit, repperit. Contra πάππας papa, hoc eſt pater.

Abundat, ὄπῃδω ὀπῇδω ὀπηδεύω, ἠνίπαπε pro ἤνιπεν, ab ἐνίπω, alij ab ἐνιπάπω, eadem epentheſi.

Latine vertitur ſæpe in B. ἀπὸ ab, ὅπου vbi, πυῤῥὸς burrus, ex quo buio Etruſce, R. in I. vt Glarea ghiaia. Parpaia, πυῤῥίας byrria, πόλεμος bellũ, niſi eſt à Duellum.

Hiſpanice Mancipium mancebo, iuuenis. Epiſcopus obiſpo. Syriace Carpas κάρπασος carbaſus.

In Ph. τρόπαιον trophæum. ῥίπαια ὄρη, Riphæi montes, Βόσπορος Boſphorus, caput. Etruſce capo. Gallice *chef*, ca in che, vt Canis *chien*, non à κεφαλή.

Ρῶ.

Clarus & aſper eſt huius literæ ſonus, & balbis inimicus, qui in turturis gemitu exauditur, quæ idcirco Syris Tur. Latinis repetita ſyllaba dicitur turtur.

Attici mutant nõnunquam λ in ρ, κλίβανος κρίβανος, κεφαλαλγία κεφαλαργία, ἄγγελος etiam ἀγγέριος legitur in Heſychio.

Latine κανθήλιος cantherius, στλεγγὶς ſtrigilis, ἀλωὰ area, ἀγὼρ aquila Æolice, κάγχαλος ganghero Etruſce.

Contra λείριον lilium, Hiſpanice lirio: & forte μύρια mille, ἕλμινς, Æolice Φέλμινς vermis.

Etruſce Vlulare vrlare, Dactyli datteri, Luſciniola ruyſenor, *roſsignol*.

Punice Thelith, τρίτος tertius, Sarbala σαράβαρα.

Lobas loba Hiſpan. Etruſce robba, λῶπος λωποδυτεῖν robbare, Azul azurro cæruleus.

Iidem Attici σ poſt ρ in alterum ρ, ἄρσην ἄῤῥην, θαρσαλέος θαῤῥαλέος, ταρσὸς ταῤῥὸς, κόρση κόῤῥη.

Sic μυσωτὸς, (nam μυττωτὸς Atticum eſt) moretum quaſi moſetum, ἔσω ex quo ἔσομαι ero, κέλης celer, πράσον porrum, πύρσι, turris. Syriace Hesba herba. Sic e Fu-

ſijs, Valeſijs, Furij, Valerij.

Æolij etiam, vt ſcribit Herod. ὕτωρ ὕτορ ἵππος ἵππορ, μάρτυς μάρτυρ. Laconice ἀσκὸς ἀσκόρ, ἀδελφὸς ἀδελφόρ, quod mendoſe ſcribitur, ἀδελφὴρ, τοῖς τόρ, τὶς τίρ.

Latine φόϐος pauor, Labos Honos, labor honor, ἐντὸς inter, intra.

ρ in deriuatis additur, σκῆπτρον à σκήπτω, ὦπται ἐσοπτρον, κάτοπτρον, ἤεργται ἄεργον, ἰδίω ἱδρόω ἱδρώς, λῃστὴς λῃστρικὸς, ἀπάτιος ἀπαρνὸς, ἐλῶ ἐλάσω ἐλαστρῶ, βοήσω βώσω, Ion. βωστρῶ, ἀκύω ἀκοὴ, ἀκροῶ ἀκροᾶμαι, καλῶ καλιστρῶ, λήθω λάθρα, μάπτω μάκτρα. γωνιὰ, Laconice γωνόρ.

Latine κορίαννον coriandrum, πύθω putreo, ταλάω tolero, φλέγω flagro, πρόσω prorſum, ἔξωθεν.

Etruſce Balliſta baleſtra, Geniſta gineſtra, Anas, anatis anitra, Hinnio hinnitus annittire, Gummi gromma, ἔγκαυστον inchioſtro, Cæleſtis color cileſtro, βῖκος bicchiere. Hiſpanice Stella eſtrella. Gallic. Calendarinm *calendrier*, Theſaurus *threſor*.

In compoſitione cum poſterior pars incipit à ρ, geminatur, πρόῤῥιζος, ὑπόῤῥιμος, βαθύῤῥοος, ἄῤῥητος. Legitur tamen καλλιρόη, περρέθν, & multa poëtica, in quibus non repetitur ρ, vt ἀμφίρυτος, ἄρηκτος. Sic in incrementis ῥίπτω ἔῤῥιπτον, excipiuntur compoſita ab ἐυ, ἐύρωστος.

Sic ὄρα ὄῤῥα, παραλία παῤῥαλίη, ὀρὸς ὀῤῥὸς, βορέας βοῤῥᾶς.

Æolij ρ tranſponunr & geminant, ι mutato in ε, Πρίαμος, πέῤῥαμος, κόπρια κόπεῤῥα, ἀλλότριος ἀλλότεῤῥος, ex quo alter, μέτριος μέτεῤῥος, cum duobus tenuibus.

Latine Tera, poëtice terra. Serare, Etruſc. ſerrare.

In quibuſdam eliditur, αἰσχρὸς αἴσχιων αἴσχιστος, μακρὸς μήκιων μήκιστος, α in η, δρυφάκτοι δρύφακτοι.

Dorice σκῆπτρον σκᾶπτον, ex quo σκηπτοῦχος βασιλεὺς, μι-

κρὸς μικκός, πρὸς περὶ περτὶ ποτί. λέπαργος, ἀντὶ τοῦ λε πὰρ ἄργος ὁ ὄνος μάπτειν, pro μαρπεῖν a μάρπτω, 2. aor. ἔμαρπον, inf. μαρπεῖν, μαπεῖν, Ionice μαπέειν. ἔμπροσθεν, Dor. ἔμποσθεν.

Latine Cerebrum cerebellū, Scalprum ſcalpellū, ἄρθρον artus, λέκτρον lectus. Forte etiam ἀτάρ at. μετρῶ metior, κέντρωνες centones. Punice Zonar ζώνη zona.

Poëtæ etiam more Ionico tranſponunt ρ, κρατερὸς καρτερὸς, καρδία κραδίη, δίφρος δρίφος, βράδιστος βάρδιστος, ἀτραπιτὸς ἀταρπιτὸς, δρατὰ δαρτὰ, ὀφιόσπαρτος ὀφιόσπρατος, τέταρτος τέτρατος.

In aoriſtis vt penultima corripiatur; ἔδαρκον ἔδρακον, ἔπαρθον ἔπραθον, ἔδαρθον ἔδραθον.

Sic ῥέζω ἔρδω, pro ἔρζω, ex quo ἔρξω, pro ῥέξω. πεφαργμένος, ἐφάρξαντο, φαρκτὸν a φράττω, poëtice vel Bœotice: e quo farcio Latinum, κεκρύφαλον a κρύπτω & κεφαλὴ, quaſi κρυπτοκέφαλον. πρόσω πόρσω, & Attice πόρρω.

Sic variatur βάτραχος βράταχος, βύρθακος βόρταχος βλίταχος. Sic βραγχία βαραγχία, addito α, νάρθηξ νάθραξ.

Latini in ſuis deriuatis R loco mutāt, νεῦρον neruus, ἅρπαξ rapax, ἁρπάζω rapio, μορφὴ forma, καρκίνος cancer, granchio Etruſce, ἑκάτερος vterque, τέρην tener, ῥὶν, ῥινὸς naris. Καρχηδὼν quaſi Καρδηχὼν Carthago. παῦροι parui, pro pauci. κρέας caro, στορνύω ſtermo, Περσεφόνη Proſerpina, κρίκος circus, ἀριστερὸς ſiniſter, κρίνω cerno. Nam qni iudicat cernere debet, ἔρση ros, ἄντικρυ contra.

Punice Rauh.pl.aruah αὔρα aura. Mertha μέτρον. Balaur βήρυλλος beryllus. Vard ῥόδον, vel Æolice βρόδον. Syriace Qerac ἄκρα arx Etruſce rocca, & Iaraq ὦχρος. Sic Sippor paſſer. Biqr virgo. Darag gradus, Mecar mercor, Ert tera, Elmara mulier.

Anbar ambra Etruſce. Carmes cremeſi. Azraq

zorq Hispa. zarco & garco guercio. Guirnalda ghirlāda. Rizeq richeza. παρωνυχία pannareccio vel patareccio. Succid⁹ suddicio & sync. sozzo. Bornos sbernia, & bernusso. ἴασπις, διος, diaspro.

Aliæ etiam literæ sua sede mouentur. λακήρυζα καλάρυζα, πήγανον πάγινον, ἀφρέσιος ἀφρείσιος, βάλσαμον βλάσαμον. Nican. ἔκπαγλος pro ἔκπλαγος ἐκπαγλότατος pro ἐκπλαγώτατος, ab ἐξεπλάγην. Ιλ. α. φάσγανον a σφάττω, ἐθνεῖος à νόθος, λοίσθος ab ὀλισθος. σκάλοψ ἀσπάλαξ addito α, ἄορσι ὄαρσι.

Sic Latine κῦδος dec⁹. χιτὼν tunica a Qetan Punico, vel Syriaco Qituna, ταχὺ cito, αὐλὼν vallis, ἡ &, ποθῶ opto, μὴν num, vt Etrusce Interim mentre, νῆσσα anas, δηλέω ῶ lædo ψύλλα, Æol. σπύλλα pulex ἄκυλος, ilicis glās σίαλος saliua, σκέπτω σκοπῶ specio, speculor, specto, σφῶ vos, vt νῷ nos, ἐμὸς meus, σφέτερος vester, σφέτερον πατὴρ ὑμέτερον, vel a σφωΐτερος. σφάκελος fascis fasciculus, χάχληξ calcul⁹, φλέγω fulgeo, ἄνθεμα ἢ χρυσοῦ φλέγει. Pind. ἄρχω rego, ἀρχὸς rex regis, εἰλαπίνη epulū epulæ, εἰλαπινάζειν epulari. sic δύναμαι δύναμις dominor dominatio. τέταρτος τέρτος Æolice, & τέταρτη τέρτα, ex quo terti⁹, ἔπι itē, ποτὶ apud, Colurnus pro corulnus, ἄλικα Æol. qualis.

Et forsitan μόνος omnis: nam significatio nō aliena est, & λοπὰς δος patella. Punice Sene, ἔνος annus, Azca ἀξιῶ. Simca Syriace, σῖσμα, Sōca coxa. sic Cast. τόξον.

Etrusce Cumulus colmo, Palus, dis padule, λαγών gallone sic cosi, hoc vel hocce cio, Illhic quello, Vespertilio vipistrello, Agger aggerem argine, vt Spem spene, κικκαβὴ ciuecca, Etrusce ciuetta. Hispan. Miraculum milagro, Parabola palabra, Obliuio oluido, Periculum peligro. Syriace tabo, Etrusce botta buso.

P Latine videtur verti in D, κηρυκεῖον, Dor. καρυκεῖον

caduceum, λαμπρὸς limpidus, contra Meridies pro medidies.

Etrusce Rarus rado, Quærro chiedo, πορφυρίτης porfido.

In L, βάκτρον baculus, ἀκιρὸς aquilo. Syriace Parur parolo, vel paiuolo, vt Latine Rarus rarulus dim. rallus, Ruber rubellum.

Etrusce Satur satollo, Peregrinus pellegrino. Hispanice Papyrus papel, Temperatus templado.

Σῖγμα, Dorice Σάν.

Huius literæ sonus insuauis semper est habitus cùm tamen è consonantibus nulla sit crebrior. Itaq; Euripidis versiculus, ἔσωσά σ' ὡς ἴσασιν ab omnibus laceratur. Quidam etiam è veteribus vocauit, σίγματα Εὐριπίδου. Pindarus oden ἄσιγμον edidisse fertur, & Poetæ nescio quis è tota Odyssea exemisse omnia sigmata.

Δ ob syncopen in σ, ἤδειμεν ἤσμεν Euripid. Hecuba. ἠδείτην ἤστην Aristoph. Auibus. ἤδετε ἦστε Sophocl. Colchis. ἤδεσαν ἦσαν Eurip. Rheso, sic forte Latine πυσίον pusio.

Laconice θ in σ, θεὸς σιὸς, ex quo Σίβυλλα, οἱονεὶ θεοῦ βουλήσις, & σίσυφος quasi θεόσοφος, & τὼ σιώ, τὼ διοσκούρω Attice, Hesych. σιὸρ, θεῖος σεῖος, ἀγαθὸς ἀγασὸς. πιθάκνη πισάκνα, θαμινὰ σαμινὰ. θέρμοι σέρμοι, θεῖν σεῖν. Ionice βυθὸς, βύσσος, ex quo ἄβυσσος. Syriace Athon asina.

Etrus. ἀριθμητικὴ arismetica, θεῖος zio, πάθος vel ἐμπάθεια pazia, θήκη zecca, vbi percutitur moneta. Hisp. ἐρέβινθος garuanço. Syr. Pitha peza pezo, Thana zana & zaino: nam ea litera sono ad S proxime accedit.

Dorienses in primis plur. omnium modorum, in ς, τύπτομες, λέγομες, εἴπομες. Cretenses ἦν ἦς, αἰ ἐν αἰ ἐς, μὲν μὲς, καλῶν καλὰς, σοφῶν σοφὰς. Latine πλέον plus, πρὶν prius.

Æolij in infin. inflexor. ν in ς, νοεῖν νόεις, φιλεῖν φίλεις, γελᾶν γέλαις, πεινᾶν πείναις, ὑψοῦν ὕψοις.

In nomin. quintæ, δελφὶν δελφὶς, ῥὶν ῥὶς, μὴν μεὶς poëtice. Megarenses vertũt τ in ς, τὰ, σὰ id eſt τινὰ, vt σαμάν, pro τίνα μὴν, ex quo ἄσσα & ἄσσα, Attice ἄττα; ἠγρου ἄπνα. ἄττα vero pro τινὰ vel ποτὶ, vt πηνίκ' ἄττα, τῆτες, Dor. τατὲς, Ariſtoph. interpres. Cyprij σίσολς pro τὶ βύλῃ, Heſy.

Latine ὀστέον os oſsis, ῥητίνη reſina, ἄρκτος vrſus extrito κ. Sic Tentus fartus, recentiores tenſus farſus. Sic Merto, Pulto, merſo, pulſo.

In deriuatione, ἐνιαυτὸς ἐνιαύσιος, μίλητος μιλήσιος. Etruſce Sorptus, vt hauſtus ſorſo.

Z etiam in ς, Nam veteres dicebant, ζμίλη, ἴζμεν, ζμῶσαι, ζμικρὸν, ζμῆγμα, ζμάραγδος, ζβέσαι, quæ nunc ſcribuntur cum ς, σμύρνα ζμύρνα.

Punice Mezeg μίσγω, Zera ſero.

Tarentini, hoc eſt Itali magnæ Græciæ, verba in ζω barytona per duo σσ pronunciant, σαλπίζω σαλπίσσω, λακτίζω λακτίσσω, φράζω φράσσω, quod Corinna Bœotice dixit φράττω, συρίζω συρίσσω, & Attice συρίττω.

Latine μύζω muſſo. Sic Plautus Atticiſſat, ſiciliciſſat, ex ἀττικίζειν, σικελίζειν, vel σικελικίζειν. Terent. πατρίζω patriſſo, πιτίζω pitiſſo.

Æolij ττ præeunte breui vocali vertunt in duo σσ, ἐμπίπτω ἐμπίσσω ὄπτω ὄσσω, ex quo ὀσσόμενος Homero familiare, πίπτω ex quo πίψω πίσσω, & Attice πίττω. non tamen πύπτω πύσσω, cum υ longum ſit.

Huc referatur κόψυφος, κόσσυφος, & κόττυφος, π conuerſo in ς. vt πταρνύω, ex quo πτάρνυμαι ſternuo.

Σ initio additur plenioris ſoni gratia, φῶ φάζω σφάζω, μέρδω σμέρδω, μᾶ σμῶ σμήχω. Sic μῦς σμῦς, σμυδρὸς

σμυδρός. quæ è priſcis auctoribus citat Heſychius.

Veteres Latini, vt docet Feſtus, dicebāt ſtlites, ſtlatum, ſtlocum: quæ nunc dicimus, lites, latum, locum.

Latine σκύτη ſcuta, ἀκίς, ἀκίδος ſagitta, εἰ ſi, ἐιμὶ ſum. Hiſpanice vmbra ſombra. Vmbella ſombrero. Etruſce μανία ſmania.

Contra Ionice & Æolice tollitur, σμίλαξ μίλαξ, σμικρός μικρός, σπύα ἰπύα, σμυκλὴρ μυκλὴρ, σμύραινα μύραινα muræna. σκεδάζω κιδάζω, σμάραγδος μάραγδος. poet. στὶν φὶν. ob metrum. Sic Σκάμανδρος Κάμανδρος. Sic Cyprij ἄγανα pro σαγήνη.

Latine σφάλλω fallo, σμύρνα myrrha, σφενδόνη funda, ψηλαφῶ Æolice σπαλαφῶ palpo, στέγω tego, διδάσκομαι diſco. Sic è Caſmilla camillam facit Virgilius.

In medio additur. θέμις θέμιτος θέμιστος θεμίστιος θεμιστεύω. πρεσβύτης πρεσβύστης. Nicand. Latine At aſt. Cadit, μασδέω ματδέω, ὄπιθεν. Οδυσσεύς.

Lacones, Argiui, Pamphylij, & Eretrienſes ς eximere ſolent: pro quo aſpiratum ſufficiunt. μῶσα μῶά. μυσικὴ μωικά, πᾶσα πᾶά, βῶσα βῶά, ποιῆσαι ποιῆαι, ἆ σοί, ἆ ὄι. quæ eſt bacchantium acclamatio, vnum in vſu communi relictum eſt σῦς ὗς ſus.

Latini contra aſpiratum ſæpe vertunt in S. ὑπὸ ſub, ὑπὲρ ſuper ſupra, ἓξ ſex, ἑπτὰ, ſeptem. ἱδρὼς ſudor. ἕδος ſedes, ἑκυρὸς ἑκυρὰ, ſocer ſocrus, ὕλη ſylua, ἡμι ſemi, ἅλς ſal ſalum, ἕρπω ſerpo, ἅλλομαι ſalio ſalto, ἕρπυλλος ſerpyllum, ἕ ſui, ἓ ſe, ὑάδες ſuculæ, Gellius.

Cretenſes & Megarenſes addunt in fine, ὄικαδε ὄικαδες, ἄγε ἄγες, φέρε φρὲς ſyncope.

Huc referri debent, σχὲς ἐπίσχες à σχέω, σπεῖς, ἐνίσπες à σπέω, Imperatiui cum paragoge ς, vel à σχῆμι σπῆμι.

Ælius Dionyſius duo addit, δίωτα δίωτας, ἦθα ἦθας. quæ quidem ipſe nunquam me legiſſe memini.

Poëtice contra in fine aduerb. metri cauſa exteritur, πολλάκι, δηθάκι, πλειστάκι, τοσαυτάκι, χωρὶ, λίκριφι, quæ omnia viitate exeunt in ς. veteres Latini in verſu elidebāt s, Verſibus quos olim Fauni vateſq; canebāt.

Οὕτω ſequente vocali accipit ς, οὕτως ἔχει, non tamen apud Iones. Herod. οὕτω εὐπετέως. ſic μέχρις οὗ, μέχρι τούτου, aliquando etiam ἄχρι & ἄχρις.

Æolij e nominib. primæ pariſyll. tollunt ς, ὁ Ἀρχύτας, ὁ Πυθαγόρας, ὁ Ἑρμαγόρας, ὦ Ἀρχύτα, ὦ Πυθαγόρα, ὦ Ἑρμαγόρα. cum tenui.

Sic in contractis e gen. & vocat. ὁ Σωκράτης τοῦ Σωκράτου, τοῦ Ἀριστοφάνου, ὦ Σώκρατε, ὦ Ἀριστόφανε. ſic Latini Archyta, Pelia, Hermagora, Anchiſa, Chærea, Byrria. o Sophocle, o Ænea, o Pericle.

Contra Græci Latinis in A maſculinis addunt ς. Sylla ὁ Σύλλας, Catilina ὁ Κατιλίνας, Fimbria ὁ Φιμβρίας.

Dorienſes dicunt ὁ pro ὅς. ſic ὅπις pro ὅστις, Κλῦθι ἄναξ ὅπις ἐστὶ, Ὀδυ. ε.

In deriuatis aliquando deſideratur, ἔγνωσται γνωτὸς, ἄγνωτος, ἀλλόγνωτος: dicitur etiā γνωστὸς, ſed alia ſignificatione. λέλυσται ἀνάλυτος, δυσέκλυτος, ἔρασται ἐρατὸς, contra ἐραστής, σέσωσται ἄσωτος, pro ἄσωστος, & σωτὴρ cōtra τὸ σῶστρα.

In quibuſdā abundat, ὤρχηται ὀρχηστὴς ὀρχήστρα, μέμνηται ἀμνηστία, κεχρῶται χρωστὴς, κέχρηται χρηστικὸς, χρηστήριον.

In medio geminatur Æolice & Poëtice metri cauſa poſt breuem vocalem, ὄπισσω ὀπίσω, σεῦαι ἔσσευα ἐσσεύοντο, ὄμοσσον ὄμοσον, ἐκάλεσσα ἐκάλεσα, ἐγέλασσα, ἐτέλεσσα, ἔνασσα νάσσα, ἱλασσάμενος καλέσσαι, μέσσον μέσον, τόσσον, ὅσσον, τοσσοῦτον, ποσὶ ποσσίν, ἐσσείοντο, ὑποσσείω, φιλοσσαίνω, ἔσσομαι

ἔσπημαι, ὀπισθίασιν. Ιλ. λ.

S à Latinis antiquis geminabatur, quoties media vocalium longarum, vel ſubiecta longis eſſet, cauſſæ, caſſus, diuiſsiones Quint. Cadit. πιθακαὸς πιθακός. Syriace Buæ βύσσος byſſus, contra πτισάνη ptiſana.

Σ Latine aliquando vertitur in C. πορσιά porca. Etr. prace. Varro a Porriciendo, σιω cum con. συμφέρω confero, βάρις barca, quaſi barſa.

Syriace Siphra cifra, Auza oca anſer. Gallice ſimus camus, ſorba cormes, B in M, vt *Samedy* ſabbatidies, ſalzana, & ſallitia ſalſiccia Etruſ. Mauruſia marocco.

Vt in G, βλαισὸς valgus pro valſus. Punice Caſſer ſcacciare, uel ſtiacciare frangere.

Laconice quidem dicitur ἀκκὸρ pro ἀσκὸς, ς in κ, & in fine ρ.

Ταῦ.

Poſt ν vulgo pronunciantur vt D, τὸν τόνον, ton donon, ἀντλῶ andlo.

Attici ς ob ſoni inſuauitatem vertunt in τ, quod tamen faciendum cum iudicio, ne in iudicium vocemur a Luciano, γλῶσσα γλῶττα, τέσσαρα τέτταρα, σήμερον τήμερον, φυλάσσω φυλάττω.

Θάλαττα, πίττα, ματταλία, θετταλία, & alia multa, potius Bœotica ſunt, quam Attica.

Ante alterum τ more vetuſto, ἐσία ἐττία, ἔσησαν ἔττακαν, Heſych.

Dorienſes etiam, ſed parcius, σὺ τὺ tu, σὸς τεὸς tuus, εἴκοσι εἴκατι viginti, εἰσὶν ἐντὶ ſunt, & Æolice ἐστι, τέσσαρες τέτορες, τέσσαρα τέτορα, τέτορ ἠβῶν. Bœoti ἴσω ἴττω. Latine ὡς vt, πόσα tot, μυρσίνη myrtus.

Κ in τ Dorice, κεῖνος τῆνος, ἐκ τῆς ἐττῶν.

Etrusce fasciculus fastello, marculus martello: βόσκημα forte bestia, κυψέλη τυψέλη. sic Schiauo schiacciare, Etrusce Istiauo istiacciare.

Initio Ionice & Dorice in articulis subiunct. abundare solet, præter ὅς, ἧς τῆς, ᾧ τῷ, ὃν τόν. ἡ, ἧς τῆς, τῇ, τὴν. ὁ τὸ, τοῦ, τῷ, τό.

Sic ἅμα θαμὰ, θαμειὸς, θαμίζω, αὔσιον ταύσιον τηύσιον Hom. τῆτες, τῷ ἔτει, vt Hispanice Ogano, Etrusce vguanno hoc anno.

Quædam aduerbia cum ἀνταποδοτικὰ sunt, accipiunt τ, ὅτε, τότε, ἡνίκα τηνίκα, ἕως τέως, ἦμος τῆμος & τημοῦτος, ὡς τώς, ὄφρα τόφρα.

Huc referatur, ὅσος τόσος & τοσοῦτος, οἷος τοῖος & τοιοῦτος, ἡλίκος τηλίκος & τηλικοῦτος.

Cyprij & veteres Attici τ interijcere solent nominibus & verbis, πόλις πτόλις, πόλεμος πτόλεμος, πόρθος πτόρθος, ἀνύω ἀνύτω, ἀρύω ἀρύτω, ex quo ἀρύταινα, κλέπω, quo veteres Latini vsi sunt, κλέπτω. sic κύπτω, κόπτω, τύπτω, pro κύπω, κόπω, τύπω, πέκω pecto. si identidē, pro idem idē.

Hoc modo tria illa nomina in obliquis accipiunt τ, νὺξ νυκτὸς ἄναξ ἄνακτος, ex quo ἀνακτόριον. γάλαξ, vel vsitate γάλα, γάλακτος. sic Latine a Lino linteus. Macedones pro ἐριννῦσι, dicunt ἀραντίσιν, Hesych.

Cadit aliquando, τήγανον ἤγανον Ionic. ἄρκτος ἄρκιος, τόρπης πόρις Lycophr. Zezes πόρρις, τέτταρα τέταρτος. sic Latine πτέρνα perna, τέττα tata.

Geminatur Æolice & Poëtice, ὅτι ὅττι, poëtice ὅττι. Latini Poëtæ, littus, rettulit, quottidie, littera.

Etrusce Batuo batto, μάταιος matto, ματαιότης matteza, Verutum verretta, Brutus brutto.

T Latine in B, λίτρα libra, τέρετρον terebra,

τρίττυς tribus, vnde tribuo.

Forte etiam in R, χατέω careo, vt Patricida parricida, τόρπης τόρρις.

Additur in fine à Latinis, τρέμει tremit, βρέμει fremit. Punice Au aut.

Υ ψιλὸν, Æolice ὖμ.

Pronunciandum vt V Gallicum, vel vt qui nidorem naribus auide hauriunt, quod Aristophanes vno versiculo festiuissime imitatus est in Pluto.

ὖ ῦ ὖ ῦ ὖ ῦ ὖ ῦ ὖ ῦ ὖ ῦ.

Latini quidem in V fere vertunt, φῦκος fucus, fruges à φρύγω, Priscianus, τρυτάνη trutina, κόλυμβος columbus, μύλλος mullus, κυρτὸς curtus, τύρβη turba, βότρυς botrus, μύτιλος mutilus, λύω luo, ῥύτη ruta, ὕδος, Æolice, ὕδος, ex quo vdus, σπήλυγξ, γος, spelunca.

I in υ raro, τρίφαλεια τρυφάλεια, ἀμφικτιὼν ἀμφικτυών, Syriace Celifa κέλυφος.

A etiam raro, τέσσαρες πίσυρες, σάρκες σύρκες Æolice, vt γλάφω γλύφω. Latine ἀγκύλος vncus.

Punice faza φύζα. Taf. Etrusce tuffo, τυρβῶ turbor, τύρβος perturbatio. sic Labor lubricus, Calco conculco, Salto exulto.

Æolij ο sæpe mutāt in υ, ὄνομα ὄνυμα, ὀνυμαίνω. quod in compositis fit communiter, ἐπώνυμος, ὁμώνυμος. καλινδοῦμαι κυλινδοῦμαι, ἀσσότερον ἀσσύτερον, ἀγορὰ ἄγυρις, ὅμοιος ὕμοιος, ὀμφαλὸς ὕμφαλος vmbilicus, μόγις μύγις. Eustath. addit ὄπιος ὕπιος, & communiter ὕπιος. τροφαλὶς τρυφαλὶς, ἄποθεν ἄπυθεν, ἀπόστροφον ἀπυστόφιον, Hesych. Acheronte Acherunte veteres. Freto fretu Lucret.

Latine νομάδες Numidæ, βολβὸς bulbus, vt in fine θεὸς Deus, δόλος dolus, ἄντρον antrum. Quidam πολύχους pulcher,

pulcher, Πολυξένη Pulyxena veteres.

Ω in υ aliquãdo. χελώνη χελυώνη, ἀμύμων, ἠγυμῶ ἄμωμος.

Υ Æolice & Ionice facit epenthesin, sed tenui spiritu. ἔκηλος ἄκηλος, ὄρος ὤρος, ὅλος ὖλος, ἄνις ab εἷς, ἐνδὸς ἄρηκτος ἄυρηκτος, ταλαύεινος à τάλας & ῥιν, ἴαχεν ἴαυχεν. φάω φαύσκω. & cum ρ φραύσκω, ex quo πιφαύσκω. γηθέω Dor. γαθέω gaudeo, ἀρύω haurio, κάπηλος caupo, nis. L in N. καπηλεύω cauponor. Syriace Thaina θαυμάζω. Thema θαῦμα.

Poëtice ἀχέων ἀχλέων, ἀτὰρ αὐτὰρ, ἔδεισεν ἐδδείσεν, δεῖ υ. δέομαι δεύομαι, ὀπιδνὴς ὀπιδνής.

Cretenses, ἔαδα, ἔασον ἄασον, ἄελλαι ἄυελλαι, ἀυίδετος. ab α & εἴδω, ἀόρατος. Huius generis sunt. ναὸς ναῦος, ἀὼς ἄυως, ἀὴρ ἄυηρ.

Verbis in εω & αω Dorienses veteres addunt υ, βυσσοδομέω βυσσοδομεύω, ἀμφιπολέω ἀμφιπολεύω, ζητέω ζητεύω, ἡνιοχέω ἡνιοχεύω, οἰνοχοέω οἰνοχοεύω, ψάω ψαύω, χράω χραύω, ἐλάω ἐλαύω. & epenthesi ἐλαύνω.

Cretenses multis detracto λ addunt υ, ἀλκυὼν αὐκυὼν, ἀλκὴ αὐκὰ, ἄλσος αὖσος, θέλγηθρ θεύγηθρ. sic forte Toral. Etrusce touaglia : nam R & L inter se cognata Gallice : Alter *autre*. sic Poëtæ exempto υ, sufficiunt υ. ἀγανὸς ἀγαυὸς, ἀνίαχος αὐίαχος. Sic καυάξαις Hesiod. pro κατάξαις à κατάγνυμι. detracto τ.

Iones o micro sæpe addunt υ. κόρος κοῦρος, ὄρος οὖρος. ὀρεὺς οὐρεὺς, οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπώχετο, pro ὀρέας, ὅα οὖα, νόσος νοῦσος. κολεὸς κουλεὸς, πολὺς, πολυ, πουλὺς, πουλύ. Πολυδάμας Πουλυδάμας. Ne mihi Pulydamas. sic Virg. Vpilio pro opilio. vt si scriberetur ου. πολύπους, Attice πούλυπος. Ionice & Dorice πώλυπος. -veluti Balbinum Polypus Agnæ. θουρὸς à θορῶ, ὀλοὸς Poëtice οὐλοὸς, ὀλομβρὸν

E

ἐλομένη, ὄλυμπος οὔλυμπος.

In quibusdam verbis deriuata facit, πλήθω πληθύω, ἔπω ἐπύω. & mutato ε in η. ἠπύω. Dorice ἀπύω.

Latine V sæpe accedit præsertim pro denso spiritu ἕσπερος vesper, ἐνετοὶ Veneti, ἐλία Velia, ἑςία Vesta, εἴλω voluo, vtrunq; a Vale Punico.

Sine denso, οἶνος vinum, κλεὶς, κλαΐξ Dorice clauis: ἐμῶ vomo, ἔμετος vomitus, ἰξὸς viscum, χάω cauo & vacuo, χεία cauus, ἰταλὸς vitulus, & Italia, λεῖος leuis, αἰὼν æuum, εἴδω video, ἔαρ ἦρ ver. ἐαρινὸς ἠεινὸς vernus, ἔλω valeo, ἔλέ τε καὶ μέγα χαῖρε. εἴκοσι. Dor. εἴκατι viginti, ᾠὸν ouum, οἶς ouis, δῖος diuus, βιῶ viuo, βοὸς, βοῦς bos bouis, κόραξ coruus, ἶν ἰνὸς vena, ἴς ἰνὸς vis, ἄορνος Auernus, λοέω vel λόω lauo, ὠνὴ venum. ex quo veneo & vendo. ἐσθὴς vestis. κεραὸς ceruus, ἐλαία & ἐλάα oliua ἐννέα nouem. Δᾶος Dauus, λαιὸς læuus, σκαιὸς scæuola. πρόσονος priuignus, νέος nouus, ἴον viola, pro via. νικῶ vinco, metath ἄντυς Æol. ventus.

Sed hæc omnia melius ex digamma Æolico intelligi possunt. de quo in Accentibus dicemus.

Syriace ghera litigare, contendere. Etrusce gara & guerra. ghisa latus. modus guisa. gastar guastada. phiala ὠὰ auaccio.

In compositis a πους, poëtice υ aliquando cadit. ἀελλόπους ἀέλλοπος, ἄρτιπος, δίπον, τρίπον, τετράπον.

Sic αὖλαξ κος, ἄλαξ, κος, βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος. Æschylus ex quo ἀλοκίζω.

Latine παῦρον parum, παῦρον περ parumper.

Cretenses pro ἄρκυθος ἄργυτος, ει γὰρ ουῶ, pro εὖθι, αὔγαρον. Bœoti ε πείθομαι ὀπίπομαι. Hesych.

Latine υ aliquando in α, κύων, κυνὸς canis, κυνδάω

madeo, κυψέλη capsa capsula, γένυς gena, τρύπανον trapano. Etrusce κύλιξ, κος calix, λύγος laqueus. Hispanice succutere sacudir,

In O, νὺξ nox, μύλου mola.

In F, ῥυμὸς remus, ῥυμουλκῶ remulco.

In œ, λάγυνον lagena, vt δύω, poëtice δοιοί.

Duo υυ in vnum contrahuntur, παχὺ & ὑποπτικὸς, παχύποτος, Aristotel.

Φῖ.

Crassius & quasi spumosius ponunciandum quàm F Latinum. Quod in Fundani nomine à Græculo teste pronunciato, qui tamen Romanus videri volebat, animaduertit ac derisit Cicero, vt ostendit Quintilianus.

Pœni etiam retinent hanc pronunciationem, Fone φόνος, Fene φένω, hoc est φονεύω.

B aliquando in φ, ἀμφιλαφὴς, pro ἀμφιλαβὴς, στρέβω στρέφω, βρέμω fremo, βασκαίνω fascino, βάσκανος fascinator.

Punice Gibben, κυφὸς gibbus, Barra foras. Etrusc. Sibilus zufolo, Bubulcus bifolco. sic à Bubone buffone, vt σκώπτω ἀπὸ τῶν σκώπων.

Contra φ in B, σφὶν sibi, φρύγες Bruges apud priscos.

Æolice θ abit in φ, θλίβω φλίβω, ex quo φλίψεται Hom. θῆρες φῆρες, φηρσὶν ὀρεσκῴοισι. Latine feræ. Atticæ θλᾶν φλᾶν. sic ψαθυρὸς, ψαφαρός.

Latine θύρα foris fores, θύω fio, ex quo suffio, θυμιᾶν fumare & fumus.

Iidem Æolij χ vertunt in φ, αὐχένα αὐφένα. Quod Hispani in multis Punicis verbis faciūt, quæ in suam linguam traduxerunt. Alchaiat alfaiate, farcinator.

Alchilel alfilel calamistrum, Alchorg alforias, hippopera.

Sic ex ἔχις factū est ὄφις, ex ἰχὶς ὀσφὶς, κόψιχος κόψυχος.

Latine φ in V consonantem, φύσκα vesica, νιφὰς nix, niuis, σφῶ vos, quasi nisis, sos. Syriace Of auis. Contra Punice Neu νέφος nubes, Vag facies.

Pro φ ponitur aliquando aspirato, φαύω αὔω. Vt Hispani pro F sæpissime addunt aspirationem, Harina, Harto, Hedor, Hermoso, Heruor, Hongo, Hormiga, Humo, Hurto, pro farina, fartus, fœtor, formosus, feruor, fungus, formica, fumus, furtū. sic φεῦ heu Latinis.

Φ in verbo φημὶ decidit, ἠμί. Aor. ἦν, ἦς, ἦ, pro ἔφην ἔφης, ἔφη. Ex quo ἦν δ' ἐγὼ, & ἦν δ' ὅς, in dialogis vsitatissima.

Φ Latine in F, nam Ph Latini veteres ignorabant, φύλλον folium, φρύγες fruges Ennius. ἔφυν, ἔφυς, ἔφυ, fui, fuisti, fuit. Athenæus Februarium, ἀπὸ τῶν καταχθονίων φόβον, quasi φοβερὸν, ducit.

Χ.

Vulgo pronunciatur vt Ch Gallicum, quod existit in quibusdam verbis Etruscis, προχύτη prochyta Procida insula χῖος scio, τρίχες treccie. dicitur tamen χίζα scheggia, vt si scriberetur sqeggia.

Ipse lenius pronunciandum existimo, vt octauam literam Hebræorum, quod veteres ostendunt in νῶχος, ἀχιτὸφελ, πάσχα, quæ in sua lingua scribuntur ea litera, quæ vocatur Heth, & duplicis aspirationis vim habet.

Quinetiā Lah est Græce λείχω, quod hac litera scribitur, & Helbaua χαλβάνη, X in Ch, βραχίων brachiū.

Latini χ in V consonantem, cuius sonus non mul-

tum dissidet ab F. (Nam Galli dicunt pro Seruo *serf*, pro Ceruo *cerf*.) βραχὺς breuis, μαλάχη malua, quasi brefis, malfa, qui pronunciandi mos Germanis familiaris est.

X initio aliquando decidit, χλιαρὸς λιαρὸς, χλιαίνομαι λιαίνομαι, vt χλαῖνα læna, & forsitan χαμαὶ humi, quasi chumi, ex quo humus, vt e χάζω fit ἅζω secundum Eustathium, μαίναιχμοι Menæhmi, Plauto, ὀχῶ, & Æol. Φοχῶ veho, χάω, ex quo χάος, χάσμα, hio.

X aliquando in G, ἄγχω ango, χαλβάνη galbanum, ὄνυξ, ὄνυχος vnguis.

In C, σικχὸς siccus, ὕρχη orca, λόχος locus. nam λόχος Homero locum insidijs accommodatum significat.

Cadit in medio, ἀράχνης araneus.

Ψῖ.

Æolij soluunt in πσ, πίλοψ πίλοπς, κύκλωψ κύκλωπς, quos Latini imitantur.

Iidem initio literas transponunt, ψέλλιον σπέλλιον, ψάλις σπάλις spilla Etrusce, ψύλλα σπύλλα pulex.

Contra coalescit e πς, ὀπίσω, syncope, apocope, & trope, ἄψ.

Sic σφὲ metathesi φσὲ, & Dor. ψὲ, ex quo ipse, sa, sum.

Cadit initio, ψάμαθος ἄμαθος.

Latine vertitur aliquando in bs. ὄψον obsonium, ἄψυρτος Absyrtus, ἀψίνθιον absinthium.

Ωμέγα.

Quomodo esset pronunciandū, dixim⁹ in ο micro.

Fit Dorice ex οε, ὁ ἐγὼ, ὤ γώ. Theoc. Idyl. 2. ὁ ἐξ ὤ ξ, ὁ ἔπερος ὤπερος, τὸ ἔνδυμα. Attice τοὐνδυμα. Dorice τὤνδυμα. sic Marci pueri, Publij pueri, marcipores publipores. nam ο est u breue, è duobus οο. θερμοόδων θερμώδων.

Ionice & Dorice ex οα. βόαξ βῶξ, ὁ Ἄδωνις ὤδωνις, τὸ ἀμπέχονον τὠμπέχονον, τὸ ἄγαλμα τὤγαλμα, & τῷ ἀγάλματι τὠγάλματι, τοῦ Ἀπόλλωνος, τὠπόλλωνος. Call. τὸ ἀπὸ, τὠπὸ, ὁ ἄνθρωπος, ὤνθρωπος, ὁ ἄειστος ὤειστος Æolice cum tenui: nam Ionice diceretur ὥριστος. vt ὁ ἄλλος ὤλλος. Latine coago cogo, coagito cogito,

Iones etiam ex εη. βοήσω βώσω, νοήσω νώσω, ἐννοησάμενος ἐννωσάμενος, νοήθητι νώθητι, βοηθεῖν βωθεῖν, τὸ ἥμισυ τὤμισυ, ὀγδοήκοντα ὀγδώκοντα octoginta.

Sic e νη priuante particula & ὀδοὺς, νηοδὸς νωδὸς, νη & ὄνομα, νηόνυμος νώνυμος,

Poëtæ in circumflexis secundæ mutant α in ω. ἡβάω ἡβώω, εἴθ' ὡς ἡβώοιμι, δράω δρώω, ζάω ζώω, μνοινάω μνοινώω.

Bœotice, vt docent grammatici. ἀρχόμενος ὠρχόμενος. ἄειστος ὤειστος. Latine ἀρῶ & ἀρῶμαι oro.

Punice Ba βῶ, ex quo βαίνω. Qittan cottone.

In grauitonis poëtice vertitur ε in ω & fiunt circumflexa secundæ. τρέπω τρωπάω ῶ. νέμω νωμάω ῶ. στρέφω στρωφάω ῶ. τρέχω τρωχάω ῶ.

Sic πλέω πλώω. sed grauitonum, & ῥέω secundum quosdam ῥώω.

H in ω propter sonum pleniorem. πτήσσω πτώσσω, ψήχω ψώχω, ῥήγνυμι ἔρρωγα, ῥαγαλέος ῥωχμός, συνοχέω συνώχηκα, συνώχηκας, συνώχωκα. κυρτὼ ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε. οἴχω οἰχήσω ὤχηκα & ὤχωκα, μεμέληκε vel μεμόληκε μέμβλωκε. cum epenthesi β. παρμέμβλωκεν, Il. δ. quidam addunt πέπτωκα, a πτῶ πεπόνηκα, syncope & trope πέπτωκα.

Sic μαιήτης Ion. μαιώτης communiter, ἀρηγὸς ἀρωγός. Latine πρηνὴς pronus, ἰὴ io.

Attici in nominib⁹ tertiæ mutant ο in ω, & α purũ in ε λαὸς λεὼς, ναὸς νεὼς, κάλος κάλως. Non mutant tonũ.

nisi in duobus, λαγὸς λαγώς. ὄρφος ὀρφῶς. quidam addunt ταῶς. Athen. scribendum dicit λαγὼς ὀρφώς.

Sic δοτὴρ δωτὴρ, θεοὶ δωτῆρες ἐάων. πότης πώτης, πόμα πῶμα Nicander, ἔκπωμα communiter.

Poëtæ in verbis tertiæ contractorum mutant ο in ω, δόω δώω, δώομεν, Ιλ. η. χόω χώω, σόω σώω, ex quo fit σώζω, vt μύω μύζω. Latini μόρα mora.

Dorienses, ο in ω, ὄρος ὦρος, κόρος κῶρος, πολύπους πώλυπος, πολέομαι πωλέομαι, πωλεύμενοι, Οδ. 6. γόνατα γώνατα.

Huc pertinet δόμα δῶμα, Διόνυσος Διώνυσος.

Ionice δεῦρο δώρω. Æolice ὅσα ὤσα, ὅμοιος ὤμοιος, vt supra ὕμοιος, vt alia sit natio.

Quædam in compositione ο mutant in ω, ὄνυξ πολυώνυξ, ἐξώνυξ. ὀρύσσω διώρυξ, κατώρυξ, τυμβωρύχος, φρεωρύχος, τοιχωρύχος, at τυμβορύκτης, φρεορύκτης, τοιχορύκτης, quia sequitur syllaba positione longa. ὄνομα ἐπώνυμος, ἀνώνυμος, πολυώνυμος, secundum ο in υ. ὄρος ἀκρώρεια, ὀβολὸς τριώβολον, ὀβελὸς πεμπώβολον, ὄλλω ἀπώλεια, ἐξώλης. ὀμῶ ἀπώμοτος, ὁρκώμοτος, ἀντωμοσία, ὀφθαλμὸς ἐπώφθαλμον, στοὰ πρόστῳον, στωϊκὸς, ὀδύνη ἐπώδυνος, ὄροφος διώροφος, τριώροφος, cum breuis syllaba antecedit, alioqui χρυσόροφος, ὑψίροφος, αὐτόροφος.

Sic ὄλεθρος ἀνώλεθρος, ἐπώλεθρος, at ψυχόλεθρος, ἀνθρωπόλεθρος, γηροβοσκὸς, γηροκόμος. sequentib⁹ duab⁹ consonantibus, γηροκλόνος γηρόβοφος, στόμα, diminut. στωμύλος.

Au Dorice in ω, αὖλαξ ὦλαξ, ἄυλακα ὦλκα.

Ioniee τραῦμα τρῶμα. Latine Plaustrum plostrum, Claudius Clodius, Punice Baucal βαύκαλις boccale, τραυλὸς, apud nos troglio, Claustrum chiostro, Audio odo.

Sic ου Ionice in ω, & Dorice, οὖν ὦν, γουῶ γῶν, βοῦν

βῶν, βοῦ βωσὶ, σάυ σάω. Dorice ὠρανὸς ὠρανὸς, δοῦλος δῶλος, βουλὴ βωλὰ, λουτρὸν λωτρὸν, λούγχός λωγχός, μοῦσα, μῶσα, λιποῦσα λιπῶσα, ἰδοῦσα ἰδῶσα, καλοῦσα καλῶσα. sic δυόδεκα. metathesi δώδεκα δώδεκα.

Attici veteres aliquando ω interponunt, ἀφεῖκα ἀφέωκα, ἀφέωμαι, εἶθα εἴωθα & ἔωθα.

Ω syncope aliquando tollitur, ὁπόθεν ὅποθεν, πρόσωθεν πρόσθεν, πρώιω πρῳιώ, & Dorice πράν.

Et poetice ἑκατέρωθεν ἑκάτερθεν, κυνώτερον κύντερον.

Latine κορώνη cornix, X additur vt μήτηρ matrix, ἀλώπηξ vulpes. nam Æolice additur digāma. Fαλώπηξ.

Ω in V, φῶρ, φὸς fur. Syriace Mot muto moueo.

De diphthongis.

E diphthongis duæ recte ponunciantur, αυ au, ευ eu, vt apud Latinos audio, Eurus.

Reliquæ perperam: nam vulgo inter αι & ει ι, οι, υι, η, ι, υ, nullum discrimen existit. Quod omnino absurdum est. Nos coniecturas & rationes nostras natiuæ pronunciationis quibus nitamur in medium proferemus. Dionysius enim de his nihil omnino scribit, cum singulas literas diligenter sit persecutus.

Αι, Latine Æ.

Pronuncianda, vt ai raptim, vt qui eiulat. Theocrit. Id. ι. νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα καὶ πλέον αἶ αἶ. Quæ est vox eiulantis, atq; eadem prima Αἴαντος syllaba, quam hyacinthi folijs insculptam fuisse poëtæ fabulantur. Est præterea particula apud Pœnos malè ominantis & minātis, Vai, Græcos οὐαί, Etruscis gual. Cum itaque soni naturales, vt lugentium, ridentium, suspirantium nunquam varientur, quis non videat pronunciandum ai, quæ vox lamentationi aptis-

ſima eſt, à neminéque non agnoſcitur?

Quinetiam Καῖσαρ in vetuſtiſsimis Arabum libris ſcribitur Caiſar, atq; hoc modo ab omnib⁹ pronũciatur, vt Latine Αἴας Aiax, Μαῖα Maia. Poſtremo Quintilian. docet Græcos αι ſemper pronunciare per a & i.

Hoc recepto, quod meo quidem iudicio infirmari non poteſt, facile erit in alijs rationem reperire tamen, πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασι. Quod præſertim inuentis frugibus non humanum eſt, ſed ſuillum. Hæc tamen dicimus, non vt è vulgi ore hunc morem deprauatum extorqueamus (facilius enim Herculi clauam) ſed vt ingenioſis veram rationem, ſi poſsit fieri, oſtendamus.

Ει itaque, eſt ei cito expreſſum, θεῖος theios, εἶα eia.

Οι oi, vt hoi Hebræorum, οἴμοι oime Etruſc. Τροία Troia, biſyllabũ vtrunque, vt Troia gaza, triſyllabũ.

Ου vt ou Gallicum, οὗτος houtos.

Omnes diphthongi aliqua interiectione exprimi poſſunt, αι ai eiulantis, αυ hau, ει hei, ἐν hen, οι oi Etruſce, vt ου ou.

Fit ex αϊ, πάϊς παῖς. Sic apud Varr. Phaëton Phæton, ſed duriuſcule: errant qui putant à Virgil. æripedem pro aëripede ſcribi, cum expreſſerit χαλκόποδα.

Η Ionice & poëtice in fine nominum quorundam mutatur in αι, addito etiã α, νίκη νικαία, ἀλκὴ ἀλκαία, ἀκλὴ ἀκλαία, πεζονομὴ πεζονομαία, εὐνὴ εὐναία φώκη φωκαία, σελώνη σελωναία, καλάμη καλαμαία vel η, ἀρχὴ ἀρχαίη, ἀνάγκη ἀναγκαίη, Ἀθήνη Ἀθηναίη, γαλήνη γαληναίη.

Æolice μιμνήσκω μιμναίσκω, θνήσκω θναίσκω, ἡμίονος ἀμίονος, Ἡσίοδος Αἰσίοδος, νὴ ναὶ vt poëtice χρησιμῶ χραισμῶ.

Attici in verbis poëticis αει contrahunt in αι, φαείνω

φαίνω, ἀείρω αἴρω, ἀεικίζω αἰκίζω, sic Hom. ἀείρας αἴρας, sic δάειρα δαῖρα.

Dorienses in penultima verborum, ει in αι, φθείρω φθαίρω, κλείνω κλαίνω. Sic εἶκε αἶκε, εἶθε αἶθε, κύπτειρον κύπταιρον. Cretes ὄνειρος ἄναιρος, ι in α, βλιτὴ βλαιτὴ Laconice. Æoles φασὶ φαισὶ. Latini σκηνὴ scæna, sic forte εἰκὼς, æquus Latine, ex quo ἐπιείκεια æquitas.

Additur in hoc verbo, κραίνω κραιαίνω.

Cadit, αἰγυπιὸς γὺψ, γυπὸς. vt Etrusce, Æramen rame, Ærugo ruggine.

Diuiditur propter metrum, δαῖς δάϊς, Latini aulai, aquai, terrai, frugiferai.

Eliditur, ὅσαι ἡμέραι, ὁσημέραι, βέλομ' ἐγώ.

*Fit Attice ex α articuli, & iota nominis, τὰ ἱμάτια θαἰμάτια.

Αι aliquando in E breue, ἔλαιον oleum, ἐλαία olea, βεβαιῶ voueo, & in I breue, βασκαίνω fascino.

Αυ.

Fit ex αε, ἀέξω αὔξω, & soluitur, αὐσταλέος ἀϋσταλέος, εἶκεν ἀϋσταλέος, Οδ. τ. contra αὔω ἄυεν, Ιλ. λ. pro ἤυε, mutatur aliquando α in η, γραῦς γρηῦς.

Ει.

Fit è duobus εε, vt Δημοσθένεες Δημοσθένεις, ποίεε ποίει.

Fœminina in η Ionice producuntur aliquando in εια, Πηνελόπη Penelope, Πηνελόπεια Penelopea, κολώνη κολώνεια, ἐρήμη ἐρήμεια.

Æolij η in ει, Πηλεὺς Πείλευς, Νηρεὺς Νείρευς, πένης πένεις, paroxytona, Attici κηρύλος κείρυλος.

Bœoti, vt docet Heraclides, nunquam vtuntur η in sua natura, sed mutant in ει, τίθημι τίθειμι, κίρνημι κίρνειμι, ἵστημι, ἵστειμι, ἠμὶ & εἶμι, εἰμὶ & ἦμι, τέθηκα τέθεικα. Quæ tria

in communem vsum peruenerunt, ἥρωες εἵρωες.

Prisci Attici οι in ει, δυοῖν δυεῖν Thucyd. ποῖος πεῖος, οἶκος οἶκ, Eust. in vno δι in ι, ἐλεύθω εἰλείθυια, pro ἐλείθυια.

Nomina composita ab ἦθος, κέρδος, παθεῖν, μαθεῖν, in penultima habent ι, cum tono in tertia a fine. Et eadē tantum cum acuto in penultima, ἀήθεια ἀηθία, φιλοκέρδεια φιλοκερδία, εὐπάθεια εὐπαθία, εὐμάθεια εὐμαθία, & alia pauca, ὠφέλεια ὠφελία, εὐμάρεια εὐμαρία, εὐφυΐα εὐφυεια, Alexis, εὐτυχία εὐτυχεία, Soph. In omnibus vsitatius est ι, vt ἀμαθία, οἰκωφελία, κοινωφελία cum ι tantùm.

Quæ ducuntur à mascu. in ης, vt præcipit Theodorus, in εια proparoxytona, εὐγενὴς εὐγένεια, ἀσθενὴς ἀσθένεια.

Ionice autem cum iota paroxytona, εὐγενία, ἀσθενία.

Nomina quæ ducuntur à verbis in ευω, in penult. habent ι, δουλεύω δουλεία, πρεσβεύω πρεσβεία, excipiuntur προεδρεύω προεδρία, προσεδρία, συμβουλεύω συμβουλία, παρθενεύω παρθενία, ἀστεύω ἀστία, ἡγεμονεύω ἡγεμονία, φιλανθρωπεύω φιλανθρωπία, quæ habent ι.

Quæ ducuntur à præsentibus, μήδω Μήδεια, θέρω θέρεια. Quæ veniunt à mascul. in ηρ, σωτὴρ σώτειρα, πὴρ πήρα, ἀνὴρ δυσάνειρα.

Et quæ exeunt in ειος proparoxytona verbalia, μάττω μάγειρος, πέπτω πέπειρος. Possessiua similia & possessiuorum, οἶκος οἰκεῖος, ἀνὴρ ἀνδρεῖος, θεὸς θεῖος, ἄνθρωπος ἀνθρώπειος, Ἀριστοτέλης ἀριστοτέλειος.

Aduerbia multa in ι desinunt, cum antecedit pura vocalis, vel θ, λ, μ, ξ, χ, ψ, αὐτοβοεὶ ἀμοχθεὶ, ἀσυλεὶ, πανδημεὶ, αὐτολεξεὶ, ἀμαχεὶ, αὐτοψεὶ, præter ἀνιστὶ, πρωῒ, ἀνωνυμὶ, cum ι, si alia litera præeat, ι. præter ἀθαμβεὶ, ἀκληρυκτεὶ, ἀνοιμωκτεὶ, ἀσπουδεὶ, πανθοινεί.

Attici aliquādo εο cōtrahunt in ει, πλέον πλεῖν, δέον δεῖν.

ει poëtice aliquando abundat, ἐξῆς ἐξείης, ᾔδη ἤειδη, vel soluta diphthongo additur ε, ᾔδη ἤιδη, & ἠείδη.

Attice in quibusdam verbis eliditur, ὀφείλω ὄφλω, ἐγείρω ἔγρω, ἀγείρω ἄγρω.

Diuiditur, εἴκω ἐίσκω ἐΐσκω, ἐΐκτην dualis pro εἰκάτην.

Ionice ε mutatur in η, ἀγγεῖον ἀγγήϊον, σκεῖς κληΐς.

Ει Latine in I longum, Θάλεια Thalia, Δαρεῖος Darius, λείβω libo, δείκω dico. Nam nihil aliud est dicere, quam ostendere animi sententiam.

Et veteres Latini I longum scribebant ei, vt capteiuei, puerei, mendacei. In E breue, πειρῶ vel πειρῶμαι, perior ex quo experior.

In E longū, Ἀλεξάνδρεια, Alexandrea supplex, Hor.

Ευ.

Ου Æolice & Dorice in ω, ποιεύμενος ποιεύμενος, ἀκεύμενος ἀκεύμενος, δέκου δέκω Ionice, ἐρέβεος ἐρέβευς, ἐρέβευς, ἐμοῦ ἐμεῦ, σοῦ σεῦ, οὖ εὖ, Ιλ. α. ὅτι, ὅττι, εὖτε.

Ex εο fit θεὸς θεύς, θεὸν θεῦν, ἐκχέοντα ἐκχεῦντα, πλέονες πλεῦνες, πλέονος πλεῦνος, πλέον πλεῦν, ἀξιοῦμαι ἀξιεῦμαι, δικαιοῦμαι δικαιεῦμαι, ἐδικαίω, ἐξανδραποδιεῦνται, Ionice.

Ω in ω, Dor. ἠγάπων ἠγάπευν, sed raro, ὀπτώμενος ὀπτεύμενος Theoc. θεώμενος θεεύμενος Herod. Diuiditur, εὖς, ἐΰς, παῖς Ἀγχίσαο, & ἐΰς ἦϊος, & hyperthesi ἐΰς.

Vertitur aliquando in I breue, πεύκη picea.

Οι Latine œ.

Contrahitur ex ο & ι, ὄϊς, φθόϊς, Attice οἶς, φθοῖς, τὸ ἱμάτιον θοιμάτιον. Et aliquādo diuiditur, οἴω, ex quo οἴομαι, ὀΐω & ὀΐομαι κοῖλον κόϊλον Æolic. χοῖα χόϊα Callim.

Ω à Bœotis vertitur in οι, ἡρῷος ἥροιος, αἰδῶος αἰδοῖος, ἡῷος ἠοῖος, πατρῷος πατροῖος, γελῷος γελοῖος quæ tamen Attice recipiunt. sic Latine κωμῳδία comœdia, τραγῳδία tragœdia.

Æoles verò ει in οι conuertunt, ὄνειρος ὄνοιρος. Et ου in accusatiuo plur. τοὺς ἵππους, τοῖς ἵπποις. Sed potius videtur antiptosis. Et in infinit. tertiæ contract. ὑψοῦν ὕψοις, χρυσοῦν χρύσοις, paroxytone. Cretenses αὐτοῦ αὐτοῖ.

Syracusani mutant ω in aduerbijs in οι, ἁρμῶ ἁρμοῖ, ἔξω ἐξοῖ, ἐνταυτῷ ἐνταυτοῖ, & trope ἐνταυθοῖ.

Quæ ducuntur a nominib. in ος, habent sæpe οι inflexum, ἄλλος ἀλλοῖος, ὁμὸς ὁμοῖος, ἕτερος ἑτεροῖος, πᾶς, παντὸς παντοῖος.

Et quæ à nominibus in ους, νοῦς εὔνοια, βοῦς εὔβοια, πλοῦς εὔπλοια.

Οι abundat semel apud Homerum in ἠοῖος datiuo, ἠώς, ἠόος ἠοῦς, ἠόϊ ἠοῖ, addito οι ἠοῖοι. πρῶι δ' ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες, Ιλ. ς.

Ου.

Fit ex οε Attice, & οο, & εο, λοέω λούω, τὸ ἔργον τοὔργον, προέλεγον προὔλεγον, προέστη προὔστη, τὸ ὄνομα τοὔνομα, & ποιέομεν ποιοῦμεν.

Crasi ex οἱ υ, ἐμοὶ ὑπεδιώη, ἐμοῦ ποδιώη. αυ in ου. ἀπαυρήσας ἀπούρας syncope, Ιλ. α. vt Latine Claudo cludo. Causa excuso, accuso. Et ε σπεύδω σπουδή.

Fit etiam crasi ex οι ε Aristoph. Vesp. ἔπειτα τούτοις τοῖς προβατίοισι μοὐδόκει, pro μοὶ ἐδόκει.

Cæteræ diphthongi mutatione factæ sunt, atque idcirco vocantur impropriæ.

ᾳ.

Fit ex αι in contractis. βοάῃ βοᾷ. Non tamen in infinitiuo, βοάειν βοᾶν, sed βοᾶν. καὶ ἂν κἂν. Nam vt docent grammatici, ante ν nihil esse debet μὴ ἐκφωνούμενον. Tametsi Gaza vult diphth. in omnibus infin. βοᾷν, πεινῆν,

διψῆν præter ζῆν. In ᾳ autem, ῃ, ῳ, ioto vocatur μὴ ἐκφωνούμενον, quod non pronuncietur.

Poetæ ἀείδω, oratores ᾄδω.

Æolij vero iota non subscribunt, sed adscribunt separatim, βοάις, βοᾶι.

Poetæ δαΐδες, δαΐδων ὑπολαμπομένων, oratores δᾷδες, sic ἀΐσσω ᾄσσω, & Attice ᾄττω, ἀΐδης ᾅδης.

Fit crasi ex η αι. ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ, ἐν ταἰθιοπίᾳ.

ᾳ Ionice in ηι, ῥᾴδιον, ῥηΐδιον, Θρᾷξ Θρῆιξ, Θρήϊκες ἀκρόκομοι, Θρᾷσσα Θρήισσα. Threissa fatigat Harpalice. Virgili⁹.

η

Fit ex αι in incrementis, αἴρω, ἦρον. Non tamen ἦρκα, ἦρα in quibus multi falluntur. Fiunt enim a futuro in quo non est ι, αἴρω ἀρῶ, ἦρκα ἦρα. Quod ostendit participium ἄρας ἄραντος: alioqui rediret αι, vt αἰτῶ, ᾔτηκα αἰτήσας, quia etiam in futuro seruatur ι, αἰτήσω, sic φαίνω, φανῶ, πέφηνα ἔφηνα sine iota.

Attici in tertia declinatione contract. ει in η, ἱππεῖς ἱππῆς, βασιλεῖς βασιλῆς.

Ex ηι, Νηρηΐδες Νηρῇδες crasi, ἠϊὼν ἠών. Θρήϊσσα Θρῇσσα. Me nunc Thressa Chloe regit. Horat.

Iones in datiu. plural. primæ & secundæ αι in η, quod diserte Eustathius & Zezes præcipiunt, λησταῖς λῃστῆσι, μούσαις μούσῃσι. Quod Attici in aduerbijs recepe-runt, Θήβησι, Ἀθήνησι, pro ἐν Θήβαις, ἐν Ἀθήναις.

Homerus hoc facit suauitatis causa, κραιαίνω, κραιανῶ, κραίηνον, imper. κρήηνον, Ιλ. α. κρῆνον. Οδ. υ. a κραίνω. Sic καίω, ἔκηον, Οδ. ι. μαίων μήων, μαιονία, μῃονίη.

Diuiditur aliquando poetice, κληδὼν κληϊδών.

Priscianus ait ει ab Æolibus in η verti, Δημοσθένεις Δημοσθένη εἶπον ἦπον. Vt ab Atticis, vel Ionib⁹, μεῖον μῆον.

ἀλῷον πλῆον, quod nunquam memini me legiſſe.

ᾠ.

Fit ex αοι, βοάοιμι βοῷμι, ἀοιδὴ ᾠδὴ, ἀοιδὸς ᾠδὸς, & ex αι. καὶ οἶνος κῷνος, καὶ ὁ χῴ.

Et ex οι α Ionice, οἱ ἄνθρωποι ὤνθρωποι, & Dor. ex οι αι, οἱ αἰπόλοι ὡ᾽πόλοι.

Ex ω οι, ἐγὼ οἶμαι ἐγῷμαι, ἐγὼ οἶδα ἐγῷδα, Attice.

Ex αϊ, ἡρωΐναι ἡρῷναι, Ariſtoph. Ἡρωΐδη' Ἡρῴδης, ὑπερῷϊον ὑπερῷον, λώϊον λῷον, πατρώϊον πατρῷον.

In incrementis verborum ex οι, οἰκτείρω ᾤκτειρον.

Homerus aliquando reſoluit, μῶσαι δ᾽ ωΐγνυντο πύλαι, Ιλ.θ. pro ᾤγνυντο ab οἴγνυμι, ſic ὤϊξε, Ιλ.ω. pro ᾦξε, vel ἔῳξε.

Attice ex οι, χλοιὸς χλῳὸς.

Æolij in datiu. eximuut ι, τῷ σοφῷ τῶ σοφῶ, vt grammatici tradunt.

Ηυ.

Reperitur feré tantùm in incrementis, εὔχομαι ηὐχόμην, εὕδω ηὗδον.

Contrahitur Dorice ex αι ευ, καὶ εὖ, κηὖ Theocr. κηὖ μὲν τὰ γλαύκας ἀσκεύομαι, & ex η ευ, ἐὰν δὲ μηὕρω, Ariſtophan. pro μὴ εὕρω.

υι.

Nunquam ſcribitur niſi ſequente vocali. Idque ferme in penultima μυῖα, ἅρπυια.

Proprie in partic. fœm. actiui & medij paracimeni, τετυφυῖα τετυπυῖα.

In verbis raro, ὀπυίω ὤπυιον. Cæteris tẽporib⁹ caret, & errant qui ea formãt, vt Gaza qui format ζευγνύμην. Cum, vt diximus, ante conſonantem non ſcribatur.

Pronunciatur vt ui in Cui monoſyllabo, vt docet Terentianus.

Ωυ, ou.

Propria eſt Ionum, qui ο αυ contrahunt in ωυ, ὁ αὐτὸς ὡυτὸς, τὸ αὐτὸ τωὐτὸ, quod fit quoties duæ voces coëunt. Cum vnum eſt verbum, diuiditur, vt Euſtathius docet, θαυμάσιος θωυμάσιος, ἑαυτῷ ἑωῦτῳ.

De Syllabis quibuſdam.

Syllabæ quædā ſic alijs particulis affiguntur, vt nunquam ſeparatæ cernantur. De quibus pauca dicere, vt earum vis intelligatur, à re non erit, credo, alienum.

Quædā ſunt, quæ initio affixæ ſignificationē augēt & inſigniorem faciunt, idque tantùm apud poëtas.

Ερι, ἐρίτιμος, ἐρίδουπος, ἐρισάφυλος. Αρι, ἀρίδηλος, ἀρίγνωτος, ἀριδείκετος. Ζα, ζάπλουτος, ζαχρειής, ζαμενής. Βρι, βριήπυος, βρίακχος, βριάρεως. Δα, δαφοινὸς, a φόνος. Βυ, βυγαῖος, βύπεινα, βούλιμος, βούπαις. Αγα, ἀγακλυτὸς, Αγαμέμνων, ἀγάζηλος, ἀγακλεὴς ab ἄγαν, vt ἀγάννιφος. Ιππο apud medicos, ἱπποσέλινον, ἱππομάραθον, ἱππολάπαθον.

Duæ negant, νε, νη.

Νήποδες, ἠγοῦν οἱ ἄποδες ἰχθύες. vt Latine nefandus, nefaſtus, neuter, nequeo. νήποινος, à ποινὴ, νήπλεκτος à πλέκω, νηπενθὴς, à πένθος.

Contrahitur ſequente vocali, νη & ὄνομα, νώνυμος, νη & ὀδοὺς, νωδός. νε & ἀριθμὸς, νήριθμος, νε ἐσθίω, νῆστις, νε ἄνεμος νηνεμος νηνεμία, νε ἔλεος νηλὴς: vt Latine, ne volo, nolo, ne vllus nullus, ne homo nemo, cadit aſpiratio, vt præhibeo, præbeo. Sic νε ἁμαρτῶ, νημερτὴς, ἀκεστὸς, νήκεστος.

Lacones vtuntur in ſuis compoſitis particula ἀδα ab ἄδην, quæ auget, αὖρα ἀδαῦρα, αὖον ἀδαῦον, ἄσαι, id eſt ἐξελάσαι, ἀδασαι.

In fine φι, vel φιν.

Frequens apud poëtas ad explendum metrum, idque

que in omnibus ferè casibus. ὄδδς ἐτίρηφι, pro ἐπίεχ. Hesiod. Ergis. ἀπὸ νdρῆφιν, νdρῆς, Ιλ. θ. ἐπ' ἐσχαρόφιν, ἐσχάρα, Οδ. ε. ἐς εὐνηφι, εὐνλω. Hesiod. Erg. ὑρανίαφι φίλη, ὦ ὑρανία. πρὸς κοτυληδονόφιν, κοτυληδόσι, Οδ. ε. παρ' αὐτόφι, αὐτοῖς, Ιλ. ν. ἐκ ποντόφιν, πόντου, Οδ. ω. ἐπ' ἰκριόφιν, ἰκρίῳ, Οδ. γ. ἀπ' ὀστεόφιν, ὀστέων, Οδ. ξ. δακρυόφιν, δακρύοις, Οδ. ε. ὀστεόφιν, ὀστᾶ, accu. Οδ. π. ἐξ ἐρέβεσφιν, ἐρέβους, Οδ. ι. ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσφιν, ὄρεσι, Οδ. τ. παρὰ ναῦφιν, νηῶν, Ιλ. μ. ἀμφὶ στήθεσφι, στήθη, Ιλ β. Vrbanus.

Cum articulo, ἦφι βίηφι, ἤγουν τῇ αὐτοῦ βίᾳ, Ιλ. χ.

Pro pronomine, θύρηφι, ἤγουν ἔξω. Hipp. de Superf. θύρηφι τῶν αἰδοίων, ἤγουν ἔξω.

Δε, Σε, Ζε.

Hæ tres syllabæ in fine additæ aduerbia ad locum significant, οἴκαδε, μέγαράδε.

Poëtæ quidem accusatiuis addunt, ὑρανόνδε, ἄδορλώνδε, ὄλυμπόνδε, οἰκόνδε, τέλοσδε: semel genitiuo, ἄϊδόσδε, vt semel pronom. ὑμέτερόνδε, Ιλ. χ. ἤγουν δῶμα ἐκεῖσε, πόσε, ἑτέρωσε, ἄλλοσε, Θήβαζε, Αθήναζε, χαμᾶζε, ἔραζε.

Θεν motum è loco.

Αθήνηθεν, Θήβηθεν, οἴκοθεν, ἔνθεν, πόθεν, ὁπόθεν, ἐνθένδε etiam. nam simplex est ἔνθεν. βοτάνηθεν, ἀγρόθεν, ἀπὸ κρῆθεν, Hesiod. ἤγουν τῆς κεφαλῆς, ἐξ ὑρανόθεν, ἀπ' ὑρανόθεν, poëtice abundat præpositio.

Θα.

Ab Æolijs paragogicè additur secundis personis verborum, Præsens πεδορῆσθα, Theocr. καὶ χῆσθα, Laconice, διδοῖσθα, Ιλ. τ. Imperfect. ἦς ἦσθα. Perfectum οἶδα, οἶδας, οἶδασθα, sync. οἶσθα. Plusquam perfect. ᾔδεισθα, Hom. Futur. εἶσθα, Οδ. τ. vel præsens pro futuro, Opt. κλαίοισθα Ιλ. ω. φεύγοισθα, Οδ. χ. Subiunct. ἐθέλῃσθα, Ιλ. λ.

Χι.

In fine raro abundat, ἣ, ἦχι, Doric. ἇχι, vt ᾇχι λίχα μέγα σᾶμα, ἤγουν ὅπου τοῦ λίχου τὸ μέγα μνημεῖον.

Ναι, ναιχὶ, Theod. & Etym. Sic ὀ ὀχὶ Attice, Ion. ὀχί.

Δlu.

Aduerbia quædam, ἀεισίνδlu, ἀγχισίνδlu.

Δα.

Nomina ludorũ aduerbij forma, μυίνδα, δραπετίνδα.

Θι.

Poëtæ imperatiuos etiam grauitonos aliquando terminant in θι, δείδω, medium præterit. δίδια, imper. δίδιε, δίδιθι, & δείδιθι. ἀνώγω, ἄνωγε, ἄνωχθι, γ in χ κράζω, κέκραγα, κέκραχε, κέκραχθι. Aliqui tamen a κεκράγηθι, ἀνώγηθι, syncope, ab ἀνώγημι, κεκράγημι. κλῦε κλῦθι, δῦε δῦθι, inflexa: quidam ducunt a κλῦμι, δῦμι. πίω, πίε, πίεθι, & syncop. vel crasi potius πῖθι. A circumflex. πλέω, πλεῖθι Ionice, ζῶ, ζῆθι, vel a πλῆμι, ζῆμι.

Aduerbia quædam in loco exeunt in θι, οὐρανόθι. πόθι, αὐτόθι, & syncope αὖθι, ἑτέρωθι.

Syncope.

Quoniam vero ad syllabas syncope spectare videtur, de ea quoque hoc loco aliquid dicendum.

Hæc Ionib⁹ & poëtis familiaris. πλέονες, Ion. πλέες, πλέονας πλέας, ὀρόδαμνος ὄραμνος, ἐξαίρετος. poëtice ἔξαιτος, μονῶνυξ μῶνυξ, κακόμορος κάμμορος, ὁμόπατρας ὄπατρας, ὁμοετέας οἰετέας. ὁμότριχας ὄτριχας, omnia cum tenui. ὁμογάστριος ὀγάστριος, ὁμόζυλον ὄζυλον, ἀμφιφορεὺς ἀμφορεύς. οἴημα οἶμα, παχύτερον πάχιον. Cretes, αὐλὸς αὖς. Æoles, ἀνεμώνη ἀμώνα.

In verbis.

Ηλυθον ἦλθον, ἤλατο ἄλτο cum tenui. ὤρετο ὦρτο, δεδάηκα δέδαα, vt ἕστηκα ἕσταα, βέβηκα βέβαα, Ionice. μέμηκα μέμαα.

Participia, δεδαὼς, ῶτος. ἑσταὼς, ῶτος. βεβαὼς, ῶτος. μεμαὼς, ῶτος. & ἑστὼς, βεβὼς, μεμὼς. Fœm. ἑσταυῖα, μεμαυῖα, βεβαυῖα. & ἑστῶσα, μεμῶσα, βεβῶσα. Att. γεγαὼς & γεγὼς, & γεγαυῖα γεγῶσα, non a γέγηκα, sed à γέγονα veteres ducunt, sublato ν, & verso ο in α. quidam a γενῶ, γεγένηκα γεγῶνα γέγαα. Laconice καταβῆθι καβάσι, θ in σ. πεπόνθατε πέποσθε, ἠρήκαμεν ἤρημεν, κατάκλασε impera. κάκλασε Βελλεροφόντην, ἐπέπλωσας ἐπέπλως, φθάρθητι φθάρθι, στερηθῆναι στέρθημεν. Æol. φράσον φάο, ἄφεσον ἄφες, ὄπισθεν ἄψ, ἠπειλήσατην ἀπειλήτην, ἀλεξήσασθαι ἀλέξασθαι, ἐκιχήτην κιχήτην, ἐβεβάασαν βέβασαν, ἐμεμάασαν μέμασαν, ἐμεμάατε μέματε, ἑστήκεισαν ἕστασαν, ἀνάστηθι ἄνστα, ἴσασιν ἴσω. Attice ἀνήκαμεν ἄνημεν, δεδίαμεν δείδιμεν, φίληται φίλαι, εἰδηκὼς εἰδὼς, ἐγρηγόρατε ἐγρήγορθε, κεντῆσαι κένσαι, ἐστάτο στάτο. ἐξελάσῃ ἐξελάσῃ, σκεδάσῃ, ἐργᾷ, ἐξελᾷ, σκεδᾷ, Bœot. & Ion. ἀνέκαθεν ἄνκαθεν.

Apocope.

Ἄλλοτε ἄλλο, ὅτι ὅ, κάρηνον κάρη, κοίμημον κρῖ, δάκρυον δάκρυ, ῥάδιον ῥᾷ, βελαρὸν βεῖ, μεσσήνη μέσση, ἧλος ἧλ, Eustath. quæ omnia non flectuntur. δῶμα δῶ, τρόφιμον τρόφι, γλαφυρὸν γλάφυ, παῦσαι παῦ, Doric. ex Æolio Dionysio ἱδρῶτι ἱδρῶ, κατάβαθι κατάβα, ἀνάβαθι ἀνάβα, ἔταζε ἔτα, σάωζε σάω. Ἀπόλλωνα Ἀπόλλω, κυκεῶνα κυκεῶ.

DE ACCENTIBVS.

ΠΡΟΣΩΙΔΙΑ est, vt Grāmatici docent, τόνος φωνῆς ἐγγραμμάτου, Tenor vocis eius, quæ literis exprimi potest. Decem numerantur, ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη ῀, βραχεῖα, μακρὰ, ψιλὴ ᾿, δασεῖα ῾, ἀπόστροφος ᾿, ὑφὲν ‿, διαστολή.

Tres toni, acutus´, *grauis*`, *inflexus*῀. Duo tempora, breue, longum. Duo spiritus, tenuis᾿, densus῾.

Tres affectiones, apoſtrophus ', hyphen ‿, diaſtole,.

Sed accentus legitimi omnino tres, qui etiam toni: alij ſeptem notulæ ſunt orthographiæ, nec accinuntur ſyllabis, vt toni.

Cur tres ſint, ratio naturalis oſtendit. Quot enim in corporibus phyſicis motionum genera ſunt: totidem ipſius humanæ vocis, quæ ſcilicet ad motum refertur, exiſtuut varietates.

Cum itaq; corpora leuia ſurſum, grauia deorſum verſum, mediocria in orbem agitentur: ipſa etiam vox vel acuta eſt, & quaſi leuis, quæ ſuperiora petit: vel grauis, quæ vergit deorſum: vel inter vtramque media, quæ neutram in partem inclinat. Sic fiunt tres toni, acutus, grauis, inflexus. Quinetiam ſi figuras propius inſpicias, hoc quod dico, intelliges. Acutus enim ab imo paulatim ſcandit, grauis à ſummo deſcendit, inflexus vtrumq; ſimul refert. Quòd ſi iaculum in ſublime mittas, motum ac figuram acuti imitaberis: id cùm ad ſummum peruenit, paulatim in alteram partem delabitur, quod in graui cernis, ambo in, ^ quo inflexus exprimitur.

Acutus itaque *vocem tollit, grauis deprimit, ſuſtinet inflexus, & quaſi circumagit.*

De his adeo multa præcipiunt grammatici, idque tam perplexè atq; obſcurè, vt præſtet vſu & exercitatione pleráq; diſcere. Quædam tamen, quæ generalia ſunt, eademque facilia & neceſſaria, exponentur, ac primùm de acuto.

Veteres quidem Græci accentus pronunciabant, non ſcribebant. Quod ex Ariſtotelis Elenchis poteſt intelligi.

Acutus.

Sedes habet treis, vltimam, penultimam, & tertiam à fine, Nunc ante tertiam quidem, nulla, quod ſciam, lingua, præter Etruſcam, tonum collocat : vt Gallica in tertia à fine nunquam. In his enim verbis, ſéguitano, viſitano, ſéminano, desiderano, considerano, in quarta à fine eſt acutus. In compoſitis etiam in quinta & ſexta, portándoſenela, desíderanouici, ſéminanouici. Quidam vir doctiſsimus in octaua quoque id obſeruauit, ſéminanouiciſene, edificanouiciſene.

Vltima acuitur ſæpe cùm breuis eſt, ἀγαθός, πυκινός, χαπυρὸς, θεός.

Penultima, cùm vtraque breuis, λόγος, *vel longa*, ἥρως, *aut prior breuis*, γέλως.

Tertia à fine, cùm vltima breuis ἄγγελος, δάκτυλος, ἥρωος, Ἀγαμέμνων Ἀγάμεμνον, Ἀπόλλων Ἄπολλον, Δημοσθένης Δημόσθενες.

Quæ ſi fuerit longa, in ſequentem transfertur, ἀγγέλου, δακτύλου, ἡρώων.

Attici tamen in ſuis nominibus, tametſi vltima longa eſt, tonum nõ reuocant, Μενέλεως, εὔγεως, πόλεων, λέξεων, communi lingua acutus eſſet in penultima.

Αι & οι pro breui ſyllaba in fine accipiuntur, θάλασσαι, Σίκελλαι, βούλομαι, τύπτεται, ἄγγελοι, δάκτυλοι, ἡμέρα, ἥμεραι.

Excipiantur contracta, Σαπφοῖ, Λητοῖ, *& optatiui*, ποιήσαι, φεύγοι. *& aduerbium*, οἴκοι. *nam* οἶκοι *nomen eſt, vt* ποιῆσαι *infinitiuus.* eadem in alijs analogia.

Quintæ declinat. genitiui & datiui biſyllabi vltimam acuunt, χείρ, χειρὸς, χειρὶ, μὴν, μηνὸς, μηνί. *participia tonum non mouent*, ὤν, ὄντος, θεὶς, θέντος.

Grauis.

Vltimam occupat, sed potestate omnes syllabas quæ alio tono carent, atque ideo vocatur tonus syllabicus, γραμματικὸς, θεολόγος, μισάνθρωπος.

Ex hoc vocantur verba barytona, quæ in vltima grauem habent potestate, τύπτω, γράφω, λέγω.

Voces quæ separatæ in fine habent acutum, in periodo accipiunt grauem, θεός, ἀγαθός, ἀγαθοῖς. θεὸς ἀγαθὸς τοῖς ἀγαθοῖς ἀγαπᾷ.

Nisi interueniat encliticum, θεός ἐστιν ἀγαθός. *vel collocetur vox in fine periodi,* ὁ μὲν καλὸς, ὁ δὲ οὔ.

Excipitur etiam τίς, *&* τί *interrogatiua,* τίς ἔγραψε; τί πεποίηκεν;

Inflexus.

Fit ex acuto & graui, vt crasis in contractis, ποιέω ποιῶ, ἀληθέα ἀληθῆ, νόος νοῦς.

Nunquam ponitur nisi in syllaba natura longa, δῶρον, δᾶμα, βοῦς, βοῦς. Att. ἑστεὼς, ἑστὼς, non ἑστῶς, quia ex graui qui est in στα, & acuto, non potest fieri inflexus.

Duas habet sedes, vltimam, & penultimam. Cum vltima contrahitur, cuius penultima acutum habebat, semper inflectitur, βοάω βοῶ, χρυσόω χρυσῶ, ἀγνέος ἀγνοῦς, διπλόος διπλοῦς, *excipiuntur Acc. quartæ contract.* Λητόα Λητώ, Διδόα Διδώ, *non* Λητῶ, Διδῶ. *& dualia in* ω, νόω νώ, sic σφῶϊ, σφώ. *Quòd si acutus sit in tertia a fine, in sequentem migrat,* Δημοσθένεος Δημοσθένους, τειχέεα τείχη.

Acutus in vltima breui mutatur in inflexum cum sit longa. θεὸς, θεοῦ, κριτὴς, κριτοῦ, ἀγαθὸς, ἀγαθοῦ. θεῷ, κριτῇ, ἀγαθῷ.

Accusatiuus pluralis sequitur tonum singularis,

θεὸν, θεοὺς. κριτὴν, κριτάς. ἀγαθὸν, ἀγαθούς.

Genitiuus primæ & secundæ parisyl. semper inflectitur, σκύθης σκυθῶν, μοῦσα μουσῶν, *excipitur in prima*, χρήστων, ἐτησίων, χλουνῶν. *& in secunda* ἀφύων. *& adiectiua*, ῥόδιος ῥόδιαι ῥοδίων: *præter* ταχειῶν, μελαιῶν, *& cætera quæ fiunt à masculinis quintæ*, *Et gen. plur. quintæ bisyllabi*, μῆνες μηνῶν, *præter illa decem*, πάντων, τρώων, δμώων παίδων, φώτων, θώων, λάων, κράτων, δᾳδων, σώδων.

Omnia monosyllaba quæ fiunt ex apocope inflectuntur, δῶ, κρῖ, *his adde* ἱδρῶ, Ποσειδῶ, κυκεῶ.

In penultima ponitur cum est longa, & tonum habet sequente breui, δῆμος, κλῆρος, σῶμα, βῆμα, πρᾶγμα.

Αι *&* οι, *in fine*, vt dixiмus, *pro breuibus accipiuntur*, μοῦσαι κλῆροι.

Ευ *&* ου *in fine*, ὦ βασιλεῦ, πανταχοῦ, ἰδοῦ *verbum*, ἰδού *aduerbium. Sic* ἴς. *Monosyllaba longa ex aphæresi*, ἔφλω, ἔφης, ἔφη. φλῶ, φῆς, φῆ. ἔφων, φῶν, φῶς, φῶ. χρῆ *à* χρῆμι *ex apocope, breuia sunt acuta*, ἔζαν, βάν.

Inflexus penultimæ cum vltima sit longa, mutatur in acutum, μοῦσα μούσης, κλῆρος κλήρου. *vel cum syllaba accedit*, σῶμα σώματος, βῆμα βήματος.

In compositione trochaica inflexum mutant in acutum, & in tertiam reuocant, δοῦλος εὔδουλος. δῆλος πρόδηλος, μοῦσα ἔμμουσος. *Sic reuocant*, μᾶζον ἔμμαζον. ὧρα πρόωρος, θυμὸς εὔθυμος. *Vt omnia quintæ barytona*, χάρις εὔχαρις, πόλις εὔπολις, μῆτις πολύμητις *& secundæ*, ἀλκὴ ἄναλκις, κνήμη εὔκνημις.

In verbis, οἶδα σύνοιδα, οἶδα σύνοιδα, κεῖμαι πρόσκειμαι.

In aduerbijs, πάλαι πρόπαλαι. *quæ exeunt in* ος *composita cum* α, ἀ, δυς. λόγος ἄλογος, εὔλογος. κινητὸς ἀκίνητος, ἀκίνητος, δυσκίνητος, ἑκὼν ἄεκων, *crasi* ἄκων.

Propria ab appellatiuis tono differunt. χαρωπὸς, χάρωπος proprium, ἀθηναῖος, Ἀθήναιος proprium.

Et quæ fiunt è participijs, ἀλεξάμενος ἀλεξαμενὸς, σωζόμενος σωζομενὸς, δεξαμένη δεξαμενὴ, εἱαμένη εἱαμενὴ, πυσάμενος πυσαμενὸς, ἀκεσσάμενος ἀκεσσαμενός. Χέσας, Τρέσας propria, à part. τρέσας, χέσας.

Quod fit significationis distinguendæ causa, βίος βιὸς, ἄγρος ἀγρὸς, πρωτοτόκος πρωτότοκος, συναέτης συναετὴς, ἁρπαγὴ ἁρπάγη, κυρτὸς κύρτος.

Systole etiã accentũ retrahit, διχῆ δίχα, τειχῆ τεῖχα.

Poëtæ aliquando ob metrum, ἡμὶν ἧμιν. Tria participia, ἴω ἰὼν, κίω κιὼν, ἔω ἐὼν, mihi duo priora videntur fieri ab aoristis, ἴον, ἔκιον, vt ἔτυπον τυπών.

Quædam inter flectendũ mutant tonum, μία μιᾶς, μιᾷ μίαν, ἄγυια ἀγυιαὶ, Aristarchus. πλάταια πλαταιαὶ, παῖδε παιδοῖν, χέρε χεροῖν ἄμφω ἀμφοῖν δύο δυοῖν, sic μήτηρ μητέρος, θυγάτηρ θυγατέρος, γύνη γυναικὸς pro μήτρος, θυγάτρος, vt ῥήτωρ ῥήτορος, adde ταχύτης ταχυτῆτος, δηιότης δηιοτῆτος.

In ijs quæ metaplasmo mutata sunt, διχομηνίῳ διχόμηνι, μελικράτῳ μελίκρατι.

Et nomina quintæ quæ in genitiuo sunt bisyllaba, βοὸς βόα, Διὸς Δία, ἀνδρὸς ἄνδρα, sic θύγατρα ex syncope, & γυναῖκα.

In tribus secundis aoristis imperat. tonus mutatur, εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρέ. pro εἶπε, ἔλθε, εὗρε. (vt φημὶ, εἰμὶ, pro φῆμι, εἶμι.)

In duobus secundum Atticos. λάβε & ἴδε communiter, Attice λαβὲ, ἰδέ.

Nam Attici tonos aliquando mutant, μωρὸς μῶρος, πηρὸς πῆρος, ὅμοιος ὁμοῖος, τρόπαιον τροπαῖον, ἕτοιμος ἑτοῖμος, ἔρημος ἐρῆμος.

Sic βδέλυρος, πόνηρος, μόχθηρος contra analogiam dicunt, quæ acutum in fine postulat. Huius generis sunt διέτης, τριέτης, πεντέτης.

Nomina in εια & οια veteres Attici producebant ἀληθεία, ἱερεία, ἀναιδεία, ἀγνοία, προνοία, διανοία. Nunc habent α breue, & ob eam causam sunt proparoxytona. ἄγνοια, ἀλήθεια.

In nominibus quartæ parisyllab. & secundæ contractorum tonum acutum ponunt in tertia, cum vltima est longa, πηνέλεως, πόλεως, ὄφεων. Hac ratione illud scribitur. δένδρεω ἐφεζόμενοι.

Præpositiones loco motæ sæpe tonum remittunt in priorem syllabam. νεῶν ἄπο, τούτων πέρι. Παρναοσὶν κάτα, ὕπο. *sic* πάρα, ἔπι, ἔνι, μέτα. *Sed hæc quatuor etiam pro verbis vsurpantur,* πάρεστιν, ἔπεστιν, ἔνεστι, μέτεστι.

Διὰ & ἀνὰ nil mutant, ne ambigua sint propter Δία & ἄνα, à Ζεὺς & ἄναξ.

Cum inter præpositionem & verbum vel nomen, ad quod refertur præpositio, alia particula incidit, non remittitur tonus, vt τῷ δ' ἔπι Τυδείδης ὦρτο. & εἷς ἀπὸ παῖδα κελεύθου.

Dorienses veteres aduerbia inflexa, in barytona mutant, καλῶς κάλως, σόφως, κόμψως.

Contra, πυκνῶς, οὕτως, αὐτοματῶς, παντᾶ, κρυφᾶ, ἁμᾶ, vt in his tribus, παιδῶν, τρωῶν, παντῶν.

Nomina & participia pluralia proparoxytona faciunt barytona, φιλοσόφοι, ὀρνίθες, καλυμμένοι.

Pro inflexo grauem ponunt in γυναῖκες, χῆρες, ἡσοῦ χεῖρες, νᾶες. pro acuto, Πηλεὺς Πήλευς, Ἀχιλλεὺς Ἀχίλευς.

Acutum è tertia à fine in secundam traducunt in aoristis, vt ἐτύψαν, ἐφάξ, ἐλύσαν, ἐδείξαν, ἐλάβον, ἐφάγον.

Futura omnia inflectũt Dor. τυψῶ, λεξῶ, νοησῶ, δωσ-

Poëtæ ex inflexis acuta faciunt in datiu. plura- pron. ἡμῖν ἡμὶν, ὑμῖν ὑμὶν, idque metri causa.

Æolij ex oxytonis barytona & proparoxytona faciunt, καλὸς κάλος, ὀξὺς ὄξυς. θύμος, λευκος, βῶμος βα-σις. δυνατὸς δύνατος, ἱερεὺς ἱέρευς, πορμὸς πόρμος, cum ὁ ποταμὸς πόταμος. sic χρυσίον χρύσιον.

Quædam ab Æolijs accepta in communem vsum venerunt, πατὴρ ὦ πάτερ, δαὴρ ὦ δᾶερ, σωτὴρ ὦ σῶτερ, ἀνὴρ ὦ ἄνερ, εἰνάτερ, θύγατερ, Δήμητερ, δέσποτα, μητίετα, ἀγάκλυτα, ἀρύοπα.

Inflexum etiam in acutum, ἐτῶν ὦτος, ὁρῶ ὁρω, cum tenui. In grauem σφραγὶς, σφραγῖδα σφραγὶν, κνημῖδα κνημὶν.

Monosyllaba longa inflectunt, ῥῶξ, πῶξ, ῥῶψ, χροῦς, χλῶν, Ζεῦς. quæ communiter sunt acuta.

Omnem dictionem, vt tradit Dionysius, supra vnam syllabam communiter oxytonam Æoles grauant, præter præpositiones & coniunctiones.

Voces omnes, quod ad tonos attinet, hæc nomina sortiuntur.

Acutus	ὀξύτονον, θεὸς, σοφὸς, *Acutus in vltima.*
	παροξύτονον, λόγος, μόνος, *Acutus in penultima.*
	προπαροξύτονον, ἄγγελος, *Acut⁹ in tertia à fin.*
Inflexus	περισπώμενον, νοῦς, ποιῶ, *Inflexus in vltima.*
	προπερισπώμενον, πῦρες, ποιεῖτε, *Infl. in penult.*
Grauis	βαρύτονον, τιμὴ, *grauis in vlt. etiam potestate.*
	λόγος, τύπτω *sunt barytona, quasi* λὸγὸς, τὺπτὼ.

Tempora.

Longum, breue, Poëtis & metricis tantum vtilia ad spatia syllabarum declaranda.

Longa linea ponitur, cum anceps vocalis, & fere

breuis pro longa accipitur, ἀνεψιοῦ κταμένοιο. ψι sylla-
ba breuis eſt, ſed pro longa ponitur.

Breuis repanda eſt, cum vna ex ancipitibus, quæ longa eſſe deberet, pro breui vſurpatur, ἆρες ἄρες βροτολοιγέ, quæ res Poëtis magno eſt vſui.

Dorienſ. accuſ. plurales ſecundæ in ας corripiunt, μούσας, αὔρας, ἦ καλάς ἄμμε πρῶν ἐλελήθης βώκος ἀοιδάς.

Et part. in ας, πρᾶξας, νοήσας.

Contra accuſ. quintæ producunt, Αἴαντᾶς, πτύνᾶς.

Lat. in lōgis vocalib. vtebātur apicib⁹, pālus, māl⁹.

Spiritus.

Duo, tenuis ᾿, *denſus* ῾. ἔρως, ἥρα.

Initio omnes vocales & diphthongi alterutrum habent, ἄμμος ἅμμα, ἔθος ἕλος, ἰτέιον ἱδρώς, ἦτορ ἡδονή, ὄνος ὅλος, ὠμὸς ὥρα.

Υ *ſemper denſum*, ὕδωρ, ὑπό. Æolicè ſemper tenuem, ὔδωρ, ὐπό. Ignorant enim prorſus denſum ſpiritum Æolij. Denſis reſpondet h, ἱλαρὸς hilarus, ἱλαρότης hilaritas.

Ρ *initio ſemper denſum*, ῥοῦς, ῥαιβός. excipiuntur ῥᾶρος, ῥαρίας, ῥάριον, ob duorum ρ concurſum.

In medio cum ſunt duo ρρ, *prius tenuem, poſterius habet denſum*, ἄῤῥητος, ἔῤῥωσο.

Hoc quidem modo præcipit vulgus grammaticorum, ſed nos aliter multo ex Athenæo & Euſtathio obſeruauimus.

Veteres itaq; in medio addebāt ſpiritus vocalib⁹.

Canon Athenæi.

Nomina quæ exeunt in ος purum, vltimā tenuant, πρᾶος, υἱός, κεῖος, λαὸς, κριός, πῶς, γόος, ζωός. Sic λαγωός, νεώς, λεώς, τυνδάρεως.

ταῶς Attice ex Tryphonis traditione cum dens & inflexo, alij cum tenui malunt.

Eustathius.

Composita differentiæ causa in medio spiritum mutant, Εὐαίμων, Φίλιππος, Μελάνιππος, Εὐρύαλος, Πάνο- μος, Ἀστάλδῆ, Ενυὼ, Ενυάλιος. propria cum tenui. epithet cum denso, λιμλὼ, πάνορμος, ἀμφίαλος Ιθάκη, ὕφαλος πέτρα, πάραλος πόλις, μελιηδὴς οἶνος.

Sic ἄεικων, ἐξέδρα exhedra, ταλαύρινος cum tenui, Aristarchus, Trypho cum denso, ταλαύρινος. ἐξεσία cum denso, Aristar. ἐξεσία cum tenui, Neoptolemus Parianus. In verbis etiam, ἑσπλατο.

Veteres Latini, vt tradit Cicero, consonantibus nunquam addebant aspirationem, sed vocalibus tantum, etiam in medio, hinc Mihi, & Mehe pro me apud veteres tragicos, nihil, vehemens, prehendo.

Litera densa aliquando, vt docet Eustathius, in densum spiritum abit. Densæ enim cum denso scribebantur, χάζω ἄζω, ἔθος ἔπυρος.

Monosyllaba omnia quæ à vocali incipiunt, nec quidquam sola significant, tonum nullum habent, sed spiritu contenta sunt, ὁ, ἡ, εἰ, ἐς, ἐκ, ἐξ, ἐν, εἰ, ὁ, οὐκ, *in fine periodi dicitur* οὔ, *vt* οὐδὲ κακῶν ἔξ. Sic ὡς. excipe ἦ, ὦ, ὤ. vt ὅ, ἥ, ὥς, quæ aliud significant.

Digamma Æolicum.

Æolij densum spiritum ignorant, vt illa docent, ἄμμες ὔμμε, quæ Poëtæ ab Æolijs acceperunt, ἅπτω, Æolice ἄπτω apto, μεθαλλόμενος, Æol. μετάλλομενος.

Sed excogitarunt aliam notulam, quæ a figura vocatur digamma. fit enim è duobus Γ hoc modo, F. Ex ea Latini suum F effinxerunt, qui etiam pro V conso-

ante, cùm ſequebatur eadẽ vocalis, eam ſcribebant, SerFus, DaFus, CorFus. Quidã inuerſum ſcribũt Ⅎ.

Æolij itaq; ſcribunt Foῖνος vinum, Fεσπέρα veſpera, Fελένα Helena, vel Belena, vt veteres Latini: qui etiam ſcribebãt Fordeum, Fœdus: vt nunc hordeum ſcribitur & hœdus. Errat Heſych. qui multa ſcribit cum γ, quæ debent habere F digamma, vt ἰλλὸς γιλλός, ἰχὺς γιχύς, ἰσάναι γισάμθμαι, hoc eſt εἰδέναι, οἶνος γοῖνος, cum ſcribi debeat Fίλλος, Fίσχυς, Fισάμθμαι, Foῖνος. Sic γῷ pro Fῷ, hoc eſt ἑαυτῷ. ἔαρ γέαρ, pro Fέαρ ver. ἔλυτρον γίλυτρον, pro Fέλυτρον. ἱμάτια γίμματα. pro Fέμματα, ἔντερον γίντερον pro Fέντερον, e quo venter. ἰξὸς Fίσκος viſcum.

In eodem verſatur errore cum ſcribit τέπλα, τενεκοιῶπι, hoc eſt ἐπλά, ἐνοικοδσι, cum ratio poſtulet, Fεπλὰ, Fενοικοῶπι. Facilis enim eſt lapſus ob literarum ſimilitudinem.

Ad digamma pertinent ea quibus Latini addunt V conſonantem, de ijs diximus in y pſilo, vt ἑςία Fεςία Veſta. ἐμῶ Fεμῶ vomo. ἶς Fὶς vis. Et in medio αἰὼν αἰFὼν æuum. ὄϊς ὄFις ouis. ἄορνος ἄFορνος Auernus. Quæ ſcribendi ratio adhuc in vetuſtiſsimis codicibus viſitur, vt, χειμὼν τε πῦρ τε δάF.ον. ex Priſciano, dimetrum Iambicum, hoc eſt χειμὼν τε πῦρ τε δήϊον.

Aliquando digamma pro tenui poni oſtendit verſus à Priſciano citatus, Αμμε δ' Fειρλώαντο θεοὶ, τοὶ δ' ὤμοσαν Fαίεν.

Lacones, Cretenſes, & Pamphylij pro digamma vtuntur β, ὠεὸν ὠβεὸν ouum, ἀέλιος βαβέλιος, de qua re dictum eſt ſuo loco.

Apoſtrophus,

Cùm è duabus vocibus prior in breuem deſinit voca-

vocalem, & sequens à vocali incipit, ne fiat hiatus, ultima antecedentis tollitur, cuius index est apostrophus.

α, κατὰ αὐτον κατ' αὐτόν. ἀλλὰ ἐγὼ ἀλλ' ἐγώ.

ε, φέρε εἰπὲ φέρ' εἰπέ. βάσκε ἴθι βάσκ' ἴθι.

ι, breue, ἐπὶ αὐτὸν ἐπ' αὐτόν. περὶ non amittit ι, περὶ αὐτόν. In datiuo apud Poëtas raro, ἀστὲρ ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, Homer. καὶ θὴρ ὀλοώταον ἤλφεν ὄλεθρον, Opp. apud oratores quidem nunquam.

ο, τοῦτο ἐγὼ τοῦτ' ἐγώ,

υ, nunquam, etiam breue.

αι, & οι breues tolluntur aliquando, βούλομαι ἐγὼ βούλομ' ἐγώ. οἴμοι ὡς οἴμ' ὡς. Veteres Latini necessum est.

Tenues, ut diximus, cum sequens habet densum, migrant in aspiratas, ἐπὶ ὅλον ἐφ' ὅλον. κατὰ ὃ καθ' ὅ.

Errat qui η elidi putat in illo, Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ, Ιλ.β. non enim est pro ἐτράφη, sed pro ἔτραφε, quod poëtis passiue significat, ut ἐτράφη oratoribus. Callim. in Hymnis, ἔτραφες pro ἐτράφης.

Poëtice tollitur etiam prima sequentis, ὦ ἀγαθὲ ὠ 'γαθέ. ἡ ἀγαθὴ ἡ 'γαθή, ἡ ἀρετὴ ἡ 'ρετή, ποῦ ἐστι ποῦ 'στι. μὴ ἐστι μὴ 'στι. μὴ ἐπιστάμης μὴ 'πιστάμης, Theoc. ὃ ἐγὼ ἔλεγον ὃ 'γὼ 'λεγον, Aristop. ὦ ἔτα ὦ 'τάν, Dorice. Quod soli Etrusci imitãtur, lo'ngegno, su'l, e'nsieme, pro lo ingegno, su il, & insieme. Veteres Latini etiã cõsonãtes tollũt, opu'st. Propter apostrophũ nõ scribitur inflex⁹. δεινὰ ἄπλα δεῖν' ἄπλα χρῆσθαι ἐδίδαξε, χρῆς' ἐδίδαξε. nõ δεῖν' ἄπλα, χρῆς' ἐδίδαξε.

Cauendum ne facienda elisione ambiguum aut ridiculum verbum oriatur. Itaque ridetur illud Epicharmi, ὁ Ζεύς μ' ἐκάλεσε Πέλοπι γ' ἔρανον ἑστιῶν, ut si γέρανον dixisset. exagitat etiam Aristophanes poëtam nescio quẽ, qui dixerit, ἐκ τῶν κυμάτων αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ. Nam

intelligere spectator potest γαλῶ, quod absurdam & ridiculam sententiam facit.

Hyphen.

Duas voces quæ seiunctæ esse videntur, connectit, κὲι_σοφ@, ὅπως_οῦν, πασι_μέλουσι. Latine, Post_illa, Ante_malorum.

Diastole.

Contrà, quæ coniuncta esse videntur, ne ambigua maneant, diuidit. ὅτι coniunctio, ὅ,τι nomen. τότε aduerbium, τό, τε articulus cum coniunctione.

De Encliticis.

Pauca etiam de Encliticis dicenda, quæ suum tonum remittunt in antecedentem vocem.

Ea sunt τὶς, τινὸς, *in nominibus infinitæ significationis, &* τὲ, τῷ, *pro* τινός, τινί. ποῖος τις, ἀνδρός τιν@, εἴτῳ, ἔγραψά τινα, ἤκουσά τε, vel τὰ, poëtice. οὔ τινι, οἵ τινες.

In verbis εἰμὶ, *&* φημὶ *In toto præsenti.*

Ἐστὶ *principium orationis, aut sequens* οὐκ, ἀλλά, καὶ, ὡς, εἰ, τοῦτο, *remittit tonum in priorem syllabam,* ἔστι πόλις, οὐκ ἔστιν, ἀλλ᾽ ἔστι, καὶ ἔστιν, ὡς ἔστιν, εἰ ἔστι. *Si sequitur vocem paroxytonam bisyllabam, tonum non mutat,* φύλλα ἐστὶ, γάλως ἐστί. *sic cùm penultima inflectitur & vltima longa positione,* φοῖνιξ ἐστίν.

In pronominibus, μου *vel* μεῦ, μοι, με, τοὶ, μιν, σφιν, σφε, σφωε, δώματά μου, εἶμοι, φιλεῖς με.

Σοῦ, σέο, σεῦ, τοὶ, σὲ, οὗ, οἷ, ἕθεν, σφὶ, σφῶ, σφίσι, σφέας, *enclitica sunt cum absolute dicuntur, & ad aliam personam non referuntur, alioqui non sunt enclitica.*

Σφῶ *cum tertiæ personæ est, est encliticum: cum secundæ, non est encliticum.*

Aliquaudo nihil mutandum, μέμνηταί μου recte: at

ἕνεκα μου reprehenditur vt affectatum, melius ἕνεκά μου, ἕνεκα σοῦ.

Sic διὰ σὲ, περὶ σοῦ, κατὰ μὲ, ἢ μὲ, ἢ σέ. Nam præpositiones & coniunctiones disiunctiuæ tonum pronominum ad se non retrahunt.

Aduerbia infinitè accepta, ποθὲν, ποθὲ, ποθὶ, ποτὲ, πῶς, πῶ, πῆ, πού. *cùm quærunt non inclinantur.*

Coniunctiones τὲ, γὲ, κὲ, κὲν, νὺ, περ, θὴν, νῦν, πού, ῥὰ, *impletiuæ particulæ.*

Συνεγκλιτικὰ *dicuntur cùm plures voces continenter sunt encliticæ*, ἤ νύ πού σέ φημι. νύ *in* ἤ, πού *in* νύ, σέ *in* πού *tonum remittit. sic* οὔτοί πω, εἰπέ γε.

Hæc sunt quæ de accentibus generatim præcipi possunt. Cætera vsus & exercitatio docebit, quæ nisi accedant, frustra etiam hæc leges. Nos iam ad Orationem accedamus.

HELLENISMI PARTES ORATIONIS.

PARTES Orationis veteribus erant tres, Nomen, Verbum, Coniunctio. Grammatici postea explicatiùs diuiserunt, separatis à nomine pronominibus & participijs : à coniunctione articulis, præpositionibus, & aduerbijs. Stoici infinitiuos vocant nomina verborum, vt Pœni : Latini qui articulis carent, ne Græcis cederent, ab aduerbijs separarunt interiectiones.

Ex his partibus quinque inclinantur, Nomen, Verbum, Pronomen, Participium, Articulus. Tres reliquæ

reliquæ nō variantur, Præpositio, Aduerbiū, Coniunctio.

Casus quinq; Nominatiuus, Genitiuus, Datiuus, Accusatiuus, Vocatiuus. Ablatiui forma Græci carent, non vi, quæ genitiuo & aliquando datiuo refertur.

Numeri tres, singularis, dualis, pluralis. Duali vtendum, cum de duobus agitur, vel de ijs quæ bina à natura procreantur. τὼ Αἴαντε, τὼ ὀφθαλμὼ, τὼ πόδε. Hunc Attici crebro, Æolij nunquam vsurpant.

Poëtæ quidem duali vtuntur pro plurali, κρώξαντε, βοῶντε, Aratus, pro κρώξαντες, βοῶντες.

Neutra tres casus, Nominatiuum, Accusatiuum, Vocatiuum, semper similes habent in eodem numerò: vt dualia omnia, quorum etiam genitiuus & datiuus pares. In plural. nominatiuus idem qui vocatiuus. Attici quidem semper vocatiuos similes rectis faciunt.

De Articulis.

Alij præpositiui, alij subiunctiui.

Præpositiui vim habent plane mirificam, vt incerta & infinita declarent atque definiant. βασιλεὺς, infinitum est & incertum, ὁ βασιλεὺς, certū. Hos aliæ omnes linguæ extra vnā Latinā, vsurpant. *Flectuntur vt nomina.*

Masc. Singul. No. ὁ *Gen* τοῦ. *Dat.* τῷ. *Accusat.* τόν. *Dual. Nom. & Accusat.* τώ. *Gen. & Dat.* τοῖν. *Plur. Nom.* οἱ. *Gen.* τῶν. *Dat.* τοῖς. *Accusat.* τούς.

Fœm. Sin. ἡ, τῆς, τῇ, τήν. *D.* τὰ, ταῖν. *P.* αἱ, τῶν, ταῖς, τάς.

Neut. Sin. τὸ, τοῦ, τῷ, τό. *D.* τὼ, τοῖν. *P.* τὰ, τῶν, τοῖς, τά.

ὦ aduerbium est, vocatiui index.

Poëtæ pro τοῦ aliquādo dicūt τοῖο, τοῖο γέροντος. Hom.

Dorienses nom. plur. addūt τ, οἱ τοὶ, αἱ ταί. In fœm. mutāt η in α, ἁ, τᾶς, τᾷ, τάν. In gen. pl. fœm. ω in α, τῶν, τᾶν. vt in Acc. Pl. Masc. ου in ω, τως τώς, & in gen. sing. τοῦ, τῶ.

Articuli aduerbijs præpositi vim nominum efficiunt, ὁ πλησίον, ἡ πλησίον. ὁ ἄνω, ἡ ἄνω. τὰ κάτω. οἱ ἔξω. ὁ πάνυ. *Sic infinitiuis,* τὸ λέγειν, τὸ πράττειν. Hæc aptissime articulis linguarum vernacularum exprimuntur, quos vnusquisque in sua intelligit.

Articuli præpositiui à poetis accipiuntur pro pronominibus demonstratiuis, ὁ, ἡ, τὸ, pro οὗτος, αὕτη, τοῦτο. sic τῷ pro τούτῳ, ἤγουν διό. τῇ pro ταύτῃ, ἤγουν ὅπου, τῇ πλεῖστα φέρει ζείδωρος ἄρουρα. alibi, ὅθ'. & τοὔνεκα, τούτου ἕνεκα. τῶν, pro τούτων. τὸ, pro διὸ, τό μιν οὔποτε ἔλπετο θυμῷ Τεθνάμεν, Ιλ. ρ.

Oratores cum μὲν, *&* δὲ *tantum*, ὁ μὲν, ὁ δὲ, οἱ μὲν, οἱ δέ.

Attici articulos cum nominibus contrahunt, vt si vna pars orationis esset: nunquam tamen fit contractio, si aliqua consonans interueniat, ὁ ὄνος οὖνος, τὸ ἔργον τοὔργον, τὸ ὄνομα τοὔνομα, τὸ ἱμάτιον θοἰμάτιον, τὰ ἱμάτια θαἰμάτια, τ in θ. τὸ ἐναντίον τοὐναντίον, τὰ ἐναντία τἀναντία. Quod præcipue fit in nomine ἕτερος.

ὁ ἕτερος, Ion. & Att. ἅτερος, τοῦ ἑτέρου θατέρου, τῷ ἑτέρῳ θατέρῳ· τὸν ἕτερον non contrahitur. Itaque Chrysippus bis fecit solœcismum, cum dixit τὸν θάτερον. In eundem errorem incidit Plutarchus in Cicerone, τῷ θατέρῳ κριτῇ οὐδέν. nisi legatur τό. Plur. οἱ ἕτεροι ἅτεροι.

ἡ ἑτέρα, τῆς ἑτέρας, non contrahitur, vt equidem Synesium de Prouid. excusare nesciam, qui scripsit, τὰ τῆς θατέρας, non leuius peccans, quam Chrysippus τῇ ἑτέρᾳ θητέρᾳ. Sophocles Aiace, τῇδε θημέρᾳ. Triclinius vult esse τοὶ, alius τὶ, sed ambo falluntur. Accu. τὴν ἑτέραν. Pl. αἱ ἕτεραι, & Dor. ἅτεραι.

Τὸ ἕτερον θάτερον, τοῦ ἑτέρου θατέρου, τῷ ἑτέρῳ θατέρῳ, τὸ ἕτερον θάτερον, τὰ ἕτερα θάτερα.

Sic τὸ ἁμάξιον θαμάξιον. Hinc illa, τἀνδρὸς, τἀνδρὶ, nō

τἄνδρα. τἀνδρώπου, τἀνδρώπῳ, non τἄνδρωπον. Hom. τὸ εἰλίπεδον θειλίπεδον, Οδ. η. vt quidam sentiunt.

Hoc Iones sæpe faciunt, & Dorienses, ὁ Ἄδωνις ὤδωνις, τὸ ἀμπέχονον τὠμπέχονον, τὸ ἄγαλμα τὤγαλμα, τὠγάλματος, τῳγάλματι, ὁ ἄριστος ὤριστος, Hom. Æolice Timæus, τοῦ ἀγαθοῦ τὠγαθῶ, τοῦ αὐτοῦ ταὐτῶ, τοῦ ἑτέρου θατέρου, τοῦ ἀβέλου τὠυβέλοιο. Theoc. Aristoph. Vesp. τοῦ ἡμετέρου θημετέρου. Latini videntur in Temeto articulum iunxisse cum nomine, nam est τὸ μέθυ. Sic aqua ex ἁ χοὰ, à fusione.

Τοῦ & τῷ poëtice pro τινος, τινι. & τέο, τεῦ, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων, id est μέχρι τινος χρόνου. & τέῳ dat. & τέων pro τινων, Ion.

Encliticis vtuntur oratores pro τινὸς, τινὶ, εἴτου, εἴτῳ, ἀντὶ τοῦ, εἴτινος, εἴ τινι, ἀνδρός του, ἔδωκά τῳ.

Attici in Duali fœm. semper dicunt τὼ, τοῖν γυναῖκε, τὼ θεὼ, τὼ πόλεε, τὼ χεῖρε, τὼ ἀδελφὼ, Soph. τὼ κεφαλὰ, Synesius. τὼ χέρε, Theocrit. Plato de Leg. τὼ τέχνα. Xenophon, τὼ ἡμέρα.

Subiunctiui.

Respondent relatiuis Latinorum. Flexu non differunt à superioribus, nisi quod amittunt τ, & ὁ accipit σ.

Mascu. Singul. ὃς, οὗ, ᾧ, ὅν. *D.* ὣ, οἷν. *P.* οἳ, ὧν, οἷς, οὕς.

Fœm. Sing. ἣ, ἧς, ᾗ, ἥν. *D.* ἃ, αἷν. *P.* αἳ, ὧν, αἷς, ἅς.

Neut. Sing. ὃ, οὗ, ᾧ, ὅ. *D.* ὣ, οἷν. *P.* ἃ, ὧν, οἷς, ἅ.

Poëtæ ὃ pro ὃς & ὅστις, vt ὅτις, pro ὅς τις, ὅτινα, ὅτινας.

Nam componuntur cum, τὶς, τὶ, ὅς τις, οὗ τινος. ἥτις, ἧς τινος, ὅτι, οὗτινος cum περ, ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ, οὗπερ, ἧσπερ, οὗπερ, cum δέ. inflectitur fœm. ἥδε. nam ἥδε est αὕτη.

Dicitur in gen. ὅτου, & dat. ὅτῳ. ab oratoribus. Poëtæ ὅττεο, ὅτεο, & ὅττεο Æolic. & ὁτέῳ, Ion. & plu. ὁτέων, ὁτέοισιν, id est ὧντινων, οἷστισιν.

Iones & Dorienses semper præponunt τ, extra ὁ, ἡ, vt à præpositiuis non differant, ὃς. τοῦ, τῷ, τόν, ἥ, τῆς, τῇ, τήν. & Dor. ἁ, τᾶς, τᾷ, τάν. τό, τοῦ, τῷ, τό. Quos Poëtæ imitantur, qui etiam dicunt τοὔνεκα, οὕνεκα, pro οὗ ἕνεκα.

DE DECLINATIONIBVS.

E nominibus alia Parisyllaba, quæ in omnibus casibus parem habent numerum syllabarum, Αἰνείας, Αἰνείου, Αἰνείᾳ, Αἰνείαν.

Imparisyllaba, quorum obliquis vna syllaba accedit, Αἴας, Αἴαντος, Αἴαντι, Αἴαντα.

Parisyllaborũ declinationes quatuor, vna imparisyllaborũ, nec sine cõsilio hoc sunt ordine distributa.

In prima enim sunt masculina tantum, in secunda fœminina, omnia genera in tertia, quarta à tertia ducitur.

Prima declinatio.

In hac sunt omnia masculina, quæ exeunt in ας, ὁ βορέας, *vel in* ης, ὁ λῃστής. *Geni. in* ου. *Datiu. in* ᾳ, *vel* ῃ. *Acc. in* αν, *vel* ην, *vt est vocalis recti.*

Dualia & plur. sequuntur terminationem articuli fœminini, detracto τ.

Singul. ας, ου, ᾳ, αν. *D.* α, αιν. *Pl.* αι, ων, αις, ας. ης, ῃ, ην.

Quæ ad Dialectos attinent, cum supra de mutationibus egerimus, hîc sine exemplis exponemus, ne liber nimium crescat. Ea vero passim tibi in Poëtis occurrent. Sic autem omnia collocamus, vt primum communia, quæ pueri etiam legere possint, tum dialectorum varietates, adscribantur.

Sing. Nom. ὁ Αἰνείας. Ionice Αἰνείης.

Gen. τοῦ Αἰνείου. Dor. τῶ Αἰνεία. Æolic. Αἰνείαο. Ion.

Αἰνείεω. Poët. Αἰνείω, vt ἐϋμμελίω, pro ἐϋμμελίεω ab ἐϋμμελίης.

Dat. τῷ Αἰνείᾳ. Ion. Αἰνείῃ.

Accu. τὸν Αἰνείαν. Ion. Αἰνείεα, & Αἰνείην.

Voc. ὦ Αἰνεία. Attic. ὦ Αἰνείας.

Dual. Nom. & Acc. τὼ Αἰνεία. *Gen. & Dat.* τοῖν Αἰνείαιν. *Voc.* ὦ Αἰνεία.

Plural. Nom. οἱ Αἰνεῖαι.

Gen. τῶν Αἰνειῶν. Dor. Αἰνειᾶν. Æol. Αἰνειάων. Ion. Αἰνειέων.

Dat. τοῖς Αἰνείαις. Ion. Αἰνείῃσι. Poët. Αἰνείῃς, & Αἰνείαισι Dorice.

Accu. τοὺς Αἰνείας. Ion. Αἰνείεας. *Vocat.* ὦ Αἰνεῖαι.

Dicitur etiam ὁ Αἰνέας, ſine iota, quo Pindarus vtitur, vt ὁ Ανδρέας.

ὁ λῃςής, τοῦ λῃςοῦ, λῃςᾶ, λῃςᾶο, λῃςέω τῷ λῃςῇ, τὸν λῃςὴν, λῃςέα. ὦ λῃςᾶ, λῃςής.

ὁ κρονίδης, Dor. κρονίδας. τοῦ κρονίδου, κρονίδα, & cætera eodem modo.

Vocatiuus ſingul. à nominibus in ης, *deſinit in* η, ὁ Χρύσης, ὦ Χρύση.

Excipiũtur, ὁ λάχης ὦ λάχα. ὁ πυραίχμης, ὦ πυραίχμα. ὁ μῃδαίχμης, ὦ μῃδαίχμα. Et quæ exeunt in της, ὁ προφήτης, ὦ προφῆτα, ὁ αὐλητής, ὦ αὐλητά. Præter hæc, ὁ αἰήτης, ὦ αἰήτη. ὁ καλλιπέτης, ὦ καλλιπέτη. ὁ ἀιναρέτης ὦ ἀιναρέτη.

Et poëtica in πης, ὁ κυνώπης ὦ κυνῶπα.

Et gentilia, ὁ σκύθης, ὦ σκύθα. ὁ πέρσης, ὦ πέρσα. proprium habet η, ὁ Πέρσης, ὦ Πέρση Heſiod.

Et compoſita à τρίβω, πωλῶ, μετρῶ, ὁ παιδοτρίβης, ὦ παιδοτρίβα. ὁ ἀρτοπώλης, ὦ ἀρτοπώλα. ὁ γεωμέτρης, ὦ γεωμέτρα.

Macedones in nominatiuis in ης, extrito σ, mutant

η in α, ὁ κοπαίνης, ὁ κόπαινα. ὁ μυείλλης, ὁ μύειλλα. Hinc ἱππότα Νέστωρ. τοξότα, νεφεληγερέτα Ζεύς. Nec est vocatiuus pro nominatiuo, vt quidam opinantur: quod ille versiculus ostendit, quem ex epigrammate aliquo citat Eustathius, πατὴρ δέμ' ἔρυσε κόπαινα. Vbi cum sit finis versus nihil impediebat, quo minus diceretur κοπαίνης, si, vt illi putant, metri causa casus mutatus esset. Sic illud, αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι δῶκε φορῆναι, ὁ enim cum vocatiuo nunquam coniungitur.

Hoc, vt diximus supra, etiam Æolij faciunt, ὁ Τ-βραγόρα, ὁ Πυθαγόρα, μητίετα, ἀκάκητα.

Quędã more Dorico, sed tamen ab alijs recepto, in genitiuo habent, α, ὁ Θωμᾶς τοῦ Θωμᾶ, ὁ Ἀννίβας τοῦ Ἀννίβα, ὁ Πυθαγόρας τοῦ Πυθαγόρα, ὁ Ἀρχύτας τοῦ Ἀρχύτα. ὁ λᾶας τοῦ λᾶα, ὁ ἄβας τοῦ ἄβα, ὁ πᾶς τοῦ πᾶ, diminutum ex πατήρ. ὁ Μηνᾶς τοῦ Μηνᾶ, a Μηνόδωρος. ὁ πάππας τοῦ πάππα.

Composita à verbis circumflexis, ἀλοιῶ, ὁ πατραλοίας, τοῦ πατραλοία. & à nominibus fœm. ἡ φαρέτρα, ὁ ἀφαρέτρας, τοῦ ἀφαρέτρα. ἡ βία, ὁ ἀρυβίας, τοῦ ἀρυβία. ἡ ἀνία, ὁ Παυσανίας, τοῦ Παυσανία, quæ communia sunt.

Secunda declinatio.

Omnia sunt fœminina in α, vel in η.

Nomina in η semper sui articuli finem sequuntur.

Quæ exeunt in α, in Gen. & Dat. id vertunt in η, μοῦσα μούσης μούσῃ.

Excipiuntur nomina in δα, θα, ρα, & α purum, hoc est quod antecedit vocalis. Λήδα, Λήδας, Λήδᾳ. κισσαίθα, κισσαίθας, κισσαίθᾳ. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ. Μαῖα, Μαίας, Μαίᾳ.

Et Ἀθηνᾶ, νᾶς, μνᾶ, μνᾶς. Ναυσικᾶ, κᾶς. Quæ prius habebant α purum, quam contraherentur, Ἀθηναία, Ἀθηνάα, μναία, μνάα, Ναυσικάα θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.

Sing. α, ης, ῃ, αν, α. *D.* α, αιν. *Pl.* αι, ων, αις, ας, αι.
η ην, η.

Sing. Nom. ἡ ἡμέρα. Ion. ἡμέρη. Dor. ἀμέρα.
Gen. τῆς ἡμέρας. Ion. ἡμέρης. Dor. ἀμέρας.
Dat. τῇ ἡμέρᾳ. Ion. ἡμέρῃ. Dor. ἀμέρα.
Acc. τὴν ἡμέραν. Ion. ἡμέρην. Dor. ἀμέραν.
Voc. ὦ ἡμέρα. Ion. ὦ ἡμέρη. Dor. ὦ ἀμέρα.

Dual. Nom. Acc. τὰ ἡμέρα. Att. τὼ ἡμέρα. Dor. ἀμέρα.
Gen. & Dat. ταῖν ἡμέραιν. Dor. ἀμέραιν.
Voc. ὦ ἡμέρα. Dor. ἀμέρα.

Plur. Nom. αἱ ἡμέραι. Dor. ἀμέραι.
Gen. τῶν ἡμερῶν. Dor. ἀμερᾶν. Æol. ἀμεράων. Ionic. ἡμερέων,
Dat. ταῖς ἡμέραις. Ionic. ἡμέρῃσι. Poëtice ἡμέρῃς. Dor. ἀμέραισιν.
Acc. τὰς ἡμέρας. Dor. ἀμέρας.
Voc. ὦ ἡμέραι. Dor. ἀμέραι.

Sin. Nom. ἡ πηγή. Dor. ἁ παγά.
Gen. τ πηγῆς. Dor. τᾶς παγᾶς.
Dat. τῇ πηγῇ. Dor. τᾷ παγᾷ.
Acc. τὴν πηγήν. Dor. τὰν παγάν.
Voc. ὦ πηγή. Dor. ὦ παγά.

Dual. Nom. Acc. τὰ πηγά. Att. τὼ πηγά. Dor. παγά.
Gen. & Dat. ταῖν πηγαῖν, παγαῖν.

Plu. αἱ πηγαί, παγαί. τῶν πηγῶν, παγᾶν. Dor. παγάων Æol. πηγέων. Ionic. ταῖς πηγαῖς, παγαῖσι. Dor. πηγῇσιν. Ion. πηγῇς poëtice.

De paragoge φι, & φιν, ſupra diximus.

In hac declinatione poëtæ aliquando faciunt metaplaſmum, non tantũ in datiuo, ὑσμίνη ὑσμῖνι, ἀλκῇ ἀλκὶ, ſed etiam in accuſatiuo, ἰωκήν ἰῶκα, κρόκην κρόκα, φυγὴν φύγα.

Veteres Latini fœmininorum in à genitiuos Græca forma finiebant in as, Moneta Monetas, Latona Latonas. Nunc vnum tantùm mansit, Paterfamilias, Materfamilias.

Tertia declinatio.

Omnia habet genera, & desinit in ος, *in mascul. & fœm. & in* ον *in neutris.*

Singul, ος, ου, ῳ, ον, ε. *D*. ω, οιν, ω. *P*. οι, ων, οις, ους, οι. ον, ον, ον. α, α, α.

Singul. Nom. ὁ λόγος.

Gen. τοῦ λόγου. Thessalicè & Poëticè λόγοιο. Dor. λόγω. *Dat.* τῷ λόγῳ. *Accu.* τὸν λόγον. *Voc.* ὦ λόγε. Atticè, ὦ λόγος.

Dual. τὼ λόγω. ὦ λόγω. τοῖν λόγοιν. & poëticè λόγοιιν. vt ὤμοιιν, ἵπποιιν.

Plural. οἱ λόγοι, τῶν λόγων, τοῖς λόγοις, Dor. & Ionicè λόγοισι. τοὺς λόγους. Dor. τὼς λόγως. ὦ λόγοι.

Dorienses accusatiuum pluralem terminant in ως. In Theocrito legimus σοφὼς, κανθάρως, λύκως, παρθένως, ἀμπέλως vltima breui. Itaque vel erit pro dactylo creticus, quod durum est: vel scribendum est ο paruum, λύκος, παρθένος. alij ω malunt.

Datiuum singul. poëtæ metaplasmo mutant, διχομήνῳ διχομήνι, μελικράτῳ μελίκρατι, πολυπατάγῳ πολυπάταγι, φυλλοστρώτῳ φυλλοστρῶτι, παρθένῳ παρθένι, Theoc. κλάδῳ κλάδι, λιπῷ λῖπι. Hom. λίπ' ἐλαίῳ, pro λίπα, ἤγουν λιπαρῷ, apocope.

Et accusat. λιτὸν λῖτα, ἴκλινον ἴκλινα, ἀλίβδοχον ἀλίβδοχα.

Fœminina non variant à masculinis flexu. ἡ ὁδὸς, τῆς ὁδοῦ.

Neutr. Nom. τὸ πρόσωπον, τοῦ προσώπου, προσώποιο. τῷ

προσώπῳ, τὸ πρόσωπον, ὦ πρόσωπον.

Dual. τὼ προσώπω, τοῖν προσώποιν, προσώποῖιν, ὦ προσώπω.

Plural. τὰ πρόσωπα, τῶν προσώπων, τοῖς προσώποις, προσώποισι, τὰ πρόσωπα, ὦ πρόσωπα.

Nominatiuus plural. mutatur poëtico metaplasmo, vel potius paragoge, προσώπατα, quod Æoliorum esse dicunt.

Genitiuus, τῶν προσωπάτων, vt τῶν μηλάτων, Lycoph. ἀντὶ τῶν μήλων.

Datiuus in σι, vt in quinta, ἔσχατον ἔσχασιν, ἄστρον ἄστρασι, πρόβατον πρόβασι, πέταλον πέταλσι. μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι. Sic τοῖς σάββασιν in Euang. à τὸ σάββατον. Aristoph. Neb. χρίνεσι στεφανοῖς, pro χρίνοις.

In Homero sæpe ὄσσε pro ὄσσω. Nam apud Athenæ, poëta quidam scribit, ἀναπεπταμένοις ὄσσοις ἐκοίμιζε κόρην. non ergo fit à τὸ ὄσσος, vt quidam putant. Pind. ἀκτῖνας ὄσσων μαρμαριζοίσας δρακείς.

Attici in quibusdā neutris ν tollunt, ἄλλο, τοῦτο, ἐκεῖνο, αὐτὸ, τοιοῦτο, τηλικοῦτο, τοσοῦτο aliquādo cum ν, τοιοῦτον τοσοῦτον.

Quarta declinatio.

Propria est Atticorum, in qua nomina masculina & fœminina in ως, *neutra in* ων. *in vltima syllaba perpetuo est* ω, *vel* ω *factum ex* οι.

Nam ο tertiæ vertitur in ω, & si antecedat α purum & longum, in ε, λαὸς λεὼς, ναὸς νεὼς, κάλος κάλως, τάλος τάλως, quia non est α purum.

Sing. ως, ω, ῳ, ων, ως. *D.* ω, ῳν, ω. *P.* ῳ, ων, ῳς, ως, ῳ. ων, ων, ων. ω, ω, ω.

Nom. ὁ λεώς, τοῦ λεῶ, τῷ λεῷ, τὸν λεὼν, ὦ λεώς.

Dual. τὼ λεὼ, τοῖν λεῷν, ὦ λεώ.

Plural. οἱ λεῴ, τῶν λεῶν, τοῖς λεῴς, τοὺς λεὼς, ὦ λεῴ.

Fœminina hãc omnino formã habẽt, ἡ ἅλως, τῆς ἅλω.

Duo tonum mutant, ὀρφός ὀρφῶς, λαγὸς λαγῶς. Et si Athenæo placent oxytona, ὀρφὼς, λαγὼς.

Genitiuus poëtice accipit paragogen ο parui, Πε-τεὼς, Πετεῶ, υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς. Μίνως, Μίνω, Μίνωο.

Quædam fœminina monosyllaba vrbium propria reiecto σ flectũtur, Κῶς Κῶ, Τρῶς Τρῶ, Θλῶς Θλῶ, Ρῶς Ρῶ. ὁ γέλως, τοῦ γέλωτος poëtic. ὁ γέλως, τοῦ γέλω, τῷ γέλῳ, τὸν γέλων.

Quatuor in accusatiuo ν perdunt, Αθως, Αθω Κῶς, Κῶ. Τεὼς, Τεώ. λαγὼς, λαγώ. dicitur etiam λαγών. quidam addunt ἕως, ἕω. Ion. ἠώς. Dor. ἀώς. Æolic. αὔως.

Neut. nomina, τὸ ἔυγεων, τοῦ ἔυγεω, τῷ ἔυγεῳ, τὸ ἔυγεων, ὦ ἔυγεων.

Dual. τὼ ἔυγεω, τοῖν ἔυγεῳν, ὦ ἔυγεω.

Plural. τὰ ἔυγεω, τῶν ἔυγεων, τοῖς ἔυγεῳς, τὰ ἔυγεω, ὦ ἔυγεω.

Vnum neut. in ως, τὸ χρέως, τοῦ χρέω, τῷ χρέῳ.

Quinta declinatio.

In quinta genera omnia reperiuntur, & terminationes omnes præter vnam in η. Diximus enim nomina decem habere posse terminationes, quinque in vocales α, η, ι, υ, ω quinque in consonantes, ν, ξ, ρ, σ, ψ. Quæ omnes in hac sunt, extra η, quæ est secundæ parisyllaborum, ἡ τιμή.

Quæ exeunt in α, ι, υ, omnia neutra, τὸ βῆμα, τὸ μέλι, τὸ δόρυ. In alijs varia genera.

Quæ parisyllaba, quæ cõtrà imparisyllaba, vsu facilius & commodius disces, quàm præceptionibus.

Genitiuus in ος, Dat. in ι, Accus. in α, & aliquando in ν. in neutris sequitur nominatiuum. Dual. ε, οιν. Pl. ες, ων, σι, ξι, ψι, ας. Neutris, α, ων, σι, α.

Mascul.

Sing. ὁ πτὰν, τοῦ πτᾶνος, τῷ πτᾶνι, τὸν πτᾶνα, ὦ πτάν.

Dual. τὼ πτᾶνε, τοῖν πτάνοιν, ὦ πτᾶνε.

Plur. οἱ πτᾶνες, τῶν πτάνων, τοῖς πτᾶσιν. Ion. πτήνεσσι. τοὺς πτᾶνας, ὦ πτᾶνες. Ionice α in η, ὁ πτὴν, τοῦ πτηνός.

Fœm. nom. ἡ τριάς, τῆς τριάδος, τῇ τριάδι, τὴν τριάδα, ὦ τριάς.

Dual. τὰ τριάδε. Attice τὼ τριάδε. ταῖν τριάδοιν, ὦ τριάδε.

Plur. αἱ τριάδες, τῶν τριάδων, ταῖς τριάσιν, & τριάδεσσι. τὰς τριάδας, ὦ τριάδες.

Neutrum.

Sing. τὸ δῶμα, τοῦ δώματος, τῷ δώματι, τὸ δῶμα, ὦ δῶμα.

Dual. τὼ δώματε, τοῖν δωμάτοιν, ὦ δώματε.

Plur. τὰ δώματα, τῶν δωμάτων, τοῖς δώμασιν, & δωμάτεσσι, τὰ δώματα, ὦ δώματα.

Exempla variarum formarum. Masculina in Σ.

ας ὁ Αἴας, τοῦ Αἴαντος, τῷ Αἴαντι. τὸν Αἴαντα, ὦ Αἴαν. duo in ανος, ὁ μέλας, τοῦ μέλανος. ὁ τάλας, τοῦ τάλανος.

ης ὁ χέρνης, τοῦ χέρνητος, τῷ χέρνητι, τὸν χέρνητα, & χέρνην, ὦ χέρνης. Et in ῆς inflexa a nom. in ήεις.

ὁ τιμῆς, τοῦ τιμῆντος, τῷ τιμῆντι, τὸν τιμῆντα, ὦ τιμῆεν, à τιμήεις, vt δαφνῆς à δαφνήεις. & φθογγῆς à φθογγήεις.

ις ὁ Πάρις. τοῦ Πάριδος, & Πάριος Æol. τῷ Πάριδι, τὴν Πάριδα & Πάριν. ὦ Πάρι.

ὁ μέρμις, τοῦ μέρμιθος, τῷ μέρμιθι.

ὁ μάντις, τοῦ μάντιος & μάντεος, τῷ μάντεϊ, τὸν μάντιν, ὦ μάντι. In compositione habet δ, ὁ πρόμαντις, προμάντιδος.

ὁ κίς, τοῦ κιός.

εις ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος, τῷ χαρίεντι, τὸν χαρίεντα, ὦ χαρίεις, & ὦ χαρίεν.

ὁ κτείς, τοῦ κτενός, τῷ κτενί, τὸν κτένα, ὦ κτείς.

ις ὁ ὠκὺς, τοῦ ὠκέος, τῷ ὠκέϊ ὠκεῖ, τὸν ὠκέα & ὠκὺν, ὦ ὠκύ.

ὁ μῦς, τοῦ μυὸς, τῷ μυΐ, τὸν μῦα, ὦ μῦς.

ὁ βότρυς, τοῦ βότρυος, τῷ βότρυϊ, τὸν βότρυν, ὦ βότρυ.

ὁ πῆχυς, τοῦ πήχεος, Attic. πήχεως.

ους ὁ ὀδοὺς, τοῦ ὀδόντος, τῷ ὀδόντι, τὸν ὀδόντα, ὦ ὀδούς.

At. ὁ πούς, τοῦ ποδὸς, τῷ ποδὶ, τὸν πόδα, ὦ πούς. & composi. ἄπους, οδος. Et in ους inflexa à nominibus in οεις.

ὁ πλακοῦς, τοῦ πλακοῦντος, τῷ πλακοῦντι, τὸν πλακοῦντα.

ως ὁ ἱδρώς, τοῦ ἱδρῶτος, τῷ ἱδρῶτι, τὸν ἱδρῶτα, ὦ ἱδρώς.

ὁ ἥρως, τοῦ ἥρωος, τῷ ἥρωϊ, τὸν ἥρωα, ὦ ἥρως.

ὁ ἔρως, τοῦ ἔρωτος, τῷ ἔρωτι, τὸν ἔρωτα.

λς ὁ ἅλς, τοῦ ἁλὸς, τῷ ἁλὶ, τὸν ἅλα, ὦ ἅλς, Sal.

νς ὁ Τίρυνς, τοῦ Τίρυνθος, τῷ Τίρυνθι, τὸν Τίρυνθα, ὦ Τίρυνς.

ρς ὁ μάκαρς, τοῦ μάκαρος, τῷ μάκαρι, τὸν μάκαρα, ὦ μάκαρς.

Æolij nominibus in ας addunt in recto tantum ι, θόας θόαις θόαντος, μέλας μέλαις μέλανος.

Nomina in ης, quæ flectuntur per εντος, non sunt Græca, Κλήμης Κλήμεντος, Clemens. Οὐάλης Οὐάλεντος, Valens.

Fœminina.

ας ἡ λαμπὰς, τῆς λαμπάδος, τῇ λαμπάδι, τὴν λαμπάδα, ὦ λαμπάς. Commu. ὁ καὶ ἡ φυγὰς, άδος.

αις ἡ δαῒς, τῆς δαιτὸς, τῇ δαιτὶ, τὴν δαῖτα, ὦ δαῒς. Commu. ὁ καὶ ἡ παῖς, παιδὸς, παιδὶ, παῖδα, ὦ παῖ.

ης ἡ φιλότης, τῆς φιλότητος, τῇ φιλότητι, τὴν φιλότητα, ὦ φιλότης. Hæc forma ducitur ab adiectiuis. ὀρθὸς ὀρθότης, φίλος φιλότης, ποιός ποιότης: alia minime, ἡ ἐσθὴς τῆς ἐσθῆτος.

ις ἡ θέμις, τῆς θέμιτος, Dor. θέμιδος, poëtice θέμιστος, τῇ θέμιτι, θέμιδι, θέμιστι, τὴν θέμιτα, θέμιδα, θέμιν, θέμιστα, ὦ θέμι. & Att. θέμις.

ἡ μέρμις, τῆς μέρμιθος, θι, θα.

ἡ ὄρνις, τ ὄρνιθος, αἱ ὄρνιθες ὄρνεις, τὰς ὄρνιθας ὄρνεις, eliſo θ, vt ἡ τριακοντοῦπις, ποδος. Pl. αἱ τριακοντόποδες. Att. τριακοντόποις, vt in accu.

ἡ κόνις, τῆς κόνιος, τῇ κόνιϊ, τὴν κόνιν, ὦ κόνις.

ἡ Θέτις, τ Θέτιδος. Ion. Θέτιος, τῇ Θέτιδι. Ion. Θέτι. δ. extrito, & duob⁹ ι in vnū contractis. τὴν Θέτιν, ὦ Θέτι.

ἡ κρηπὶς, τῆς κρηπῖδος.

ις ἡ κλεὶς, τ κλειδὸς, τῇ κλειδὶ, τὴν κλεῖδα. Attic. κλεῖν, ὦ κλείς. Pl. κλεῖδες & κλεῖς, κλεῖδας & κλεῖς.

ἡ Ὀπόεις, τ Ὀπόεντος, τῇ Ὀπόεντι, τὴν Ὀπόεντα, ὦ Ὀπόεν.

υς ἡ χλαμὺς, τ χλαμύδος, τῇ χλαμύδι, τὴν χλαμύδα.

ἡ ἐριννὺς, τ ἐριννύος, τῇ ἐριννύϊ, τ ἐριννυν. poët. ἐριννύδα.

ἡ γένυς, τῆς γένυος, τῇ γένυϊ, τὴν γένυν, ὦ γένυς.

υς ἡ Τίρυνς, τ Τίρυνθος, τῇ Τίρυνθι, τὴν Τίρυνθα.

λς ἡ ἅλς, τ ἁλὸς, τῇ ἁλὶ, τ ἅλα, ὦ ἅλς. Salum.

Nomina in ις, quæ ante ι habent duas immutabiles flectuntur per θος, ὄρνις ὄρνιθος, βάλλις βάλλιθος.

Compoſita in ις, per ιδος, ὁ καὶ ἡ ἄπολις, ἀπόλιδος, δι. ὁ καὶ ἡ φυγόπολις, πόλιδος, πόλιδι. Accu. ἄπολιν & ἀπόλιδα, à πόλις, πόλεως.

Nomen infinitiuum. ὁ καὶ ἡ τὶς, τινὸς τινὶ, τινά.

Neutra.

ας τὸ ἅλας, τοῦ ἅλατος, τῷ ἅλατι, τὸ ἅλας, ὦ ἅλας.

τὸ δέπας, τοῦ δέπαος, τῷ δέπαϊ, τὸ δέπας, ὦ δέπας.

αις τὸ σταὶς, τοῦ σταιτὸς, τῷ σταιτὶ, τὸ σταὶς, ὦ σταίς.

ως τὸ φῶς, τοῦ φωτὸς, τῷ φωτὶ, τὸ φῶς, ὦ φῶς.

ους τὸ οὖς, ὠτὸς, ὠτὶ, τὸ οὖς, ὦ οὖς, in quo ου mutatur in ω. Poëtæ dicunt φάος, φάεος, & φόως. Sic οὖας, οὔατος.

In duali à τὸ φῶς fit τοῖν φωτοῖν, vt differat ab ὁ φὼς, ῶ, quod habet τοῖν φώτοιν.

ος Participia actiuorum & mediorum præter, τὸ

τετυφὸς, τ̃ τετυφότος, τῷ τετυφότι, τὸ τετυφὸς, ὦ τετυφός. Sic τὸ τετυφὸς, τὸ πεποιηκός.

Masculina in N.

αν ὁ παιὰν, τῦ παιᾶνος, τῷ παιᾶνι, τὸν παιᾶνα, ὦ παιάν.
ην ὁ ποιμὴν, τ̃ ποιμένος, τῷ ποιμένι, τ̃ ποιμένα, ὦ ποιμήν.
ὁ ἕλλην, τῦ ἕλληνος, τῷ ἕλληνι, τὸν ἕλληνα, ὦ ἕλλην.
ὁ μὴν & Æolice μεὶς, τ̃ μηνὸς, τῷ μηνὶ, τ̃ μῆνα, ὦ μὴν & μείς.
ιν ὁ δελφὶν, τῦ δελφῖνος, τῷ δελφῖνι, τ̃ δελφῖνα, ὦ δελφίν.

Hæc nomina duas habent in recto & vocatiuo terminationes, δελφὶν, δελφὶς, ἀκτὶν, ἀκτὶς, ῥὶν, ῥίς.

υν ὁ Φόρκυν, τ̃ Φόρκυνος, τῷ Φόρκυνι, τ̃ Φόρκυνα, ὦ Φόρκυν.
ων ὁ ἀγὼν, τῦ ἀγῶνος, τῷ ἀγῶνι, τὸν ἀγῶνα, ὦ ἀγών.
ὁ κλὼν, τῦ κλωνὸς, νὶ, τ̃ κλῶνα, ὦ κλών.
ὁ Ξενοφῶν, τ̃ Ξενοφῶντος, τῷ Ξενοφῶντι, τ̃ Ξενοφῶντα, ὦ Ξενοφῶν.
ὁ καὶ ἡ σώφρων, σώφρονος, σώφρονι, σώφρονα, ὦ σῶφρον.
ὁ θεράπων, τῦ θεράποντος, τι, τα, ον.

Fœminina.

ην ἡ Τροιζὴν, Τροιζῆνος, Τροιζῆνι, Τροιζῆνα, ὦ Τροιζήν.
ιν ἡ Σαλαμὶν, Σαλαμῖνος, Σαλαμῖνι, Σαλαμῖνα, ὦ Σαλαμίν. dicitur etiam Σαλαμὶς in recto & vocat.
υν ἡ Γόρτυν, τ̃ Γόρτυνος, τῇ Γόρτυνι, τ̃ Γόρτυνα, ὦ Γόρτυν.
ων ἡ τρήρων, τ̃ τρήρωνος, τῇ τρήρωνι, τ̃ τρήρωνα, ὦ τρήρων.
ἡ τρυγὼν, τ̃ τρυγόνος, τῇ τρυγόνι, τ̃ τρυγόνα, ὦ τρυγών.
ἡ Σιδὼν, τῆς Σιδῶνος, τῇ Σιδῶνι, τ̃ Σιδῶνα, ὦ Σιδών.

Neutra.

αν τὸ πᾶν, τῦ παντὸς, τῷ παντὶ, τὸ πᾶν, ὦ πᾶν.
τὸ μέλαν, τῦ μέλανος, τῷ μέλανι, τὸ μέλαν, ὦ μέλαν.
τὸ τύψαν, αντος, αντι, αν.
εν τὸ τιθὲν, έντος, έντι, ὲν, ὦ τιθέν.
τὸ χάριεν, εντος, εντι, εν.

ουω τὸ τύπτουω, ουῶτος, ουῶτι, ουῶ, ὦ ουῶ partic.

τὸ δίπουω, τοῦ δίποδος, ποδι, πουω.

ω τὸ ζάγρυω, ωτος, ωτι, ω, ὦ ω part.

ον τὸ μεῖζον, τοῦ μείζονος, τῷ μείζονι, τὸ μεῖζον, ὦ μεῖζον.

τὸ εὐδαιμον, τοῦ εὐδαίμονος, μονι, μον, ὦ εὐδαιμον.

τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος partic.

ων τὸ βοῶν, ῶντος, ῶντι, ῶν particip.

Omnia ſũt adiectiua neutra quæ ſua maſculina ſequuntur.

Maſculina in ξ.

In obliquis κ, γ, χ.

αξ ὁ θώραξ, τοῦ θώρακος, ακι, ακα ὦ θώραξ.

ὁ ἅρπαξ, τοῦ ἅρπαγος, παγι, παγα, ὦ ἅρπαξ.

ὁ κόραξ, τοῦ κόρακος, τῷ κόρακι, τὸν κόρακα, ὦ κόραξ.

ὁ ἄναξ, τοῦ ἄνακτος, τῷ ἄνακτι, τὸν ἄνακτα, ὦ ἄνα καὶ ἄναξ, aſſumit τ.

ηξ ὁ νάρθηξ, τοῦ νάρθηκος, θηκι, θηκα, ὦ νάρθηξ.

υξ ὁ ὄνυξ, τοῦ ὄνυχος, νυχι, νυχα, ὦ ὄνυξ.

ὁ δοῖδυξ, τοῦ δοίδυκος, δυκι, δυκα, ὦ δοῖδυξ.

ωξ ὁ πτώξ, τοῦ πτωκὸς, τῷ πτωκὶ, τὸν πτῶκα, ὦ πτώξ.

Fœminina.

αξ ἡ αὖλαξ, τῆς αὔλακος, λακι, λακα, ὦ αὖλαξ.

αιξ ἡ γύναιξ inuſitatum pro quo vtimur γυνή, τῆς γυναικὸς, τῇ γυναικὶ, τὴν γυναῖκα, ὦ γύναι.

ἡ αἶξ, τῆς αἰγὸς, τῇ αἰγὶ, τὴν αἶγα, ὦ αἶξ.

ηξ ἡ πίληξ, τῆς πίληκος, ληκι, ληκα, ὦ πίληξ.

ἡ ἀλώπηξ, τῆς ἀλώπεκος, πεκι, πεκα, ὦ ἀλώπηξ, mutat η in ε.

ιξ ἡ ἕλιξ, τῆς ἕλικος, τῇ ἕλικι, τὴν ἕλικα, ὦ ἕλιξ.

ἡ θρίξ, τῆς τριχὸς, τῇ τριχὶ, τὴν τρίχα, ὦ θρίξ, mutat θ in τ, propter χ.

υξ ἡ ἄντυξ, τῆς ἄντυγος, τυγι, τυγα, ὦ ἄντυξ.

ἡ νὺξ, τῆς νυκτὸς, τῇ νυκτὶ, τὴν νύκτα, ὦ νὺξ, pleonaſmum habet τ.

οξ ἡ φλὸξ, τῆς φλογὸς, τῇ φλογὶ, τὴν φλόγα, ὦ φλὸξ.

Neutrum in ξ nullum extat.

Masculina in ρ.

αρ ὁ μάκαρ, τοῦ μάκαρος, καρι, καρα, ὦ μάκαρ.

ηρ ὁ σωτὴρ τοῦ σωτῆρος, τῆρι, τῆρα, ὦ σῶτερ.

ὁ λετὴρ, τῆρος, τῆρι, τῆρα, ὦ λυτήρ.

ὁ ἀνὴρ, τοῦ ἀνέρος, ἀνδρὸς, τῷ ἀνέρι, ἀνδρὶ, τὸν ἀνέρα, ἄνδρα, ὦ ἄνερ, syncopen semper habet.

Du. τὼ ἀνέρε, ἄνδρε, τοῖν ἀνέροιν, ἀνδροῖν, ὦ ἀνέρε ἄνδρε.

Plural. οἱ ἀνέρες, ἄνδρες, τῶν ἀνέρων, ἀνδρῶν, τοῖς ἀνδράσι, poëtice ἀνέρεσι, τοὺς ἀνέρας ἄνδρας. ὦ ἀνέρες ἄνδρες.

ὁ πατὴρ, τοῦ πατέρος, πατρὸς, τῷ πατέρι, πατρὶ, τὸν πατέρα non πάτρα, quod est fœmininum nomen. ὦ πάτερ. In alijs numeris non habet syncopen.

Dual. τὼ πατέρε, τοῖν πατέροιν, ὦ πατέρε.

Plu. οἱ πατέρες, τῶν πατέρων, τοῖς πατράσι, τοὺς πατέρας, ὦ πατέρες.

ειρ ὁ φθεὶρ, τοῦ φθειρὸς, τῷ φθειρὶ, τὸν φθεῖρα, ὦ φθείρ.

υρ ὁ μάρτυρ & μάρτυς, τοῦ μάρτυρος, τῷ μάρτυρι, τὸν μάρτυρα, ὦ μάρτυρ & μάρτυς. dicitur etiam ὁ μάρτυρος, τοῦ μαρτύρου.

ωρ ὁ φὼρ, τοῦ φωρὸς. τῷ φωρὶ, τὸν φῶρα, ὦ φώρ.

ὁ ἰχὼρ, τοῦ ἰχῶρος, ἰχῶρι, ἰχῶρα, ὦ ἰχώρ.

ὁ Ἕκτωρ. Ἕκτορος, τορι, τορα, ὦ Ἕκτορ.

ὁ μεγαλήτωρ, τοῦ μεγαλήτορος, ab ἦτορ heteroclito.

Fœminina.

αρ ἡ δάμαρ καὶ δάμαρς, τῆς δάμαρτος, τῇ δάμαρτι, τὴν δάμαρτα, ὦ δάμαρ & δάμαρς.

ειρ ἡ χεὶρ, τῆς χειρὸς, & poët. χερὸς, τῇ χειρὶ & χερὶ, τὴν χεῖρα χέρα, ὦ χείρ.

Dual. τὼ χεῖρε, χέρε, ταῖν χεροῖν, ὦ χεῖρε χέρε.

Plural. αἱ χεῖρες, χέρες, τῶν χειρῶν, χερῶν, ταῖς χερσὶν, Ion. χείρεσι, τὰς χεῖρας, χέρας, ὦ χεῖρες, χέρες.

Comm.

Comm. ὁ καὶ ἡ αὐτόχειρ αὐτόχειρος, χειρί, χεῖρα, χεὶρ, semper retinet ει.

ηρ ἡ μήτηρ, τῆς μητέρος, μητρὸς, τῇ μητέρι, μητρὶ, τὴν μητέρα non μήτρα quod est aliud. ὦ μῆτερ. In alijs non habet syncopen in datiuo plural. μητράσιν vt πατράσιν,

ἡ θυγάτηρ, τῆς θυγατέρος, θυγατρὸς, τῇ θυγατέρι, θυγατρὶ, τὴν θυγατέρα θύγατρα, ὦ θύγατερ.

Dual. τὼ θυγατέρε θύγατρε, ταῖν θυγατέροιν, θυγατροῖν, ὦ θυγατέρε, θύγατρε.

Plur. αἱ θυγατέρες θύγατρες τῶν θυγατέρων, θυγατρῶν ταῖς θυγατράσι, τὰς θυγατέρας, θύγατρας, ὦ θυγατέρες, θύγατρες.

ἡ Δημήτηρ τῆς Δημήτερος, Δήμητρος, τῇ Δημήτερι, Δήμητρι, τὴν Δημήτερα, Δήμητρα, ὦ Δήμητερ. Dorice Δάματερ.

ἡ γαστὴρ, τῆς γαστέρος, γαστρὸς, τῇ γαστέρι, γαστρὶ, τὴν γαστέρα non γάστρα, quod aliud significat. ὦ γαστήρ.

In alijs nō habet syncopen. τὼ γαστέρε, ταῖν γαστέροιν, ὦ γαστέρε, αἱ γαστέρες, τῶν γαστέρων, ταῖς γαστῆρσιν, ὦ γαστέρες.

Neutra.

αρ τὸ ἔαρ, τοῦ ἔαρος, τῷ ἔαρι, τὸ ἔαρ, ὦ ἔαρ. Ionice contrahitur τὸ ἦρ, τοῦ ἦρος, τῷ ἦρι. Poetice accipit ι, εἴαρ, εἴαρος. εἴαρι.

Sic τὸ κέαρ, κῆρ, τοῦ κέαρος, κηρὸς, τῷ κέαρι, κηρί.

τὸ ἧπαρ, τοῦ ἥπατος, τῷ ἥπατι, τὸ ἧπαρ, ὦ ἧπαρ.

Sic τὸ δέλεαρ, & τὸ φρέαρ.

υρ τὸ πῦρ, τοῦ πυρὸς, τῷ πυρὶ, τὸ πῦρ, ὦ πῦρ.

ορ τὸ ἦτορ, τοῦ ἤτορος, τῷ ἤτορι. Simonides γαλαθηνῷ ἤτορι, alioqui rarum in obliquis.

ωρ τὸ ἕλωρ, τοῦ ἕλωρος, τῷ ἕλωρι, τὸ ἕλωρ, ὦ ἕλωρ.

Sic τὸ τέκμωρ, ωρος.

τὸ κάρηαρ, τοῦ καρήατος, καρήατι, & syncop. κάρητος, κάρητι. nam κάρη & κάρα per apocopen e κάρηνον & κάρανον. dicitur & ἡ καρὴ, καρῆς, & ἡ κρὰς, κρατὸς. & κρατὶ pro κρατί,

& κράατα in plur. apud poët.

Masculina in ψ.

αψ ὁ ἄραψ, τοῦ ἄραβος, αβι, αβα, ὦ ἄραψ.

ὁ σκύραξ, τοῦ σκύραφος, φι, φα, ὦ σκύραψ.

ιψ ὁ λίψ, τοῦ λιβός, τῷ λιβί, τὸν λίβα, ὦ λίψ.

εψ ὁ μέροψ, τοῦ μέροπος, τῷ μέροπι, τὸν μέροπα, ὦ μέροψ.

υψ ὁ δάρυψ, τοῦ δάρυβος, υβι, υβα, ὦ δάρυψ.

ὁ κίνυψ, τοῦ κίνυφος, φι, φα, ὦ κίνυψ. Ionice habet τοῦ κίνυπος, κίνυπι, κίνυπα.

ωψ ὁ κύκλωψ, τοῦ κύκλωπος, πι, πα, ὦ κύκλωψ.

Fœminina.

αψ ἡ λαῖλαψ, τῆς λαίλαπος, πι, πα, ὦ λαῖλαψ.

εψ ἡ φλέψ τῆς φλεβός, τῇ φλεβί, τὴν φλέβα, ὦ φλέψ.

οψ ἡ ὄψ, τῆς ὀπός, τῇ ὀπί, τὴν ὄπα, ὦ ὄψ.

ωψ ἡ ὤψ, τῆς ὠπός, τῇ ὠπί, τὴν ὦπα, ὦ ὤψ.

Neutrum in ψ nullum extat.

Neutra in α.

τὸ βῆμα, τοῦ βήματος, τῷ βήματι, τὸ βῆμα, ὦ βῆμα.

In ι.

τὸ μέλι, τοῦ μέλιτος, τῷ μέλιτι, τὸ μέλι, ὦ μέλι.

τὸ πέπερι, τοῦ πεπέρεος.

Neutra adiectiua quorũ masculina in ις, τὸ εὔχαρι, τοῦ εὐχάριτος, τῷ εὐχάριτι, ab ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, εὐχάριτος.

τὸ φιλόπατρι, τοῦ φιλοπάτριδος, τῷ φιλοπάτριδι, ab ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, φιλοπάτριδος.

τί τινός, τινί, τί à τίς, τινός.

In υ.

Per ος purum flectuntur.

τὸ γόνυ, τοῦ γόνυος, & metathesi poëtica γουνός, τῷ γόνυϊ, γουνί, τὸ γόνυ, ὦ γόνυ.

Dual. τὼ γόνυε, τοῖν γονύοιν, ὦ γόνυε.

Plural. τὰ γόνυα, γουνὰ τῶν γονύων, γουνῶν, τοῖς γόνυσι, τὰ γόνυα, γουνὰ, ὦ γόνυα, γουνά.

Dicitur etiam poëtice τὸ γόνας, τοῦ γόνατος & τὸ γοῦνας, τοῦ γούνατος.

τὸ δόρυ, τοῦ δόρυος, δουρὸς, τῷ δόρυϊ, δουρὶ, τὸ δόρυ, ὦ δόρυ.

Et poëtice τὸ δόρας, τοῦ δόρατος. & τὸ δοῦρας, τοῦ δούρατος & τὸ δόρος, τοῦ δόρεος, δόρεις, τῷ δόρεϊ, δόρει.

τὸ πῶϋ, τοῦ πώεος, τῷ πώεϊ, πώει, τὸ πῶυ, ὦ πῶϋ.

τὸ ἄστυ, τοῦ ἄστεος, τῷ ἄστεϊ, ἄστει, τὸ ἄστυ, ὦ ἄστυ.

Neutra adiectiua quorum masculina in υς per εος.

τὸ ὀξὺ, τοῦ ὀξέος, ab ὁ ὀξὺς, ὀξέος.

τὸ βαρὺ, τοῦ βαρέος, ab ὁ βαρὺς, βαρέος.

In hac declinatione tres sunt casus obseruandi, accusatiuus & vocatiuus sing. & datiuus pluralis.

Accusatiuus fit à datiuo conuerso ι in α, τῷ Αἴαντι, τὸν Αἴαντα, τῷ ποιμένι, τὸν ποιμένα. Nunquã tamen acuitur vt datiu. τῷ ἀνδρὶ, τὸν ἄνδρα, τῇ φρενὶ, τὴν φρένα, τῷ πλωκὶ, τὸν πλῶκα.

Cùm in genitiuo ante ος *est anceps vocalis accusatiuus exit in* ν, ἰχθὺς, ἰχθύος, ἰχθὺν. βότρυς, βότρυος, βότρυν. ὄφις, ὄφιος, ὄφιν. Πάρις, Πάριος, Ionice Πάριν. Att. Πάρις, Πάριδος, Πάριδα.

Excipitur, Διὸς, Δία.

Nomina in υς *quæ flectuntur per* εος *communiter in* ν *exeunt* ὠκὺς, ὠκέος, ὠκὺν. βαρὺς, βαρέος, βαρύν. Poëtice in εα, πολὺς, πολέος. πολέα στρατὸν ἐνθάδ' ἀγείρας. εὐρὺς εὐρέος. εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον.

Quæ in αυς ν γραῦς γραῦν, ναῦς ναῦν. nam νῆα γρῆα poëtice à νηῦς γρηῦς.

In ους *sæpius* ν βοῦς, βοῦν, *&* νοῦς νοῦν. βόα *&* νόα Asiatica sunt. ὁ πολύπους, τοῦ πολύποδος, τὸν πολύποδα & πολύπουν. τρίπους, δος, τὸν τρίποδα, τρίπουν. Æschyl.

Quæ flectuntur per τος *&* δος *vtrunque* χάρις, χάριτος, χάριτα, χάριν. ἔρις, ἔριδος, ἔριδα, ἔριν.

Sic ὄρνις, ὄρνιθος, ὄρνιθα, ὄρνιν.

νῆκλις, νήκλυδα, & νῆκλιν.

κλεὶς, κλειδὸς, κλεῖδα & κλεῖν, Attice.

λὶς poëticum nomen λῖν pro λίνα.

Æolice legitur ἄγωνον pro ἀγῶνα ab ἀγών.

Vocatiuus.

Sæpe similis est recto ὁ ἥρως ὦ ἥρως. ἡ χλαμὺς ὦ χλαμύς.

Quæ flectuntur per ντ *à genitiuo vltima syllaba resecta formant vocatiuum* ὁ Αἴας, τοῦ Αἴαντος, ὦ Αἶαν. θόαντος, ὦ θόαν. χαρίεις χαρίεντος, ὦ χαρίεν & ὦ χαρίεις. Poetæ ν sæpe tollunt Λαοδάμαντος ὦ Λαοδάμα, Πολυδάμαντος ὦ Πολυδάμα, Κάλχας, Κάλχαντος, ὦ Κάλχα.

Et quæ per ν *flectuntur* τάλας, τάλανος, ὦ τάλαν, μέλας, μέλανος, ὦ μέλαν.

Nomina barytona quæ in immutabilem desinunt eodem modo vltima genitiui amota τέρην, τέρενος, ὦ τέρεν. ἄρσην, ἄρσενος, ὦ ἄρσεν. Νέστωρ, Νέστορος, ὦ Νέστορ. Μαχάων, Μαχάονος, ὦ Μαχᾶον. ἕλλην, ἕλληνος, ὦ ἕλλην. μήτηρ, μητέρος, ὦ μῆτερ. excipe Ἀπόλλων, Ἀπόλλωνος, ὦ Ἄπολλον. Ποσειδῶν, Ποσειδῶνος, ὦ Πόσειδον : quæ reducto accentu, ω vertunt in ο. & πῆρ, πέζος, ὦ πῆρ.

Oxytona nõ dissident à nominat. ὁ ποιμὴν, ὦ ποιμήν.

Adnotantur quatuor, πατὴρ, πάτερ, δαὴρ, δάερ, σωτὴρ, σῶτερ, ἀνὴρ, ἄνερ.

Nomina in οῦς contracta ex όεις, è nominatiuo σ extrerunt, ὁ Σιμοῦς, ὦ Σιμοῦ. ὁ πλακοῦς, ὦ πλακοῦ.

ὁ ὀδοὺς autem, ὦ ὀδούς. quia non est contractum, vt ὁ πούς, ὦ πούς.

Contra ὁ βοῦς, ὦ βοῦ. quia contractum.

ὁ παῖς, ὦ παῖ, solū in hac forma, quod cōtrahitur è παῖς.

Nomina in ευς, *&* *grauitona in* ις, *&* υς, *in vocatiuo amittunt nominatiui* σ, ὁ βασιλεὺς, ὦ βασιλεῦ. ὁ ὄφις, ὦ ὄφι. ὁ βότρυς, ὦ βότρυ.

Et in υς *cōtracta.* ὁ ἰχθὺς, ὦ ἰχθύ, Athen. lib. 6. è Cratete.

Et oxytona triū generū in υς, ὁ ὀξὺς, ὦ ὀξύ. ὁ ἡδὺς, ὦ ἡδύ. ὁ ἄναξ, ὦ ἄναξ, Et poëticè ἄνα.

Cōtracta primæ mutāt η in ε, ὁ Σωκράτης, ὦ Σώκρατες.

Quartæ vltimam in οι, ἡ Λητὼ, ὦ Λητοῖ. ἡ αἰδὼ, ὦ αἰδοῖ.

Datiuus plural, exit semper in σι, ξι, ψι.

Nomina in σ *non contracta, assumpto* ι *formant datiuum.* Αἴας Αἴασι, τρῶς τρωσὶ, παῖς παισὶ, λέβης λέβησιν. & in tertia contractorum, ἱερεὺς ἱερεῦσι, βασιλεὺς βασιλεῦσιν.

Excipiuntur, πὺς, ποδὸς, τοῖς ποσὶν. μεὺς, τοῖς μέσι. δρομεὺς, τοῖς δρομέσιν.

Et quæ flectuntur per εντος. *ea enim in datiuo plur. exeunt in* εισι, ὁ χαρίεις, χαρίεντος, τοῖς χαρίεσι. τιμήεις, τιμήεσιν, *&* *addito* ι, *vt syllaba fiat longa*, χαρίεισι, τιμήεισιν. vt τιθεὶς, τιθέντος, τιθεῖσι. τυπεὶς, τυπέντος, τυπεῖσι. Quidam superioribus addunt alterum σ, χαρίεσσι, τιμήεσσι.

Nomina in υς *in datiuo plura. corripiunt penultimam* ὁ ἰχθὺς, τοῖς ἰχθύσιν, *extra vnum,* ὁ μῦς, τοῖς μῦσι.

Sic quæ in recto desinunt in ξ, *vel* ψ, *accipiunt* ι, ἡ αἴξ, ταῖς αἴξιν. ἡ κόραξ, τοῖς κόραξιν. ὁ λὶψ, τοῖς λιψίν. ὁ κύκλωψ, τοῖς κύκλωψι.

Cætera sic formantur à datiuo singulari, vt exeant in σι, *expunctis alijs consonantibus præter* ρ, Πλάτωνι Πλάτωσι, ποιμένι ποιμέσι, φρενὶ φρεσὶν, ὄφει ὄφισιν, ὄφει ὄφεσι, τείχει τείχεσι, ῥήτορι ῥήτορσιν. Hippocrat. γαστὴρ, γαστέρες, γαστῆρσι, ἥδει ἥδεσι, βαρεῖ βαρέσιν, ἀλεκτρυόνι ἀλεκτρυόσιν. Illa in ασι πατράσι, μητράσι, θυγατράσιν, ἀνδράσι.

Cùm penultima singularis datiui est positione longa, in pl. fit longa natura assumpto ι post ε, πλήνπι πλεῖσι, κοπίνπι κοπεῖσιν. Et υ post ο, λέοντι λέουσιν.

Æoles & Poëtæ formant semper à genitiuo singulari, verso ος in εσσι, ἀνδρὸς, ἄνδρεσσι. γυναικὸς, γυναίκεσσι. τρωὸς, τρώεσσι, κυνὸς, κύνεσσι, semper geminato σ, vt etiam Hom. hac forma dixerit, ποσσὶ pro ποσὶ, quod mirum est verbum. dixit tamen ἀνάκλεσιν, vnico σ, Od. ι.

Ætoli omnes datiuos plur. terminant in τοις, γέρων, γέροντος, γερόντοις. πάθημα, παθήματος, παθημάτοις. vt ille ostendit iambus quem citat Eustathius, μὴ καταγελᾶτε τοῖς ἐμοῖς παθημάτοις.

Sed forte potest esse varia declinationis forma, vt dicant, τὸ παθήματον, τοῦ παθημάτου, τοῖς παθημάτοις, vt τὸ δίλημμα, τος. & τὸ διλήμματον, τοῦ διλημμάτου, quo vtitur Hermogenes. Sic Latini dicunt, epigrāmatis, dilemmatis.

Multa enim in varijs declinationibus leguntur.

ἡ ἀηδὼν, όνος, & Ion. ἀηδώ, ex quo ἀηδοῖ.

ἡ Γοργὼν & Γοργώ, ἡ χελιδὼν & χελιδώ, ἡ εἰκὼν & εἰκώ, a quo Aristoph. dixit εἰκοὺς, pro εἰκόνας.

ἡ αὐλὴ, τῆς αὐλῆς. ἡ αὖλις, τῆς αὔλιδος, poëtice. sic φῆμη & φῆμις.

Sic τὸ φάος, τοῦ φάεος poëtice, cōmunit. τὸ φῶς, τοῦ φωτός.

ὁ κάλως, τοῦ κάλω. Attice. & ὁ κάλως, τοῦ κάλωος poëtice.

ἡ ἔγχελις, τῆς ἐγχέλυος. & ἡ ἔγχελις, τῆς ἐγχέλεως.

Quædam in ης habent duplicem genitiuum, & accus. ὁ μύκης, τοῦ μύκητος & μύκου, τὸν μύκητα & μύκην, ὁ μύνης, τοῦ μύνητος & μύνου, τὸν μύνητα & μύνην. ὁ γύης, γύητος, γύου γύητα, γύην. ὁ Χάρης, Χάρητος, Χάρου, Χάρητα, Χάρην. ὁ Πύδης, Πύδητος. Πύδου, Πύδητα, Πύδην. ὁ Δάρης, Δάρητος, Δάρου, Δάρητα, Δάρην. ὁ Μέγης, Μέγητος, Μέγου, Μέγητα, Μέγην.

Sic ὁ Θαλῆς, τοῦ Θαλοῦ, τὸν Θαλῆν. ὁ Φαλῆς, τοῦ Φαλοῦ, τὸν Φαλῆν, alioqui, ὁ Θάλης, τοῦ Θάλητος, τὸν Θάλητα. ὁ Φάλης, Φάλητος, τὸν Φάλητα. & ὁ Θαλῆς, τοῦ Θάλεω, Att.

ὁ Μωσῆς, τοῦ Μωσοῦ. & ὁ Μωϋσῆς, τοῦ Μωϋσοῦ. & ὁ Μωσεύς, τοῦ Μωσέως. & ὁ Μωϋσεύς, τοῦ Μωϋσέως. in quo nomine, varietate lasciuitum est non necessaria.

Apud poëtas ὁ ὑδροχόος, ὁ ὑδροχοεύς, τοῦ ὑδροχοῆος.

ὁ Γηρυὼν, όνος. ὁ Γηρυονεύς, τοῦ Γηρυονῆος.

ὁ πατροφόνος, ὁ πατροφονεύς, πατροφονῆος. ὁ ἡνίοχος, ὁ ἡνιοχεύς.

ὁ υἱὸς, ὁ υἱεύς, υἱέος. ὁ αἰγόκερως, ὁ αἰγοκερεύς, Arat. & ὁ βορέας, ὁ βορεύς.

Attici in quibusdam masculinis genus mutant, ἡ ὄμφαξ, ἡ χάραξ, τὸ ἄμπελος, ἡ φάρυγξ, ἡ μεῖραξ ἡ μήκων. quæ communiter sunt masculina.

Contra ὁ Τάρας, ὁ Ακράγας, comm. ἡ.

Poëtæ aliquando in participio, πληγέντι κεραυνῷ, Homer. de Iunone & Minerua. ἀχέων Ηλέκτρα, Soph.

A quibusdã genitiuis singularib. quintæ recti fiunt parisyllabi, ὁ βῶς, τοῦ βωὸς, ὁ βωὸς, τοῦ βωοῦ. δμὼς, δμωὸς, ὁ δμωὸς, ἡ δμωά. φύλαξ, φύλακος, ὁ φύλακος. ἐπτάπους, ἐπτάποδος, ὁ ἐπτάποδος, τοῦ ἐπταπόδου. Οἰδίπους, Οἰδίποδος, ὁ Οἰδιπόδης, τοῦ Οἰδιπόδου. μάρτυς, μάρτυρος, ὁ μάρτυρος. Quædam fœm. χέλυξ, χέλυκος, χελύκη. χλιδὼν, χλιδῶνος, χλιδώνη. ἡγεμὼν, ἡγεμόνος, ἡγεμόνη.

De Nominibus contractis.

E nominibus quintæ contracta ducuntur, vt hiatus tollatur. Nec enim cõtractio fieri potest, nisi duæ vocales sine interuentu cõsonantis iungãtur, τείχεϊ τείχει

Cum vocales nõ mutãtur, sed in vnã syllabã modo coëunt, dicitur Synæresis, ἀληθέϊ ἀληθεῖ, Λητοϊ Λητοῖ.

Cum altera vel ambæ immutantur, Crasis, ἀληθέος ἀληθοῦς, ἀληθέα ἀληθῆ.

Vt in corporib⁹ si solida cōgeras in acernū, vt lapides, fruges, erit vt synæresis. Si liquida, vt medicamēta quædā, crasis. Sæpe tamē his grāmatici abutuntur.

In contractione prior debet esse breuis, ποιέω ποιῶ, πλακόεις πλακοῦς. Raro admodum est longa, ληΐζω λῃςής, ἡρωΐνη ἡρῴνη, νηρηΐδες νηρῇδες.

E cōtractis, alia in singulis casib⁹ cōtrahuntur, quæ pauca sunt: alia in quibusdam, quæ maxima turba est.

Posteriorum quatuor sunt declinationes. Sed prius non erit ab re formulam contractionum in Nominibus exponere.

Diagramma contractionum in nominibus.

Contrahuntur cum sequentib⁹

α ante alterum α vel ε, in α longum, κέραα κέρα, γέραε γέρα.

Ante ι, in ᾳ, γήραϊ γήρᾳ.

Ante ο vel ω, in ω, κέραος κέρως. κεράων κερῶν, κεράσιν κερῷν, cum ι subscripto.

ε ante alterum ε in fine, in η, ἀληθέε ἀληθῆ. præter quædam neutra dual. τὼ σκέλεε σκέλει, τὼ ταρίχεε ταρίχει.

Sequente cōsonante in ει, τειήρεες τειήρεις. Attice in nom. pl. tertiæ in η, ἱππέες ἱππῆς.

Ante α eodem modo, ἀληθέα ἀληθῆ, τειήρεας τειήρεις. in tertiæ sing. non contrahitur, βασιλέα, non βασιλῆ.

In ijs quæ cōtrahuntur in omnibus casibus, in α, ἀργύρεα ἀργυρᾶ, χρύσεα χρυσᾶ, vt Attice antecedente vocali in acc. εὐφυέα εὐφυᾶ, Πειραιέα Πειραιᾶ, χοέα χοᾶ.

Ante ο, in ου, χρύσεος χρυσοῦς. Ante οι, & ω, & η, eliditur, τειχέοιν τειχοῖν, τειχέων τειχῶν, ποδέης ποδῆς.

ο ante alterum ι, vel α, vel ε, in ι longum, ὄφιι ὄφι, σινήπια σινήπι, πόλιες πόλις.

ο ante alterum ο vel ε, in ου, διπλόος διπλοῦς, βόες βοῦς.

Ante ι, in οι, Λητοΐ Λητοῖ, non tamen βοΐ βοῖ.

Ante α breue in fine, in ω, Λητόα Λητῶ. sequente consonante, in ου, βόας βοῦς.

Ante α longum, vel η, vel ω, in eadem, διπλόας διπλᾶς, διπλόη διπλῆ, νόῳ νῷ, βοῶν tamen non βῶν a βοῦς.

Nam υ quidem perraro contrahitur idque in nominibus in υς grauitonis tantum & in seipsum βότρυες βότρυς, βότρυας βότρυς; ἰχθύες ἰχθῦς, ἰχθύας ἰχθῦς.

Prima declinatio contractorum.

In hac tres sunt terminationes in ης masculinorum & communium, in ες & ος neutrorum.

	ους	ει	η	η		οιν	η	ῆς	ων	ῦς	ῦς	
Sing.	ης	εος	ει	εα	ες.	*D*	εε	εοιν	εε.	*Pl.*	εες εων εσι εας εες,	
	ες	ες	ες			η	η	η				
	ος	ος	ος			εα	εα	εα				

Sing. Nom. ὁ Δημοσθένης. *Gen.* τοῦ Δημοσθένεος Ion. Δημοσθένους Att. Δημοσθένεις Dor. & Æolice.

Dat. τῷ Δημοσθένεϊ Ion. & Δημοσθένει Attice.

Acc. τὸν Δημοσθένεα Ion. & Δημοσθένη commu. Att. Δημοσθένην. *Voc.* ὦ Δημόσθενες & Att. ὦ Δημοσθένης.

Dual. nom. accu. & voc. τὼ Δημοσθένεε Ion. Δημοσθένη Att. *Gen. & Dat.* τοῖν Δημοσθενέοιν Ion. Δημοσθενοῖν Att.

Plu. Nom. οἱ Δημοσθένεες Ion. Δημοσθένεις Attice.

Gen. τῶν Δημοσθενέων Ion. Δημοσθενῶν Att. *Dat.* τοῖς Δημοσθένεσιν Att. Δημοσθενέεσσιν Ion. *Acc.* τοὺς Δημοσθένεας Ion. Δημοσθένεις Att. *Voc.* ὦ Δημοσθένεες Δημοσθένεις.

Sing. Nom. ὁ Ηρακλέης Ηρακλῆς. *Gen.* τοῦ Ηρακλέεος Ηρακλῆος Ion. Ηρακλέους Ηρακλέους & Ηρακλέος Ηρακλεοῦς.

Dat. τῷ Ηράκλέει & sync. Ηρακλεῖ Ion. Ηρακλῆϊ Ηρακλῇ & Ηρακλεῖ. *Acc.* τὸν Ηρακλέεα Ηρακλέα Ηρακλῆα Ηρακλῆ, & Ηρακλέην Attice, & Ηρακλῆν. *Voc.* ὦ Ηράκλεες Ηράκλεις Ηρακλες, & Att. Ηρακλῆς.

Dual. No. Acc. & Voc. τὼ Ηρακλέεε Ηρακλέε Ηρακλῆ. *Ge. & Da.* τοῖν Ηρακλεέοιν Ηρακλέοιν Ηρακλοῖν Ηρακλήοιν.

Plur. Nom. οἱ Ηρακλέεες Ηρακλέεις Ηρακλῆς Ηρακλέες Ηρακλεῖς. *Gen.* τῶν Ηρακλεέων Ηρακλέων Ηρακλῶν Ηρακλήων. *Dat.* τοῖς Ηρακλέεσιν Ηρακλέσιν Ηρακλῆσιν. *Acc.* τοὺς Ηρακλέεας Ηρακλέας Ηρακλῆας Ηρακλεῖς & Ηρακλῆς. *Voc.* ὦ Ηρακλέεες vt in nominatiuo.

Fœm. ἡ τειήρης, *vt* ὁ Δημοσθένης.

Neutrum τὸ τεῖχος τοῦ τείχεος τείχεος τείχους τῷ τείχεϊ τείχει, τὸ τεῖχος, ὦ τεῖχος.

τὼ τείχεε τείχη, τοῖν τειχέοιν τειχοῖν, ὦ τείχεε τείχη.

τὰ τείχεα τείχη, τῶν τειχέων τειχῶν, τοῖς τείχεσι & τειχέεσσι, τὰ τείχεα τείχη, ὦ τείχεα τείχη.

In ες eodem modo variantur τὸ ἀληθές τοῦ ἀληθέος ἀληθοῦς ἀληθεῖος.

A τὸ ἄνθος quidam ducunt τῶν ἀνθέων non ἀνθῶν ne confundatur cum ἀνθ' ὧν.

Nominatiuus & vocat. singul. vna cum dat. plu. in nulla declina. contrahuntur.

Secunda declinatio.

Has duas terminationes in ις *masculinorum & fœmininorum, & in* ι *neutrorum.*

	ι				ις					ις		ις	
S.	ις	ιος	ιι	ιν	ι.	*D.*	ιε	ιοιν	ιε.	*P.*	ιες	ιων	ισι	ιας	ιες.
	ι		ι	ι						ι		ι	ι.
										ια		ια	ια.

Masc. Sin. Nom. ὁ ὄφις. *Gen.* τοῦ ὄφιος Att. ὄφεως Ion.

ὄφεως. *Dat.* τῷ ὄφιϊ ὄφι Ion. ὄφεϊ ὄφει Att. *Acc.* τὸν ὄφιν. *Voc.* ὦ ὄφι & Att. ὄφις.

Dual. Nom. & Acc. τὼ ὄφιε ὄφεε Ion. ὄφη Att. *Gen. & Dat.* τοῖν ὀφίοιν Ion. ὀφέοιν Attic. ὄφεων. *Vocat.* ὦ ὄφιε ὄφεε ὄφη. Quidam contractionem in duali non probant.

Plur. Nom. οἱ ὄφιες ὄφις ὄφεες Ion. ὄφεις Att. *Gen.* τῶν ὀφίων ὀφέων Ion. ὄφεων Att. *Dat.* τοῖς ὄφισιν & ὄφεσιν Ion. & ὀφέεσιν. *Acc.* τοὺς ὄφιας ὄφις ὄφεας Ionic. ὄφεις Attic. *Voc.* ὦ ὄφιες ὄφις ὄφεες ὄφεις.

Fœm. ἡ πόλις, τῆς πόλιος πόλεος & πόλεως Theog. πόλεως At. & πόληος poët. τῇ πόλιϊ πόλι πόλεϊ πόλει & πόληϊ poët. τὴν πόλιν & πόληα poët. ὦ πόλι & πόλις. τὼ πόλιε & τὼ πόλεε At. πόλη. τοῖν πολίοιν πολέοιν πόλεων. ὦ πόλιε πόλεε πόλη. *Pl.* αἱ πόλιες πόλις πόλεες πόλεις πόληες. τῶν πολίων πολέων πόλεων πολήων. ταῖς πόλισι πόλεσι πόλησι πολέεσι πολίεσι, τὰς πόλιας πόλις πόλεας πόλεις πόληας. ὦ πόλιες πόλις πόλεες πόλεις πόληες

Neut. Nom. τὸ σίνηπι. *Gen.* τοῦ σινήπιος πεος πεως. *Dat.* τῷ σινήπιϊ σινήπι σινήπεϊ σινήπει. *Acc.* τὸ σίνηπι ὦ σίνηπι. τὼ σινήπιε σινήπεε σινήπη. τοῖν σινηπίοιν σινηπέοιν σινήπεων. ὦ σινήπιε πι πεε πη. τὰ σινήπια σινήπι σινήπεα σινήπη. τῶν σινηπίων σινηπέων σινήπεων. τοῖς σινήπισι πεσι σινηπέεσι. τὰ σινήπια πι σινήπεα πη. ὦ σινήπια πι σινήπεα πη.

Tertia declinatio.

Omnia sunt masculina in εύς *oxytona* Dorice & Æolice barytona βασιλεὺς βασίλευς, Ὀδυσσεὺς Ὀδυσσεύς.

Iones in obliquis mutant ε in η.

ῆς η η ῆς ῆς ῆς.

S. εὺς έος εῖ έα εῦ. *D.* εε έοιν εε. *P.* εες έων εῦσι εας εες.

ηος ηϊ ηα ηε ηοιν ηε. ηες ηων ηας ηες.

Sing. Nom. ὁ βασιλεὺς Æolice βασίλευς. *Gen.* τοῦ βασιλέος Att. βασιλέως Ion. βασιλῆος & βασιλεῖος secundum

Iones posteriores Æol. βασίληος & βασίλειος Bœoticε βασιλίος Do. βασιλῆος. *Dat.* τῷ βασιλέϊ βασιλεῖ Ion. βασιλῆϊ. *Accu.* τὸν βασιλέα Ion. βασιλῆα poëtice βασιλῆ apocope α. *Voc.* ὦ βασιλεῦ Att. ὦ βασιλεῖς,

Dual. τὼ βασιλέε Ion. βασιλῆε. quidam contrahunt εε in η βασιλῆ quod doctioribus non probatur. *Gen. & Dat.* τοῖν βασιλέοιν Ion. βασιλήοιν. ὦ βασιλέε βασιλῆε. & secundum quosdam βασιλῆ.

Plur. οἱ βασιλέες βασιλεῖς & secundum veteres Atticos βασιλῆς vt ἱππεῖς ἱππῆς ἀχαρνεῖς ἀχαρνῆς. Ion. βασιλῆες. τῶν βασιλέων Ion. βασιλήων. τοῖς βασιλεῦσιν Ion. βασιλῆσι. τοὺς βασιλέας βασιλεῖς Ion. βασιλῆας. ὦ βασιλέες βασιλεῖς Ion. βασιλῆες.

Attici ea in quibus est εὺς purum cõtrahunt ὁ χοεὺς τοῦ χοέως χοῶς τῷ χοέϊ χοεῖ τὸν χοέα χοᾶ.

ὁ Πειραιεὺς τοῦ Πειραιέως Πειραιῶς τῷ Πειραιέϊ Πειραιεῖ τὸν Πειραιέα Πειραιᾶ.

Quarta declinatio.

Omnia sunt fœminina in ω vel ως. Contrahuntur in singulari tantum. In alijs numeris sequuntur tertiam parisyllaborum.

Sing. Nom. ἡ Λητὼ Dor. ἁ Λατώ τῆς Λητόος Ion. Dor. Λατόος Æol. Λατῶς Att. Λητοῦς. τῇ Λητόϊ Λητοῖ Dor. Λατοῖ. τὴν Λητόα Λητὼ Æol. Λατῶ Ion. Λητοῦν. ὦ Λητοῖ & Att. Λητώ.

Dual. τὰ Λητώ ταῖν Λητοῖν, ὦ Λητώ.

Plur. αἱ Λητοὶ τῶν Λητῶν ταῖς Λητοῖς τὰς Λητούς. ὦ Λητοί.

Sic ἡ αἰδὼς τῆς αἰδόος αἰδοῦς.

Legitur apud poëtas Κλῶθες metaplasmo a Κλωθώ *Plur.* Κλωθοὶ Κλῶθες.

Quinta declinatio.

Neutra habet in ας purum & ρας quæ flectuntur per

Iones detrahunt τ *& Attici faciunt contractionem.*

ως ᾳ α ῳν α ων α α

αος αϊ αε αοιν αα αων αα αα

S. αε αλος απ αε αε. *D.* αλε ατοιν *P.* αλα αλων απ αλα αλα.

Sing. τὸ κέρας τοῦ κέρατος Ion. κέραλος Att. κέρως. τῷ κέρατι κέραϊ κέρᾳ, τὸ κέρας, ὦ κέρας

Dual. τὼ κέρατε κέραε κέρα, τοῖν κεράτοιν κεράοιν κερῷν, ὦ κέρατε κέραε κέρα.

Plur. τὰ κέρατα κέραα κέρα, τῶν κεράτων κεράων κερῶν, τοῖς κέρασιν Ion. κεράεσι, τὰ κέρατα κέραα κέρα, ὦ κέρατα κέραα κέρα.

Herodotus tamen α mutat in ε, γέραα κέρεα non γέραα κέραα. Sic τὸ κρέας τοῦ κρέατος κρέαος κρέως.

De contractis Anomalis.

Quædam contrahuntur in omnibus casibus quorum masculina & neutra ad tertiam parisyllab. fœminina ad secundam referenda sunt.

Sing. ἁπλόος ἁπλοῦς ἁπλόου ἁπλοῦ ἁπλόῳ ἁπλῷ ἁπλόον ἁπλοῦν, ὦ ἁπλόε ἁπλοῦ.

Dual. ἁπλόω ἁπλώ cum acuto. ἁπλόοιν ἁπλοῖν.

Plur. ἁπλόοι ἁπλοῖ ἁπλόων ἁπλῶν ἁπλόοις ἁπλοῖς ἁπλόους ἁπλοῦς.

Fœm Sing. ἁπλόη ἁπλῆ ἁπλόης ἁπλῆς ἁπλόῃ ἁπλῇ ἁπλόην ἁπλῆν.

Dual. ἁπλόα ἁπλά cum acuto. ἁπλόαιν ἁπλαῖν.

Plur. ἁπλόαι ἁπλαῖ ἁπλόων ἁπλων ἁπλόαις ἁπλαῖς ἁπλόας ἁπλᾶς.

Neut. Sing. ἁπλόον ἁπλοῦν ἁπλόου ἁπλοῦ, &c. *Plur.* ἁπλόα ἁπλᾶ.

Sic διπλόος διπλοῦς διπλόη διπλῆ διπλοῦν. & ἀργύρεος ἀργυροῦς ἀργυρέα ἀργυρᾶ ἀργύρεον ἀργυροῦν. χρύσεος χρυσοῦς.

Sic Ἀπελλέης Ἀπελλῆς Ἀπελλέου Ἀπελλοῦ Ἀπελλέῃ Ἀπελλῇ Ἀπελλέην Ἀπελλῆν. vt ποδέης ποδῆς, τρέης τρῆς.

ὁ νόος νοῦς, τοῦ νόου νοῦ, τῷ νόῳ νῷ, τὸν νόον νοῦν, ὦ νόε νοῦ.

τὼ νόω νώ, τοῖν νόοιν νοῖν.

οἱ νόοι νοῖ, τῶν νόων νῶν, τοῖς νόοις νοῖς, τοὺς νόους νοῦς.

Dicitur etiam ὁ νοῦς, τοῦ νοός, τῷ νοΐ, τὸν νόα, ὦ νοῦ. vt βοῦς βοὸς βοῒ βόα βοῦν, ὦ βοῦ.

ὁ ῥόος ῥοῦς, τοῦ ῥόου ῥοῦ, τῷ ῥόῳ ῥῷ, τὸν ῥόον ῥοῦν, ὦ ῥόε ῥοῦ.

τὸ ὀστέον ὀστοῦν, τοῦ ὀστέου ὀστοῦ, τῷ ὀστέῳ ὀστῷ, τὸ ὀστέον ὀστοῦν.

τὼ ὀστέω ὀστώ, τοῖν ὀστέοιν ὀστοῖν.

τὰ ὀστέα ὀστᾶ, τῶν ὀστέων ὀστῶν, τοῖς ὀστέοις ὀστοῖς, τὰ ὀστέα ὀστᾶ.

ἡ ὄϊς οἶς, τῆς ὄϊος οἰός, τῇ ὄϊι οἰΐ, τὴν ὄϊδα & ὄϊδα ὄϊν οἶν.

αἱ ὄϊδες & ὄϊες οἶς, τῶν ὀΐων οἰῶν, ταῖς ὄϊσιν & ὀΐεσσι, τὰς ὄϊδας ὄϊας οἶς. dicitur & ὁ ὄϊς.

Sic Attice φθόϊς φθοῖς φθόϊδες φθοῖες φθοῖς φθόϊδας φθόϊας φθοῖς.

ὁ πλακόεις πλακοῦς, τοῦ πλακόεντος πλακοῦντος, τῷ πλακόεντι πλακοῦντι, τὸν πλακόεντα πλακοῦντα, ὦ πλακόεν πλακοῦν & πλακοῦ.

Sic ὁ Σιμόεις Σιμοῦς, Σιμόεντος Σιμοῦντος.

υἷς contrahitur in omnibus casibus præterquam in nominatiuo & vocat. ſing. & dat. plural.

ὁ υἷς, τοῦ υἵεος υἷος, τῷ υἵεϊ υἷι, τὸν υἵεα υἷα, ὦ υἷις.

τὼ υἵεε υἷε, τοῖν υἱέοιν υἱοῖν, ὦ υἵεε υἷε.

οἱ υἵεες υἷες, τῶν υἱέων υἱῶν, τοῖς υἱέσιν & υἱάσι, τοὺς υἵεας υἷας, ὦ υἵεες υἷες.

ὁ υἱεὺς autem vt ὁ βασιλεύς & ὁ υἱὸς vt ὁ λόγος.

Quædam in paucis contrahuntur.

Nomina in υς quintæ quæ flectuntur per εος. ὠκὺς ὠκέος. alia retinent υ βότρυς βότρυος. Hoc contrahuntur in datiuo ſingul. & nom. accu. & voc. plur. poſteriora in ſing. non contrahuntur.

ὁ ὠκὺς, τοῦ ὠκέος, τῷ ὠκέϊ ὠκεῖ, τὸν ὠκὺν, ὦ ὠκὺ & ὠκύς.
τὼ ὠκέε, τοῖν ὠκέοιν, ὦ ὠκέε.
οἱ ὠκέες ὠκεῖς, τῶν ὠκέων, τοῖς ὠκέσι, τοὺς ὠκέας ὠκεῖς. ὦ ὠκέες ὠκεῖς. Sic ὀξὺς βαρὺς παχύς.

Neutra in pl. nō cōtrahūtur τὰ ὀξέα, τὰ ἡδέα, τὰ ἡμίσεα.

Neutra in υ contrahuntur in datiuo sing. τὸ πῶυ, τοῦ πώεος, τὸ πώεϊ πώει, τὸ ἄστυ, τοῦ ἄστεος, τῷ ἄστεϊ ἄστει.

ὁ βότρυς, τοῦ βότρυος, τῷ βότρυϊ, τὸν βότρυν, ὦ βότρυ & βότρυς.
τὼ βότρυε, τοῖν βοτρύοιν.
Plu. οἱ βότρυες βότρυς, τῶν βοτρύων, τοῖς βότρυσι, τοὺς βότρυας βότρυς, ὦ βότρυες βότρυς.
οἱ ἰχθύες ἰχθῦς, τοὺς ἰχθύας ἰχθῦς cum inflexo.

Quæ in ους desinunt imparisyllaba in plurali contrahuntur in illis tribus casibus.

ὁ βοῦς, τοῦ βοὸς, τῷ βοῒ, τὸν βόα βοῦν Ion. βῶν, ὦ βοῦ.
τὼ βόε, τοῖν βοοῖν.
οἱ βόες βοῦς, τῶν βοῶν, τοῖς βουσὶ poët. βόεσσιν & βωσὶν Ion. τοὺς βόας βοῦς Ion. βῶς, ὦ βόες βοῦς.

ἡ λέξις, τῆς λέξεως, τῇ λέξεϊ, ἢ λέξει. τὴν λέξιν, ὦ λέξις.
τὰ & τὼ λέξεε Attice, ταῖν λέξεοιν, Attice λεξέων.
αἱ λέξεις, ἢ λέξεες, τῶν λέξεων, ταῖς λέξεσι, τὰς λέξεις, ἢ λέξεας, ὦ λέξεις. Sic ἡ πτῶσις, τῆς πτώσεως, & his similia.

Duo fœminina in αυς, quæ per ο purum flectuntur, nec reperitur tertium.

ἡ ναῦς, poët. νεῦς & νηῦς, τῆς ναὸς, Att. νεὼς, Ion. νηός, τῇ ναῒ & νηΐ, τὴν ναῦν, Ion. νῆα, poët. νηῦν, ὦ ναῦ, Att. ὦ ναῦς, & νηῦς poët.
τὼ νᾶε & νῆε, τοῖν ναοῖν & νηοῖν, ὦ νᾶε νῆε.
αἱ νᾶες νῆες, νέες poët. τῶν ναῶν, νηῶν Ion. νεῶν Att. ταῖς ναυσὶν & νηυσὶν Ion. poëtice νήεσσι & νέεσσι. τὰς ναῦς νῆας νῆς, ὦ νᾶες νῆες νέες.

Sic ἡ γραῦς γρηῦς γρῆυς, τῆς γραὸς γρηὸς, τῇ γραῒ γρηῒ, τὴν γραῦν γρηῦν γρῆα, ὦ γραῦ γραῦ γρηῦ γρῆυ.

τὰ γραῖε, Att. τὼ γραῖε γρῆε, τοῖν γραοῖν γρηοῖν.

αἱ γρᾶες γρῆες, τῶν γραῶν γρηῶν γρεῶν, ταῖς γραυσὶ γρηυσὶ γρήεσι, τὰς γραῦς γρηῦς γρῆας, ὦ γρᾶες γρῆες.

Attici comparatiua in ων & ον contrahunt in accusatiuo singulari, & nom. acc. vocat. plur.

ὁ βελτίων, τοῦ βελτίονος, τῷ βελτίονι, τὸν βελτίονα, detracto ν, βελτίοα βελτίω.

οἱ βελτίονες βελτίους, τοὺς βελτίονας βελτίους, τὰ βελτίονα βελτίω.

τὸν μείζονα μείζω, μείζονες μείζους, μείζονας μείζους, τὰ μείζονα μείζω.

Sic κρείττων, ἀρείων, & quæ sunt generis eiusdem.

Heteroclita.

In singulari masculina sunt, τράχηλος, λύχνος, μοχλὸς, ἐρετμὸς, κύκλος, σταθμὸς, δεσμὸς, νῶτος ζυγός.

In plurali neutra, τράχηλα, λύχνα, μοχλὰ, ἐρετμὰ, κύκλα, σταθμὰ δεσμὰ, νῶτα, ζυγά. Legimus etiam κύκλους, & λύχνους, δεσμούς.

Fœminin. ἡ κέλευθος, τὰ κέλευθα. ἡ δίφρος, τὰ δίφρα. Commune, ὁ καὶ ἡ τάρταρος, τὰ τάρταρα.

Variant genus, ὁ δεσμὸς, τὸ δέσμα, τὸ δέσμον, ἡ δέσμη. ξεσμὸς, τὸ ξέσμον.

Quædam etiam declinationem, τὸ δένδρον, τοῦ δένδρου, τὸ δένδρος, τοῦ δένδρεος. τὸ ἀνδράποδον, & τὸ ἀνδράποδος. τὸ κλέατον, τὸ κλέατος. ὁ ἀσπασμὸς, τὸ ἄσπασμα. ὁ βρεχμὸς, τὸ βρέχμα. ὁ ἐχμὸς, τὸ ἔχμα. ὁ λᾶας, τοῦ λάαος, crasi λᾶος. & ὁ λάας, τοῦ λάου. & ὁ λᾶς, τοῦ λαός.

Eustath. addit, ὁ ζυγὸς, τὸ ζυγόν. ἡ ἐνέδρα, τὸ ἔνεδρον. ὁ οὖρος, τὸ οὖρον. ἡ κέλευθος, τὸ κέλευθον.

ὁ vel ἡ στρουθός. ὁ θύμος, τὸ θύμον. ὁ vel ἡ ὀρίγανος, τὸ ὀρίγανον. ὁ vel ἡ ὄρνις. ὁ γάρος, τὸ γάρον. ὁ & τὸ σκότος. ὁ & τὸ ὄνειδος. ὁ & τὸ χρεῖος, τὸ χρέος. ἡ & ὁ τρίβος. ἡ νείκη, & τὸ νεῖκος. ἡ δίψα, & τὸ δίψος. ἡ βλάβη, & τὸ βλάβος. ἡ ἀπάρτος, τὸ ἀπάρτον. ὁ & τὸ ὄχος. ὁ & τὸ ἔλεος. ὁ & τὸ θρῆνος. ἡ σκάφη, τὸ σκάφος. ἡ νάπη, τὸ νάπος. ἡ νίκη, τὸ νῖκος. ὁ ῥύτος, τὸ ῥύτον. ἡ κνίση, τὸ κνίσος. ὁ & τὸ ὄσος. τὸ δάκρυον, τοῦ δακρύου. τὸ δάκρυ, τοῦ δάκρυος.

Iones in multis masculinis genus mutant, ἡ κιὼν, ἡ αἰθὴρ, ἡ βοῦς. ἡ ἡμίονος, ἡ ἰλλὸς, ἡ κύων. quæ communiter masculina sunt.

Vt Attici, ἡ βῶλος, ἡ θόλος, ἡ στρύχνος, ἡ ἄσβολος, quæ communiter habent ὁ.

Contra, ὁ χοῦς, ὁ ὄρφος, ὁ σκότος, ὁ λιμός. Communiter ἡ χοῦς, ἡ ὄρφος. τὸ σκότος, ἡ λιμός.

Atticus neutra, τὸ νῶτον, τὸ ζυγόν, τὸ στρῶμα, τὸ δεσμόν, τὸ θύμον, τὸ τίμαχος, τὸ σίελον, τὸ κέδρον. τὰ ἐπίδεσμα, τὰ θεμέλια

Promiscua, ὁ & τὸ τάριχος. οἱ στάδιοι, τὰ στάδια.

Sic dicunt Attici, γυνὴ αἰθίοψ, Æschy. κίλιξ χώρα, & τύχη σωτὴρ, Soph. ἡ φύλαξ Thucyd. ἡ χαμαιπετὴς Arist. quæ communiter masculina sunt, apud medicos, ἡ χάλκανθος ἡ ἔμπλαστρος, ἡ ἀντίδοτος, & τὸ χάλκανθον, ἔμπλαστρον, ἀντίδοτον. ὁ βούτυρος, τὸ βούτυρον. aliaque penultima.

Declinatione variant, Δάρης, Δάρου & Δάρητος κόμης, κόμου & κόμητος.

Αρης, Αρου, & Αρητος, & Αρεως, & Αρεος, & Αρηος Æol.

Propria nomina primæ contractorum flectuntur aliquando more parisyllaborum, ὁ Αριστοφάνης, εος, τὸν Αριστοφάνην. οἱ Αριστοφάναι, τοὺς Αριστοφάνας.

Sic composita ab ἔτος, ὁ ἑπταέτης, οἱ ἑπταέται, τοὺς ἑπταέτας.

Quædam in ας, sequuntur quartam & quintam,

ὁ Μίνως, τοῦ Μίνω & Μίνῳ, ὁ ἥρως, τοῦ ἥρω & ἥρωος.

Æoles quædam quintæ ad parisſ. reuocant, ὁ ἔρως, τοῦ ἔρωτος, ὁ ἔρος, τοῦ ἔρου, ὁ γέλως, τοῦ γέλωτος, ὁ γέλως, τοῦ γέλω.

Cōposita a πους habent οδος vel ου. δίπους, δίποδος & δίπου, τρίπους, τρίποδες & τρίπου. Sic τριβάποις, ὀξάπους, ἐπτάπους, & Οἰδίπους, quod dicitur etiam Οἰδιπόδης, Οἰδιπόδου.

ὁ μάκαρ, τοῦ μάκαρος, & ὁ μάκαρς, τοῦ μάκαρτος, & ὁ μακάριος, τοῦ μακαρίου.

Aliquando eiuſdem nominatiui varius genitiuus, ἡ χείρ, τῆς χειρὸς & χερός, Æolice χέῤῥος, χερὸς Alcman.

λύγξ, λυγγὸς, ſingultus, λύγξ, λυγκὸς, lynx.

ἡ δῆρις, τῆς δήρεως & δήριδος.

ἡ σεμίδαλις, τῆς σεμιδάλιδος & σεμιδάλεως.

ἡ Ἄμαστρις, τῆς Ἀμάστριδος & Ἀμάστρεως.

ὁ Χάρων, τοῦ Χάρωνος & Χάροντος, ἡ θέμις, τῆς θέμιδος θέμιτος θέμιστος.

ὁ Φόρκυν & Φόρκυς, τοῦ Φόρκυνος, & ὁ Φόρκυς τοῦ Φόρκυ, & ὁ Φόρκυς, τοῦ Φόρκυος.

Aliquando diſsimilia eiuſdem rei nomina, ſed caſus nunc ab hoc ſumuntur, nunc ab illo. ἡ γύναιξ inuſitatum, pro quo vtimur ἡ γυνή, τῆς γυναικὸς, τῇ γυναικὶ, τὴν γυναῖκα, & τὴν γυνήν, apud veteres, ὦ γύναι, amiſſo ξ, vt nonnunquam ὦ ἄνα, ab ἄναξ.

τὸ γάλα, τοῦ γάλακτος ab inuſitato γάλαξ.

Quædam carent recto, ὁ ἀρήν, inuſitatum, τοῦ ἀρῆνος, & ſyncope ἀρνὸς, τῷ ἀρνί, τὸν ἀρνά, nam legitur ἀρηνοβόσκος in Sophocle. ὁ προβατοβόσκος.

ὁ κύων amittit ω, τοῦ κυνὸς, τῷ κυνὶ, τὸν κύνα, ὦ κύων, τὼ κύνε, τοῖν κυνοῖν, οἱ κύνες, τῶν κυνῶν, τοῖς κυσὶν & κύνεσιν Æolice. τοὺς κύνας, ὦ κύνες.

Quædam carent ſingulari, vt nomina feſtorum, vt

apud Latinos. Διονύσια, Liberalia. βουφόνια, Boalia. παναθήναια, Quinquatria.

Et alia pauca, τὰ ἄλφιτα, τὰ μέγαρα, τὰ ἐπιτίμια, οἱ ἅλες, τῶν ἁλῶν, τοῖς ἁλσί, τοὺς ἅλας. nam ὁ ἅλς apud Atticos raro legitur.

Et nomina vrbium, αἱ Θῆβαι, αἱ Ἀθῆναι. sic τὰ ὀνείρατα, τῶν ὀνειράτων, τοῖς ὀνείρασιν. In singulari, ὁ ὄνειρος, τοῦ ὀνείρου. *Pl.* οἱ ὄνειροι.

ὁ Ζεύς, τοῦ Διός, τῷ Διΐ, τὸν Δία, ὦ Ζεῦ. Poët. ὁ Ζηνός, τοῦ Ζηνός, τῷ Ζηνί, τὸν Ζῆνα, & ὁ Ζάν, τοῦ Ζανός, τῷ Ζανί, τὸν Ζᾶνα, Æolic. Bœot. ὁ Δεύς, & Βδεύς apud veteres Comicos.

Dicitur & Ζής, ex quo Ζῆν accusatiuus, & ὁ Ζάς, τὸν Ζάν. & Δίς & Δήν & Δάν, Δανός, Bœotice.

Hoc nomen plurali & duali caret, vt ἡ γῆ, τὸ πῦρ, ὁ ἀήρ, ἡ ἅλς, τὸ ἔλαιον, tamen legitur αἱ γαῖ in Probl. Aristot. & in Homero, γαιάων.

τὸ ὕδωρ, τοῦ ὕδατος, ab ὕδας, τῷ ὕδατι, τὰ ὕδατα. poëtice τὸ ὕδος, τοῦ ὕδεος.

τὸ γῆρας & τὸ γῆρος, τὸ οὖδας & τὸ οὖδος.

ὁ πολύς, τὸν πολύν, τὸ πολύ. reliqui casus à πολλός, quibus Iones vtuntur & poëtæ, τοῦ πολλοῦ, τῷ πολλῷ, πολλόν, οἱ πολλοί, τὰ πολλά, ἡ πολλή, τῆς πολλῆς. Poëtæ tamen flectunt πολύς vt ἡδύς, πολέες, πολέων, πολέσι, πολέας.

ὁ μέγας, τὸν μέγαν, & neutrum τὸ μέγα, cæteri casus à μέγαλος exoleto, τοῦ μεγάλου, τῷ μεγάλῳ. ἡ μεγάλη, τῆς μεγάλης, τῇ μεγάλῃ. Æschylus dixit ὦ μεγαλε.

Nomina in αρ, per ατος, quæ prius habebant ας in recto, τὸ ἧπαρ, τοῦ ἥπατος, ab ἧπας. Sic τὸ ἦμαρ, τὸ εἶδαρ, φρέαρ, στέαρ, δέλεαρ, ὄνειαρ, οὖθαρ, κάρκαρ, omnia neutra his adde τὸ σκῶρ, τοῦ σκατός, ω in α.

τὸ οὖς, in alijs casibus mutat ου in ω, τοῦ ὠτός, τῷ ὠτί, τὸ οὖς, ὦ οὖς. τὼ ὦτε, τὰ ὦτα.

Monosyllaba in νς, ὁ δρῦς, τοῦ δρυὸς. ὁ τρῦς, τοῦ τρυὸς. & bisyllabum. ὁ ποδῆς, τοῦ ποδῆ ad nullam declinationem referuntur, & contracta sunt, ὁ τρέης τρῆς. ὁ ποδέης ποδῆς. quidam in prima ponunt, alij in quarta.

Huius generis sunt nomina in ις diminutiua.

ὁ καμὺς, τοῦ καμῦ, τῷ καμῦ, τὸν καμοῦν. ὁ Διονῦς, τοῦ Διονῦ, τῷ Διονῦ. quæ sola in datiuo non habent ι.

Sic ὁ Ἰησοῦς, τοῦ Ἰησοῦ, τῷ Ἰησοῦ, τὸν Ἰησοῦν.

Quædam ὀλιγόπτωτα, οἱ φθόϊες φθοῖς, τοὺς φθόϊας φθοῖς.

Quædam μονόπτωτα, vel ἄκλιτα.

Nomina literarum, τὸ ἄλφα, βῆτα, γάμμα. legitur tamen τὰ σίγματα, τῶν σιγμάτων.

τὸ ἧδος, ὄφελος, σέλας, δέμας λέπας, βρέτας, ὄναρ. & nomina in αρ cum ω in penult. μῶκαρ, νῶκαρ, βῶκαρ.

δῶς, & δῶτερ, & ἀδῶτε apud Hesiodum.

τὸ χρέων. nam νάφθα barbarum est.

Omnia quæ syncope mutilata sunt, δῶ à δῶμα, κάρα à κάρανον, κάρη à κάρηνον. Sic λίπα, ὕπα, ἄλφα, quibus detractum est σ. legitur tameu κάρῃ in dat. apud Theogn. à nom. ἡ κάρη.

ἄπα Attice, pro ἄπνα, in nominatiuo & accusatiuo.

Sic πρέσβα, & πότνα in nominat. & voc. tãtum, idq; apud poëtas: quæ mutilata sunt e πρέσβειρα, πότνια.

Cætera vide in fine Quintæ simplicium.

ADIECTIVA.

In tertia declinatione masculina in ος purum, & in ρος, fœmininum mittunt in α, alia in η, neutrum semper ον. ὁ ἅγιος, ἡ ἁγία, τὸ ἅγιον. ὁ ἀνθηρὸς, ἡ ἀνθηρὰ, τὸ ἀνθηρόν. ὁ σοφὸς, ἡ σοφὴ, τὸ σοφόν.

Excipitur ὁ ὄγδοος ἡ ὀγδόη & omnia Ionica quæ exeunt in η ἀνθηρὴ ἁγίη. dicitur etiam πρᾶος & πραῢς vel πρηῢς poëtice πρηεῖα πρᾶον & πραΰ.

Atticis ος *communis est generis in compositis & deriuatis* ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος φιλόδοξος ἀμίμητος. ὁ καὶ ἡ κόσμιος ϕυναῖος. Sic illa quæ obseruat Eustathius γυνὴ ἀργὸς, κοινὸς κλαγγὶς, ἴφθιμος ψυχὴ, γυνὴ σιγηλὸς & μεμπτὸς, ποιμονὴ λαθραῖος, νόσος ἐπακτὸς, χειὼ ἀνεκτὸς.

Sæpe etiam vsurpant substantiua pro adiectiuis μάγος τέχνη, ἕλλωα στρατὸν, ἄνθρωπον ἦθος, ἑλλάδα διάλεκτον, σκύθλω οἶμον, γυναῖκα μαζὸν.

In quarta ως *commune* ων *neutrum* ὁ καὶ ἡ ἄγηρως λεπτόγεως. τὸ ἄγηρων λεπτόγεων. ὁ καὶ ἡ σῶς & ἡ σῶα & ἡ σᾶ Aristoph. τὸ σῶν.

Quintæ commu. lω *neut.* εν. ὁ καὶ ἡ ἄρσην τὸ ἄρσεν. dicitur etiam τέρlω τέρενα τέρεν.

Commu. ων *neutrum* ον. ὁ καὶ ἡ μείζων τὸ μεῖζον, ὁ καὶ ἡ βελτίων τὸ βέλτιον.

Mascul. ας *fœm.* αινα *neut.* αν. ὁ μέλας ἡ μέλαινα τὸ μέλαν, τάλας τάλαινα τάλαν. Att. πᾶς πᾶσα πᾶν. cum compositis ἅπας ἅπασα ἅπαν. σύμπας.

Mascul. εις ἡ εσσα τὸ εν. ὁ χαρίεις ἡ χαρίεσσα τὸ χαρίεν.

Comm. ης τὸ ες. ὁ καὶ ἡ εὐτυχὴς τὸ εὐτυχές. Legitur tamen ὁ πένης ἡ πένησσα Hesych.

Comm. ις *compositum* τὸ ι ὁ καὶ ἡ εὔχαρις τὸ εὔχαρι. ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις τὸ φιλόπατρι.

Masc. υς ἡ εια τὸ υ. ὁ ὀξὺς ἡ ὀξεῖα τὸ ὀξὺ, βαρὺς βαρεῖα βαρύ.

Comm. υς *neut.* υ. ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, τὸ ἄδακρυ.

Comm. ους *neut.* ουν. ὁ καὶ ἡ πολύπους, τὸ πολύπουν. ὁ καὶ ἡ δίπους, τὸ δίπουν.

In quibusdam tria genera ὁ ἁπλοῦς ἡ ἁπλῆ τὸ ἁπλοῦν. ὁ ἀργυροῦς ἡ ἀργυρᾶ, τὸ ἀργυροῦν de quibus supra.

Trium generum sub vna voc. nulla, nam ὁ καὶ ἡ ἅρπαξ dicitur τὸ ἅρπαξ nō dicitur: nam nullum neutrum

exit in ξ. itaque dicendum τὸ ἁρπακτικόν.

ὁ μάκαρ masculinum tantum ἡ μάκαιρα fœmininum, neutrum τὸ εὔδαιμον.

Sed linguæ Latinæ similitudine quidam decepti sunt in qua Rapax & Felix tribus generib⁹ variantur.

Fœminina etiam à substantiuis ducuntur.

ὁ λέων δράκων, θεράπων vel θεράψ λάκων.

ἡ λέαινα δράκαινα, θεράπαινα λάκαινα.

Legitur etiam τέκτων τέκταινα, γείτων γείταινα, γνάθων γνάθαινα, λύκος λύκαινα, σκορπίος σκόρπαινα, μύρος μύραινα, θεὸς θέαινα poëtice. Pherecra. apud Athen. ab ἰχθυοπώλης ducit ἰχθυοπώλαινα & à μάγειρος μαγείραινα.

ὁ βασιλεὺς, ἡ βασίλισσα & βασίλεια & βασίλιννα Menād.

ὁ ἄναξ, ἡ ἄνασσα. ὁ κίλιξ, ἡ κίλισσα, ὁ λίβυς, ἡ λίβυσσα. φοῖνιξ φοίνισσα, κρὴς κρῆσσα, κὰρ κάειρα Hom. ὁ θρᾷξ, ἡ θρᾷσσα & Att. θρᾷττα, θρῆϊξ, & θρῄισσα, poëtica. ὁ φὰψ, βὸς, ἡ φάσσα, ὁ πρόφρων, ἡ πρόφρασσα Hom.

A prima declin. verbalium in της, ὁ ἐργάτης, ἡ ἐργάτις, ιδος. ὁ πρεσβύτης, ἡ πρεσβῦτις, ιδος. ὁ προφήτης, ἡ προφῆτις, ιδος. ὁ σκύθης, ἡ σκύθις. ὁ δεσπότης, ἡ δέσποτις & δέσποινα.

In τρια, ὁ ψάλτης, ἡ ψάλτρια. ὁ ποιητὴς, ἡ ποιήτρια.

In τρις, ὁ αὐλητὴς, ἡ αὐλητρίς.

Poëtica sunt, ὁ δότης, ἡ δότειρα. ὁ πρέσβυς, ἡ πρέσβειρα. dicitur etiam δώτωρ & δωτὴρ, δώτειρα.

NVMERALIA.

Sing. Mascul. εἷς, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕνα.

Fœm. μία, μιᾶς, μιᾷ, μίαν.

Neut. ἓν, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕν.

Componuntur cum οὐδὲ & μηδὲ, οὐδεὶς *Attice &* οὐθεὶς, οὐδεμία οὐδὲν *Attic. &* οὐθέν. οὐδενὸς, οὐδενὶ, οὐδένα. οὐδεμιᾶς, οὐδεμιᾷ, οὐδεμίαν. οὐδενὸς, οὐδενὶ, οὐδὲν & οὐθέν.

Sic μηδείς, μηδεμία, μηδὲν & μηδεέν.

Quidam, in quibus Aristoteles, vtuntur οὐθείς & οὐθέν, pro οὐδείς, οὐδέν. quod grammatici improbant, nisi hoc modo per diuisionem, οὐθ' εἷς, οὔτε δύο alioqui dicendum esset etiam οὐτεμία. Æoles tamen verso δ in θ dicunt οὐθείς, ex quo ἐξουθενίζω.

Homerus quidem semper οὔτις, οὔτι, οὔτινος. οὐδείς vero nunquam. οὖτις fictitium nomen Vlysis.

In plural. oratores vtuntur οὐδένες & μηδένες. Iones οὐδαμοὶ in omnibus casibus.

Dual. omnium generum.

Mascul δύο, Attice δύω. δυοῖν, & veteres Attici δυεῖν, quod fœmin. esse videtur. Ion. δυῶν.

In plural. οἱ δύο, αἱ δύο, τὰ δύο. τῶν δυῶν Ion. τοῖς δυσὶν, & Æol. δύεσι.

Δύο in omnib. casib. reperitur extra datiuũ, qui est δυσί.

Plural. commun.

οἱ αἱ τρεῖς, τριῶν, τρισὶ, τρεῖς.
τὰ τρία, τριῶν, τρισὶ, τρία.
οἱ αἱ τέσσαρες, τεσσάρων, τέσσαρσι, τέσσαρας.
τὰ τέσσαρα, τεσσάρων, τέσσαρσι, τέσσαρα.

Ionice τέσσερες, τέσσερα.

Dorice τοὶ ταὶ τέτορες, τετόρων, τετόρεσσι, τέτορας, τὰ τέτορα.

Poëtice οἱ αἱ πίσυρες, τὰ πίσυρα, πισύρων, πισύρεσσι, πίσυρας, πίσυρα.

Æolice πέσσυρες. Hesychius etiam πέσσυρα.

Cætera non declinantur, suntq; omnium generum, οἱ αἱ τὰ πέντε, τῶν πέντε, τοῖς καὶ ταῖς πέντε, τοὺς τὰς τὰ πέντε.

ἕξ, ἑπτὰ, ὀκτὼ, ἐννέα, δέκα, ἕνδεκα, δώδεκα, & δυοκαίδεκα. τρισκαίδεκα, τριακαίδεκα, vel δεκατρεῖς, δεκατρία, δεκατέσσαρα. quæ flectuntur vt simpl. at τεσσαρεσκαίδεκα non

flect. δεκαπέντε & πεντεκαίδεκα, δεκαέξ & ἑκκαίδεκα, δεκαεπτὰ & ἑπτακαίδεκα, δεκαοκτὼ & ὀκτωκαίδεκα, δεκαεννέα & ἐννεακαίδεκα, εἴκοσι, Dor. εἴκατι, εἰκοσιεὶς, εἰκοσιμία, εἰκοσιὲν, εἰκοσιδύο, εἰκοσιτρεῖς, εἰκοσιτρία, εἰκοσιτέσσαρα, εἰκοσιπέντε, εἰκοσιέξ, εἰκοσιεπτὰ, εἰκοσιοκτὼ, εἰκοσιεννέα, τριάκοντα, Ion. τριήκοντα. τεσσαράκοντα, Ion. τεσσερήκοντα, πεντήκοντα, ἑξήκοντα ἑβδομήκοντα ὀγδοήκοντα Ion. ὀγδώκοντα ἐνενήκοντα ἑκατόν.

Hæc non flectuntur. Alcman tamen dixit δυοκαίδεκον pro δώδεκα vel δυοκαίδεκα.

Hesiodus & Callimachus τριηκόντων pro τριάκοντα.

Cætera declinantur οἱ διακόσιοι αἱ διακόσιαι τὰ διακόσια τῶν διακοσίων *ut adiectiua.* Ion. διηκόσιοι διηκόσιαι διηκόσια. Sic τριακόσιοι τριακόσιαι τριακόσια. πεντακόσιοι ἑξακόσιοι ἑπτακόσιοι ὀκτακόσιοι ἐννεακόσιοι. χίλιοι δισχίλιοι τρισχίλιοι τετρακισχίλιοι πεντακισχίλιοι ἑξακισχίλιοι ἑπτακισχίλιοι ὀγδοακισχίλιοι. μύριοι δισμύριοι τρισμύριοι & reliqua.

Ordinalia Adiectiua omnia trium generum.

πρῶτος πρώτη πρῶτον. δεύτερος τρίτος τέταρτος πέμπτος ἕκτος ἕβδομος ὄγδοος ἔννατος δέκατος ἑνδέκατος δυοκαιδέκατος τρισκαιδέκατος τεσσαρεσκαιδέκατος &c. εἰκοστὸς πρῶτος εἰκοστὸς δεύτερος, τριακοστὸς τεσσαρακοστὸς πεντηκοστὸς ἑξηκοστὸς ἑβδομηκοστὸς ὀγδοηκοστὸς ἐνενηκοστός. ἑκατοστὸς διακοσιοστὸς τριακοσιοστὸς τετρακοσιοστὸς &c. χιλιοστὸς δισχιλιοστός. μυριοστός, δισμυριοστός.

Sunt alia quædam nomina elegantissima quæ temporalia vel potius dialia dici possent. Nam dierum spatium significant, ea incipiunt à tribus.

τριταῖος τεταρταῖος πεμπταῖος ἑκταῖος ἑβδομαῖος ὀγδοαῖος ἐνναταῖος δεκαταῖος ἑνδεκαταῖος. Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλαν οὔ τέ ποτ' ἥκει, Οὔτε θύρας ἄραξεν ἀνάρσιος. Theoc. aliaque eadem forma.

Cum interrogas dicendum ποσταῖος ἂν. ποσταῖος ἦλθες; τριταῖος.

Comparatiua & superlatiua.

Comparantur recta & regularia in τεϱος superlatiua in τατος.

Ab adiectiuis in ος verso σ in τ & adiectione ερος & ατος, ἔνδοξος, ἐνδοξότεϱος, ἐνδοξότατος.

Cum penultima positiui breuis est ο mutatur in ω, σοφὸς, σοφώτεϱος, σοφώτατος. ἔυποϱος, ἐυπορώτεϱος, ἐυπορώτατος.

Excipe κενὸς, κενότεϱος, κενότατος. στενὸς, στενότεϱος, στενότατος

Cum longa siue natura siue positione non mutatur. σεμνὸς σεμνότεϱος, σεμνότατος. ἄμορφος, ἀμορφότεϱος, ἀμορφότατος.

Homerus tamen propter metrum dixit κακοξεινώτερος, Ὀδ. υ.

In hoc genere anomala sunt ἀγαθὸς Comparat. ἀμείνων & βελτίων & κρείσσων vel κρείττων. & poëtice ἀρείων λωΐων. Superlatiuum βέλτιστος κράτιστος poëtice λῷστος. ἀγαθώτατος legitur in Iosepho & alijs quibusdam quod reprehendit Lucianus vna cum κορυφαιότατος cuius positiuum κορυφαῖος vim habet superlatiui vt Summus.

Dorienses pro κρείσσων dicunt κρέσσων & metathesi & trope κάῤῥων.

Καλὸς, καλλίων, κάλλιστος. κακὸς, κακίων, & poëtice κακώτεϱος, κάκιστος, dicitur etiã χείρων & poëtice χερείων, χερείονος, χερείονι, χερείονα χερείονες. syncop. & trope χέρηϊ, χέρηα. χέρηες. Superl. χείριστος. αἰσχρὸς, αἰσχίων, αἴσχιστος. ἐχθρὸς, ἐχθίων, ἔχθιστος. ῥᾴδιος, ῥᾴων, ῥᾷστος. μικρὸς, μικρότεϱος, μικρότατος. sed elegantius ἐλάττων, vel ἥσσων, vel μείων. superlat. ἐλάχιστος.

Iones & Attici sæpe comparat. & superlat. formant in ιστεϱος & ιστατος: *quæ communiter exirent in* οτεϱος & οτατος.

Αυνηρὸς ἀυνηρέστεϱος, αἰδοῖος αἰδοιέστεϱος, ἄμορφος ἀμορφέστατος, ἀρχαῖος ἀρχαιέστεϱος, σπουδαῖος σπουδαιέστεϱος, δίκαιος δι-

χαριέστερος, ἄκρατον ἀκρατέστερον. Hipp. ἀκρητέστατον, λάγνος λαγνέστατος, Aristot. Epicharmus ἀλλοιέστερον ἐπιπρεστέρα ἀναισχυνέστατον ὡραιέστατον, Stesichorus. ὑπερθυμέστατος, σπουδαιέστατος Hecatæus. ἐπιτηδειέστατον Democritus. γυναιέστατος, ἀφνειέστατος, ἀφθονέστατος Eupolis. ἀπονέστερον Pindarus. σεμνηέστερον, πλησιέστερος, ῥαδιέστερον, ὀψιέστερος, ἀπανιέστερος.

Quædam in αιτερος, αιτατος, ἰσαίτερον, ἀσμεναίτατα, ἰδιαίτερος, τατος, μεσαίτερος. & syncope τοῦ ο γεραίτερος, παλαίτερος, παλαίτατος, σχολαίτερος pro γεραιότερος, παλαιότερος, σχολαιότερος. ἡσυχαίτατα, πλουσιαίτερον, φιλαίτατος, & syncope φίλτατος vt à φιλαίτερος, φίλτερος. Sophocles Aiace vtitur φίλιστος, à μυχὸς alij formant μυχαίτατος, Hom. μυχοίτατος.

Aliqua in ιστερος, ιστατος, λάλος, λαλίστερος, λαλίστατος. λάγνος, λαγνίστερος, λαγνίστατος. πτωχὸς, πτωχίστερος. ὀψοφάγος, ὀψοφαγίστατος. βλὰξ, βλακίστατος.

A quinta declinatione nomina in ας, αινα, αν. *à neutro formant comparatiua & superlat.*

μέλας, μέλαινα, μέλαν, μελάντερος, μελάντατος.

τάλας, τάλαινα, τάλαν, ταλάντερος, ταλάντατος.

At μέγας μέσσων, quod inusitatum est & Bœotice μέζων ex quo μείζων μέγιστος.

A neutris itidem formantur nom. in υς, εια, υ. *& in* ης, ες. ὀξὺς, ὀξεῖα, ὀξὺ, ὀξύτερος, ὀξύτατος. βαρὺς, βαρεῖα, βαρὺ, βαρύτερος, βαρύτατος.

ἀσεβὴς, τὸ ἀσεβὲς, ἀσεβέστερος, ἀσεβέστατος.

ἀληθὴς, τὸ ἀληθὲς, ἀληθέστερος, ἀληθέστατος.

E superioribus quædam duplicem formam habent ἡδὺς, ἡδύτερος, ἡδύτατος, & ἡδίων, ἥδιστος.

γλυκὺς, γλυκύτερος, γλυκύτατος, & γλυκίων, γλύκιστος, dicitur etiam γλύσσων comparatiuum.

ὠκὺς, ὠκύτερος, ὠκύτατος, & ὠκίων, ὤκιστος.

βαθὺς, βαθύτερος, βαθύτατος, & βαθίων, βάθιςος.
ταχὺς, ταχύτερος, ταχύτατος, & ταχίων, τάχιςος.
πολὺς anomalum est πλείων, πλεῖςος.

Attici à πότης dicunt ποτίςατος, à κλέπτης, κλεπτίςατος, πλήκτης, πληκτίςατος, à ψευδὴς, ψευδίςατος, ἀκρατὴς, ἀκρατίςερος

A cæterarum formarum nominibus fere in ἐςερος, & ἐςατος.

σώφρων, σωφρονέςερος, σωφρονέςατος. legitur tamen πίων, πότατος. & γέρων, γεραίτερος. πέπων, πεπαίτερος. & Attice ἀλαζὼν, ἀλαζονίςατος. ἁπλοῦς, ἁπλούςερος, ἁπλούςατος. χαρίεις, χαριέςερος, χαριέςατος.

Quædam sunt comparatiua quæ dicuntur τῆς διατέρας παραγωγῆς.

βαθὺς, βαθίων, βάσσων, Dorice. παχὺς, παχίων, πάσσων. γλυκὺς, γλυκίων, γλύσσων. ταχὺς, ταχίων, θάσσων, vt differat à πάσσων part. βραδὺς, βραδίων, βράσσων. ἐλαχὺς vel ἐλαχὸς, ἐλαχίων, ἐλάσσων. μακρὸς, μακρίων, μάσσων, μήκιςος. ἐγγὺς, ἐγγίων, ἔσσων neutrum ἔσσον trope ἆσσον.

Poëtæ comparatiua sæpe à comparatiuis & superlatiuis ducunt.

χέρειον, χερειότερον & χειρότερον à χεῖρον. χείριςον, χειριςότερος, Hippocra. λωίτερον, ῥηΐτερον & ῥηΐτερον κύδιςος, κυδίςατος, ἆσσον ἀσσότερον, πρότερος προτεραίτερος, ἔσχατος ἐσχατώτατος. Aristoteles.

Comparatiuo à substantiuo κέρδος, κερδίων, κέρδιςος. κάλλος, καλλίων, κάλλιςος. κράτος, κρατίων, κράσσων & κρέσσων, κρείσσων & κάρρων, Dorice κράτιςος, ῥῖγος, ῥίγιςος. βασιλεὺς βασιλεύτερος, Οδ. ο. βασιλεύτατος, Dionysius de Situ orbis, Hom. θεώτερος à θεὸς, Οδ. ν.

A verbis φέρω, φέρτερος, φέρτιςος. βάλλω, βέλτερος, βέλτιςος, vel potius à βέλω, vt Opto optimus.

δέω δεύω poëtice δεύτερος δεύτατος.

A participijs, ἐῤῥωμένος, ἐῤῥωμενέστερος ἐῤῥωμενέστατος.

A præpositionibus, ὑπὲρ, ὑπέρτερος, ὑπέρτατος. πρό, πρότερος, πρότατος. *eliso priore* τ, *&* *crasi* πρῶτος πάρος, παραίτερος, Aratus.

In aduerbijs ἄνω, ἀνώτερος, ἀνώτατος. πόῤῥω, ποῤῥωτέρω, ποῤῥωτάτω. ἑκὰς, ἑκαστέρω, ἑκαστάτω. κάτω, κατωτέρω, κατωτάτω. πέρα, περαίτερος, περαιτέρω, περαιτάτω. ἐγγὺς, ἐγγύτερος, ἐγγύτατος: vel ἐγγίων, ἔγγιστος. ὄπισθε, ὀπίστερος, Arat. ἔξω, ἐξώτερος, ἐξώτατος. ἄφαρ, ἀφάρτερος. παραὶ, παραίτερος.

Quædam formam compar. habent, nec sunt tamen, δεξίτερος, δεξιτέρα, ἀμφότερον, δημότερος. Arat. ἤγουν πολιτικός.

A pronominibus non formantur. nam αὐτότατος à Comicis fictũ est risus gratia, vt à Latinis Ipsissimus.

PATRONYMICA.

Masculina in δης, Πρίαμος, πριαμίδης. Αἰακὸς, αἰακίδης. Πέλοψ, πελοπίδης. Μέμνων, μεμνονίδης.

Quæ fiunt a prima declinatione, vel habent, in penultima, in αδης, Αἰνέας, αἰνεάδης. Βορέας, βορεάδης. Λαέρτης, λαερτιάδης.

In quibusdam fit contractio, Πηλεὺς Πηλέως, πηλεΐδης πηλείδης. Πάνθοος Πάνθους, πανθοΐδης πανθοίδης. Βοηθόος, βοηθοΐδης βοηθοίδης.

In alijs syncope, δευκαλιωνίδης δευκαλίδης, ὑπεριονίδης ὑπερίδης.

In nonnullis epenthesis, ἀμφιτρυωνίδης ἀμφιτρυωνιάδης, πηλείδης πηληϊάδης, ἰαπετίδης ἰαπετιονίδης.

In ων Ionice. Κρόνος, κρονίων. Ἄρεις, ἀρείων. Πηλεὺς, πηλείων. ὑπεριονίων & ὑπερίων.

In αδιος Æolice, ὀῤῥάδιος, ab ὕῤῥα.

Quædam in ιδης denominatiua ſunt, non patronymica, Φίλιππος, φιλιππίδης. Σίμων, σιμωνίδης. huius generis ſunt illa per iocum ficta a Comicis, σπουδαρχίδης, μισθαρχίδης.

Fœminina in ας, & ις, à ſuis maſculinis exempta ſyllaba δη, ὁ πριαμίδης, ἡ πριαμίς. ὁ νεστορίδης, ἡ νεστορίς. ὁ βορεάδης, ἡ βορεάς, & ſunt quintæ declinationis.

Cum in penultima primitiui eſt ι, in ωνη, Ακρίσιος, ἀκρισιώνη. videtur tamen Virgilius in aliquo poëta legiſſe ἀκρισιωνηΐς. Ικάριος, ἰκαριώνη.

Aliqui in ινη, Νέπτουνος, νεπτουνίνη. Αδρηστος, ἀδρηστίνη. Ωκεανὸς, ὠκεανίνη.

DIMINVTIVA.

Mirum eſt quantum venuſtatis ſermoni addant diminutiua, quæ in lingua Græca, Latina, & Etruſca creberrima ſunt, variáſque formas habent. Hiſpanica etiam multa habet, Gallica pauciora ſuperioribus. Qua in re grammaticorum negligentiam animaduertas licet, qui paucas formas tradiderunt. Nos pluſquam triginta notauimus.

ισκος.

Κάλαθος, καλαθίσκος. ἄνθρωπος, ἀνθρωπίσκος, οἶκος, οἰκίσκος. παῖς, παιδίσκος. νεανίας, νεανίσκος. χιτὼν, χιτωνίσκος.

ισκη fœm.

Οἰκία, οἰκόσκη. παῖς, παιδίσκη.

ις.

Διονύσιος, δίονις. καμὺς, κλαυσοῦς.

ιλος.

Χοῖρος, Κοιρίλος. Ζωὸς, Ζωΐλος, propria. ναύτης, ναυτίλος, forte etiam ιλας, θεόχαρις, Dor. θεύχαρις, dim. θευχαρίλας.

υλος.

Ηδὺς, Ηδύλος, δριμὺς, δριμύλος, Σιμὸς, Σιμύλος. αἰσχρὸς, Αἰσχύλος, Turpio. σόμα, σωμύλος, dicaculus. ἔρως, ἐρωτύλος. Χρέμης, Χρεμύλος. Μικκὸς, Μικκύλος. Indocte vulgo Micyllus, cum Ouid. Miccylus dicat, vt Virgil. Simylus vel Simulus, Theocr. Μικκύλα μὲ τίλω τὰ χερύδρια.

Latine in ulus, paruus, paruulus. equus, equulus.

υλλος.

Ηρακλῆς, Ηρύλλος. Βαθυκλῆς, Βάθυλλος. Θρασυκλῆς, Θράσυλλος. Αεισοκλῆς, Αείσυλλος.

ις.

Αμφιάραος, Αμφις, Æschylus. ἀσράγαλος, ἄσρις, taxillus. Ιφιάνασσα, Ιφις. huc referendum puto Δάφνις, Laureolus, & φίλτατος, φίντις Dorice, Amiculus.

ας.

Ζηνόδωρος, Ζηνᾶς. Μηνόδωρος, Μηνᾶς. Μηβόδωρος, Μηβᾶς. Κόσμιος, Κοσμᾶς.

ιχος Dorica & Æolica.

πυῤῥὸς, πυῤῥίχος, rufulus. ὅσον, ὁσσίχον, quantulum. forte etiam ὀσσάπον. Θύων, Θυώνιχος. Αμιώτας, Αμιώπχος. Αείστος, Αείσιχος. Hispanice, Bueno, bonico. perro, perrico.

ιων.

Ηφαιστος, Ηφαιστίων. μωρὸς, μωρίων. ἀετὸς, Ηετίων. ξανθὸς, ξανθίων. παλαιστρα, παλαιστρίων. σκέπαρνον, σκεπαρνίων.

ινος.

Χάρις, Χαρῖνος. Φίλος, Φιλῖνος. Λιγυρὸς, Λιγυρῖνος.

υλλις fœm:

ἄτρακτος, ἀτρακτυλλὶς, vulgo fusariola. ἀντιγράφης, ἀντιγρασυλλὶς. & Αμάρα, Αμαρυλλίς. vt ἄκανθα, ἀκανθυλλίς. θρύον, θρυαλλὶς, non θρυυλλίς.

ις alia forma.

θεράπαινα, θεραπαινίς. νῆσος, νησίς. ἔρως, ἐρωτίς.

ακις.

Εριθος, Εριθακίς, mercenariola, proprium.

αρις.

Κοτυλω, Κοτυλαρὶς, Doricum.

ιλλα.

Πρᾶξις, Πράξιλλα.

ιννα.

Φίλη, Φίλιννα, amicula. ἦρ, Ηριννα, vernula. κόρη, Κόριννα, Theocr. Κόρινα ob metrum.

χη.

Πόλις, πολίχνη. ἀνὴρ, ἀνδράχνη. τῆθος, τηθάχνη, conuerso χ in κ.

ω.

Τψιπύλη, Τψώ. κερδαλέα, κερδώ. Ειδοθέα, Ειδώ. Αναξιθέα, Αναξώ. quidam hæc finiunt ων, sed male. Sic νάννος, ναννώ, Nanetta, Etruſ. omnia enim fœm.

ιον neutra.

Κόρη, Κόριον. Γλυκέρα, Γλυκέριον. παῖς, παιδίον. ἄνθρωπος, ἀνθρώπιον. φαρέτρα, φαρέτριον. ῥῆμα, ῥηματιον. χελιδὼν, χελιδόνιον. ἀηδὼν, ἀηδόνιον. φίλημα, φιληματιον. Propria fœminarum, vt Tulliola, Violantilla. φίλτατος, φιλτάτιον, Aristoph. Achar.

ιδιον.

λόγος, λογίδιον. οἶκος, οἰκίδιον. πόρνη, πορνίδιον. πατὴρ, πατρίδιον.

γνώμη, γνωμίδιον. ψυχὴ, ψυχίδιον. βοῦς, βοΐδιον. οὐσία, οὐσίδιον. κρέας, κρεάδιον. νοῦς, νοΐδιον.

πόλις, πολίδιον & πολείδιον. λέξις, λεξίδιον & λεξείδιον. ἄγγος ἀγγεῖον, ἀγγείδιον. δῆμος, δημακίδιον. Ariſtoph. & mox δημίδιον.

ισκιον.

ῥῆμα, ῥηματίσκιον. κόρη, κορίσκιον.

αριον.

λόγος, λογάριον. παῖς, παιδάριον. χιτὼν, χιτωνάριον. ᾠδὴ, ᾠδάριον. κόσμος, κοσμάριον.

ασιον.

Κόρη, κοράσιον. ἀδελφὴ, ἀδελφάσιον. φιλόκωμος, φιλοκωμάσιον, quæ Asiatica sunt, ab Atticis certè nō recipiũtur.

αιον, & υνακιον.

γυνὴ, γύναιον. τήθη, τηθυνάκιον, Epich.

υφιον.

ζῶον, ζωΰφιον. ξύλον, ξυλύφιον.

υλλιον.

βρέφος, βρεφύλλιον. μεῖραξ, μειρακύλλιον. εἶδος, εἰδύλλιον.

υδριον.

χεὶρ, χειρύδριον. ξένος, ξενύδριον. τέχνη, τεχνύδριον. κώμη, κωμύδριον. λόγος, λογύδριον.

υνιον.

στῆθος, στηθύνιον.

δευς mascul.

Λαγῶς, λαγιδεύς, lepuſculus. πέρδιξ, περδικιδεύς. κύων, κυνιδεύς, catellus. ἀετὸς, ἀετιδεύς. πελαργὸς, πελαργιδεύς.

Hac forma dixit Anacreon ἐρωτιδεύς. Sic Cicero equulum pro pullo equino.

Quædam bis diminutiua λόγος, λογάριον, & λογίδιον. ῥῆμα, ῥημάτιον, & ῥηματίσκιον. χιτὼν, χιτωνίσκος, χιτωνισκάριον. χειρίον, χειρίδιον, χειριδάριον. ἱμάτιον, ἱματίδιον, ἱματιδάριον. Apud Plautum στεφάνιον & στεφανισκίδιον a στέφανος. & ἀστάφιον atque ἀσταφυλίτιον ab ἀσταφύς.

Sæpe etiam plura ab eodem παῖς, παιδίον, παιδάριον, παιδίσκος. Latine Puer, puerulus, puellus, pusio. Bonus

bellus

bellus, bellulus, bellatulus, Plaut.

Etrusce Asino, asinello, asinetto, asinino, asinuccio.

Sic παῖς, παιδίσκη, παιδισκάριον, Puella puellula. ὄψον, ὀψάριον, ὀψαρίδιον. λάχανον, λαχάνιον, λαχανίδιον. γράμμα, γραμματεῖον, γραμματείδιον.

πόλις, πολίχνη, πολίχνιον. πίθος, πιθάκνη, πιθάκνιον. κύλιξ, κυλίχνη, κυλίχνιον, κυλιχνίς. θεράπαινα, θεραπαινίς, θεραπαινίδιον. νῆσος, νησίς, νησίδιον. Στρόμβος; Στρόμβιχος, Στρομβιχίδης proprium.

AMPLIFICATIVA.

Vt extenuandæ significationis & blandiendi caussa, inuenta sunt Diminutiua, sic quædam augendæ significationis & contemptus quæ Amplificatiua appellauimus. Eorum vsus in lingua Punica & Etrusca frequens, in alijs non item. Latina quidem ea recipit perraro.

Hoc quoniam a nobis primum obseruatum est probari multi postulabunt. quod facile est.

Vt itaque Latini Labeones & Silones à labrorum & superciliorum magnitudine nominarunt: ita Græci vocant χείλωνας βλεφάρωνας. Simili modo πόσθων ὁ μεγάλην ἔχων πόσθην. Etrusce Menchione per iocum.

Sic a κανθήλιος fit κάνθων cui respondet Etrusca vox Asinone vel asinaccio & Hispanica Asnazo. Quo nomine Deũ Iudæorũ appellati solitũ scribit Iosephus.

Sic à γνάθος fit γνάθων Marcellone mangione. θρασὺς θράσων Brauazzo.

Et a Πλατὺς Πλάτων quod Laërtius πλατύστατον reddit. Largone grandone. γαστὴρ γάστρων Ventrone trippone. τρίβος τρίβων Praticone. στραβὸς στράβων Guercione guerciaccio. φαιδρὸς φαίδων Ballone. μόθος μόθων Bricco-

ne. λύκος λύκων Lupaccio. βαιὸς βαίων Piccolotto. πλοῦτος πλούτων Riccone. γλυκὺς γλύκων ἀήθης Scioccone.

Omnia flectuntur per ωνος.

Ab his aliquando ducuntur deriuatiua, σιμὸς Σίμων (quo nomine vocantur Delphini) Σιμωνίδης. Βακχὶς Βάκχων Βακχυλίδης.

Alia est forma in αξ quæ auget & contemptum significat πλούσιος vel πλοῦτος πλούταξ Ricconaccio. νέος νέαξ Giouenaccio. στωϊκὸς στῶαξ Stoïcaccio. Sic ῥόδιος ῥόδαξ per contemptum. & λάβρος λάβραξ propr. piscis. aliquando dimin. νεαρὸς νέαραξ Polletto.

Aliam formam obseruaui in αδης quæ contemptum declarat ἔστεψαι Στεψιάδος Garbuglione. Αἰσχίνης Αἰσχινάδης Bruttaccio.

Sic χαρῖνος Χαρινάδης. ῥακιοσυρραπτάδης Straccionaccio.

Hæc apud Græcos fere virorum propria: apud Etruscos & Hispanos latius patent. Itaque cum Latine reddere non possem, ex his linguis interpretationem petere coactus fui.

POSSESSIVA.

A proprijs & appellatiuis ducuntur in ειος ειον Νηλεὺς Νηλέως νήλειος. ἄνθρωπος ἀνθρώπειος. In κος λόγος λογικός. βασιλεὺς βασιλικός. δεκέλεια δεκελεικός. Πελοπόννησος πελοποννησιακός. χάρμα χαρματικός.

A loco in ιος οὐρανὸς οὐράνιος. θάλασσα θαλάσσιος.

Quædam in ωδης λίθος λιθώδης. πῦρ πυρώδης. quæ materiam significant.

Alia denominatiua in ιος φίλος φίλιος.

In ινος ἄνθρωπος ἀνθρώπινος. πηλὸς πήλινος.

In ρος ἄνθος ἀνθηρός. Quæ omnia sunt adiectiua.

A quibusdã multæ formæ existunt ἄνθρωπος ἀνθρώ-

πινος, ἀνθρώπινος, ἀνθρωπικός, ἀνθρωποειδής. Ὅμηρος, ὁμήρειος, ὁμηρικός. Πλάτων, πλατώνειος, πλατωνικός.

VERBALIA.

Ducuntur à tribus personis præteriti perfecti passiui.

A prima in μα, πεποίημαι, ποίημα. nam incrementa tolluntur πέφρασμαι, φράσμα. ε quod in α mutatum erat redit σπείρω, ἔσπαρμαι, σπέρμα.

In quinta ab Attica forma fit Verbale φαίνω πέφαμμαι, Att. πέφασμαι φάσμα non φάμμα.

In μος, ἔψαλμαι, ψαλμός, παρώξυσμαι, παροξυσμός. δέδεμαι, δεσμός. nam penultima vel natura vel positione debet produci. σκαίρω, ἔσκαρμαι, σκαρθμός, interiecto θ. ὤρχισμαι, ὀρχηθμός, mutato σ in θ.

In μων *composita* ἀφράσμων, πολυφράσμων.

In οσυνη, πολυφρασμοσύνη, πολυμαθημοσύνη.

In μη, μέμνημαι, μνήμη. ἔγνωσμαι, γνώμη. expuncto σ. vt γνωτὸς pro γνωστός.

A secunda in ις, πεποίησαι, ποίησις. ὦψαι, ὄψις. λέλεξαι, λέξις. ὤρχησαι, ὄρχησις.

In ια, ἡτοίμασαι, ἑτοιμασία. δεδοκίμασαι, δοκιμασία maxime in cõposi. α, δυ, δυς, πέπεψαι, ἀπεψία, δυπεψία δυσπεψία. τέταξαι, ἀταξία, εὐταξία. πέπραξαι, ἀπραξία, δυσπραξία.

In σιμος sed deriuata ὤπλησαι, ὅπλισις, ὁπλίσιμος. ἐνδέδοσαι, ἔνδοσις, ἐνδόσιμος Sic θανάσιμος pro θανατήσιμος.

A tertia in της & τηρ, πεποίηται, ποιητής. ὕβρισται, ὑβριστής, poëtice ὑβριστήρ. εἵρπυσαι, ἑρπυστής, ἑρπυστήρ. ηὔληται, αὐλητής, poëtice αὐλητήρ. κέκλυσαι κλυστήρ. κεχάρακται χαρακτήρ.

In τηριος *adiectiua* λέλυται, λυτήριος. σέσωσαι, σωτήριος, extrito σ.

In τήριον *subst.* πέποται, ποτήριον. ἤμυνται, ἀμυντήριον. τεθυμίαται, θυμιατήριον.

In ξον κατῶπται νήποπτεον, δεδίδακται δίδακξον, κεκάλλωπται κάλλωπξον.

In τυς poëtice εἵλκυσται ἑλκυστύς, ὤρχηται ὀρχηστύς, κεκιθάρισται, κιθαριστός.

In τρα, ἧσται, ἧστρα, ab ἧω. πεφλόγισται, φλογίστρα. διῶπται, δίοπτρα. εκισται, ἀκέστρα.

In ωρ, ἤκεσται, ἀκέστωρ, ἀκέστρια. πέπαισται, συμπαίστωρ.

In τεις, ἐστεφάνωται, στεφανωτρίς. ηὔληται, αὐλητρίς.

In εον, *quæ sunt loco Gerundiorum*, γέγραπται γραπτέον. λέλεκται, λεκτέον. ἰτέον, Atticis ἰτητέον, qui etiam terminant in εα, ἰτητέα, βαδιστέα, πολεμιστέα. εἴδω, εἴσομαι, ἤσται, ἰστέον, detracto ε. vt εἷμαι. ἱμάτιον.

Hæc sæpe transeunt in adiectiua, quæ Latini grammatici nominant Gerundiua, γραπτέος, γραπτέα, γραπτέον. λεκτέος, λεκτέα, λεκτέον.

Maximo Philosophis vsui sunt verbalia in τος & τικος: rara apud oratores, vt ea etiam Aristophanes reprehendat.

Passiua semper in τος, ἤκουσται, ἀκουστός. πεποίηται, ποιητός. ἑώραται, ὁρατός, Cic. Aspectabilis. νενόηται, νοητός, ᾔσθηται, αἰσθητός, Sensilis Lucr. ἥψηται, ἑψητός, syncope, ἑπτός, ἐπτός, & trope ἑφθός. Sic ὀπτητός ὀπτός. Sic ὦπται, ὀφθαλμός.

Actiua in τικος, ἀκουστικός, ποιητικός, ὁρατικός, νοητικός, αἰσθητικός, θρεπτικός, altor. θρεπτική, altrix. ἐκκριτικός, expulsor. ἐκκριτική, expultrix.

Videant ergo quid agant, qui lib. 8. Epist. Famil. emendant, Embænetica. Cum omnino analogia postulet, ἐμβατική, non ἐμβαινετική. Non enim à præsenti, sed à passiuo præterito ducitur hæc forma.

Quædam deriuata in ιμος, πέποται, ποτός, πότιμος.

η vertitur aliquando in ε, ἀφῄρημαι, ἀφαίρεμα. ἀφῄρηται,

ἀφαίρεσις. ἀφῄρηται, ἀναφαίρετος.

PRONOMINA PRIMITIVA.

Nom. ἐγώ, Attice ἔγωγε, Dor. ἐγών, & ἐγώνη, & ἐγώνγα. ἰώγα & ἰώνγα Bœotice, ἐγῶν Æolice.

Gen. ἐμοῦ & μοῦ, Ionice ἐμέο & ἐμεῖο, Poëtice cum paragoge θεν, ἐμέοθεν, & syncope ἐμέθεν, Dor. ἐμεῦ & μεῦ.

Dat. ἐμοί & μοί, ἔμοιγε Attice, ἐμίν Dorice.

Accu. ἐμέ & μέ.

Dual. νῶϊ, νώ, νῶϊν, νῶν.

Pl. No ἡμεῖς, Ion. ἡμέες, Dor. ἄμμες, Æol. ἄμμες.

Gen. ἡμῶν, Ion. ἡμέων & ἡμείων, Dor. ἁμῶν.

Dat. ἡμῖν, poët. ἡμὶν, Dor. ἁμῖν, Æol. ἄμμιν & ἄμμι.

Accu. ἡμᾶς, Ion. ἡμέας, Dorice & Æolice ἄμμε. ἁμᾶς & ἄμμας nusquam legi.

Secunda persona.

Sin. Nom. σύ, Dor. τύ & τύγα, & τουνη, *Gen.* σοῦ, Ion. σέο & σεῖο, poët. σέθεν pro σέοθεν, Dor. σεῦ & τεῦ, τεοῖο, Homer. ὁ δυσαμμόροιο τεοῖο pro σοῦ, Ιλ. θ. *Dat.* σοί, Dorice τοί, & τίν & τίν. *Acc.* σέ, Dor. τέ & τύ. *Voc.* ὦ σύ heus tu.

Dual. σφῶϊ, σφώ, σφῶϊν, σφῶν.

Plur. Nom. ὑμεῖς, Ion. ὑμέες, Dor, ὔμμες, Æol. ὔμμες.
Gen. ὑμῶν, Ion. ὑμέων & ὑμείων. *Dat.* ὑμῖν, poët. ὑμὶν, Dor. & Æol. ὔμμιν & ὔμμι. *Acc.* ὑμᾶς, Ion. ὑμέας, Æolice & Doric. ὔμμε. Legitur etiam ὔμμας Theognis πάντως Κύρνε καὶ ὔμμας ὀλεῖ.

Tertia persona.

Nom. ὅς veteres † sed nunc exoletum, *Gen* οὗ, Ion. ἕο & εἷο, poëtice ἕθεν pro ἕοθεν, Dor. & Æol. εὗ. apud Cyprios Fιο quod male in Hesychio scribitur γίο, *Dat.* οἷ & ἑοῖ, *Acc.* ἕ & ἑέ, Dor. μὶν & νίν. Sed μὶν accipitur etiam

pro plurali apud poëtas. ἶν apud Cyprios vt aliquando νὶν, Soph. Oedip. ἐπὶ Κολωνῷ.

Τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὐμενίδας ὅ γ' ἐνθάδ' ἂν.

Εἴποι λεὼς νιν, hoc est αὐτάς.

Dual. σφωὲ & σφέ. σφῶϊν & σφίν.

Plural. Nom. σφεῖς Ion. σφέες Dor. σφές. *Gen.* σφῶν Ion. σφέων & σφείων. *Dat.* σφίσιν Ion. σφὶν & σφὶ poëtice.

Acc. σφᾶς Ion. σφέας. poëtice σφὲ Dor. ψὲ quod significat αὐτὸν αὐτὴν αὐτό, αὐτοὺς αὐτὰς αὐτὰ Hesych.

POSSESSIVA.

Octo sunt quæ flectuntur vt adiectiua.

ἐμὸς ἐμὴ, ἐμόν ἐμοῦ, ἐμῆς ἐμοῦ.

σὸς σὴ σόν, σοῦ σῆς σοῦ.

Dor. τεὸς τεά, τεόν τεῶ, τεᾶς τεῶ.

ὃς ἣ ὅν, οὗ ἧς οὗ. Poëtic. ἑὸς ἑὴ ἑόν.

Æoles articulum cum pronomine miscent ὁ σὸς ὅσος. ἡ σὴ ἥση, τὸ σὸν τόσον.

A duali νωΐτερος νωϊτέρα νωΐτερον, σφωΐτερος σφωϊτέρα σφωΐτερον.

A plurali ἡμέτερος ἡμετέρα ἡμέτερον. Dor. ἁμὸς ἁμά. Poët. ἁμὴ ἁμόν.

{ ὑμέτερος ὑμετέρα ὑμέτερον. Dor. ὑμὸς ὑμά poët. ὑμή. ὑμόν.
{ σφέτερος, σφετέρα σφέτερον. Dor. σφὸς σφὰ & σφὴ σφόν.

Ionice in genit. sing. ου in οιο ἐμοῦ ἐμοῖο, σοῦ σοῖο ἑοῦ οἷο.

Ab his denominatiua perrara, tamen Anacreon formauit ἡμετέρειον & Aristot. ἐκείνινον.

DEMONSTRATIVA.

Duo sunt οὗτος ἐκεῖνος. Attici cum rem præsentem quasi digito indicant addunt ι in fine.

Mascul. Sing. οὗτος Attice οὑτοσί hicce isthic.

τούτου τουτουί huiusce Ion. τουτέου.
τούτῳ τουτῳί Ion. τουτέῳ. τοῦτον τουτονὶ hunce isthunc. ὦ οὗτ heus tu ad σὺ referendum.

Dual. τούτω τουτωί.
τούτοιν τουτοινί.

Plural.

οὗτοι οὑτοιί hijce.
τούτων τουτωνὶ horunce. Ion. τουτέων.
τούτοις τουτοισὶ hisce. τουτέοισι.
τούτους τουτουσὶ hosce. τουτέους.
ὦ οὗτοι.

Fœmin.

αὕτη αὑτηί hæcce. αὐτέη.
ταύτης ταυτησί. ταυτέης.
ταύτῃ ταυτῃί. ταυτέῃ.
ταύτην ταυτηνί ταυτέην.
ὦ αὕτη.

Dual.

ταύτα ταύταιν.

Plural.

αὗται
τούτων Ion. τουτέων.
ταύταις Ion. ταυτέαις.
ταύτας Ion. ταυτέας. & Cret. τούτας. ὦ αὗται.

Neut.

τοῦτο τουτοῒ & τουτί hocce isthoc vel isthuc.
τούτου τουτουί.
τούτῳ τουτῳί.
τοῦτο τουτί.

Dual.

τούτω τούτοιν.

Plur.

ταῦτα, ταυτὶ, ifthæc.
τούτων, τουτωνί.
τούτοις, τουτοισί.
ταῦτα, ταυτί.

Compofitum cum τοῖος & τηλίκος amittit τ, τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο. τοιούτου, τοιαύτης, τοιούτου. τηλικοῦτος, τηλικαύτη, τηλικοῦτο. Sic τοσοῦτος, τοσαύτη, τοσοῦτο.

Idem fignificat ὅδε, ἥδε, τόδε, compofito articulo & variato, τοῦδε, τῆσδε, τοῦδε.

Attici extrico ε, addũt ι, ὁδὶ ἡδὶ τοδὶ. τουδὶ τησδὶ τουδὶ. Sic ὅγε ἥγε τόγε.

ἐκεῖνος ἐκείνη ἐκεῖνο.

Attice ἐκεινοσὶ illhic ἐκεινηὶ illhæc ἐκεινοὶ illhoc. Æolice κεῖνος κείνη κεῖνο. quo etiam oratores vtuntur. Doric. τῆνος τήνα τῆνο. Flectitur vt adiectiua.

Pronomen infinitum tertiæ perfonæ.

ὁ δεῖνα ἡ δεῖνα τὸ δεῖνα.
τοῦ τῆς τοῦ δεῖνος.
τῷ τῇ τῷ δεῖνι.
τὸν τὴν τὸ δεῖνα.

Et ὁ δεῖνα, τοῦ δείνατος, τῷ δείνατι. & ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα, τῷ δεῖνα ἀκλίτως.

Et ὁ δεὶς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα, poëtice. Huic pronomini refpondet vox Punica Fulano qua Hifpani vtuntur.

Relatiuum vnum.

αὐτὸς, αὐτὴ, αὐτὸ, Ion. pro αὐτὴ, αὐτέη.
αὐτοῦ, αὐτῆς, αὐτοῦ, Ion. αὐτέου, αὐτέης.
αὐτῷ, αὐτῇ, αὐτῷ, Ion. αὐτέῳ, αὐτέῃ.
αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό.

Dual.

αὐτῶ αὐτὰ αὐτώ.
αὐτοῖν αὐταῖν αὐτοῖν.

Plur.

αὐτοὶ αὐταὶ αὐτά.
αὐτῶν. Ion. αὐτέων.
αὐτοῖς αὐταῖς αὐτοῖς. αὐτέοισιν αὐτέῃσιν.
αὐτοὺς αὐτὰς αὐτά. αὐτέους αὐτέας.

Cum articulo compositum est Idem eadem, idem.

ὁ αὐτὸς & Ionice ὡὐτός.
τοῦ αὐτοῦ & ταὐτοῦ. Ion. τωὐτέου.
τῷ αὐτῷ & ταὐτῷ. τωὐτέῳ Ionice.
τὸν αὐτόν.

ἡ αὐτή, τῆς αὐτῆς, τῇ αὐτῇ, τὴν αὐτήν. τὸ αὐτὸ & ταὐτόν, τοῦ αὐτοῦ & ταὐτοῦ, τῷ αὐτῷ, & ταὐτῷ, τὸ αὐτὸ & ταὐτὸν assumpto ν. *Plu* τὰ αὐτὰ ταὐτά. Ion. τωὐτὸ τωὐτέου τωὐτέῳ τωὐτό.

Conuenit omnibus personis αὐτὸς ἐγώ, αὐτὸς σύ; αὐτὸς ἐκεῖνος.

Composita pronomina.

Carent recto suntque trium generum.

Primæ personæ.

ἐμαυτοῦ Ion. ἐμεωυτέου.
ἐμαυτῷ Ion. ἐμεωυτέῳ. ἐμαυτόν.
ἐμαυτῆς ἐμαυτῇ ἐμαυτήν.
ἐμαυτοῦ ἐμαυτῷ ἐμαυτό.

Secundæ personæ.

σεαυτοῦ & σαυτοῦ, Ion. σεωυτέου.
σεαυτῷ & σαυτῷ, Ion. σεωυτέῳ.
σεαυτὸν & σαυτόν.
σεαυτῆς & σαυτῆς, σεαυτῇ σαυτῇ, σεαυτήν σαυτήν.
σεαυτοῦ σαυτοῦ, σεαυτῷ σαυτῷ, σεαυτὸ σαυτό.

Tertia.

ἑαυτοῦ & αὐτοῦ. Ion. ἑωϋτεῦ.
ἑαυτῷ αὐτῷ. & Ion. ἑωϋτέῳ. ἑαυτὸν & αὐτὸν.
ἑαυτῆς & αὐτῆς, ἑαυτῇ & αὐτῇ, ἑαυτὴν αὐτήν.
ἑαυτοῦ αὐτοῦ, ἑαυτῷ αὐτῷ, ἑαυτὸ αὐτό.

Superiora duo carent plurali, cuius vim & significationem retinet plurale tertiæ personæ.

ἑαυτῶν & αὐτῶν. Ion. ἑωϋτέων.
ἑαυτοῖς & αὐτοῖσι. Ion. ἑωϋτέοισιν.
ἑαυτοὺς & αὐτούς.

Dicitur & σφῶν αὐτῶν, σφίσιν αὐτοῖς, σφᾶς αὐτούς.

Homerus quidem semper diuidit vtrunq; ἕο αὐτοῦ ἕοι αὐτῷ ἓ αὐτόν.

Sic fœm. ἑαυτῶν ἑαυταῖς ἑαυτάς. & neut. ἑαυτῶν ἑαυτοῖς ἑαυτά.

DE VERBO.

Græca verba in tria genera distribuuntur, barytona, inflexa, & exeuntia in μι. omnium tamen origo à barytonis ducitur. Cæterum *coniugationes sex in barytonis, tres in inflexis, quatuor in μι.*

Barytona.

Cum in verbis omnibus præcipue obseruetur præteritum & futurum, quæ à themate nascuntur: habenda in primis est ratio eius literæ, quæ ante vltimam thematis vocalem collocata est, & si duæ fuerint, prioris, ea dicitur χαρακτηριστική, hoc est formatrix coniugationis. *Cum itaq; barytona simpliciora sint inflexis, necesse est characteristicas prius esse consonantes quàm vocales, è quibus fiunt inflexorum contractiones. Quamobrem rectè atque ordine prima characteristica erit β, qua (cum vna litera coniugationem totam for-*

mare non possit) duas sibi socias ascisсit, π, φ, *quæ similis sunt potestate, vt* λείβω, λείπω, γράφω. *aliquando post* π *epenthetice ponitur* τ, *quod non est characteristicum,* τύπτω, κρύπτω.

Futura omnia habent σ, *extra quintam.*

In prima ergo coniuncta characteristica cum σ fit ψ, λείβω, λείβσω, λείψω, λείπω, λείπσω, λείψω.

Præteritum habet φ.

β	λείβω,	Fut. ψ.	λείψω,	Præt. φ.	λέλειφα.
π	τέρπω,		τέρψω,		τέτερφα.
φ	γράφω,		γράψω,		γέγραφα.
πτ	τύπτω,		τύψω,		τέτυφα.

Secunda characteristicam habet secundam consonantem alphabeti cum duabus sibi cognatis, γ, κ, χ, *aliquando* κ *adiungit sibi* τ.

In futuro est σ, *quod iunctum cum characteristica efficit* ξ.

In præterito χ.

γ	λέγω,	Fut. ξ.	λέξω,	Præt. χ.	λέλεχα.
κ	πλέκω,		πλέξω,		πέπλεχα.
χ	βρέχω,		βρέξω,		βέβρεχα.
κτ	τίκτω,		τέξω,		τέτεχα.

Tertia habet tertiam cõsonantem cum cognatis, δ, θ, τ. *In futuro est* σ *simplex, cum characteristicam sibi adiungere non potuerit.*

In præterito κ.

δ	ᾄδω,	Fut. σ.	ᾄσω,	Præt. κ.	ᾖκα.
θ	πλήθω,		πλήσω,		πέπληκα.
τ	ἀνύτω,		ἀνύσω,		ἤνυκα.

Quanquam τ raro est characteristicum, & in Atticis tantum, vt ἀνύω, ἀνύτω. & poëticis paucis, πίτω, λίτω,

πέτω, λίπω, quæ fere ſunt anomala.

Vnum eſt verbum Ionicum, ἔρδω, quod habet futurum ἔρξω. Fit enim à ῥέζω. Fut. ῥέξω, metatheſi.

Quarta characteriſticam ſumit quartam ordine conſonantem ζ, quæ cum aliam nullam ſui ſimilem habeat niſi σ, id duplex accipit (ſimplex enim futuri eſt) quod Attici in duplex ττ conuertunt.

In futuro nunc σ, nunc ξ.

In præterito nunc κ, nunc χ.

ζ φράζω, Dor. φράσδω,	Fut. σ.	φράσω,	Pr. κ.	πέφρακα.
ασ πλάσσω, Att. πλάττω,		πλάσω,		πέπλακα.
ζ παίζω, Dor. παίσδω,	Fut. ξ.	παίξω,	Pr. χ.	πέπαιχα.
ασ ὀρύσσω, Att. ὀρύττω,		ὀρύξω,		ὤρυχα.

Verba in ζω vltra duas ſyllabas, fere σ habent in futuro, ποδίζω ποδίσω, πειράζω πειράσω, ταλαντίζω ταλαντίσω, & poët. ταλαντίξω: vt βαστάζω, βαστάσω & βαστάξω. ἁρπάζω, ἁρπάσω & ἁρπάξω, νυστάζω, νυστάσω & νυστάξω.

σχετλιαστικὰ, hoc eſt miſerationi apta, habent ξ, οἰμώζω, οἰμώξω. αἰάζω, αἰάξω, ab οἴμοι, & αἲ. στενάζω, στενάξω. ὀλολύζω, ὀλολύξω.

Diſyllaba nunc in σω, κλίζω, κλίσω. φράζω, φράσω nunc in ξω, παίζω, παίξω, & Attice παίσω, ex quo συμπαίστωρ, à πέπαισται. κράζω, κράξω. σφάζω, σφάξω. Hæc vſus demonſtrabit.

Exeuntia in σσω ſæpius habent ξ, ὀρύσσω, ὀρύξω, περάσσω vel περάττω, περάξω. excipe, πλάσσω, ἐρέσσω, ἱμάσσω, ἐνάσσω, πάσσω, λάσσω, quæ habent σ, πλάσω, ἐρέσω, ἱμάσω, ἐνάσω, πάσω, λάσω. & περάττω, futurum περάσω, præt. πέπρακα, vendo. quidam addunt λεύσσω, cuius futurum extare negat Euſtathius à λίσσω, legitur λίσω, Αὐτὰρ ἐπὴν εὐχῇσι λίσῃ κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν, Οδ. κ.

Aliquando duplex futurum ἀφύσσω ἀφύσω & ἀφύξω.

Cum in futuro est ξ in præt, χ. Cum σ, κ. excipe φρίσσω φρίξω, πέφρικα non πέφριχα.

Quinta habet quintam ordine consonantem λ *cum* θ *tribuatur tertiæ & κ secundæ : quæ cum immutabilis sit, alias tres assumit* μ ν ρ.

Futurum eandem seruat sed inflectitur correpta penultima. Æolice barytonum est sed accipit σ.

In præter. est κ. post μ aliquando ponitur ν.

					Præter.
λ	ψάλλω	Fut. comm.	ψαλῶ		ἔψαλκα
μ	νέμω		νεμῶ		νενέμηκα
ν	φαίνω		φανῶ		πέφαγκα
ρ	σπείρω		σπερῶ	Æol. σπέρσω	ἔσπαρκα
μν	τέμνω		τεμῶ		τετέμηκα

Vt penultima futuri corripiatnr vel consonans eliditur σφάλλω σφαλῶ vel vocalis subiunctiua diphthongi abijcitur, σαίνω σανῶ, θείνω θενῶ, vel anceps fit breuis κρίνω κρινῶ.

σ ab Æolijs additur cum characteristicum est ρ. in alijs nullum habeo exemplum.

Sexta coniugatio vocalem characteristicam habet. Nam e septendecim consonantibus nouem Mutæ in tribus prioribus ponuntur quatuor Immutabiles in quinta ζ in quarta σ ξ ψ in futuris.

Habet itaq; omnes vocales præter η & ω, & omnes proprias diphthongos cum vna impropria ῳ.

Errat Herodianus qui putat δήω esse præsens cum sit futurum poëticum de quo cum alijs suo loco.

Errant etiam qui ω faciunt characteristicum, cum mutatum sit poëtice ex ε vel α vel ο πλέω πλώω Poëtice & Ionice ζάω ζώω, ἡβάω ἡβώω, μαιμάω μαιμώω, μνοινάω

μηνοινώω. δραίω δρώω. σόω ex quo σόῃ Hom. σώω. & σώζω. δόω δώω. ῥέω ῥώω. ῥωννύω ῥώννυμι.

Quæ habent υι ad imperfectum vſque perducuntur ne υι ante conſonantem ſcribatur quod orthographiæ repugnat.

In futuro σ in præt. κ.

α	γελάω		γελάσω		γεγέλακα.
ε	τελέω		τελέσω		τετέλεκα.
ι	τίω		τίσω		τέτικα.
ο	ὀμόω		ὀμόσω		ὤμοκα.
υ	δύω		δύσω		δέδυκα.
αι	παίω		παίσω		πέπαικα.
αυ	παύω	Fut. σ.	παύσω	Præt. κ.	πέπαυκα.
ει	σείω		σείσω		σέσεικα.
ευ	ἱππεύω		ἱππεύσω		ἵππευκα.
οι	οἴω		οἴσω		ᾦκα.
ου	χρούω		χρούσω		κέχρουκα.
υι	ἀλυίω	ἤλυιον.			
	ὀπυίω.	ὤπυιον.			

Poëtica etiam πλώω πλώσω, ῥώω ῥώσω, σώω σώσω, alia fere anomala, non enim dicitur ζώσω niſi à ζώννυμι. nec ἰζώσω. nam perducuntur vſque ad imperfectum διέζωον Herod. Thalia.

Tempora Græci ſex numerant, Præſens, quatuor præterita, & futurum.

ἐνεστώς, præſens quod ſimplex eſt & puncti inſtar.

Præteritum ob breuiora & longiora temporis interualla in quatuor partes diuiſum eſt.

Primum eſt παρατατικὸς quaſi exporrectum quod à præſenti non longe abeſt. Latini imperfectum præteritum vocant.

παρακείμενος quem Stoïci τέλειον ἐνεστῶτα nominarũt, præsens perfectũ tempus significat finitũ ac certum.

ἀόριστος, infinitum ac incertum.

Latini vtrunque suo præterito perfecto reddunt, sed melius Itali, Galli, & Hispani : qui Paracimenon describunt verbo Habeo vel Sum & participio passiuo : Aoristum Latino præterito perfecto.

πεποίηκα, Io ho fatto, *i'ay faict*, yo he hecho.

ἐποίησα, Io feci, *ie fis*, yo hize.

ἐλήλυθα, Io son venúto, *ie suis venu*, io he venido.

ἦλθον, Io venui, *ie vins*, yo vine.

ὑπερσυντελικὸς plusquamperfectum Latinorum. μέλλων futurum.

Aoristum & futurum duplicem habent formam, sed vim eandem. Quando autem alterutro vtendum bonorum auctorum lectio docebit.

Modi totidem quot apud Latinos eademq; significatione. Hoc tantum differunt quod solus indicatiuus apud Græcos omnia tempora habet explicata. In cæteris præteritum imperfectum cõiungitur cum præsenti, & plusquamperfectum cum perfecto.

Imperatiuus & subiunctiuus futuris carent, pro quibus imperatiuus vtitur aoristis, subiunctiuus circunlocutione vt dicetur.

Numeri tres vt in Nominibus. Dorice aliquando dualis pro plurali accipitur γαρύετον Pind. pro γηρύουσι. πινύσθον Hom. pro πινύσκονται, ἑζέσθην pro ἕζοντο.

Personæ tres, cum prima pluralis exit in μεν desideratur prima dualis, cum tertia pluralis exit in σι vel ται tertia dualis non discrepat à secunda, alioqui desinit in ην mutato ο secundæ in η.

Verbi actiui modi indicatiui.

Præsens.

Vt supra in Nominibus ea quæ ad dialectorum varietates pertinebant post communia ascripsimus: sic in verbis primò communia quæ pueri legant: post mutationes dialectorum adijcere commodum esse existimauimus.

Singularis.

τύπτω.
τύπτεις, Dorice τύπτες, Æolice τύπτης.
τύπτει, Dorice τύπτε, Æolice τύπτο.

Dual.

τύπτετον, τύπτετον.

Pluralis.

τύπτομεν, Dorice τύπτομες.
τύπτετε.
τύπτουσι, Dorice τύπτοντι, vt datiuus participij.

Poëtæ futura sæpe reuocant ad præsens. οἴω οἴσω. præsens οἴσω ex quo οἴσετε δ' ἄρνα Ιλ. γ. præsens imperatiui. δύω δύσω δύσομαι ex quo δύσεο Ιλ. π. νίω νίσω νίσομαι & νίσσομαι præsens. Sic τέρσεται Οδ. η. præsens a futuro Æolico τέρσω.

Dorienses præt. media φύω φύσω, πέφυκα πεφύκω, ἐπέφυκον. ὄπτω ὄπωπα ὀπώπω. κράζω κέκραγα κεκράγω ex quo ἐκέκραξα. πέπληγα πεπλήγω, ἐπέπληγον πόδες ἵππων Ιλ. ε. κέκληγα κεκλήγω ex quo κεκλήγοντες Ιλ. ρ. ὄρω ὄρωρα ὀρώρομαι ὀρώρετο Οδ. τ. Hinc Matth. 12. κατέαξε a κατέαγα κατεάγω ξω.

Imperfectum.

ἔτυπτον Ion. & poët. τύπτον sine incremēto, & τύπτεσκον.
ἔτυπτες, Ion. τύπτες & τύπτεσκες.
ἔτυπτε, τύπτεν & τύπτεσκε.

Dual.

Dual. ἐτύπτετον ἐτυπτέτην.

Plur.

ἐτύπτομεν, Dorice ἐτύπτομες.
ἐτύπτετε,
ἔτυπτον, Poëtice τύπτεσκον. Bœotice & Chalcidice ἐτύπτοσαν.

Quæ forma Septuaginta interpretibus frequens, nam Asianis etiam vernacula. Lycophr. ἐσχάζοσαν.

Scribunt grammatici in tertia tantum persona Ionice addi paragogen ἔτυπτε τύπτεσκε.

At exempla id etiam in prima & secunda sing. & tertia plurali fieri docent.

In prima ἔλεσκον Ὀδ. ξ. ὑφαίνεσκον & ἀλλύεσκον Ὀδ. τ.

In secunda ἔχεσκες Ιλ. ε. ἔρδεσκες Ὀδ. ν.

In tertia plur. ἀπορρέζεσκον Ὀδ. ρ. θαυμάζεσκον Ὀδ. τ.

Additur enim syllaba κον secundæ personæ correpta præeunte vocali ἐδίδως δίδοσκον ες ε. ἵστης ἵστασκον.

In prima pl. νικάσκομεν ἤγουν ἐνικῶμεν Ὀδ. λ.

DE INCREMENTIS.

E sex temporibus quatuor tantum accipiunt incrementum, præterita tria & aorista duo quæ pro uno tempore accipiuntur, & in passiua voce mox futurum.

Id duplex est, syllabicum & temporale.

Syllabicum additur verbis quæ à consonante incipiunt. est autem ε. quod syllabarum numerum auget τύπτω ἔτυπτον ω in ον.

Temporale iis quæ initium habent à vocali aut diphthongo mutabili. breuis enim vel anceps vocalis in longam mutatur tempore crescente.

Temporale unum est in omnibus præteritis: syllabicum non item nisi cum ε longum est positione ἔψαλλον

ἔψαλκα ἐψάλκειν ἔψαλα ἔψαλον.

Vocales mutabiles. α in η ἀκούω ἤκουον. ε in η ἐρείζω ἤρειζον. ο in ω ὀπάζω ὤπαζον.

Immutabiles. η ἠχέω ἤχεον. ι ἰξεύω ἴξευον. υ ὑβρίζω ὕβριζον. ω ὠθῶ ὤθων.

Quatuor non mutant α ἄω ἆον vt differat ab ἦον cuius thema ἔω. ἀΐω ἄϊον vt differ ab ἤϊον cuius thema εἴω vel εἶμι. ἀηθέσσω ἀήθεσσον, ἀηδίζομαι ἀηδιζόμην ne concurrant duo ηη.

ε apte ο non mutatur sed ipsum ο vertitur in ω ἑορτάζω ἑώρταζον. vt ἔολπα ἐώλπειν. ἔοργα ἐώργειν. ἔοικα ἐῴκειν.

Multa sunt quæ ε non mutant in η sed assumunt ι ἔχω εἶχον, ἕλω εἷλον, ἕλκω εἷλκον, ἑλκύω εἵλκυον, ἕρπω εἷρπον, ἑρπύζω εἵρπυζον, ἑστήκω εἱστήκειν, ἕπομαι εἱπόμην, ἐργάζομαι εἰργαζόμην, ἑστιάω ῶ εἱστίαον εἱστίων, ἐάω ῶ εἴαον εἴων, ἕω εἷμαι, ἐρύω εἴρυον, ἔθω εἰώθειν, ἐθίζω εἴθιζον.

Herodianus addit ἕζω εἷζον, alij ἔπω εἶπον, ἐρέω εἴρηκα. Ego puto in secundo non esse incrementum quod in futuro & alijs modis caderet εἴπω fut. εἰπὲ imperat. εἰπεῖν infi. εἰπὼν part. sed epenthesi ι ab ἔπω vetusto verbo.

εἴρηκα autem fit forte ab εἰρέω, nam ἐρέω & ἐρῶ futura sunt ab εἴρω, ex quo etiam εἴρημαι & εἰρήθην vel ἐρήθην, nam ἐρρέθην & ῥηθήσομαι amittunt ε. ῥέω enim aliud est.

Dorienses veteres habebant η ἔχω ἦχων, ἕλκω ἧλκον, Etymol. ex Apollonio, ἐργάζομαι etiam ἠργαζόμην ex Herodiano.

Diphthon. mutabiles,	αι in η, αἴρω, ἦρον.	
	αυ in ηυ, αὐλίζω, ηὔλιζον.	
	οι in ῳ, οἰκίζω, ᾤκιζον.	
Immutabiles.	ει εἰκάζω, εἴκαζον.	
	ᾳ ᾀθύνω, ᾄθυνον.	
	ου οὐτάζω, οὔταζον.	

Tamen ει aliquando mutatur in η, εἰκάζω, Attice ἤκαζον, Aristoph. Vesp. ἤκασεν, ἀντήκασεν, εἴκω, ἧκον, Dor. εἴδω, εἴδειν & ᾔδειν, εἴω ᾔιον explicata diphthongo ᾔιες ᾔιε, ᾔιομεν & synæresi ᾖομεν sync- ᾖμεν.

ᾳ aliquando ab Atticis mutatur in ηυ, ᾄχομαι, ηὐχόμην, ᾄδω, ηὖδον, Herodot. Thalia.

αι & οι ab Ionibus non mutantur, αἰτέω, αἴτεον, αἰτήκα, αἴτησα, οἰκέω, οἴκεον, οἴκηκα, οἴκησα. quod fit etiam in voce passiua.

Quædam etiam communia à grammaticis notantur, οἰῶ, οἶον, οἰμῶ; οἶμον. οἰωνίζομαι, οἰωνιζόμην. οἰωνοσκοπῶ, οἰωνοπολῶ, οἰακίζω, οἰακονομῶ, οἰακοστροφῶ, οἰκουρῶ, οἰδαίνω, οἰστρῶ, οἰνίζομαι, οἰνοποτάζει. οἰμώζω autem, οἴμαζον & ᾤμωζον, ᾤμωξα.

Ατ. οἰνοχοῶ, ᾠνοχόουν, & ἐῳνοχόουν, addito ε, vt Att. ὁρῶ, ἑώρων.

Verbi compositi incrementum initio ponitur, cum è nomine fit compositio, φιλοσοφῶ, ἐφιλοσόφουν. *cum simplex inusitatum*, ἀμφισβητῶ, ἠμφισβήτουν. ἠμφεσβητησάμην, Plato Gorgia. ἀντιβολῶ, ἠντιβόλουν ἠντεβόλουν, Aristoph. ἀντεβόλησεν, Hom. ἀμπέχομαι, ἠμπεχόμην.

Tamen quædam Attica in medio sumunt incrementum, ἀπολαύω, ἀπέλαυον & ἀπήλαυον. ἐπιχειρῶ, ἐπεχείρουν. ἐγκωμιάζω, ἐνεκωμίαζον. ἐπιδημῶ, ἐπιδεδήμηκα. ἐπιορκῶ, ἐπιώρκηκα. ἐπιστατῶ, ἐπεστάτηκα.

ἐμπολῶ, ἐμπεπόληκα. & ἠμπόλησε.

Quod etiam fit in nonnullis ab δι *&* δυ *incipientibus,* διορκῶ, διώρκουν. δυσπιστῶ, δυσηπίστουν.

Etiam cum præpositio significationem non auget. ἕδω, καθέδω, ἐκάθεδον. ἕπω, ἐνέπω, ἤνεπον. *alioqui in medio,* γράφω, καταγράφω, κατέγραφον. ἄγω, προσάγω, προσῆγον.

Attici quædam composita initio & in medio augent, ἐνοχλῶ, ἠνώχλουν. ἀνορθῶ, ἠνώρθουν. ἀνέχομαι, ἠνειχόμην & ἠνεσχόμην, παροινῶ, ἐπαρῴνουν, πεπαρῴνηκα. συνίημι, συνῆκα, ἐσυνῆκεν, Alcæus & ἐξυνῆκεν, Anacreon.

Præpositio vltimam vocalem amittit sequente alia vocali, κατὰ ἄγω, κατάγω. παρὰ ἔμενον, παρέμενον. παραβάλλω, παρέβαλλον.

περὶ *&* πρὸ *retinent,* περιάγω, περιέχω.

ἀμφὶ *nunc retinet,* ἀμφιέννυμι, ἀμφιανακλίζω, ἀμφιελίσσω, ἀμφιέπω. *nunc amittit,* ἀμφέπω, ἀμφαγαπάζω.

Poëtæ tamen metri causa etiam in alijs præpositionibus vocalem conseruant, ἀποειπεῖν, ἐπιελθεῖν, ἐπιόψομαι, ὑποείκειν, ἀποαιρεῖσθαι.

In quibusdam varia sunt incrementa, ἐγγυάομαι, imperfec. ἐγγυᾶτο, perfec. ἐγγεγύηκα, ἐγχειρίζομαι, perfec. ἐγκεχειρισμένον, & ἠνεχειρισμένον, ab ἐνεχειρίζομαι. nam vtrunque thema legitur. ἐγγυάω, ἐνεγγύησε, ἐνεγγυησάμην, ἠγγύησε. at ἐγγυᾶτο, παρεγγύησε, sine incremento, ἀφίημι, imperfec. ἀφίην, & à circunflexo ἀφίουν, ἀφίεις, ἀφίει. Attice ἠφίουν, ἠφίεις, ἠφίει. vt ἀφείθη & ἠφείθη. ἤφιε, Euang. ἠφίεσε, Demosth.

Attici quibusdam verbis vtrunque tribuunt incrementum. μέλλω, ἔμελλον, Att. ἤμελλον. δύναμαι, ἐδυνάμην, ἠδυνάμην, βούλομαι, ἐβουλόμην, ἠβουλόμην.

ρ *in syllabico incremento geminatur,* ῥηγνύω, ἐρρήγνυον,

ῥίπτω, ἔρριπτον. Quod poëtæ ob metrum raro seruant, ῥέζω, ἔρεζον. ῥάπτω, ἐῤῥάπτομην, Odi. π.

Præteritum perfectum.

τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε.
τετύφατον, τετύφατον.
τετύφαμεν, Dor. τετύφαμες.
τετύφατε.
τετύφασι, Dor. τετύφαντι, vt ἑστήκασι, ἑστάκαντι.

Bœotice, τέτυφαν, vt πέφεικαν, pro πεφείκασι, Lycoph.

Formatur à futuro, accepto incremento si fieri potest, exitque vt diximus in φα, vel χα, vel κα.

In iis quæ à vocali incipiunt tantum est incrementum, ἀνύω, ἀνύσω, ἤνυκα. αἴρω, ἀρῶ, ἦρκα.

In alijs prima thematis repetitur, & vocatur ἀναδιπλασιασμός, *duplicatio,* τύπτω, τύψω, ἔτυφα, τέτυφα. λέγω, λέξω, ἔλεχα, λέλεχα. Latini hoc imitantur in Pello pepuli, Pango pepigi, Tango tetigi, Tollo tetuli.

Cum prima est densa, vertitur in tenuem ea quæ repetitur, θηρᾶω, θηράσω, τεθήρακα. χαίρω, χαρῶ, κέχαρκα. φονάω, φονάσω, πεφόνακα.

Cum prima est duplex, non repetitur.

ζέω, ζέσω, ἔζεκα.
ξέω, ξέσω, ἔξεκα.
ψάλλω, ψαλῶ, ἔψαλκα.

Et cum duæ sunt consonantes, quæ syllabam facere possunt positione longum, στέλλω, στελῶ, ἔσταλκα. σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα. Æolice tamen, πέπτωκα, πέπτηκα, κέκτημαι. sic μέμνημαι, πέπταμαι. à πτόω, πτήσω, κτάομαι, μνάομαι, πτάομαι.

Si fuerit muta cum liquida, repetitur, κρίνω, κρινῶ, κέκρικα. γράφω, γράψω, γέγραφα. κλίνω, κλινῶ, κέκλικα.

γν & γρ *non repetunt*, γνωρίζω, ἐγνώρικα. γρηγορῶ, ἐγρηγόρηκα.

Attici in quibusdam, quæ incipiunt a λ & μ, *pro anplicatione & incremento ponunt* ει, λέγω λέξω, λέλεχα, *Attice* εἴλοχα, εἴλεγμαι. λήβω, λήψω, λέληφα, εἴληφα. μείρομαι, μέμαρμαι, εἵμαρμαι, ex quo εἱμαρμένη.

In nonnullis prætermittunt omnino, ἐβλάστηκεν, ἐβουλήκεν, ἐξέπληγμαι, ἐξεπίακε pro βεβλάστηκε, βεβουλήκεν, ἐκπέπληγμαι, ἐμβεβίακεν, Eustath. *Quædam duplex incrementum habent*, παροινῶ, πεπαρῴνηκα.

Attici quibusdam à vocali incipientibus addunt etiam ε, ὁρῶ, ἑώρακα. οἴγω ἔῳγα, ex quo ἀνέῳγα. Sic εἴκω, εἴξω, medium ἔοικα.

Iidem peculiare præteritum formant in multis verbis, quorum initium est α, ε, ο. Nam communi præterito duas priores literas thematis præponunt, correpta tertia a principio. In qua si est η, vertitur in ε, ω in ο, ει & ευ abijciunt ε. οι & ου excludunt ι υ. breues & ancipites retinentur.

ὀρύσσω,	ὤρυχα,	ὀρώρυχα.
ἐρείκω,	ἤρικα,	ἐρήρικα.
Tamen ἐρείδω,	ἤρεικα,	ἐρήρεικα.
Sic ἐρήειδα, ἐρήρειδα.	ἐρήεισμαι,	ἐρήρεισμαι.
ἀγείρω,	ἤγερκα,	ἀγήγερκα.
ὀλέω,	ὤλεκα,	ὀλώλεκα.
ἀλήθω,	ἤληκα,	ἀλήλεκα. η in ε.
ἐρωτέω,	ἠρώτηκα,	ἐρηρότηκα. ω in ο.
ἀλείφω,	ἤλειφα,	ἀλήλιφα. ει, ι.
ἐλεύθω,	ἤλευθα,	ἐλήλυθα. ευ, υ.
ἑτοιμάζω,	ἡτοίμακα,	ἐτητόμακα. οι, ο.
ἀκούω,	ἤκουα,	ἀκήκοα. ου, ο.

Bisyllaba themata vel longam habent penultimam,

ὄπτω,	ὦπα,	ὄπωπα.
ὄζω,	ὦδα;	ὄδωδα,
ἔδω,	ἦδα,	ἔδηδα.
ὄλλω,	ὦλα,	ὄλωλα.

Vel accipiunt epenthesin ο micri.

ἄγω. ἦχα ἄγηοχα, pro ἄγηχα. Bœotice ἀγείοχα, ει in ι.

ἔδω. ἦκα, ἐδήδοκα, pro ἔδηκα, cum epenthesi syllabæ δο Sed Eustathius a verbo ἐδόω, ἐδόσω, ἤδοκα, ἐδήδοκα, deduci posse scribit.

Iones id aliquando faciunt etiam cum initio est αι. αἱρέω, ἄιρηκα, ἀρ αίρηκα. ex quo ἀναρ αιρηκὼς, Herodot. Terpsi.

Citatur etiam à grammaticis, ἐμήμυκα, ab ἠμύω, ἤμυκα, ἐμήμυκα, η in ε. nam incipere debent à breui.

Penultima paracimeni eadem quæ futuri, τύψω, τέτυφα λέξω, λέλεχα.

In quinta ε futuri in præterito mutatur in α, σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα. κείρω, κερῶ, κέκαρκα. στέλλω, στελῶ, ἔσταλκα.

Quædam præterita accipiunt in medio η, quæ grammatici vocant παρακειμένοις ἠμαρτημένοις.

μένω, μενῶ, μεμένηκα.

νέμω, νεμῶ, νενέμηκα.

τέμνω, τεμῶ, τετέμηκα, & syncope τέτμηκα.

βρέμω, βρεμῶ, βεβρέμηκα.

δέμω, δεμῶ, δεδέμηκα & δέδμηκα.

κάμνω, καμῶ, κεκάμηκα & κέκμηκα, Dorice κέκμακα.
Errant qui ea ab inflexis ducunt.

Attici in penultima bisyllaborum primæ & secundæ, vertunt ε in ο, πέμπω, πέπροφα, πέπομφα, βρέχω, βέβροχα, βέβροχα, κλέπτω, κέκλεφα, κέκλοφα. τρέφω, τέτροφα. στρόφα, ἔστροφα. λέγω, εἴλοχα.

In quinta λ & ρ retinetur, ψάλλω, ἔψαλκα. δέρω, δέδαρκα.

ν mutatur orthographiæ causa in γ, φαίνω, φανῶ, πέφαγκα. ὀξύνω, ὀξυνῶ, ὤξυγκα.

Excipiuntur bisyllaba quæ in penultima habent ι, vel υ, vel ει, quæ amittunt ν.

κρίνω κρινῶ, κέκρικα. κλίνω, κλινῶ, κέκλικα. θύνω, θυνῶ, τέθυκα. πλύνω, πέπλυκα. θείνω, τέθεικα. κτείνω, ἔκτακα, & poët. ἔκταγκα.

Chœroboscus addit κερδαίνω, κεκέρδακα.

Vnum præteritum aliquando multis verbis commune, ἧκα, ab ἥδω, ἕζω, ἕω, ἥκω, ἵημι.

Plusquamperfectum.

ἐτετύφειν, Ion. ἐτετύφεα, Att. & Dor. ἐτετύφη.
ἐτετύφεις.
ἐτετύφει, Ion. ἐτετύφεε, Att. ἐτετύφη.

Dual.

ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην.

Plural.

ἐτετύφειμεν, Dor. ἐτετύφειμες.
ἐτετύφειτε.
ἐτετύφεισαν, Veteres Attici ἐτετύφεσαν, vt Iones ἐγεγόνεσαν. Herodot. etiam sine ε, τετύφεσαν.

Fit à perfecto, addito ε, si incipiat à consonante, λέλειφα, ἐλελείφειν. *alioqui nihil additur,* ἔσταλκα, ἐστάλκειν. ἤλειφα, ἠλείφειν.

In Atticis præteritis prima vocalis incrementum accipit, ἀκήκοα, ἠκηκόειν. ὀρώρυχα, ὠρωρύχειν. ἐγήγερκα, ἠγηγέρκειν.

Excipe duo communia, ἐλεύθω, ἐλήλυκα, ἐληλύκειν. ἐλήλυθα, ἐληλύθειν. & illa, ἔοικα, ἐῴκειν. ἔολπα, ἐώλπειν. ἔοργα, ἐώργειν.

A prima Ionica in εα, & tertia in εε. fiunt duæ Atticæ in η, ἐκεχλώεα, κεχλώνη, à χαίνω. ἠδεε, ᾔδη, ab εἴδω, conuerso in η. vt εἴω, ᾔειν. & ᾔια ἤεα, Ionice. Οδ. ι. legitur ᾐείδει, pro ᾔδει.

Poëtæ in hoc tempore aliquando faciunt syncopen, correpta vocali vel diphthongo antecedente. πείθω, πέποιθα, ἐπεποίθειν, ἐπεποίθειμεν, ἐπέπιθμεν. quidam ducunt ab Aoristo Ionico, ἐπεπίθομεν : sed ε repugnat, quod non ponitur ante Ionicam duplicationem. εἴκω, diæresi ἐΐκω, medium ἔοικα, Ionice, εἴκειν. Dual. εἰκείτην, diæresi ἐϊκείτην, syncope ἐΐκτην.

Aoristum Prius.

ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε,	Poëtice & Æolice	τύψασκον. τύψασκες. τύψασκε.

Dual.

ἐτύψατον, ἐτυψάτην.

Plural.

ἐτύψαμεν, ἐτύψατε, ἔτυψαν,	Dorice ἐτύψαμες. Poëtice τύψασκον.

Incrementum idem habet quod imperfectum, fitq; à futuro conuerso vltimo ω in α, λέξω, ἔλεξα. γράψω, ἔγραψα.

Futuri penultimam seruat, nisi cum breuis est. Nam in Barytonis fere aorista priora longam habere debent penultimam. Itaq; in quinta coniugatione ε futuri, in aorist. accepit ι, στέλλω, στελῶ, ἔστειλα. νέμω, νεμῶ, ἔνειμα. δέμω, δεμῶ, ἔδειμα.

α vel mutatur in η, vel producitur. χαίνω, χανῶ, ἔχηνα, φαίνω, φανῶ, ἔφηνα. ψάλλω, ψαλῶ, ἔψηλα. μιαίνω, μιανῶ, ἐμίανα, Attice ἐμίηνα.

ι & υ breues in futuro, producuntur in aoristo, θύνω, θυνῶ, ἔθυνα. κρίνω, κρινῶ, ἔκρινα.

Cum penultima breuis est, poëtice geminatur sequens consonans, τελέω, ἐτέλεσα, ἐτέλεσσα. φράζω, ἔφρασα, ἔφρασσα. ναίω, ἔνασα, νάσσα. nam poëtæ & Iones incrementum sæpe omittunt.

Sex notantur, quæ characteristicam futuri non retinẽt, ἔπω, εἶπα. ἐνέγκω, ἤνεγκα. ἐνείκω, ἤνεγκα. τίθημι, θήσω, ἔθηκα. δίδωμι, δώσω, ἔδωκα. ἵημι, ἥσω ἧκα. Triũ priorũ futura non extant legitima. nam εἴπω dicitur pro ἐρῶ, & οἴσω, pro ἐνέγξω, ἐνείξω. Et in cæteris modis vsitata sũt. εἶπον, εἴποιμι, εἶπας. ἔνεγκον, ἐνέγκαιμι, ἐνέγκας. ἔνεγκον, ἐνείκαιμι, ἐνείκας.

Tria posteriora in indicatiuo tantum.

Quædam poëtica habent α purum, cum futuri characteristicum esse deberet σ.

χέω, χεύσω, ἔχεα, & Æolice ἔχευα.

καίω καύσω, ἔκηα.

κέω, ἔκεια.

ἀκέω, ἤκεια, ex quo ἀκειάμενος, Hom.

ἀλεύω, ἤλευα.

σεύω, ἔσσευα, & Dorice ἔσσυα, vt ille Scazon.

Ἐρρέ τὰ καλὰ, Μίνδαρος ἀπέσσυα, id est τέθνηκε.

Citatur a grammaticis ex aliquo poëta, ἔληα, à λάω, λῶ, λήσω, Dorice.

Huc referri potest ἐπρίαμην, ab ἔπρια.

Eadem additur paragoge quæ imperfecto.

αὐδάω, ῶ, αὐδήσω, ηὔδησα, αὐδήσασκον, αὐδήσασκες, αὐδήσασκεν. Ὃς τόσον αὐδήσασχ᾽ ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα.

Sic ἐλῶ, ἐλάσω, ἤλασα, ἐλάσασκον, σκες, σκε. ἀγνώσασεν apud Homerum, non ab ἀγνώσω, neque ab ἀγνωσσίσκω, sed ab ἠγνόησα, ἠγνόησα, Ion. ση in ω, ἄγνωσα, ἀγνώσασκον, σκες, σκε.

Legitur ἔαξεν ab ἄγνυμι, cum ε incremento vt εἴπω, εἶπα, ἔειπα. ἧκα, ἕηκα.

Dorica habent literam sui futuri, κλείω, κλείσω, ἔκλεισα, Dorice κλαξῶ, ἔκλαξα.

In Aristoph. Nebulis legitur εἴξασι tertia plur. pro εἴξαν, ab εἴκω. ἐπιτοῖς εἴξασι γυναιξὶν, hoc est ἐοίκασιν. In Auibus, εἴξασιν ἐπιτρέψαι σε, hoc est ἦλθον. alij κ in ξ mutari dicunt.

Aoristum secundum.

ἔτυπον,	Ionice &	τύπτεσκον.
ἔτυπες,	Æolice	τύπτεσκες.
ἔτυπε,		τύπτεσκε.

Dual.

ἐτύπετον, ἐτυπέτην.

Plural.

ἐτύπομεν, Dorice, ἐτύπομες.
ἐτύπετε,
ἔτυπον, Ionice τύπτεσκον, Bœotice ἐτύποσαν, vt εἴδοσαν, ἐμάθοσαν, ἤλθοσαν.

Quod ad incrementum attinet, & duas vltimas literas, non discrepat ab imperfecto, ἔκαμεν ἔκαμον. Penultimam corripere debet, si fieri potest.

Longæ itaque vocales mutantur, & corripiuntur ancipites, diphthongi alteram vocalem deperdunt.

η	α	λήϐω,	ἔλαϐον.	σήπω, ἔσαπον. μήθω, ἔμαθον.
ω	α	τρώγω,	ἔτραγον.	
αι	α	καίω,	ἔκαον.	δαίω, ἔδαον. ἐναίρω, ἤναρον.
αυ	α	παύω,	ἔπαον.	χραύω, ἔχραον.
ευ	υ	φεύγω,	ἔφυγον.	τεύχω, ἔτυχον. ἐρεύγω, ἤρυγον.
ει	ι	λείπω,	ἔλιπον.	ἀλείφω, ἤλιφον.

Disyllaba quinta eliso ι, ε *mutant in* α, σπείρω, ἔσπαρον, κείρω, ἔκαρον. *trisyllaba amittunt* ι, ὀφείλω, ὤφελον, vel ὄφελον, poëtice. ἀείρω, ἆρον. ἀγείρω, ἤγερον.

Disyllaba etiam incipientia à consonante sic vt vtraq; syllaba mutam habeat vel immutabilem vertunt ε *in* α, τέμνω, ἔταμον, & *aliquando* ἔτεμον. δέρω, ἔδαρον. στέλλω, ἔσταλον. βρέχω, ἔβραχον.

Excipe λέγω, ἔλεγον. φλέγω, ἔφλεγον. βλέπω, ἔβλεπον.

Retinet thematis characteristicam excluso τ *epenthetico*, τύπτω, ἔτυπον, κάμνω, ἔκαμον.

Aliquando mutat, σμύχω, ἔσμυγον. ψύχω, ἔψυγον, vnde ἐψύγην, & ψυγείς. δρύπτω, ἔδρυφον. ῥάπτω, ἔρραφον. ῥίπτω, ἔρριφον. θάπτω, ἔταφον. κρύπτω, ἔκρυβον. βλάπτω, ἔβλαβον. σκάπτω ἔσκαφον.

Quorum passiua vsitata sunt. Nam multa in actiua voce exoleuerunt. κόπτω, ἔκοπον inus. ἐκόπην. κλέπτω, ἔκλαπον inus. ἐκλάπην. ἀπαλλάσσω, ἀπήλλαγον, ἀπηλλάγην. Sic ἐσκάφην, ἐβλάβην, ἐκρύβην, ἐτάφην, ἐρρίφην, ἐρράφην, ἐδρύφην, ἐσμύγην.

In quarta coniugatione cum futurum habet ξ, *aoristum accipit* γ, πράσσω, πράξω, ἔπραγον. ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυγον, pass. ὠρύγην. χαράττω, ἐχάραξον, pass. ἐχαράγην. ἀπαλλάττω, ἀπήλλαγον, ἀπηλλάγην.

Cum σ *accipit* δ, φράζω, φράσω, ἔφραδον.

Quod locum habet in bisyllabis, nec omnibus tamen alioqui nihil vetabit, quo minus dicamus βαδίζω βαδίσω, ἐβάδιδον. φροντίζω, φροντίσω, ἐφρόντιδον, ἐρέσσω, ἐρέσω, ἤρεδον. aliáque innumerabilia, quæ fando nunquam audita sunt. vt etiam πλάσσω, πλάσω, non format ἔπλαδον. nec in superioribus, φυλάσσω, φυλάξω, ἐφύλαγον, nec alia permulta.

Quæ habent υ & ι non formant secundum aoristum, vt δουλεύω, βασιλεύω, ὀρύω. nam ἤκοον ab ἀκούω, non est vsitatum.

Bisyllaba quæ primam habent vocalem, necessario penultimam producunt, ἔχω, ἦχον. ἕλω, εἷλον. ἕπω, εἷπον. εἴδω, εἶδον, & poëtice ἴδον.

Alioqui vel resolutione, vel metathesi penultima corripitur, ἥδω, ἥαδον, & Æolic. ἔαδον. dicitur etiam ἄδον. ἄγω, vel ἄγνυμι, ἔαγον pro ἦγον, ex quo ἐάγην. ἄγω duco, ἄγαγον Ionica geminatione, ἄως ἤεργον ex quo ἀεργῶν, Od. ε.

Quædam etiam quæ consonantem elidere non potuerunt, producunt penultimam, ἐνέσκω, ἠνεσκον. μάρπτω, ἔμαρπον. πέρθω, ἔπαρθον. δέρκω, ἔδαρκον, & metathesi poëtica, ἔπραθον, ἔδρακον.

πλήσσω, ἔπλησον, ἐπλήσην, de ictu corporis: ἔπλαγον, ἐπλάγην, de animi consternatione.

εὗρον ab εὑρέω, de qua infra. ἦλθον syncope ab ἤλυθον.

Iones in hoc tempore vti solent geminatione, vt in paricimeno, κάμνω, ἔκαμον, κέκαμον. πείθω, ἔπιθον, πέπιθον. χάζω, ἔχαδον, κέχαδον. κύκω, ἔτυκον, τέτυκον, δούω, ἔδακον δέδακον, Od. υ. μάρπτω, ἔμαρπον. μέμαρπον, Hesiod. Theog.

Quædam verba secundum aoristum omnino non formant, λήγω, nec ἔληγον, nec ἔλαγον. vt multa alia quæ vsus monstrabit.

Vnum notaui, quod apud poëtas passiuam habet significationem, ἔτραφον, ἔτραφες ἔτραφε. & Ionice τέτραφον, ex quo τετραφέμεν infinitus, hoc est τραφῆναι.

Futurum primum.

{τύψω,	Dor. τυψῶ.
{τύψεις,	τυψεῖς.

Bisyllaba in εω, sumunt υ in futuro, πλέω, πλεύσω. χέω, χεύσω. πνέω, πνεύσω. ῥέω, ῥεύσω. Legitur tamen δέω, δήσω, non δεύσω.

Sic Æolice χεύω vel χέω, χεύσω. κλαίω vel κλάω, κλαύσω. quæ tamen ab oratoribus vsurpantur.

Poëtæ Ionico more futura quintæ non inflectunt, sed resoluunt. μένω, μενῶ, μενέω. στέλλω, στελῶ, στελέω. ἀγγέλλω, ἀγγελῶ, ἀγγελέω.

Tamen ob metrum aliquando communi forma, κτενεῖ, Ιλ. ο.

In sexta coniugatione quædam futura σ non recipiunt, vt de Aoristis diximus.

Verum quoniam Herodianus & omnes grammatici scribunt δήω esse præsens, quanto in errore versati fuerint, exemplis Homericis ostendendum est.

Est verbum χέω, fut. χεύσω, Homerice χεύω. σῆμά τέ οἱ χεύω, καὶ ἐπικτέρεα κτερεΐξω, at χεῦσαι Ιλ. ψ. à χεύσω.

κέω, futurū Homero κείω, κατακείετε, cubitum ibitis, Οδ. η. & mox, κέων, cubiturus. & κακκείοντες, id est κατακοιμηθησόμενοι. Errant qui desideratiuum verbum esse putant. Aratus κείω præsens facit, sed non Homerice.

Sic δέω, inuenio, Alcæus. ἐγὼ μὲν οὐ δέω ταῦτα μαρτυρεῦντας. futurum, δήω. Quod apud Homerum omnia exempla docent, δήεις δὲ διοτρεφέας βασιλῆας, Οδ. η. & οὐκ ἄνυσίν τινα δήομεν, Οδ. δ. δήεις δ' ἐν πήματα οἴκῳ, λ. aliáque omnia. Aorist. prius, ἔδηα, Hesychius.

κλείω, laudabo, Οδ. ρ. & ἐξανύω, & ἐρύουσι, pro ἐξανύσω, ἐξερύσω, Ιλ. λ.

Futurum secundum.

τυπῶ,	Ion. τυπέω.
τυπεῖς,	Ion. τυπέεις.

[τύψει, τυψεῖ.

Dual.

τύψετον, τυψεῖτον,
τύψετον, τυψεῖτον.

Plur.

τύψομεν, τυψοδμες & τυψεδμες.
τύψετε, τυψεῖτε.
τύψουσι, τυψουῦτι & τυψεῦντι.

Quomodo formetur, dictum est in coniugationibus.

Ab eadem litera qua præsens, incipit, λέγω, λέξω.

At illa, τρέχω, θρέξω. τρέφω, θρέψω. ἔχω, ἕξω, *in præsenti debuerant habere aspirationem* , θρέχω, θρέφω, ἕχω: *quæ sublata est, ne in dissyllabi vtraque syllaba duæ aspirationes aspere coniungerentur*, de qua re supradictum est. Par est in vtroq; tempore numerus syllabarũ, γράφω, γράψω.

Excipiuntur pauca, quæ futura formãt ab inflexis, θέλω, θελήσω, à θελέω inusitato. ὀφείλω ὀφειλήσω, ab ὀφειλέω. μέλω μελήσω, à μελέω. αὔξω, αὐξήσω ab αὐξέω. ἕψω, ἑψήσω, ab ἑψέω. Sic βούλομαι, βουλήσομαι, vt à βουλέομαι. ἔῤῥω, ἐῤῥήσω, ἤῤῥησα, ab ἐῤῥέω.

Nam Attici è circumflexis faciunt barytona.

Vt etiam à barytonis futura similia inflexorum ducunt, τύπτω, τυπτήσω. γράφω, γραφήσω. κλαίω, κλαιήσω.

Dorienses omnia futura indicatiui barytona inflectunt, λέγω λέξω, λεξῶ. ἄγω, ἄξω, ἀξῶ.

Mutant etiam aliquando σ in ξ, βαδίζω, βαδίσω, βαδιξῶ. κλείω, κλείσω, κλαξῶ, ει in α.

Attici in quartæ verbis in ιζω *plusquam bisyllabis, è futuro elidunt* σ, *&* *vltimam inflectunt*, φροντίζω, φροντίσω, φροντιῶ, εῖς, εῖ. ὁρίζω, ὁρίσω, ὁριῶ, εῖς, εῖ.

Æolij in quinta, vt diximus, addunt σ, σπείρω, σπερῶ, σπέρσω. ὄρω, ὀρῶ, ὄρσω.

τυπεῖ, Ion. τυπέῃ.

Dualia.

τυπεῖτον, τυπεῖτον, | τυπέετον.

Plural.

τυποῦμεν, Ion. τυπέωμεν. Dor. τυποῦμες.
τυπεῖτε, Ion. τυπέετε.
τυποῦσιν, Ion. τυπέουσι. Dor. τυπεῦντι & τυπεῦντι.

Fit à secundo aoristo, & communiter inflectitur. Ionice & Poëtice resoluitur, vt vides.

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfect.
τύπτε, τυπτέτω. τύπτω.
τύπτετον, τυπτέτων.
τύπτετε, τυπτέτωσαν. Attice τυπτόντων, vt genitiuus participij.

Poëtice, οἶσε, οἰσέτω, ἄξε, ἀξέτω, ab οἴσω & ἄξω, ad præsens reuocatis, vt alijs plerisque.

Præteritum perfectum & plusquamperf.
τέτυφε, τετυφέτω. τέτυφα.
τετύφετον, τετυφέτων.
τετύφετε, τετυφέτωσαν.

Aoristum prius
τύψον, τυψάτω. ἔτυψα.
τύψατον, τυψάτων.
τύψατε, τυψάτωσαν, & Att. τυψάντων, vt particip.

ἄξον, ἀξάτω, ab ἄγνυμι. ἄξον, ἄτω, ab ἄγω.

Aoristum secund.
τύπε, τυπέτω. ἔτυπον.
τύπετον, τυπέτων.
τύπετε, τυπέτωσαν. Attice τυπόντων.

De ijs, quæ tonum mutant, dictum est supra.

Syracusani secunda aorista in ον finiunt, τύπον, τυπέτω. λάβον, pro λάβε. ἄγαγον, pro ἄγε vel ἄγαγε, Ion.

Cæteri omnes modi, & participia ab indicatiuo pen-

dent cognata tempora à cognatis.

Perfectum præteritum retinet incrementum, aorista deperdunt, nisi in indicatiuo, præter Ionica 2. Aor.

OPTATIVI.

Præsens & imperfect.	τύπτοιμι, τύπτοις, τύπτοι.	τύπτων, οντος.
	τύπτοιτον, τυπτοίτην.	
	τύπτοιμεν, Dorice τύπτοιμες. τύπτοιτε, τύπτοιεν.	
Præterperfect.	τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.	τετυφὼς, ότος.
	τετύφοιτον, τετυφοίτην.	
	τετύφοιμεν, Dor. τετύφοιμες, τετύφοιτε, τετύφοιεν.	
Aorist. prius.	τύψαιμι, Æolice τύψεια.	τύψας αντος.
	τύψαις, Æolice & Attice τύψειας.	
	τύψαι, Æolice & Attice τύψειε.	
	Dual.	
	τύψαιτον, τυψαίτην.	
	Plural.	
	τύψαιμεν, Æolice τυψείαμεν, Dor. τύψαιμες.	
	τύψαιτε, Æolice τυψείατε.	
	τύψαιεν, Æolice & Attice τύψειαν.	

In duali nec Æoles nec Attici quidquam mutant.

Adducunt grammatici, εἴποισαν pro εἴποιμεν, Æolice.

Aoristum secund	τύποιμι, τύποις, τύποι.	τυπών. όντος.
	τύποιτον, τυποίτην.	
	τύποιμεν, Dorice τύποιμες. τύποιτε, τύποιεν.	

Ion. τετύποιμι, vt ἀγάγοιμι, λελάχοιμι, πεπίθοιμι.

Futur. primum.	τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.	τύψων, οντος.
	τύψοιτον, τυψοίτην.	
	τύψοιμεν, Dorice τύψοιμες. τύψοιτε, τύψοιεν.	

Fut. secundū { τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ. τυπῶν, ῦντος.
τυποῖτον, τυποίτην.
τυποῖμεν, Dor. τυποῖμες. τυποῖτε, τυποῖεν. }

Attici vltimam syllabam vertunt aliquando in ν.

τρέφοιμι, τρέφοιν, τρέφοις, τρέφοι.

Euripid. Αφρων ἂν εἴην, εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πέλας.

ἐκπεφλεγοίην citatur è Sophocle ab Eustathio, pro ἐκπεφλέγοιμι & à grammaticis λαχοίην, pro λάχοιμι, & Æolice λαχόην. Quæ forma in inflexis crebra.

Secundum aorist. à secundo futuro discrepat tono.

Omnia tempora habent οι, extra aoristum prius.

Formantur à genitiuis suorum participiorum, extrito ν, & addito ι, & vltima syllaba in μι.

SVBIVNCTIVI.

Præsens & imperf. ἐὰν { τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ, Ion. τύπτῃσι. τύπτω.
τύπτητον, τύπτητον.
τύπτωμεν, Dor. τύπτωμες, τύπτητε, τύπτωσι.
Dorice τύπτωντι. }

Perfectum, ἐὰν { τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ, Ionice τετύφῃσι.
τέτυφα.
τετύφητον, τετύφητον.
τετύφωμεν, Dorice τετύφωμες. τετύφητε, τετύφωσι, τετύφωντι. }

Aorist. prius ἐὰν { τύψω, τύψῃς, τύψῃ, Ion. τύψῃσι. ἔτυψα.
τύψητον, τύψητον.
τύψωμεν, Dorice τύψωμες. τύψητε, τύψωσι, τύψωντι. }

Aorist. secund, ἐὰν. { τύπω, τύπῃς, τύπῃ, Ion. τύπῃσι. ἔτυπον.
τύπητον, τύπητον.
τύπωμεν, Dorice τύπωμες. τύπητε, τύπωσι, τύπωντι. }

Ionice τετύπω, vt λελάχω, κεκάμω.

Hic modus forma propria futuri caret, vtuntur tamen boni scriptores verbo substantiuo, & participio paracimeni.

ἐὰν τετυφὼς ὦ, ᾖς, ᾖ.
τετυφότε ἦτον, ἦτον,
τετυφότες ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Legitur etiam sæpe futurum substantiui cum participio, quod eleganter exprimitur futuro Latini subiunctiui, γεγραφὼς ἔσομαι, scripsero, ἑωρακὼς ἔσομαι videro, vt perfectum subiunctiui Latini Græce redditur per εἴην, εἴης, εἴη. εἴην γεγραφὼς, scripserim. εἴη ἀπεκτονὼς, occiderit.

INFINITIVI.

Præsens & imperfect. { τύπτειν, Dor. τύπτεν, & τυπτέμεναι, Ionice τύπτεμεν, Æolice τύπτην.

Dorienses ι eximunt, γινώσκεν, ἄγεν, & interijciunt μ, & αι in fine. Æoles ι vertunt in η.

ἄω, ἄειν, ἄεν, ἀέμεναι, ἄμμεναι, Ιλ. φ. γεύσασθαι.
ἔδω, ἔδειν, ἔδεν, ἐδέμεναι, ἔδμεναι.

Perfectum, τετυφέναι, τετυφέμεν, τετυφέμεναι. à τέτυφα.

Aoristum prius, τύψαι, τυψέμεναι, τυψάμεν. ab ἔτυψα.

Aoristum secundum, τυπεῖν, Ion. τυπέειν, & poëtice τετυπεῖν, vt τετυκεῖν, Οδ. ο. & πεφραδέειν, τ. Æolice τυπῆν, vt δραμῆν, λαβῆν, ἰδῆν. Veteres Æolij, βαλέειν, ἰδέειν, ἐλθεῖν. τυπέμεν, vt χέειν χέμεν. ᾽ευρεῖν, εὑρέμεναι.

Futurum primum, τύψειν, τύψεν, τυψέμεναι, τυψέμεν, à τύψω.

Futurum secundum, τυπεῖν. non differt à secundo aoristo, à τυπῶ.

PARTICIPIA.

Præsens imperfect.	ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος.	τύπτω.
	ἡ τύπτουσα, τῆς τυπτούσης. Dor. τύπτοισα, οίσαις.	
	τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος.	
Præt. perf. & plusquā-perfect.	ὁ τετυφὼς, τοῦ τετυφότος.	τέτυφα.
	ἡ τετυφυῖα, τῆς τετυφυίας.	
	τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος.	
Aoristum prius.	ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος.	ἔτυψα.
	ἡ τύψασα, τῆς τυψάσης.	
	τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.	
Aoristum secundum.	ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος.	ἔτυπον.
	ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. Dor. τυποῖσα, σαις.	
	τὸ τυπὸν, τοῦ τυπόντος.	
Futurum primum.	ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος.	τύψω.
	ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης. Dor. τύψοισα, σαις.	
	τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος.	
Futurum secundum.	ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος	τυπῶ.
	ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης.	
	τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος. Dor. τυποῖσα, σαις.	

Ion. ὁ τυπέων, τοῦ τυπέοντος. ἡ τυπέουσα. τὸ τυπέον.

Flectuntur vt nomina.

Secundum futurū tono differt à secundo aoristo.

Legitur ἐπιπλὼς, pro ἐπιπλώσας, à πλώω ἔπλωσα, ab αἴρω, ἦρα, ἄρας, ab ἀείρω, ἄρας, alij αἴρας & ἀγάγας, pro ἀγαγών.

Iones non omittunt suam geminationem, λελαβὼν, λελαχών.

Attici participia dual. fœm. formāt vt masc. Soph. Electra, ἀφειδήσαντε, φράσαντε, λαβόντε, de duab⁹ sororibus alij dicerent, ἀφειδησάσα, φρασάσα. Mox idē, ζώσαιν θανούσαιν τε, in obliquis. Tamen Oed. Tyr. δακρυῤῥοοῦντοιν.

VERBI PASSIVI.

Indicatiui.

Præsens
τύπτομαι.
τύπτῃ, Ion. τύπτεαι.
τύπτεται.

Dual.

τυπτόμεθον, τύπτεσθον, τύπτεσθον.

Plur.

τυπτόμεθα, Dor. & Ion. τυπτόμεσθα.
τύπτεσθε.
τύπτονται.

Dualis integer, quia prima pluralis nō exit in μεν.

Attici veteres in omnibus secundis passiuis & medijs indicatiui vertunt ῃ *in* ει, τύπτῃ τύπτει, τύψῃ, τύψει. *Recentiores quatuor retinuerunt*, βούλομαι βούλῃ βούλει, οἴομαι οἴῃ οἴει, ὄψομαι ὄψῃ ὄψει, ἔομαι vox passiua ἔω, i. εἰμί, ἔῃ ἔει & crasi εἶ.

Præteritum imperfect.
ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, Ion. ἐτύπτεο, ἐτύπτετο.
ἐτυπτόμεθον, ἐτύπτεσθον, ἐτυπτέσθην.
ἐτυπτόμεθα, Dor. ἐτυπτόμεσθα, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτοντο.

Augmenta quorumlibet verborum eadem.

Secunda persona Dorice ἐτύπτευ, ου in ευ. Cum paragoge Ionica & Poëtica, τυπτέσκεο, τυπτέσκετο & τυπτέσκοντο in tertia plur.

Huius generis sunt, ἰσχέσκετο, ἥ οἱ παρεχέσκετ' ἀμοιβάς, Οδ. ξ. μισγέσκετο, Οδ. σ. πωλέσκεο, γινέσκετο.

Primæ personæ exemplum non habeo. Formantur à secunda actiui imperfecti, detracto Ionice incremento, ἔχω εἶχον, & Poët. ἔχον ἔχες, μίσγω ἔμισγον ἔμισγες, ἔπελον ἔπελες.

Legitur Οδ. β. πεπείθοιτο pro ἐπείθοιτο, quæ repetitio in

hoc tempore rarissima.

In Herodoto tertia pluralis exit aliquando in ἀτο, ὑπεδεδέχατο, ἐϐεϐλήατο, ἀπεγραφέατο: quæ apud alios essent, ὑπεδέχοντο, ἐϐάλοντο, ἀπεγράφοντο. nisi sunt plusquamperfecta sine incremento: quod in ὑπεδεδέχατο difficile est.

Præteritum perfectum: τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται. τετύμμεθον, τέτυφθον, τέτυφθον. τετύμμεθα, Dor. τετύμμεθα. τέτυφθε, τετυμμένοι εἰσὶν, & Ion. τετύφαται.

Incremento non differt ab actiuo, nisi Æolice vel Ionice vel Poëtice, absq; geminatione quoque, βέϐληται βλῆται. δέδεκται δέκται. quod non fit in voce actiua.

Vltima syllaba prima persona in μαι, *secunda in* σαι, *tertia in* ται. In duali & plurali semper θ.

Obseruanda est itaque litera, quæ vltimam syllabam præcedit, quæ characteristicam referre debet.

In prima, secunda, & tertia coniugatione collocari debuit muta peculiaris, hoc est π, κ, τ. sed euphoniæ gratia ponitur media, β, γ, δ. τέτυϐμαι, λέλεγμαι, πέφραδμαι. at β, ne aspere coëat, vertitur in μ, & δ in σ. τέτυμμαι, πέφρασμαι. Dorienses tamen sæpe retinent δ, κεκαδμένος, Pind. à κάζω, pro κεκασμένος. nam quarta cum futurum habet ξ, refertur ad secundam: cum σ, ad tertiam, ἥσμαι, πέπρασμαι.

Quinta retinet suam immutabilem, si in actiuo nõ cecidit, ἔψαλκα, ἔψαλμαι. ἔσπαρκα, ἔσπαρμαι. νενέμηκα, νενέμημαι. πέφαγκα, πέφανμαι, & orthographiæ causa πέφαμμαι. Alioqui, cum in actiuo perijt, in passiuo quoque non extat, κέκρικα, κέκριμαι. τέθυκα, τέθυμαι.

Sexta sæpe accipit σ, ἤκουκα, ἤκουσμαι. *aliquando nihil*, τετόξευκα, τετόξευμαι.

In ſecunda & tertia perſona eſt tenuis, τέτυπται, & coniunctis literis, τέτυψαι, τέτυπται. λέλεκται, λέλεξαι, λέλεκται. τ ante σ locum non habet. itaque non apparet in tertia, & verbis quartæ quæ ad tertiam referuntur, πέφρασται, πέφρασαι. ἧσαι, ἧσται.

In quinta immutabilis, ſi ſeruata eſt: in ſexta σ tantū.

In duali & plurali tenues mutantur in aſpiratas, τέτυπται, τέτυφθον, τέτυφθε. λέλεκται, λέλεχθον, λέλεχθε.

Tertia pluralis, cùm tertia ſingula. ante ται aliam habet conſonantem, deſcribitur participio & verbo ſubſtantiuo, τέτυπται, τετυμμένοι εἰσί. λέλεκται, λελεγμένοι εἰσί. alioqui formatur addito ν, κέκριται κέκρινται.

Iones verò eam à ſingulari formant, mutatis tenuibus ante ται in denſas, & σ in δ & aliquando θ, & interpoſito α, τέτυπται, τετύφαται. κέκρυπται, κεκρύφαται. λέλεκται, λελέχαται. σέσακται, σεσάχαται. ἐρείδω, ἐρηρέδαται, Ὀδ. η. nam antepenul. corripitur ob metrū, vt εἴργω, εἶργμαι, εἶρκται, ἔρχαται, Ὀδ. κ. πείθω, πέπεισται, πεπείθαται. ὀνομάζω, ὠνόμασται, ὠνομάδαται. σκευάζω, ἐσκεύασται, ἐσκευάδαται. ἀγωνίζομαι, ἠγώνισται, ἠγωνίδαται. χωρίζω, κεχώρισται, κεχωρίδαται. ἀχάζω, ἀκήχασται, ἀκηχέδαται, α in ε.

ρ & λ retinentur, ἔσπαρται, ἐσπάραται. ἔψαλται, ἐψάλαται. legitur tamen apud Herod. Polym. ἐστελάδατο, vel melius ἐσταλάδατο (nam mox ἐσταλμένοι) in quo δ prorſus abundat.

In ſexta, quæ habent σ, non formant, ἤκουσται, ἠκουσμένοι εἰσίν.

In alijs addunt tantum α, correpta antepenultima, κέκλιται κεκλίαται, τέθυται τεθύαται. εἴρηται εἰρέαται, βέβληται βεβλέαται, τετεύχηται τετευχέαται, Hipp. de veteri med. ſine incremēto, vt νέαται, pro νενέαται à νάω νῶ, Ιλ. ι. aliquando,

tamen poëtice producitur, βεβλήαται.

Multa enim etiam Attica, geminationem non accipiunt. quæ notauit Eustathius. κλάομαι ἔκλημαι, & κέκλημαι, χαλκεύω ἐχάλκευμαι, βλάπτω ἔβλαμμαι. περιπαπαλάω, περιπεπάλημαι, Cratinus. διαγλύφω διέγλυπται, γαργαλίζομαι ἐγαργάλισμαι, θλάω ἔθλασμαι, βλακεύομαι ἐβλάκευμαι, & βεβλάκευμαι.

Alioqui eadem est Atticis duarum literarum repetitio, ὀρώρυχα ὀρώρυγμαι, ὀμώμοκα ὀμώμοσμαι, ἀλήλεκα ἀλήλεσμαι.

Ionice αἱρέομαι, ἥρημαι ἀραίρημαι, ex quo ἀπαραίρημαι, Herod. Thal. pro ἀφῄρημαι. nam repetita vocalis breuis esse debet.

In vno etiam υ repetitur, ὑφάζω ὕφασμαι, ὑφήφασμαι, mutato secundo υ in η, vt contra ἁλμυρός pro ἁλμηρός. Etym. ex Zenodoto.

Grāmatici adferunt ἕρμασται, pro ἥρμοσται ab ἁρμόζω. ρ, in ῥεῤῥιπισμένα κεῖται, & ἐρέριπτο ab ἐρείπω, Hom. ῥεραπισμένος, Anacreon. ῥερίφθαι, Pind. Æolice.

Quidam duo habent incrementa, μεμελοπεποίηται, ὠνοματοπεποίηται, δεδιοίκηται, & δεδιῴκηται, ἐκδεδιῃτημένος.

Dissyllaba, quæ habent ρ *cum aliqua consonante iunctum, in hoc tempore mutant* ε *in* α, τρέπω, τέτροφα, τέτραμμαι. τρέφω, τέτροφα, τέθραμμαι. στρέφω, ἔστροφα, ἔστραμμαι. excipe βρέχω, βέβρεγμαι.

Attica quæ ε *in* ο *verterant, hic suum* ε *recipiunt,* λέγω, εἴλοχα, εἴλεγμαι.

κλέπτω, κέκλοφα. κέκλεμμαι, & κέκλαμμαι.

Solent Attici in quinta vertere μ in σ, πέφαμμαι, πέφασμαι, ex quo φάσμα. μιαίνω, μεμίασμαι, μεμίαμμαι, ex quo μιασμός. παροξύνω, παρώξυμμαι, παρώξυσμαι, ex quo παροξυσμός.

Quod fit in primis personis tantum. παρώξυνται & κεκλύμανται Demosthen. ἐξωμμάτωσαι, καὶ λελάμπρουνται κόραι Aristoph. Plut.

Quod etiam verbalia ostendunt, ἀποφαίνω, ἀποπέφασμαι πέφανται, ἀπόφανσις. πέφανται, συκοφάντης. non πέφασται, συκοφάσης.

Sic πέπανσις, γλύκανσις, aliaque innumerabilia.

Secunda coniugatio.
- λέλεγμαι, λέλεξαι, λέλεκται.
- λελέγμεθον, λέλεχθον, λέλεχθον.
- λελέγμεθα, λέλεχθε, λελεγμένοι εἰσὶν, & Ion. λελέχαται.

Tertia coniugatio.
- πέπεισμαι, πέπεισαι, πέπεισται.
- πεπείσμεθον, πέπεισθον, πέπεισθον.
- πεπείσμεθα, πέπεισθε, πεπεισμένοι εἰσὶν, & Ion.
- πεπείθαται, cum θ. quæ est charact. præteriti medij.

Quarta coniugatio.
- ὤρυγμαι, ὤρυξαι, ὤρυκται.
- ὠρύγμεθον, ὤρυχθον, ὤρυχθον.
- ὠρύγμεθα, ὤρυχθε, ὠρυγμένοι εἰσίν.

Att. & Ion. ὀρώρυγμαι, ὀρώρυξαι, ὀρώρυκται.
ὀρωρύγμεθον, ὀρώρυχθον, ὀρώρυχθον.
ὀρωρύγμεθα, ὀρώρυχθε, ὀρωρυγμένοι εἰσὶν, & ὀρωρύχαται.

φράζω
- πέφρασμαι, πέφρασαι, πέφρασται.
- πεφράσμεθον, πέφρασθον, πέφρασθον.
- πεφράσμεθα, πέφρασθε, πεφρασμένοι εἰσὶ, πεφράδαται.

Quinta coniugatio.
- ἔσπαρμαι, ἔσπαρσαι, ἔσπαρται.
- ἐσπάρμεθον, ἔσπαρθον, ἔσπαρθον.
- ἐσπάρμεθα, ἔσπαρθε, ἐσπαρμένοι εἰσίν. & Ionice
- ἐσπάραται. Sic ἔψαλμαι, ἔψαλσαι, ἔψαλται.

φαίνω { πέφαμμαι, & Att. πέφασμαι πέφανσαι, πέφανται.
πεφάμμεθον, Att. πεφάσμεθον. πέφανθον, πέφανθον.
πεφάμμεθα, Att. πεφάσμεθα. πέφανθε, πεφασμένοι εἰσί. nam πεφαμμένος non legitur.

Quæ habent μαι purum, hoc est, non antecedente alia consonante, in secunda dualis & plural. & tertia dualis, accipiunt σ.

νέμω { νενέμημαι, νενέμησαι, νενέμηται.
νενεμήμεθον, νενέμησθον, νενέμησθον.
νενεμήμεθα, νενέμησθε, νενέμηνται.

κρίνω { κέκριμαι, κέκρισαι, κέκριται.
κεκρίμεθον, κέκρισθον, κέκρισθον.
κεκρίμεθα, κέκρισθε, κέκρινται.

κτείνω { ἔκταμαι, ἔκτασαι, ἔκταται.
ἐκτάμεθον, ἔκτασθον, ἔκτασθον.
ἐκτάμεθα, ἔκτασθε, ἔκτανται.

θύνω { τέθυμαι, τέθυσαι, τέθυται.
τεθύμεθον, τέθυσθον, τέθυσθον.
τεθύμεθα, τέθυσθε, τέθυνται.

Sexta coniug. ἀκέω { ἤκεσμαι, ἤκεσαι, ἤκεσται.
ἠκέσμεθον, ἤκεσθον, ἤκεσθον.
ἠκέσμεθα, ἤκεσθε, ἠκεσμένοι εἰσί.

τοξεύω { τετόξευμαι, τετόξευσαι, τετόξευται.
τετοξεύμεθον, τετόξευσθον, τετόξευσθον.
τετοξεύμεθα, τετόξευσθε, τετόξευνται.

Quædā accipiūt Attice ε, ὤνημαι, ἐώνημαι. ὤθω, ἔωσμαι.

Plusquamperfect. { ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο.
ἐτετύμμεθον, ἐτέτυφθον, ἐτετύφθην.
ἐτετύμμεθα, ἐτέτυφθε, τετυμμένοι ἦσαν, & Ionice ἐτετύφατο.

Prima persona vertit αι *in* ην, *reliqua in* ο. Tertia

plur. Ionice formatur, vt in perfecto, οἴγω & ἐποίγω, ἐπῶγμαι, ἐπώχατο.

Iones & Æoles sæpe tollunt literam geminatam, λέγω, ἐλελέγμην, ἐλέγμην, Οδ. ι. δέχομαι δέδεγμαι, ἐδέγμην, ἐδέκτο. λύω, λέλυμαι, λῦτο δ' ἀγών. βέβλημαι, βλῆτο.

ἄωρτο fit ab ἀείρω, ἄρῶ, ἦρκα, ἦρμαι, ε in ο, ἤορμαι, ἤορσαι, ἤορται, & Ionice ἄορται, ex quo ἀορτήρ. Plusquamperfectum ἀώρμην, ἄωρσο, ἄωρτο, ο in ω, vt ἔολπα, ἐώλπειν.

Aoristum prius.
- ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη.
- ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην.
- ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν, & Æolice ἔτυφθεν.

Formatur à tertia perfecti, mutatis tenuibus in densas, & αι in ην, & detracta litera geminationis, τέτυπται, ἐτύφθην. λέλεκται, ἐλέχθην. πέφρασται, ἐφράσθην. ἔσπαρται, ἐσπάρθην.

In duobus abundat σ, ῥώννυμι, ἔῤῥωμαι, ἔῤῥωται, ἐῤῥώσθην, μέμνημαι, μέμνηται, ἐμνήσθην.

Vnum amittit σ, σέσωσαι, ἐσώθην, à σώζω.

Nam ἐγνώσθην fit à γνόω barytono, γνώσω, ἔγνωσμαι, ἔγνωσαι, ἐγνώσθην. & ἐδυνάσθην, à δυνάζω: vt ἐδυνήθην, à δυνάω, ήσω.

Penultima eadem, quæ in perfecto, præter admodum pauca, αἱρῶ ἥρημαι, ἡρέθην, ἀφηρέθην, καθηρέθην. Sic ἐῤῥέθην, ab ἔῤῥημαι, vnde ῥηθείς.

α ex ε psilo mutatum, in ε redit, στρέφω, ἔστραμμαι, ἐστρέφθην.

Æolice, Bœotice & Poëtice tertia pluralis fit à prima singulari conuerso η in ε, vt ἐκοσμήθην, Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι. ἠγέρθην, ἤγερθεν.

At μιάνθην αἵματι μηρώ. Ιλ. δ. non mutat η,

vel est syncope, pro μιανθῆτην.

Aoristum secundum { ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη. ἐτύπητον, ἐτυπήτην. ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν, Æolice ἔτυπεν, vt in priore.

Fit ab actiuo conuerso ο in η. sed obseruandum multo plura aorista in voce passiua vsurpari, quam in actiua, χρύπτω, ἔκρυφον inusitatum, ἐκρύβην. σκάπτω, ἔσκαφον, ἐσκάφην. μαίνω, ἔμανον, ἐμάνην.

ῥέω, Æolic. ῥεύω, Aor. 2. ἔρρυον, pass. ἐρρύην, fut. ῥυήσομαι.

Futurum prim. { τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, Ion. τυφθήσεαι. τυφθήσεται. τυφθησόμεθον, τυφθήσεσθον, τυφθήσεσθον. τυφθησόμεθα, Dorice cum σ, τυφθησόμεσθα. τυφθήσεσθε, τυφθήσονται.

Fit à secunda aoristi, dempto incremento, & addito σομαι, ἐτύφθης, τυφθήσομαι.

Futurum secundum. { τυπήσομαι, τυπήσῃ, Ion. τυπήσεαι. τυπήσεται. τυπησόμεθον, τυπήσεσθον, τυπήσεσθον. τυπησόμεθα, Dor. τυπησόμεσθα. τυπήσεσθε, τυπήσονται.

A secundo aoristo, ἐτύπης, τυπήσομαι.

Futurum est Græcis peculiare, μετ' ὀλίγον μέλλων. Mox futurum: cum quid impendere videtur.

Mox futurum. { τετύψομαι, τετύψῃ, Ion. τετύψεαι. τετύψεται. τετυψόμεθον, τετύψεσθον, τετύψεσθον. τετυψόμεθα, Dor. τετυψόμεσθα. τετύψεσθε, τετύψονται.

Fit à secunda perfecti interiecto ομ, τέτυψαι, τετύψομαι. λέλεξαι, λελέξομαι, seruatque incrementum in alijs modis.

IMPERATIVI.

Præsens & imperfect.
τύπτου, Ion. τύπτεο, Dor. τύπτευ. τυπτέσθω.
τύπτεσθον, τυπτέσθων.
τύπτεσθε, τυπτέσθωσαν, Att. τυπτέσθων. vt λεγέσθωσαν, λεγέσθων: syncope σα.

Præteritũ perfectum & plusquamperfect.
τέτυψο, τετύφθω.
τέτυφθον, τετύφθων.
τέτυφθε, τετύφθωσαν.

Tenues præteriti indicatiui in aspiratas, λέλεξαι, λελέχθω. πέφρασαι. πεφράσθω.

Quæ habent ται purum accipiunt σ, κέκριται. κέκρισο, κεκρίσθω.

Aorist. prim.
τύφθητι, τυφθήτω.
τύφθητον, τυφθήτων.
τύφθητε, τυφθήτωσαν.

Aorista omnia passiua, & propria tempora verborum in μι, *desinunt in imperatiuo in* θι, *sed antecedente aspirata,* θ *vertitur in* τ, τύφθητι: *at* τύπηθι: τίθετι, *at* ἵσαθι, δίδοθι. *reliquæ personæ habent* τ.

Aoristum secundum.
τύπηθι, τυπήτω.
τύπητον, τυπήτων.
τύπητε, τυπήτωσαν.

OPTATIVI.

Præsens & imperfect.
τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο.
τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην.
τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο, & Ion. τυπτοίατο.

Præteritũ perfectum & plusquamperfect.
τετυμμένος εἴην, εἴης, εἴη.
τετυμμένω εἴητον, εἰήτην.
τετυμμένοι εἴημεν, εἴητε, εἴησαν, & εἶεν.

Omnia barytona vtuntur periphrasi per participium & verbum substantiuum.

Tamen in sexta coniugatione quædam recte formantur, λύω, λέλυμαι, opt. λελύμην. Hom. Οδ. σ.

Νεύοιεν κεφαλὰς δεδμημένοι, οἱ μὲν ἐν αὐλῇ,
Οἱ δ' ἔντοσθε δόμοιο, λελῦτο δὲ γυῖα ἑκάστου.

In Etymologico citatur λελῷτο ex aliquo poëta, his verbis additis, προπερισπᾶται τὸ εὐκτικὸν, vt differat ab indicatiuo.

Quinetiam Ιλ. φ legitur, λύμην Æolice, pro λελύμην, ἤγουν λελυμένος εἴην: & Οδ. κ. ἀποφθίμην, a φθίω, ἔφθημαι, Æolice: nam sequitur μετείην.

Quod Eustathius λελῦτο interpretatur pro λελύοιτο, vt sit Ionica geminatio in secundo aoristo, mihi non satis placet, nam λυ syllaba breuis esset, nunc vero longa est, & inflexa: etsi codices quidam habent λέλυτο, sed male, tum actiua esset significatio, quæ Homero passiua est. Itaque necessario est præteritum, & flectetur hoc modo:

λελύμην, λελῦσο, λελῦτο.
λελύμεθον, λελῦσθον, λελύσθην.
λελύμεθα, λελῦσθε, λελῦντο.

Aoristum prius.
τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη.
τυφθείητον, τυφθειήτην.
τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν.

Syncope tollitur η in prima & tertia plural, τυφθεῖμεν, τυφθεῖεν. Dorica prima plur. mutat ν in σ. τυφθεῖμες.

Aoristum secund.
τυπείην, τυπείης, τυπείη.
τυπείητον, τυπειήτην.
τυπείημεν, τυπεῖμεν. τυπείητε, τυπείησαν, τυπεῖεν.

Futurum prius.
τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο.
τυφθησοίμεθον, τυφθήσοισθον, τυφθησοίσθην.
τυφθησοίμεθα, τυφθήσοισθε, τυφθήσοιντο, & Ionice τυφθησοίατο.

Futurum secundum.
τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο.
τυπησοίμεθον, τυπήσοισθον, τυπησοίσθην.
τυπησοίμεθα, τυπήσοισθε, τυπήσοιντο, & Ionice τυπησοίατο.

Mox futurum.
τετυψοίμην, τέτυψοιο, τετύψοιτο.
τετυψοίμεθον, τετύψοισθον, τετυψοίσθην.
τετυψοίμεθα, τετύψοισθε, τετύψοιντο, & Ion. τετυψοίατο.

SVBIVNCTIVI.

Presens & imperfect. ἐὰν
τύπτωμαι, τύπτῃ, Ion. τύπτηαι. τύπτηται.
τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον.
τυπτώμεθα, Dor. τυπτώμεσθα. τύπτησθε, τύπτωνται.

Pret. perf. & plusquã. ἐὰν
τετυμμένος ὦ, ᾖς, ᾖ.
τετυμμένω ἦτον, ἦτον.
τετυμμένοι ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Aoristum prius, ἐὰν
τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ.
τυφθῆτον, τυφθῆτον.
τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι, Dor. τυφθῶντι.

Ionice ἐὰν
τυφθέω, τυφθέῃς, τυφθέῃσι.
τυφθέητον, τυφθέητον.
τυφθέωμεν, τυφθέητε, τυφθέωσι.

Aoristum secundum ἐὰν
τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ.
τυπῆτον, τυπῆτον.
τυπῶμεν, τυπῆτε τυπῶσι. Dor. τυπῶντι.

Ionice ἐὰν
τυπέω, τυπέῃς, τυπέῃσι.
τυπέητον, τυπέητον,
τυπέωμεν, τυπέητε, τυπέωσι.

Dorienses in prima plural. vtriusque dicunt τυφθῶμες, τυπῶμες.

Futurum modi huius vt Latinum, describitur par-

ticipio & verbo substantiuo, τελυμμένος ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσται, verberatus fuero, fueris, fuerit. γεγραμμένος ἔσομαι, scriptus fuero. τεθραμμένος ἔσομαι, educatns fuero.

INFINITIVI.

Præsens & imperfectum, τύπτεσθαι.

Præteritum perfectum, τετύφθαι.

Æoles in verbis quintæ quæ habent ε in penultima, reuocant tonum in tertiam à fine mutato ε in ο, τείρω τέτορθαι. μείρω, μέμορθαι φθείρω, ἔφθορται.

Aliquando incrementa detrahunt, λέχθαι, βλῆσθαι, pro λελέχθαι, βεβλῆσθαι. ἐγρηγόρθαι, Ιλ. κ. πέρθαι, Ιλ. π. pro ἐγρηγορῆσθαι, πεπέρθαι. ab ἐγρηγορῶ, πέρθω. Legitur etiam ὄρθαι, pro ὦρθαι ab ὄρω. & καταλέχθαι pro καταλελέχθαι, Οδ. ξ.

Aorist. prius τυφθῆναι, Ionice τυφθῆμεν, Dor. τυφθήμεναι. λανθάνομαι, λέλησμαι, Dor. λέλασμαι. λησθῆναι, Dor. λασθῆμεν, Theocr.

Aoristum secundum, τυπῆναι, τυπῆμεν, τυπήμεναι.

Futurum primum, τυφθήσεσθαι.

Futurum secundum, τυπήσεσθαι.

Mox futurum, τετύψεσθαι.

PARTICIPII.

Præsens & imperfectum.	ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου. ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης. τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.
Perfectum & plusquamperfectum.	ὁ τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου. ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης. τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου.
Aoristum prius.	ὁ τυφθείς, τοῦ τυφθέντος. ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης. τὸ τυφθέν, τοῦ τυφθέντος.

Aorist.

Aoristum secundum.
ὁ τυπεὶς, τοῦ τυπέντος.
ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπείσης.
τὸ τυπὲν, τοῦ τυπέντος.

Futurum primum.
ὁ τυφθησόμενος, τοῦ τυφθησομένου.
ἡ τυφθησομένη, τῆς τυφθησομένης.
τὸ τυφθησόμενον, τοῦ τυφθησομένου.

Futurum secundum.
ὁ τυπησόμενος, τοῦ τυπησομένου.
ἡ τυπησομένη, τῆς τυπησομένης.
τὸ τυπησόμενον, τοῦ τυπησομένου.

Mox futurum.
ὁ τετυψόμενος, τοῦ τετυψομένου.
ἡ τετυψομένη, τῆς τετυψομένης.
τὸ τετυψόμενον, τοῦ τετυψομένου.

Quod ad dialectos attinet, variantur vt nomina, de quibus dictum est.

In participio præteriti Æoles incrementis sublatis tonum reuocant ad antepenultimam, hinc illa, βλήμενος, δέγμενος, ποτιδέγμενος, κλάμενος.

In Herodoto legitur ἀπαμμένος, ab ἀπὸ & ἅπτω, quod dicerent alij, ἀφημμένος.

Et μεμετιμένος, a μετὰ & ἴω, μετίω, vt communiter μεθίημι. Futurum ἴσω, præter. ἶκα. & μετίσω, μεμέτικα, μεμέτιμαι, μεμετιμένος.

DE VERBIS MEDIIS.

Verba media vocem habent partim actiuam, partim passiuam, vt significationem quoque: præterita quidem forma actiua semper, alia tempora passiua. Nam præsens & imperfectum voce non dissidet à passiuis. De significatione vix præceptum vllum tradi potest: cum id ex vsu scriptorum melius, quam ex præceptionibus colligatur. Neque enim, quod quidam scribunt, præsens vtranq; significationem habet, nisi

in quibusdam, vt ἀδικοῦμαι semper passiuam, actiuam nunquam. Sic καταγορεῦμαι, περιπλακίζομαι, aliaq; permulta.

Neque præterita semper actiue accipiuntur, quædam enim semper passiue vsurpantur, σήπω, σέσηπα. πηγνύω, πέπηγα. τήκω, τέτηκα. μαίνω, μέμηνα. ῥήγνυμι, ἔῤῥωγα. ἄγνυμι, ἔαγα, ex quo κατεαγώς. σκέλλω, ἔσκληκα & κατέσκληκα, quidam addunt, διέφθορα, δέδορκα, ἀνέῳγα. quæ tamen in actiua significatione aliquando leguntur. Poëtice ἄρω, ἄρηρα, hoc est ἥρμοσμαι. κήδω, κέκηδα. γεγωνῶ, γέγωνα.

INDICATIVI.

Perfectum
- τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε.
- τετύπατον, τετύπατον.
- τετύπαμεν, τετύπατε, τετύπασι, Dor. τετύπαντι, vt κέχλωα, κεχλώασι, κεχάναντι, Sophron. apud Athenæum.

Formatur à præsenti, cuius characteristicam retinet, nisi sit σ, ζ quod planius cognosces, si nomina ab hoc tempore deriuata inspexeris. *ε penultima vertitur in ο in bisyllabis.*

In prima τύπτω, τέτυπα, τύπος. λείπω, λέλοιπα, λοιπός. λείβω, λέλοιβα, λοιβή.

At βλάπτω, βέβλαφα, βλάβη. καλύπτω, κεκάλυφα, καλύβη. κρύπτω, κέκρυφα, κρυβή. βάπτω, βέβαφα, βαφή. θάπτω, τέταφα, τάφος. σκάπτω, ἔσκαφα, σκαφή. κύπτω, κέκυφα, κυφός. ab inusitatis, βλάφω, καλύφω, κρύφω. βάφω, τάφω, σκάφω, κύφω. ἔλπω, ἔολπα.

In secunda, λέγω, λέλογα, λόγος. τίκτω, à τίκω inusitato, τέτοκα, τόκος. πήγνυμι, à πήγω, πέπηγα, πάγος, η in α. τήκω, τέτηκα, τηκεδών. εἴκω, ἔοικα, addito ο. ὀρωρυῖα citatur ab ὀρέγω, ὤρεγα.

In tertia raro formatur, ἐρείδω, ἐρήρεδα, ἐνθέω, metathesi ἐνέθω, ἤνοθα, ἐνήνοθα, ἐπενήνοθα. ἐλέθω, ἐλήλυθα, plural. ἐληλύθαμεν, & Poëtice ἐλήλυθμεν. quanquam Hephæstion contendit legendum ἐλήλυμεν.

In quarta bisyl. ζ in δα. φράζω, πέφραδα, φραδής, ἀφράδης. ῥάζω, ἔρραδα. χάζω, κέχαδα. ὄζω ὄδωδα, ἀώδης. χέζω, κέχοδα. ῥέζω, ῥέξω, ἔρρογα, & metathesi ἔοργα. κλάζω, κέκληγα, α in η, κλαγή, & addito ν, κλαγγή. tamen ἐρείζω, ἐρήρειδα. ω, cum futurum ξ, in γ. πλήσσω, πέπληγα, πληγή.

In quinta, τέμνω, τέτμα, τόμος. μένω, μέμονα, μόνος. σπείρω, ἔσπορα, σπόρος, σπορά. ψάλλω, ἔψαλα. μαίνω, μέμηνα, μανία, η in α, vt φαίνω, πέφηνα, φάνος. θάλλω, τέθηλα. ὄλλω, ὄλωλα, ἐξώλης. Citatur à grãmaticis è Sophocle. κέκονα, pro ἔκτονα, à κτείνω. ὄρω, ὄρωρα & poëtice ὤρορα. ἄρω, ἄρηρα, & poëtice ἤραρα & ἄραρα, ex quo ἀραρώς, ότος.

In sexta quæ characteristicum habent αυ, ι, & υ nõ formant præteritũ medium, vt ψαύω, παιδεύω, χρίω, λύω.

Attici tamen formant ab ἀκούω, ἀκήκοα, cuius commune ἤκουα inusitatum est.

Quæ habent υ, supra duas syllabas, non formant, vt ἀρτύω, ἰσχύω. at λύω bisyllabam, λέλυκα.

Illa sunt poëtica, δαίω, δέδηα. καίω, κέκηα. φύω, πέφυκα. alioqui perraro formatur mediũ. Quinetiam in quarta, præter bisyllaba, raro fit mediũ. φυλάσσω, non πεφύλαγα, nec ἐφύλαγον, φυλαγῶ. βαδίζω, non βεβάδιδα. nec ἐβάδιδον, βαδιδῶ. nec alia plurima, quæ triuiales grammatici audacter formant. At ὀρύσσω, ὤρυγα, & ὀρώρυγα.

Trium temporum eadem characteristica litera, præteriti medij, secundi aoristi, & secundi futuri, τέτυπα, ἔτυπον, τυπῶ. πέφραδα, ἔφραδον, φραδῶ. Non tamen semper eadem penultima, λέλοιπα, ἔλιπον,

λιπῶ. ἔσπορα, ἔσπαρον, σπαρῶ.

Ab hoc tempore, vt diximus, deriuata quædam ducuntur, non semper tamen.

Tria notantur quæ incrementum seruant, ὄπτω, ὄπωπα, ὀπωπή. πείθω, πέποιθα, πεποίθησις. ἀντιπάσχω, ἀντιπέπονθα, ἀντιπεπόνθησις.

Plusquam-perfectum.
- ἐτετύπειν, ἐτετύπεις, ἐτετύπει.
- ἐτετύπειτον, ἐτετυπείτην.
- ἐτετύπειμεν, ἐτετύπειτε, ἐτετύπεισαν.

Prima Ionice ἐτετύπεα, & tertia ἐτετύπεε. Attice per synæresim vtraq; ἐτετύπη, & Dorice: vt prima plu. Dorice ἐτετύπειμες. tertia plur. Attice ἐτετύπεσαν, & τετύπεσ.

Aoristum prius.
- ἐτυψάμην, ἐτύψω, Dor. ἐτύψα, Ion. ἐτύψαο. ἐτύψατο.
- ἐτυψάμεθον, ἐτύψασθον, ἐτυψάσθην.
- ἐτυψάμεθα, ἐτύψασθε, ἐτύψαντο.

Dor. prima plur. ἐτυψάμεσθα.

Ab actiuo addito μην.

Legitur δοάσσατο apud Homerum vel à δοιάζω, δοιάσω, ἐδοίασα, & sublata ι ἐδόασα, & ἐδοασσάμην, δοασσάμην, δοάσσαο, δοάσσατο. vel à δοκάζω extrito κ. Cum ε, ἑασσάμην, ab ἄθω.

Aoristum secundum.
- ἐτυπόμην, ἐτύπου, Ion. ἐτύπεο, ἐτύπετο.
- ἐτυπόμεθον, ἐτύπεσθον, ἐτυπέσθην.
- ἐτυπόμεθα, Dor. σθα. ἐτύπεσθε, ἐτύποντο.

Ab actiuo, ον in ομην.

Iones & Poëtæ incrementum commune sæpe omittunt, τυψάμην, τύψαο, τύψατο, τυπόμην, τύπεο, τύπετο.

Secundo vero aoristo etiã geminationem addunt, πετυπόμην, vt τετυκόμην, à τεύκω, vel τύκω. πεπυθόμην, à πεύθομαι. poët. τυπέσκεο, τυπέσκετο, vt φυγέσκετο. Ὀδ. λ.

Futurum primum. { τύψομαι, τύψῃ, Ion. τύψεαι. τύψεται.
τυψόμεθον, τύψεσθον, τύψεσθον.
τυψόμεθα, τύψεσθε, τύψονται.

Dorice τυψεῦμαι, vel τυψεόμαι, τυψῇ, τυψεῖται. τυψεύμεθα, vel τυψεόμεθα, τυψεῖσθε, τυψοῦνται. vt λήψομαι, λαψεῦμαι, ἄγα τύλαψῃ.

Futurum secundum. { τυποῦμαι, τυπῇ, τυπεῖται.
τυπούμεθον, τυπεῖσθον, τυπεῖσθον.
τυπούμεθα, τυπεῖσθε, τυποῦνται.

In quinta coniugatione etiam prius futurum inflectitur vt actiuum. ψαλῶ, ψαλοῦμαι. σπερῶ, σπεροῦμαι. secundum, σπαρῶ, σπαροῦμαι.

Homerus tamen in priore futuro dixit ἄλεται, ab ἄλλομαι, Ιλ. λ. pro ἀλεῖται.

Quædam etiam sunt secunda futura, quæ formam habent præsentium, πίω, ex quo πίω, futur. secund. πιῶ, med. πίομαι, pro πιοῦμαι. φάγω, φάγομαι, pro φαγοῦμαι. & secunda persona φάγεσαι, pro φάγῃ, vt καυχάομαι καυχῶμαι, καυχάεσαι καυχᾶσαι, pro καυχάῃ καυχᾷ.

Sic ἔδω, ἔδομαι, pro ἐδοῦμαι, & poëtica illa, βέομαι, & epenthesi βείομαι, νέομαι, & crasi νεῦμαι.

Ionice secundum futurum resoluitur.

τυπέομαι, τυπέεαι, τυπέεται.
τυπεόμεθον, τυπέεσθον, τυπέεσθον.
τυπεόμεθα, τυπέεσθε, τυπέονται.

IMPERATIVI.

Perfectum & plusquamperfectum, { τέτυψε, τετυψέτω.
τετύψετον, τετυψέτων.
τετύψετε, τετυψέτωσαν.

Raro in singulari vsitata, vt ait Dionysius, sed circumloquimur, τετυπὼς ἴσθι.

Aoristum prius.	τύψαι, τυψάσθω. τύψασθον, τυψάσθων. τύψασθε, τυψάσθωσαν, Att. τυψάσθων.
Aoristum secundum.	τυποῦ, & τυποῦ Ion. τυπέσθω. τύπεσθον, τυπέσθων. τύπεσθε, τυπέσθωσαν. Att. τυπέσθων.

OPTATIVI.

Perfectũ & plusquamperfectum.	τετύποιμι, τετύποις, τετύποι. τετύποιτον, τετυποίτην. τετύποιμεν, Dor. τετύποιμες. τετύποιτε, τετύποιεν.
Aoristum prius,	τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο. τυψαίμεθον, τύψαισθον, τυψαίσθην. τυψαίμεθα, τύψαισθε, τύψαιντο. & Ionice τυψαίατο. vt ἐργάσαιντο, ἐργασαίατο. μνήσαιντο, μνησαίατο.
Aoristum secundum.	τυποίμην, τύποιο, τύποιτο. τυποίμεθον, τύποισθον, τυποίσθην. τυποίμεθα, τύποισθε, τύποιντο, Ion. τυποίατο.

Cum geminatione Ionica τετυποίμην, vt γεγευοίμην, γεγευοίμεθα. & πεφίδοιτο, Ιλ. υ. à φείδομαι.

Futurum primum.	τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο. τυψοίμεθον, τύψοισθον, τυψοίσθην. τυψοίμεθα, τύψοισθε, τύψοιντο, Ion. τυψοίατο.
Futurum secundum.	τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο. τυποίμεθον, τυποῖσθον, τυποίσθην. τυποίμεθα, τυποῖσθε, τυποῖντο, Ion. τυποίατο.

Inflectitur, vt secundum aoristum habet acutum.

SVBIVNCTIVI.

Perfectũ & plusquamperfect. ἐὰν	τετύπω, τετύπῃς, τετύπῃ, Ion. τετύπῃσι. τετύπητον, τετύπητον. τετύπωμεν, τετύπητε, τετύπωσι.

Aoristum prius. ἐὰν
τύψωμαι, τύψῃ, Ion τύψηαι. τύψηται.
τυψώμεθον, τύψησθον, τύψησθον.
τυψώμεθα, Dor. τυψώμεσθα, τύψησθε, τύψωνται.

Aoristum secundum. ἐὰν
τύπωμαι, τύπῃ, Ion. τύπηαι. τύπηται.
τυπώμεθον, τύπησθον, τύπησθον,
τυπώμεθα, Dor. τυπώμεσθα. τύπησθε, τύπωνται.

Cum geminatione Ionica, τετύπωμαι, vt τετάρπωμαι, τεταρπώμεσθα· & πεπύθωμαι, ex quo πεπύθωνται. à τέρπω, & πύθομαι.

INFINITIVI.

Perfectum & plusquamperfectum, τετυφέναι, τετυφέμεν Ion. τετυφέμεναι Dorice. à δέδια, & Poëtice δείδια fit δειδίμεν, Οδ. κ. à δείδω.

Aoristum prius, τύψασθαι, Ιλ. ν. ἐλέασθαι, ab ἐλέω. aorist. ἠλσάμην, poëtice ἐλσάμην.

Aoristum secundum, τυπέσθαι, acutum, & τευπέσθαι Ionicè, vt λελαβέσθαι.

Futurum primum, τύψεσθαι.

Futurum secundum, τυπεῖσθαι, inflexum, Ion. τυπέεσθαι.

PARTICIPII.

Perfectũ & plusquamperfectum.
τετυπὼς, τοῦ τετυπότος.
ἡ τετυπῦια, τῆς τετυπυίας.
τὸ τετυπὸς, τοῦ τετυπότος.

Aoristum primum.
ὁ τυψάμενος, τοῦ τυψαμένου.
ἡ τυψαμένη, τῆς τυψαμένης.
τὸ τυψάμενον, τοῦ τυψαμένου.

Aorist. secund. ὁ τυπόμενος, τοῦ τυπομένου. ἡ τυπομένη, τῆς τυπομένης. τὸ τυπόμενον, τοῦ τυπομένου.

Futurum primum. ὁ τυψόμενος, τοῦ τυψομένου. ἡ τυψομένη, τῆς τυψομένης. τὸ τυψόμενον, τοῦ τυψομένου.

Futurum secundum. ὁ τυπούμενος, τοῦ τυπουμένου. ἡ τυπουμένη, τῆς τυπουμένης. τὸ τυπούμενον, τοῦ τυπουμένου.

Ionice & Dorice τυπεύμενος.

Ab εἴκω fit communiter ὁ εἰκὼς, τοῦ εἰκότος. Æolice οἰκὼς, ότος. Attice & poëtice ἐοικὼς, vt neutrum εἰκὸς, & ἐοικός. Fœm. ἡ εἰκυῖα, & ἐοικυῖα.

In secundo aoristo manet aliquando geminatio Ionica, τεταρπόμενος, Hom.

DE VERBIS INFLEXIS.

Vt è quinta parisyllaborum declinatione exoriuntur nomina contracta, cùm in genitiuo duæ vocales coëunt, è quibus prior est ε, στῆθος στήθους: vel α, κέρας κέρως: vel ο, Λητὼ Λητοῦς. sic è sexta coniugatione barytonorum nascuntur verba inflexa, cùm vna ex illis trib. vocalibus characteristica est quæ cum sequenti contrahitur, ποιέω ποιῶ, βοάω βοῶ, χρυσόω χρυσῶ.

Contractiones verò fiunt in præsenti, & imperfecto tantùmmodo omnium modorum.

Nam cætera quidem tempora, barytonorum formam sequuntur.

Coniugationes sunt tres pro vocalium numero, quæ cum sequente contrahi possunt: prima habet ε, secunda α, tertia ο.

In futuro prima & secunda sæpe η, in tertia ω, & ο,

Quædam verba in duabus coniugationibus repe-
riuntur eadem ſignificatione, ξυρέω & ξυράω, ξυρήσω. ἐλεέω & ἐλεάω, ἐλεήσω. γηρέω & γηράω, γηρήσω.

Nonnulla diſsimili, βιάω ῶ, βιήσω. βιόω ῶ, βιώσω. δηλέω ῶ, δηλήσω. δηλόω ῶ, δηλώσω. σταθμέω ῶ, σταθμήσω. σταθμόω ῶ, σταθμώσω. πολεμέω ῶ, πολεμήσω. πολεμόω ῶ, πολεμώσω.

Pauca etiam in tribus, κνυζέω, κνυζάω, & κνυζόω.

Aliquot nunc barytona, nunc inflexa, βόσκω & βοσκέω ῶ, διδάσκω & διδασκέω ῶ, αἴδομαι & αἰδέομαι αἰδοῦμαι, στέρομαι & στερέομαι οῦμαι, ἐπιμέλομαι & ἐπιμελέομαι οῦμαι, εἴλομαι & εἰλέομαι εἰλοῦμαι, γήθομαι & γηθέω ῶ, ξύρομαι ξυροῦμαι, κυλίνδω & κυλινδῶ, ῥίπτω ῥιπτέω ῶ, κύω κυέω ῶ, ἕλκω ἑλκέω ῶ, εἴδω εἰδέω ῶ, τύπτω τυπτῶ, γράφω γραφῶ, βρύχω βρυχῶ. Sic cætera tempora, τυπτήσω, γεγράφηκα.

Inflexa aliquando ducuntur à ſecundo aoriſto, ἐρείπω, ἤριπον, ἐριπῶ. τεύχω, ἔτυχον, τυχῶ. στείχω, ἔστιχον, στιχῶ, ex quo ἐστιχόωντο.

Et à futuro, δέψω, δέψω, δεψῶ.

Contractiones hoc modo fiunt.

Prima Coniugatio.

Figuratiua ε, { ε ει. | ο ου. }

Sequente longa vel vocali, vel diphthongo, in eandem fit contractio, εη η : εει ει : εοι οι : εου ου : εω ω.

Secunda Coniugatio ſemper contrahitur in α, vel ω, ſequente ε, vel η in α: ſequente ο, vel ω, in ω.

Figuratiua α, { ε, vel η, in α. | ει, vel ῃ, in ᾳ. | ο, vel ου, vel ω, in ω. | οι in ῳ. }

Tertia Conjugatio.

Figurati-ua ο,
- ε, vel ο, vel ου, in ου.
- ει, vel οι, vel η, in οι.
- ει, in infin. in ου.
- ω, vel η, in ω.

PRIMA CONIVGATIO.

In futuro perſæpe habet, η, ποιῶ, ποιήσω, πεποίηκα, ἐποίησα: nam vt in barytonis, ſunt hæc tria tempora inter ſe cognata.

Excipiuntur, νεικέω ῶ, νεικέσω. ἀρκέω ῶ, ἀρκέσω. ἀρέω ῶ, ἀρέσω. τελέω ῶ, τελέσω. ὀλέω ῶ, ὀλέσω, *& pauca alia.*

Hæc vtroq; modo futurũ habent καλῶ, καλέσω *&* καλήσω. φρονῶ, φρονέσω & φρονήσω. κορῶ κορέσω & κορήσω. φορῶ, φορέσω & φορήσω. αἰνῶ, αἰνέσω & αἰνήσω. πονῶ, πονέσω & πονήσω.

Biſyllaba nec in primis perſonis, nec in tertia plurali contrahuntur.

Præſens
- πλέω, πλέεις, πλεῖς πλέει, πλεῖ.
- πλέετον, πλεῖτον, πλέετον, πλεῖτον.
- πλέομεν, πλέετε, πλεῖτε, πλέουσι.

Imperf.
- ἔπλεον, ἔπλεες, ἔπλεις, ἔπλεε, ἔπλει.
- ἐπλέετον, ἐπλεῖτον, ἐπλεέτην, ἐπλείτην.
- ἐπλέομεν, ἐπλέετε, ἐπλεῖτε, ἔπλεον.

Imperatiuus etiam contrahitur: optatiui & ſubiunctiui non contrahuntur, πλέοιμι, πλέοις, πλέοι. πλέω, πλέῃς, πλέῃ.

Sic πνέω, ῥέω, quæ in futnro accipiunt υ, πλεύσω, πέπλευκα, ἔπλευσα. πνεύσω, ἔπνευκα, ἔπνευσα.

Heſychius tamen citat δεδυσι, pro δέωσιν, à δέω. Et in Ariſtophane legitur ἀναδῶν, pro ἀναδέων. quoniam in futuro non accipit υ, δέω δῶ, δήσω.

VERBI ACTIVI INDICATIVI.

Præsens. { ποιέω ῶ, ποιέεις εῖς, ποιέει εῖ.
ποιέετον εῖτον, ποιέετον εῖτον.
ποιέομεν ῦμεν, ποιέετε εῖτε, ποιέουσι ῦσι, Dor. ποιεῦντι & ποιεῦντι, Æol. ποιεῦσι, vt φρονεῦντι.

Imperf. { ἐποίεον ουν, ἐποίεες εις, ἐποίεε ει.
ἐποιέετον εῖτον, ἐποιεέτην εἴτην.
ἐποιέομεν ῦμεν, ἐποιέετε εῖτε, ἐποίεον ουν.

Prima sing. & tertia plur. Dorice ἐποίευν. Ionice ποιέεσκον, ποιέεσκες, ποιέεσκε, Οδ. λ. ὄνπερ ἐγὼν ὀχέεσκον. Cadit aliquando alterum ε.

Præteritum perfectum, πεποίηκα, πεποίηκας, πεποίηκεν, vt τέτυφα. nam præsens tantum & imperfectum propria sunt inflexorum.

A φιλέω, πεφίληκα, Ion. πεφίλκα. Bœotice πεφίληκα. Poëtice πεφίλεα.

Plusquamperfectum, ἐπεποιήκειν, vt ἐτετύφειν.

Eadem est varietas dialectorum in his temporibus, de qua supra in τύπτω.

Aorist. prius, ἐποίησα, vt ἔτυψα. Ion. ποιήσασκον, κες, κε.

Aoristo secundo carent inflexa. quædam tamen syncope formantur, χραισμέω ῶ, ἔχραισμον, vt ἔτυπον. δουπέω ῶ, ἔδουπον. λακέω ῶ, ἔλακον. κλυπέω ῶ, ἔκλυπον. νεοχμέω ῶ, ἐνέοχμον. θορέω ῶ, ἔθορον. μολέω ῶ, ἔμολον. & monosyllabum χέω, χῶ, inusitatum. aorist. secundum ἔχον.

Fut. ποιήσω, vt τύψω. Dor. ποιησῶ, vt τυψῶ, tertia plural. ποιησεῦντι & ποιησεῦντι, Æol. ποιησεῦσι. Ιλ. χ. legitur πεπιθήσω cum geminatione Ionica, quæ in hoc tempore perrara est.

Futurum secundum nec formari recte potest, nec vsquam reperitur.

IMPERATIVI.

Præsens & imperfectum,
ποίεε ποίει, ποιεέτω είτω· & Dor. ποιήτω.
ποιέετον ποιεῖτον, ποιεέτων ποιείτων.
ποιέετε εῖτε, ποιεέτωσαν είτωσαν, Att. ποιούντων.
Præt. πεποίηκε, vt τέτυφε, *Aor. prius*, ποίησον, vt τύψον.

OPTATIVI.

Præsens & imperfectum.
ποιέοιμι οῖμι, ποιέοις οῖς, ποιέοι οῖ.
ποιέοιτον οῖτον, ποιεοίτην οίτην.
ποιέοιμεν οῖμεν, ποιέοιτε οῖτε, ποιέοιεν οῖεν.

Attice & Æolice ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη· ποιοίητον, ποιοιήτην· ποιοίημεν, ποιοίητε, ποιοίησαν, & ποιοῖεν.

Vt φρονοίην, φρονοίης, φρονοίη. καλοίην, φορoίην. Dorice ποιῴην, ποιῴης, ποιῴη. οι in ω.

Præteritũ perfectũ & plusquamperfectũ, πεποιήκοιμι.

Aoristum prius, ποιήσαιμι, & Æolice ποιήσεια.

Futurum primum, ποιήσοιμι.

SVBIVNCTIVI.

Præsens & imperfect. ἐὰν.
ποιέω ῶ, ποιέῃς ῇς, ποιέῃ ῇ. Ion. ποιέησι.
ποιέητον ῆτον, ποιέητον ῆτον.
ποιέωμεν ῶμεν, ποιέητε ῆτε, ποιέωσι ῶσι, Do. ποιῶντι

Perfectum & plusquamperfectum, ἐὰν πεποιήκω.

Aoristum prius, ἐὰν ποιήσω.

Futurum primum, ἐὰν πεποιηκὼς ὦ, ᾖς, ᾖ.

INFINITIVI.

Præsens & imperfectum, ποιέειν εῖν. poëtice ποιήμεναι. vt ἀριθμεῖν, ἀριθμήμεναι. Dor. ποιεῖν, vt θεσμοφορεῖν, θεσμοφορέν, & ποιήμεναι, vt ἀλεξεῖν, ἀλεξέμεναι. Æolic. κάλης, & κάλην, pro καλεῖν. φρόνην pro φρονεῖν, vt tradunt grãmatici.

Præteritũ perfectũ & plusquamperfectũ, πεποιηκέναι.

Aoristum prius, ποίησαι.

Futurum primum, ποιήσειν.

PARTICIPII.

Præsens & imperfect.
ὁ ποιέων ὤν. τοῦ ποιέοντος οῦντος.
ἡ ποιέουσα οῦσα. τῆς ποιεούσης ούσης.
τὸ ποιέον οῦν. τοῦ ποιέοντος οῦντος.

Dor. Fœm. ἁ ποιεῦσα. & τῶ ποιεῦντος, gen. & neut. τὸ ποιεῦν.

Perfectum & plusquamperfectum, ὁ πεποιηκώς.

Aoristum prius, ὁ ποιήσας. *Fut. primum*, ὁ ποιήσων.

Æoles participia præterita finiunt in ων, νενοήκων, οντος. εἰρήκων, οντος. Hom. κεκλήγοντες.

VERBI PASSIVI INDICATIVI.

Præsens
ποιέομαι οῦμαι, ποιέῃ ῇ, ποιέεται εῖται.
ποιεόμεθον ούμεθον, ποιέεσθον εῖσθον, ποιέεσθον εῖσθον.
ποιεόμεθα ούμεθα, ποιέεσθε εῖσθε, ποιέονται οῦνται.

Dorienses & Iones, contrahunt in ευ, ποιεῦμαι, & addunt σ, ποιεύμεσθα.

Imperf.
ἐποιεόμην ούμην, ἐποιέου οῦ, ἐποιέετο εῖτο.
ἐποιεόμεθον ούμεθον, ἐποιέεσθον εῖσθον, ἐποιεέσθην εἴσθην.
ἐποιεόμεθα ούμεθα, ἐποιέεσθε εῖσθε, ἐποιέοντο οῦντο.

Dorice & Ionice ἐποιεύμην. poët. ποιεέσκεο, ποιεέσκετο ποιεέσκοντο. & extrito ε, μυθέσκοντο, πωλέσκεο.

Perfect.
πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται.
πεποιήμεθον, πεποίησθον πεποίησθον.
πεποιήμεθα, πεποίησθε, πεποίηνται.

Plusquamperfect.
ἐπεποιήμην, ἐπεποίησο, ἐπεποίητο.
ἐπεποιήμεθον, ἐπεποίησθον, ἐπεποιήσθην.
ἐπεποιήμεθα, ἐπεποίησθε, ἐπεποίηντο.

Ionice πεποιήαται, πεποίηαι, vt βεβλήαται, pro βέβλη-νται, Ιλ. λ.

Vt in tertia plur. vertitur η in εα, πεποίηνται, πε-ποιέαται. ἐπεποίηντο, ἐπεποιέατο, & δέδμηντο, δεδμήατο. βεβόληντο, βεβολήατο.

Præterit. rite formatur ab actiuo, κα in μαι. Additur σ, cum penultima est breuis, τετέλεκα, τετέλεσμαι. ἤρκεκα, ἤρκεσμαι, aliquando nihil, δέω, δέδεκα, δέδεμαι, ἐδέδην.

Aoristum prius, ἐποιήθην. *Futur. primum*, ποιηθή-σομαι.

Mox futurum, πεποιήσομαι.

Imperatiui.

Præsens & imper-fect.	ποιέου οῦ, Dor. ποιεῦ. ποιεέσθω είσθω. ποιέεσθον εῖσθον, ποιεέσθων είσθων. ποιέεσθε εῖσθε, ποιεέσθωσαν είσθωσαν. Att. ποιείσθων.
Perfectũ & plus-quãperf.	πεποίησο, πεποιήσθω. πεποίησθον, πεποιήσθων. πεποίησθε, πεποιήσθωσαν, Attice πεποιήσθων.

Aoristum prius, ποιήθητι.

Optatiui.

Præsens & imper-fectum.	ποιεοίμην οίμην, ποιέοιο οῖο, ποιέοιτο οῖτο. ποιεοίμεθον οίμεθον, ποιέοισθον οῖσθον, ποιεοίσθην οίσθην. ποιεοίμεθα οίμεθα, ποιέοισθε οῖσθε, ποιέοιντο οῖντο.
Perfect. & plus-quãperf.	πεποιήμην, πεποιῇο, πεποιῇτο. πεποιήμεθον, πεποιῇσθον, πεποιήσθην. πεποιήμεθα, πεποιῇσθε, πεποιῇντο.

Aorist. prius, ποιηθείην. *Futur. primum*, ποιηθησοίμην.
Mox futurum, πεποιησοίμην.

Subiunctiui.

Præsens & imperfect. ἐὰν
ποιέωμαι ὦμαι, ποιέῃ ῇ, Ion. ποιέηαι, ποιέηται ἦται.
ποιεώμεθον ὤμεθον, ποιέησθον ἦσθον, ποιέησθον ἦσθον.
ποιεώμεθα ὤμεθα, ποιέησθε ἦσθε, ποιέωνται ὦνται.

Perfect, & plusquamperf. ἐὰν
πεποιῶμαι, πεποιῇ, πεποιῆται.
πεποιώμεθον, πεποιῆσθον, πεποιῆσθον.
πεποιώμεθα, πεποιῆσθε, πεποιῶνται.

Aorist. prius ἐὰν ποιηθῶ. *Futurum primum*, ἐὰν πεποιημένος ὦ, ῇς, ῇ.

Infinitiui.

Præsens & imperfectum, ποιέεσθαι εῖσθαι.
Perfectum & plusquamperfectum, πεποιῆσθαι.
Aoristum prius, ποιηθῆναι.
Futurum primum, ποιηθήσεσθαι.
Mox futurum, πεποιήσεσθαι.

Participij.

Præsens & imperfectum.
ποιεόμενος ούμενος, ποιεομένου ουμένου.
ποιεομένη ουμένη, ποιεομένης ουμένης.
ποιεόμενον ούμενον, ποιεομένου ουμένου.

Perfectum & plusquamperfectum, πεποιημένος.
Aoristum prius, ποιηθείς. *Fut. prim.* ποιηθησόμενος.
Mox futurum, πεποιησόμενος.

VERBI MEDII.

Præteritum perfectum in inflexis rarò legitur, idq; apud poetas ex syncope actiui factum, δειπέω ῶ, δεδείπνηκα, δέδειπνα. λακέω ῶ, λελάκηκα, λέλακα. βουλέω ῶ, βεβούληκα, βέβουλα. μελέω ῶ, μεμέληκα, μέμηλα. κλυπέω ῶ, ἐκτύπηκα, ἔκλυπα. τελέω ῶ, τετέληκα, τέτελα. Sic φυζῶ, πεφύζηκα, πέφυζα, ex quo πεφυζώς, Hom. μυζῶ, μεμύζηκα, μέμυζα, ex quo μεμυζώς, Antimachus.

Aorist. prius ἐποιησάμην. *Imperatiui* ποίησαι. *Optatiui* ποιησαίμην. *Subiunctiui* ποιήσωμαι. *Infinitiui* ποιήσασθαι. *Part.* ποιησάμενος. *Fut. prim.* ποιήσομαι. Dor. ποιησοῦμαι, & ποιησεῦμαι, vt κεισεῦμαι ἐξ ποιῶν. *Optat.* ποιησοίμην. *Infinit.* ποιήσεσθαι. *Particip.* ποιησόμενος.

SECVNDA CONIVGATIO.

In αω *desinit. In futuro sæpe* η, βοάω ῶ, βοήσω.

Excipiuntur quæ ante α *habent* ε, *vel* ι, *ea enim retinent* α. ἐάω ῶ, ἐάσω. θεάω ῶ, θεάσω. ἀνιάω ῶ, ἀνιάσω. κοπιάω ῶ, κοπιάσω. ἀλοιάω ῶ, ἀλοιάσω, & Attice ἀλοιήσω. dicitur etiam ἀλοάω. Et ἀκροάω ῶ, ἀκροάσω. μακκοάω ῶ, άσω.

Et quæ habent λ, *vel* ρ, *polysyllaba*, περάω ῶ, περάσω. φυράω ῶ, φυράσω. γελάω ῶ, γελάσω. χαλάω ῶ, χαλάσω.

Cum ante λ, ρ, *aliqua est consonans, in* ησω: ποδαγράω ῶ, ποδαγρήσω. ὁμοκλάω ῶ, ήσω. κολλάω ῶ, κολλήσω.

Et monosyllaba, quæ non gignunt deriuatiua in μι χλάω, χλῶ, χλάσω. θλάω, θλῶ, θλάσω. φλάω, φλῶ, φλάσω. δράω, δρῶ, δράσω.

Alioqui habent η, τλάω τλῶ, τλῆμι, τλήσω. χράω χρῶ, χρῆμι, χρήσω.

VERBI ACTIVI INDICATIVI.

Præsens { βοάω ῶ, βοάεις ᾷς, βοάει ᾷ. / βοάετον ᾶτον, βοάετον ᾶτον. / βοάομεν ῶμεν, βοάετε ᾶτε, βοάουσι ῶσι.

Dor. βοῶντι, vt ἐξαπατῶσιν ἐξαπατῶντι, Pind.

Dorienses nō contrahunt in α, sed in η, ὁρῶ, ὁρῇς, ὁρῇ. ὁρᾶτον. ὁρῶμες, ὁρᾶτε, ὁρῶντι. nec subscribunt ι. Attici quatuor, vt diximus, a Doriensibus mutuati sunt, πεινῶ, πεινῇς. ζῶ, ζῇς. διψῶ, διψῇς. & χρῶμαι, χρῆται, χρῆσθαι.

Poët. βοόω, βοάᾳς, βοάᾳ, βοόωμεν, βοάατε, βοόωσι. ὁρόωσι.

Ion. βοέω, vt ὁράω, ὁρέω, έεις, έει.

Imperfect. { ἐβόαον ων, ἐβόαες ας, ἐβόαε α. / ἐβοάετον ᾶτον, ἐβοαέτην άτην. / ἐβοάομεν ῶμεν, ἐβοάετε ᾶτε, ἐβόαον ων.

Ionice βόασκον, βόασκες, σκε, Hom. πεδάασκον, Οδ. ψ.

Perfectum βεβόηκα, βεβόηκας, βεβόηκεν, vt τέτυφα.

Eadē est penultima, quæ in futuro, κοπάσω, κεκόπακα.

Aoristum prius, ἐβόησα, vt ἔτυψα.

Secundum aoristum perrarum est, fitq; ex syncope, vt in superiore coniugatione, μυκάω ῶ, ἐμύκησα, ἔμυκον, & poëtice μύκον, αὐτόματοι δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ. ἀπάω ῶ, ἔαπον, ἔαπες, ἔαπε. & ἀπὲς imperat.

Futurum primum βοήσω. Dor. βοασῶ, εῖς, εῖ. tertia plur. βοασοῦντι. Secundum fut. obsoletum est. Ion. & Att. διεξελᾶς καὶ περαμείψεαι Her. & διασκεδᾶς, pro διεξελάσεις, διασκεδάσεις. Sic περῶ pro περάσω, Soph.

IMPERATIVI.

Præsens & imperfectum. { βόαε α, βοαέτω άτω. / βοάετον ᾶτον, βοαέτων άτων. / βοάετε ᾶτε, βοαέτωσαν άτωσαν.

Perfectum, βεβόηκε. *Aoristum prius*, βόησον.

OPTATIVI.

Præsens & imperfectum. { βοάοιμι ῷμι, βοάοις ῷς, βοάοι ῷ. / βοάοιτον ῷτον, βοαοίτην ῴτην. / βοάοιμεν ῷμεν, βοάοιτε ῷτε, βοάοιεν ῷεν.

Attice βοῴην, βοῴης, βοῴη.

βοῴητον, βοῳήτην.

βοῴημεν, βοῴητε, βοῴησαν, & βοῷεν.

Legitur λαῷμι, à λάω ῶ, ἐθέλοιμι.

Perfectum & plusquamperfectum, βεβοήκοιμι.

Aorist. prius, βοήσαιμι, & Æol. βοήσεια, vt τύψαιμι, τύψεια.

Futurum primum, βοήσοιμι.

SVBIVNCTIVI.

Præsens & imperfect. ἐὰν
- βοάω ῶ, βοάῃς ᾷς, βοάῃ ᾷ.
- βοάητον ᾶτον, βοάητον ᾶτον.
- βοάωμεν ῶμεν, βοάητε ᾶτε, βοάωσι ῶσι. Dor. βοῶντι.

Perfectum & plusquamperfectum, ἐὰν βεβοήκω.

Aoristum prius, ἐὰν βοήσω.

INFINITIVI.

Præsens & imperfectum, βοάειν βοᾶν, Dor. βοῆν, vt ζῆν, & βοήμεναι. poëtice βοάαν, vt μάστιξεν δ' ἵππους ἐλάαν.

Perfectum & plusquamperfectum, βεβοηκέναι.

Aoristum prius, βοῆσαι.

Futurum primum, βοήσειν.

PARTICIPII.

Præsens & imperfect.
- βοάων ῶν, βοάοντος ῶντος.
- βοάουσα ῶσα, βοαούσης ώσης.
- βοάον ῶν, βοάοντος ῶντος.

Ionic. βοέων, βοέωντος. poëtice præponitur, ο, τῷ ω. βοόων βοόωντος, vt δηϊόων, à δηϊάω ῶ.

Perfectum & plusquamperfectum, βεβοηκώς, ότος,

Aoristum prius, βοήσας. *Futurum primum*, βοήσων.

VERBI PASSIVI INDICATIVI.

Præsens
- βοάομαι ῶμαι, βοάῃ ᾷ, βοάεται ᾶται.
- βοαόμεθον ώμεθον, βοάεσθον ᾶσθον, βοάεσθον ᾶσθον.
- βοαόμεθα ώμεθα, βοάεσθε ᾶσθε, βοάονται ῶνται.

In verbo καυχάομαι ῶμαι, secunda est, καυχάεσαι χᾶσαι. non καυχάῃ καυχᾷ. Ολ. ξ. τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῆαι.

Secunda ab ὁράομαι ῶμαι, Dorice vel ab ὅρημαι Æolice.

Imperfect.
ἐβοαόμην ώμην, ἐβοάου ῶ, ἐβοάετο ᾶτο.
ἐβοαόμεθον ώμεθον, ἐβοάεσθον ᾶσθον, ἐβοαέσθην ἀσθην.
ἐβοαόμεθα ώμεθα, ἐβοάεσθε ᾶσθε, ἐβοάοντο ῶντο.

Ionice additur ε, κλέωνται, ἐκλέωντο.

Poëtæ præsenti & imperfect. contracto, ante ω addunt ο, ante α alterum α, βοόωμαι, βοάᾳ, βοάαται. βοοώμεθα, βοάασθε βοόωνται. Sic ἐβοοώμην, vt δηειόωνται, ὀχριόωντο, σκιόωντο.

Additur etiam paragoge, πρωπάσκετο, à πρωπιάω ῶ, ἐπρώπαες ας.

Perfectum
βεβόημαι, βεβόησαι, βεβόηται.
βεβοήμεθον, βεβόησθον, βεβόησθον.
βεβοήμεθα, βεβόησθε, βεβόηνται.

Cum penultima breuis, additur σ, γεγέλακα, γεγέλασμαι. τέθλακα, τέθλασμαι. aliquando nihil, δράω, δέδρακα, δέδραμαι, ex quo δράμα. A μέμνημαι, secunda est μέμνη, pro μέμνησαι, Ion. μέμνεαι.

Plusquam perfectum.
ἐβεβοήμην, ἐβεβόησο, ἐβεβόητο.
ἐβεβοήμεθον, ἐβεβόησθον, ἐβεβοήσθην.
ἐβεβοήμεθα, ἐβεβόησθε, ἐβεβόηντο.

Aoristum prius, ἐβοήθην.

Futurum primum, βοηθήσομαι.

Mox futurum, βεβοήσομαι.

IMPERATIVI.

Præsens & imperfectum.
βοάου βοῶ, βοαέσθω βοάσθω.
βοάεσθον βοᾶσθον, βοαέσθων βοάσθων.
βοάεσθε βοᾶσθε, βοαέσθωσαν βοάσθωσαν.

Perfect. & plusquam-perfectum. βεβόησο, βεβοήσθω. βεβόησθον, βεβοήσθων. βεβόησθε, βεβοήσθωσαν.

Aoristum prius, βοήθητι.

OPTATIVI

Præsens & imperfectum. βοαοίμην βοῴμην. βοάοιο βοῷο, βοάοιτο βοῷτο. βοαοίμεθον βοῴμεθον, βοάοισθον βοῷσθον, βοαοίσθην βοῴσθην. βοαοίμεθα βοῴμεθα, βοάοισθε βοῷσθε, βοάοιντο βοῷντο.

Ιλ. ω. θεοῖο, secunda persona, pro θεῷο.

Perfect, & plusquam-perfectum. βεβοήμην, βεβοῇο, βεβοῇτο. βεβοήμεθον, βεβοῆσθον, βεβοήσθην. βεβοήμεθα, βεβοῆσθε βεβοῇντο.

Aorist. prius, βοηθείην. *Fut. prim* βοηθησοίμην.

Mox futurum, βεβοησοίμην.

SUBIUNCTIVI.

Præsens & imperfect, ἐὰν βοάωμαι ῶμαι, βοάῃ ᾷ, βοάηται ᾶται. βοαώμεθον ώμεθον, βοάησθον ᾶσθον, βοάησθον ᾶσθον. βοαώμεθα ώμεθα, βοάησθε ᾶσθε, βοάωνται βοῶνται.

Perfect. & plusquam-perf. ἐὰν. βεβοῶμαι, βεβοῇ, βεβοῆται. βεβοώμεθον, βεβοῆσθον, βεβοῆσθον. βεβοώμεθα, βεβοῆσθε, βεβοῶνται.

Hom. μεμνέωτο, Ιλ. ψ, Xenophon. μεμνῷτο. Crates Comicus, μεμνοῖτο. Pindar. μεμναίατο, à μνάομαι.

Aoristum prius, βοηθῶ.

INFINITIVI.

Præsens & imperfectum, βοάεσθαι βοᾶσθαι, Ionice

βοῆσθαι, vt χράεσθαι χρῆσθαι. poëtice βοάασθαι, vt ἐψιάασθαι.

Perfectum & plusquamperfectum, βεβοῆσθαι.

Aoristum prius, βοηθῆναι.

Futurum primum, βοηθήσεσθαι.

Mox futurum, βεβοήσεσθαι.

PARTICIPII.

Præsens & imper-fectum.	βοαόμενος ώμενος, βοαομένου ωμένου.
	βοαομένη ωμένη, βοαομένης ωμένης.
	βοαόμενον ώμενον, βοαομένου ωμένου.

Ionice additur ε, χρεώμενος, ὁρμεώμενος, κλεώμενος, Herod.

Perfectum & plusquam. βεβοημένος. *Aorist. prius*, βοηθείς. *Futur. prim.* βοηθησόμενος. *Mox fut.* βεβοησόμενος.

Verbi medij.

Perfectum rarum, atque ex syncope factum μυκῶ, μεμύκηκα, μέμυκα, ex quo μεμυκῶς ἰῦτε ταῦροι.

Aorist prius, ἐβοησάμην, βόησαι, βοησαίμην, βοήσωμαι, βοήσασθαι, βοησάμενος.

Fut. prim. βοήσομαι, βοησοίμην, βοήσεσθαι, βοησόμενος.

TERTIA CONIVGATIO.

Exit in όω, *futurum in* ώσω, *cum verbum à nomine ducitur*, χρυσὸς, χρυσόω ῶ, χρυσώσω. πῦρ, πυρόω ῶ, πυρώσω. χεὶρ, χειρόω ῶ, χειρώσω. στέφανος, στεφανόω ῶ, στεφανώσω.

Cum non deducitur à nomine, in όσω, ὀμόω ῶ, όσω. ἀρόω ῶ, ἀρόσω. ὀνόω ῶ, ὀνόσω.

VERBI ACTIVI INDICATIVI.

Præsens	χρυσόω ῶ, χρυσόεις οῖς, χρυσόει οῖ.
	χρυσόετον οῦτον, χρυσόετον οῦτον.
	χρυσόομεν οῦμεν, χρυσόετε οῦτε, χρυσόουσι οῦσι, & Dorice χρυσοῦντι.

Imperfect. ἐχρύσοον ουν, ἐχρύσοες ους, ἐχρύσοε ου.
ἐχρυσόετον οῦτον, ἐχρυσοέτην ούτην.
ἐχρυσόομεν οῦμεν, ἐχρυσόετε οῦτε, ἐχρύσοον ουν.
Ionice χρύσοσκον, σκες, σκε. Tertia plural. Asiatice ἐχρυσοῦσαν, vt δολιόω ῶ, ἐδολίουν, ἐδολιοῦσαν.

Perfect. κεχρύσωκα. *Plusquamperfect.* ἐκεχρυσώκειν.

Aorist. primum, ἐχρύσωσα. *Futur. primum*, χρυσώσω, Dorice χρυσωσῶ. & tertia plural. χρυσωσοῦντι.

Aorist. secundũ, & secundũ futurũ vna cũ medio. præterito in hac cõjugatione nunquam reperiuntur.

IMPERATIVI.

Præsens & imperfect. χρύσοε οῦ, χρυσοέτω ούτω, Dor. χρυσώτω.
χρυσόετον οῦτον, χρυσοέτων ούτων.
χρυσόετε οῦτε, χρυσοέτωσαν ούτωσαν.

Perfectum & plusquamperfectum, κεχρύσωκε.

Aoristum prius, χρύσωσον.

OPTATIVI

Præsens & imperfectum. χρυσόοιμι οῖμι, χρυσόοις οῖς, χρυσόοι οῖ.
χρυσόοιτον οῖτον, χρυσοοίτην οίτην.
χρυσόοιμεν οῖμεν, χρυσόοιτε οῖτε, χρυσόοιεν οῖεν.

Attic. χρυσοίην, χρυσοίης, χρυσοίη. & χρυσῴην, χρυσῴης, χρυσῴη, οι in ω, vt ῥιγόω ῶ, ῥιγοίην, ῥιγῴην.

Perfectum & plusquamperfectum, κεχρυσώκοιμι.

Aoristum prius, χρυσώσαιμι, & Æolice χρυσώσεια.

Futurum primum, χρυσώσοιμι.

Subiunctiui.

Præsens & imperfect. ἐὰν χρυσόω ῶ, χρυσόῃς οῖς, χρυσόῃ οῖ.
χρυσόητον ῶτον, χρυσόητον ῶτον.
χρυσόωμεν ῶμεν, χρυσόητε ῶτε, χρυσόωσι ῶσι.

Quidam contrahunt ῃ in οι, sed melius in ω.

Perfectum & plusquamperfectum, κεχρυσώκω.

Aoristum prius, χρυσώσω.

Infinitiui,

Præsens & imperfectum, χρυσόειν χρυσοῦν. Dor. χρυσιῶν, vt ὀρθοιῶν, ὀρθιῶν. Æol. χρύσιιν, & χρύσοις, vt ὕψοις, pro ὑψοῦν. Dor. χυσόμμεναι. & ἀρόμμεναι, Hesiod. pro ἀροῦν.

Perfectum & plusquamperfectum, κεχρυσωκέναι.

Aoristum prius, χρυσῶσαι.

Futurum primum, χρυσώσειν.

Participij.

Præsens & imperfect.
- χρυσόων ῶν, χρυσόοντος οῦντος.
- χρυσόουσα οῦσα, χρυσοούσης ούσης.
- χρυσόον οῦν, χρυσόοντος οῦντος.

Perfectum & plusquamperfectum, κεχρυσωκώς.

Aoristum prius, χρυσώσας. *Fut. prim.* χρυσώσων.

VERBI PASSIVI INDICATIVI.

Præsens
- χρυσόομαι οῦμαι, χρυσόῃ οῖ, χρυσόεται οῦται.
- χρυσοόμεθον ούμεθον, χρυσόεσθον οῦσθον, χρυσόεσθον οῦσθον.
- χρυσοόμεθα ούμεθα, χρυσόεσθε οῦσθε, χρυσόονται οῦνται.

Imperfect.
- ἐχρυσοόμην ούμην, ἐχρυσόου οῦ, ἐχρυσόετο οῦτο.
- ἐχρυσοόμεθον ούμεθον, ἐχρυσόεσθον οῦσθον, ἐχρυσοέσθην ούσθην.
- ἐχρυσοόμεθα ούμεθα, ἐχρυσόεσθε οῦσθε, ἐχρυσόοντο οῦντο.

Perfect.
- κεχρύσωμαι, κεχρύσωσαι, κεχρύσωται.
- κεχρυσώμεθον, κεχρύσωσθον, κεχρύσωσθον.
- κεχρυσώμεθα, κεχρύσωσθε, κεχρύσωνται, Ion. κεχρυσόαται.

Plusquam-perfect. ἐκεχρυσώμην, ἐκεχρύσωσο, ἐκεχρύσωτο.
ἐκεχρυσώμεθον, ἐκεχρύσωσθον, ἐκεχρυσώσθην.
ἐκεχρυσώμεθα, ἐκεχρύσωσθε, ἐκεχρύσωντο.

Cum in futuro est ο, in præterito additur σ, ὀμῶ, ὀμόσω, ὤμοκα, & Attice ὀμώμοκα ὀμάμοσμαι. aliquādo nihil, ἀρόω, ἤροκα, ἤρομαι, ἤροται, ex quo ἀροτήρ.

Aorist, prius, ἐχρυσώθην. *Futur. prim.* χρυσωθήσομαι.

Mox futurum, κεχρυσώσομαι.

IMPERATIVI.

Præsens & imperfect. χρυσοῦ οῦ, χρυσοέσθω, ούσθω.
χρυσόεσθον οῦσθον, χυσοέσθων ούσθων.
χρυσόεσθε οῦσθε, χρυσοέσθωσαν ούσθωσαν.

Perfectum, κεχρύσωσο. *Aoristum prius,* χρυσώθητι.

OPTATIVI.

Præsens & imperfect. χρυσοοίμην οίμην, χρυσόοιο οῖο, χρυσόοιτο οῖτο.
χρυσοοίμεθον οίμεθον, χρυσόοισθον οῖσθον, χρυσοοίσθην οίσθην.
χρυσοοίμεθα οίμεθα, χρυσόοισθε οῖσθε, χρυσόοιντο οῖντο.

Perfectum & plusquã-perfectum. κεχρυσῴμην, κεχρυσῷο, κεχρυσῷτο.
κεχρυσῴμεθον, κεχρυσῷσθον, κεχρυσῴσθην.
κεχρυσῴμεθα, κεχρυσῷσθε, κεχρυσῷντο.

Aoristum prius, χρυσωθείην.

Futurum primum, χρυσωθησοίμην.

Mox futurum, κεχρυσωσοίμην.

SUBIUNCTIVI.

Præsens & imperfect. χρυσόωμαι ῶμαι, χρυσόῃ οῖ, χρυσόηται ῶται.
χρυσοώμεθον ώμεθον, χρυσόησθον ῷσθον, χρυσόησθον ῶσθον.
ἐὰν χρυσοώμεθα ώμεθα, χρυσόησθε ῶσθε, χρυσόωνται ῶνται.

Perfect. & plusquamperfect. ἐὰν { κεχρυσῶμαι, κεχρυσῷ, κεχρυσῶται. / κεχρυσώμεθον, κεχρυσῶσθον, κεχρυσῶσθον. / κεχρυσώμεθα, κεχρυσῶσθε, κεχρυσῶνται. }

Aoristum prius, χρυσωθῶ, Ionice χρυσωθέω, vt τυφθέω Herod. ἀνδρωθέωσι, pro ἀνδρωθῶσι.

Infinitiui.

Præsens & imperfectum, χρυσόεσθαι χρυσοῦσθαι.

Perfectum, κεχρυσῶσθαι. *Aoristum prius*, χρυσωθῆναι.

Futurum primum, χρυσωθήσεσθαι.

Mox futurum, κεχρυσώσεσθαι.

Participij.

Præsens & imperfectum. { χρυσοόμενος ούμενος, χρυσοομένου ουμένου. / χρυσοομένη ουμένη, χρυσοομένης ουμένης. / χρυσοόμενον ούμενον, χρυσοομένου ουμένου. }

Perfectum & plusquamperfectum, κεχρυσωμένος.

Aoristum prius, χρυσωθείς.

Futurum primum, χρυσωθησόμενος.

Mox futurum, κεχρυσωσόμενος.

VERBI MEDII.

Præteritum nunquam formatur.

Aoristum prius, ἐχρυσωσάμην, χρύσωσαι, χρυσωσαίμην, χρυσώσωμαι, χρυσώσασθαι, χρυσωσάμενος.

Futurum primum, χρυσώσομαι, χρυσωσοίμην, χρυσώσεσθαι, χρυσωσόμενος.

DE VERBIS IN μι.

VERBA in μι *quatuor sunt generum, Regularia, Æolica siue Poetica, Bœotica, Anomala.*

Canonica sunt trisyllaba, quorum tres coniugationes ducuntur à sexta barytonorum bisyllaborum, quæ characteristicum habent ε, α, ο. *repetita prima consonante vnà cum* ι, ε *&* α *mutatis in* η, *atque* ο *in* ω: *adtaque*

syllaba μι. θέω, πθέω, τίθημι, τ pro θ. χεράω, κεράω, κίχρημι. πλῶ, πιπλῶ, πίπλημι, *& cum epenthesi*, πίμπλημι. ςάω, ἱςάω, ἵςημι, *densus pro* σ, *vt* σῦς, ὗς. δόω, διδόω, δίδωμι. Sed hæc admodum pauca sunt.

Cum thema incipit à vocali, additur ι *tantùm*, ἕω, ἱέω, ἵημι.

Quarta coniugatio fit à thematibus secundæ barytonorum, quæ ad sextam deuoluta sunt, ζεύγω, ζεύγνω, ζευγνύω, ω in μι, ζεύγνυμι. δείκω, δείκνω, δεικνύω, δείκνυμι. *quod indicant futura*, ζεύξω, δείξω.

Nam cætera omnia tempora, extra præsens, imperfectum & secundũ aoristum, flectuntur more barytonorum.

Quinque superant tres syllabas, κεράννυμι, πετάννυμι, ὀμόργνυμι, ὀρέγνυμι, ὀνίνημι: à κεράω, πετάω, ὀμόργω, ὀρέγω, ὀνέω.

Æoles & Poëtæ à verbis inflexis, nunc sine geminatione ducunt verba in μι, δίζέω δίζημι, ὀνέω ὄνημι, αἰνέω αἴνημι, κτῶ κτημι, Infinit. κτάναι, Dor. κτάμεναι, Ionice κτάμεν. vt κλῶ κλῆμι, pro κλείνω, Infinit. κλάναι, κλάμεναι, κλάμεν, κατακλάμεν ὀξέϊ χαλκῷ. κρεμάω κρέμημι, γηράω γήρημι, ex quo γήρας γήραντος. βλέω βλῆμι, ex quo Optat. βλείμην, βλεῖο, Ιλ. μ. & Aorist. secund. ἔβλην, ex quo βλείς: alij syncope a βληθείς. δαμνάω ῶ, δάμνημι, δάμνησι σίχας ἀνδρῶν. ὁράω ὅρημι, νικάω νίκημι. ἐλευθερόω ἐλευθέρωμι, δοκιμόω δοκίμωμι, hoc est δοκιμάζω. quæ duo propria Æolum sunt, vt γελάω γέλημι, ἀειςάω ἀείςημι, ἀριςᾶναι, Athæn. & ἠρίςαμεν, præter. imperfect.

Nunc cum geminatione duarum literarum, ἀλάω ἀλάλημι, ἀχέω ἀκάχημι, ἀλυκέω ἀλκλύκημι: & passiua ἀλάλημαι, ἀκάχημαι, ἀλαλύκημαι, non mutato η. Infinit. ἀλάλησθαι. Particip. ἀλαλήμενος, ἀκαχήμενος. Cum anteit al-

terum η, mutatur ſecundum, ἐλήλημι, ἐλήλαμαι, ἐληλάμενος. ab ἔτημι etiam fit ἐτάμενος ſine repetitione, quæ etiā in nominib⁹ poëticis locum habet, ἔτυμος ἐτήτυμος, quaſi ἐτέτυμος verſo, ε in η, ἀτηρὸς ἀταρτηρὸς, addito ρ.

Poëtæ verba in μι ducunt etiam a grauitonis, ἴσχω ἴσχημι, φέρω φέρημι, βρίθω βρίθημι, Οδ. τ.

Εὐδικίας ἀνέχησι φέρησι δὲ γαῖα μέλαινα,
Πυροὺς καὶ κριθὰς, βρίθησι δὲ δένδρεα καρπῷ.
Τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθῦς.

Bœoti repetunt primam conſonantem cum ε, θνάω τέθνημι, ex quo τέθναθι Imper. & τεθναίην Optat. & τεθνάναι, atque τεθνάμεναι Dorice Infinitiuus.

Sic τλάω, τέτλημι, τέτλαθι Imperat. τετλαίην Optat. τετλάναι, & τετλάμεναι, & τετλάμεν Infinitiuus. Aoriſt. ſecund. ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη, ἔτλημεν, ἔτλητε, ἔτλησαν.

Imperat. τλῆθι. Partic. τλὰς, τλάντος. Optat. τλαίην.

κλύω κέκλυμι, Imperat. κέκλυθι, κέκλυτε.

δειπνέω δείπνημι Æolice ex quo δειπνάναι, Bœotice δεδείπνημι, ex quo δεδείπναμεν, prima plural. quæ legitur in Athenææ, & δεδειπνάναι ex Ariſtoph.

Proprie Bœoti vertunt η in ει, φιλῶ φίλημι, πεφίλειμι. νοῶ νόημι, νενόειμι. Imperat. νενόηθι.

τελέω τέλημι, τετέλειμι, Imperat. paſſ. plural. τετέλεσθε.

Cum thema incipit a vocali, addunt tantùm ε, στάω, ἕστημι, ἕστης, ἕστησιν, ἕστατον, ἕστατον, ἕσταμεν ἀγνύμενοι. ἕστατε, ἑστᾶσι. ἕστασαν, tertia imperfecti. Imperat. ἕσταθι, ἕστατε. Optat. ἑσταίην, ἀφεσταίην. Infinit. ἑστάναι, ἑστάμεναι, & ἑστάμεν.

Anomala ſunt ferè omnia biſyllaba, φημὶ, εἰμὶ, εἶμι, φῦμι, δῦμι, γνῶμι, & alia eiuſdem generis. à φάω, ἔω, φύω, δύω, γνόω.

Primùm itaque de Canonicis agendum.

Prima Conjugatio.

VERBI ACTIVI INDICATIVI.

Præsens { τίθημι, τίθης, τίθησι, Dor. τίθητι. τίθετον, τίθετον. τίθεμεν, τίθετε, τιθεῖσι, & Ionice τιθέασι.

In duali & plurali, η mutatur in ε, quæ est characteristica: quod fit in toto indicatiuo: in imperatiuo autem & tota voce passiua, etiam in singulari.

Æolij in suis verbis sæpe vertũt η in ε, geminato μ. φιλῶ, φίλημι φίλεμμι. ποθῶ, πόθημι, πόθεμμι. Sic τίθημι, τίθεμμι.

In duali & plurali retinent η, φίλητον, φίλημεν, φίλητε. ἄημι ἄητον, ἄημεν, ἄητε. in tertia mutãt, τίθεντι, ἵεντι, Dorice τιθέντι, ἱέντι. Sic Æol. οἴκεντι, ab οἰκῶ, οἴκημι. φίλεντι, à φιλῶ φίλημι, reuocato in antecedentem syllabam accentu.

Imperfect. { ἐτίθην, Ion. ἐτίθεα. ἐτίθης, ἐτίθη, Ion. ἐτίθει. ἐτίθετον, ἐτιθέτην. ἐτίθεμεν, ἐτίθετε, ἐτίθεσαν, Bœotice ἔτιθεν.

Vt ἵην, ἵεν, & μεθίεν, a prima sing. η in ε.

Æolice, ἐφίλην ἐφίλης, ἐφίλη. ἐόθην, ἐόνης, ἐόνη.

In singulari vsitatior est forma contracta, ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει, a τιθέω. *& in tertia plu.* ἐτίθουν. Ion. τίθεσκον, ες, ε.

Incrementa adduntur, vt Barytonis.

Perfectum { τέθεικα, τέθεικας, τέθεικε. τεθείκατον, τεθείκατον. τεθείκαμεν, τεθείκατε, τεθείκασι.

Bœotice versũ estη in ε. nã dicãdũ fuerat τέθηκα, à θήσω.

Plusquamperfectum, ἐτεθείκειν.

Aoristum prius, ἔθηκα, *pro* ἔθησα.

Aoristum secundum. { ἔθην, ἔθης, ἔθη. ἔθετον, ἐθέτην. ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν.

Fit ab imperfecto, sublata geminatione, hoc est τι, ἐτί-θην, ἔθην, vt ἐδίδων, ἔδων.

η in ε in duali & plurali in hoc verbo tantum mutatur, & ἵην, ἔμην. nam in alijs retinetur.

Futurum primum, θήσω, θήσεις, θήσει, à θέω, themate, vt ποιέω, ποιήσω. Dor. θησῶ, εῖς, εῖ.

Secundum futurum, & medium præteritum in verbis in μι prorsus inusitata sunt.

IMPERATIVI.

Præsens & imperfectum.	τίθετι, τιθέτω.
	τίθετον, τιθέτων.
	τίθετε, τιθέτωσαν.

Æoles & Poëtæ retinent η, ἵληθι, ἱλήτω: φίληθι, νόηθι, πίμπληθι.

Attici libentius vtuntur forma contracta, τίθει, τιθείτω, à τιθέω.

Perfectum & plusquamperfectum, τέθεικε.

Aoristum prius, θῆκον, *inusitatum.*

Aoristum secundum.	θές, θέτω.
	θέτον, θέτων.
	θέτε, θέτωσαν.

OPTATIVI.

Præsens & imperfectum.	τιθείην, τιθείης, τιθείη.
	τιθείητον, τιθειήτην.
	τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησαν, & syncope, τιθεῖμεν, τιθεῖτε, τιθεῖεν.

Legitur Æolice ἄδῃεν, ab ἄδημι. opt. est ἀδήμι. de quâ re in secunda coniugatione.

Perfectum & plusquamperfectum, τεθείκοιμι.

Aoristum secundum.	θείην, θείης, θείη.
	θείητον, θειήτην.
	θείημεν, θείητε, θείησαν, & θεῖμεν, θεῖτε, θεῖεν.

Futurum primum, θήσοιμι.

Præsentia & secunda aorista in μι, optatiui haben[t] in diphthongo characteristicam.

SVBIVNCTIVI.

Perfectũ & plusquãperfectum, ἐὰν { πθῶ, πθῇς, πθῇ. Ion. πθέω, πθέῃς, πθέῃ[σι] πθῆτον, πθῆτον. πθῶμεν, πθῆτε, πθῶσι. }

Aoristum secundum. { θῶ, θῇς, θῇ. Ion. θέω, θέῃς, θέῃσι, poët[ice] θείω, θείῃς, θείῃσι. θῆτον, θῆτον. } ἐὰν { θῶμεν, θῆτε, θῶσι. Ο ∆. ω. θέομεν, pro θῶμεν & Ιλ. ↓. θείομεν. Tempora alia facile formari possunt. }

INFINITIVI.

Præsens & imperfectum, πθέναι, Dorice πθέμεναι, Ion. τιθέμεν. Hom. τιθήμεναι, Ιλ. ↓.

Aoristum secundum, θεῖναι, θέμεναι & θέμεν.

PARTICIPII.

Præsens & imperfect. { ὁ τιθεὶς, τοῦ πθέντος. Æol. cum acuto in penultima, φίλεις, φίλεντος. νόεις, νόεντος. ἡ τιθεῖσα, τῆς τιθείσης. τὸ τιθὲν, τοῦ τιθέντος. }

Aoristum secundum. { ὁ θεὶς, τοῦ θέντος. ἡ θεῖσα, τῆς θείσης. τὸ θὲν, τοῦ θέντος. }

VERBI PASSIVI INDICATIVI.

Præsens. { τίθεμαι, τίθεσαι, Attic. τίθῃ. τίθεται. τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον. τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται. }

Vertitur η in ε, Æolice tamen & Poëtice manet, δίζημαι, δίζηαι, δίζηται. ὄνημαι, ὄνηαι, ὄνηται.

Imperfect. { ἐτιθέμην, ἐτίθεσο, Ion. ἐτίθεο, Att. ἐτίθου, Dor. ἐτίθευ, ἐτίθετο.
ἐτιθέμεθον, ἐτίθεσθον, ἐτιθέσθην.
ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

Æolice seruatur η, ἐκαλήμην, ἐκάλησο, ἐκάλητο, ἐφιλήμην, ἐφίλησο, ἐφίλητο, à κάλημι, φίλημι.

Perfectum { τέθειμαι, τέθεισαι, τέθειται.
τεθείμεθον, τέθεισθον, τέθεισθον.
τεθείμεθα, τέθεισθε, τέθειντι, Ion. τεθέαται.

A κάθημαι secunda est κάθῃ, pro κάθησαι.

Cum ει, vt in actiuo τίθεικα, more Bœotorum.

Plusquamperfectum, ἐτεθείμην, ἐτέθεισο, ἐτέθειτο.

Aoristum prius, ἐτέθην, ἐτέθης, ἐτέθη, à τέθειται, expuncto ι, & θ in τ conuerso,

Futurum primum, τεθήσομαι.

Mox futurum, τεθείσομαι.

IMPERATIVI.

Præsens & imperfect. { τίθεσο, Ion. τίθεο, Att. τίθου, Dor. τίθευ. τιθέσθω.
τίθεσθον, τιθέσθων.
τίθεσθε, τιθέσθωσαν, Att. τιθέσθων.

OPTATIVI.

Præsens & imperfectum. { τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο.
τιθείμεθον, τιθεῖσθον, τιθείσθην.
τιθείμεθα, τιθεῖσθε, τιθεῖντο, Ion. τιθείατο.

Perfectum & plusquã perfect. { τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο.
τεθείμεθον, τεθεῖσθον, τεθείσθην.
τεθείμεθα, τεθεῖσθε, τεθεῖντο, Ion. τεθείατο.

SVBIVNCTIVI.

Præsens & imperfectũ. ἐὰν { τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται.
τιθώμεθον, τιθῆσθον, τιθῆσθον.
τιθώμεθα, τιθῆσθε, τιθῶνται.

Perfect. &		τεθῶμαι, τεθῇ, τεθῆται.
plusquam-		τεθώμεθον, τεθῆσθον, τεθῆσθον.
perf.	ἐὰν	τεθώμεθα, τεθῆσθε, τεθῶνται.

INFINITIVI.

Præsens & imperfectum, τίθεσθαι.

PARTICIPII.

Præsens & imperfectum, τιθέμενος, τιθεμένη, τιθέμενον

VERBI MEDII.

Præteritum nunquam vſitatum.

Aoriſtum prius, ἐθηκάμην, *non vſurpatur.* At ὠνάμην, ab ὄνημι & ἐφιλάμην, à φίλημι. ἀξεάμην, ab ἄρημι. Quidam malunt eſſe ſyncopen. Aoriſt. prius, ὠνησάμην, ὠνάμην, Opta. ὀνησαίμην, ὀναίμην, ἀρησαίμην, ἀξεάμην, ἐφιλησαίμην, ἐφιλάμην.

Aoriſtum ſecundum.
ἐθέμην, ἔθεσο, Ion. ἔθεο, Att. ἔθου, Dor. ἔθευ. ἔθετο.
ἐθέμεθον, ἔθεσθον, ἐθέσθην.
ἐθέμεθα, ἔθεσθε, ἔθεντο.

Ab imperfecto ſublata geminatione, τι

IMPERAT.

θέσο, Ion. θέο, Attic. θοῦ, Dor. θεῦ θέσθω.
θέσθον, θέσθων.
θέσθε, θέσθωσαν.

OPTAT.

θείμην, θεῖο, θεῖτο.
θείμεθον, θεῖσθον, θείσθην.
θείμεθα, θεῖσθε, θεῖντο.

Infinitiuus, θέσθαι. *Particip.* θέμενος, θεμένη, θέμενον

Futu. primum, θήσομαι, Dorice θησοῦμαι. *Optat.* θησοίμην. *Infin.* θήσεσθαι. *Particip.* θησόμενος.

SE-

SECUNDA CONIUGATIO.

Fit à verbis in αω. quamobrem characteristicum habet α, στάω, ἱστάω, ἵστημι.

VERBI ACTIVI INDICATIVI.

Præsens.
ἵστημι, ἵστης, ἵστησι, Dorice ἵστατι.
ἵστατον, ἵστατον.
ἵσταμεν, ἵστατε, ἱστᾶσι, Ionice ἱστέασι, Dorice ἱστάντι, vt φημὶ, φασὶ, φαντί.

Æolice & Lesbiace in penultima est αι, γελάω, γέλαιμι γέλαις, γέλαι.

In Theocrito legitur, ποθόρημι, ex ποτὶ & ὅρημι. & νίκημι, significatione optatiui.

Imperfect.
ἵστην, ἵστης, ἵστη.
ἵστατον, ἱστάτην.
ἵσταμεν, ἵστατε, ἵστασαν.

Ionice ἵστασκον, σκες, σκε. ἵστασχ' ἐξείης δρυόχους ὥς, δώδεκα πάντας, Ὀδ. τ.

Perfectum.
ἕστακα, ἕστακας, ἕστακε.
ἑστάκατον, ἑστάκατον.
ἑστάκαμεν, ἑστάκατε, ἑστάκασι, Dor. ἑστήκαντι.

Dicitur etiam ἕστηκα, ex quo καθέστηκα. sed vt differat ab ἕστηκα, medio præterito, ἑστήκω thematis, vertitur η in α.

Dicitur etiam ἕσταα Ionice, expuncto κ, & η in α.

In Herod. legitur ἑστέατε, & ἑστέασι, pro ἑστάκατε ἑστάκασι.

Plusquamperfect. ἑστάκειν. *Aor. prius*, ἔστησα.

Aorist. secund. ἔστην, ἔστης, ἔστη. ἔστητον, ἐστήτην. ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν, & Bœotice ἔσταν, Ionice, στάσκον, σκες, σκε. *Fut. prim.* στήσω, à στάω, vt βοάω, βοήσω. Dor. στασῶ.

Imperatiui.

Præsens & imperfect.
ἵσταθι, ἱστάτω.
ἵστατον, ἱστάτων.
ἵστατε, ἱστάτωσαν. Dor. ἵστα, vt τέτλα, pro τέτλαθι.
Attice ἵστη, vt ἐμπίπλη, ab ἐμπίπλημι.

Aoristum secundum.
στῆθι, στήτω.
στῆτον, στῦτον.
στῆτε, στήτωσαν.

Optatiui.

Præsens & imperfect.
ἱσταίην, ἱσταίης, ἱσταίη.
ἱσταίητον, ἱσταιήτην.
ἱσταίημεν, ἱσταίητε, ἱσταίησαν.

Et syncope, ἱσταῖμεν, ἱσταῖτε, ἱσταῖεν.

Aoristum secundum.
σταίην, σταίης, σταίη.
σταίητον, σταιήτην.
σταίημεν, σταίητε, σταίησαν.

Et syncope, σταῖμεν, σταῖτε, σταῖεν.

Poëtice conuerso αι in η, στήην, στήης, στήη. vt à βῆμι, βήην, βήης. & à φθῆμι, φθήην, φθήης, φθήη.

In Theocrito legitur ποθόρημι, νίκημι, in opratiuo, quæ scribi debent cnm ι, νίκῃμι, ποθόρῃμι: vt ἄδημι, ἄδῃεν, Hesych.

Subiunctiui.

Præsens & imperfect.
ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ. Ion. ἱστέω, ἱστέῃς, ἱστέῃσι.
ἱστᾶτον, ἱστᾶτον.
ἐὰν ἱστῶμεν, ἱστᾶτε, ἱστῶσι.

Aoristum secundum,
στῶ, στῇς, στῇ. Ion. στέω, στέῃς, στέῃσι. poët. στείω, στείῃς, στείῃσι, & στήω, ex quo στήωσιν. & περιστείωσιν, Ιλ. ρ.
ἐὰν στῆτον, στῆτον.
στῶμεν, στῆτε, στῶσι.

Infinitiui.

Præsens & imperfectum, ἱςάναι.

Aoristum secundum, ςῆναι.

Perfectum & plusquamperfectum, ἑςακέναι, Ion. ἑςά-ναι. vt βέβηκα βεβάναι. Sic τέθνηκα, τέθναα, τεθνάναι, τε-θνάμεναι, τεθνάμεν: & ἑςάμεναι ἑςάμεν. βεβάμεναι, βεβάμεν.

Participij.

Præsens & imperfectum. { ὁ ἱςὰς, τοῦ ἱςάντος. / ἡ ἱςᾶσα, τῆς ἱςάσης. / τὸ ἱςὰν, τοῦ ἱςάντος.

Aoristum secundum. { ὁ ςᾶς, τοῦ ςάντος. / ἡ ςᾶσα, τῆς ςάσης. / τὸ ςὰν, τοῦ ςάντος.

Præteritum perfectum & plusquamperfectum, ἑςακὼς, ότος. Ion. ἑςαὼς, ἑςαότος. *Nam Iones è præteritis in* ηκα, *subtrahunt* κ, *& penultimam corripiunt.* μάω, μύσω, μέμηκα, μέμαα, μεμαὼς, ότος. βέβηκα, βέβαα, βεβαὼς, à βάω. & synæresi, ἑςὼς, ἑςῶτος, ἑςῶσα, ἑςώσης, ἑςὸς, ἑςῶτος. Sic μεμὼς, βεβὼς dicitur etiã Ionice ἑςεὼς, ἑςεότος. ἑςεότα, Οδ. λ.

Verbi paßiui indicatiui.

Præsens. { ἵςαμαι, ἵςασαι, Ion. ἵςεαι, Att. ἵςῃ. ἵςαται. / ἱςάμεθον, ἵςασθον, ἵςασθον. / ἱςάμεθα, ἵςασθε, ἵςανται, Ion. ἱςέαται.

Ab ἐπίςαμαι secunda est ἐπίςῃ, pro ἐπίςασαι, vt δύναμαι, δύνῃ, pro δύνασαι.

Imperfect. { ἱςάμην, ἵςασο, Ion. ἵςαο, Att. ἵςω. ἵςατο. / ἱςάμεθον, ἵςασθον, ἱςάσθην. / ἱςάμεθα, ἵςασθε, ἵςαντο, Ion. ἱςέατο.

Perfectum { ἕςαμαι, ἕςασαι, ἕςαται. / ἑςάμεθον, ἕςασθον, ἕςασθον. / ἑςάμεθα, ἕςασθε, ἕςανται, Ion. ἑςέαται.

Plusquamperfectum, ἑστάμην, ἕστασο, ἕστατο.

Aoristum prius, ἐστάθην.

Futurum primum, σταθήσομαι. *Mox futurum*, ἑστάσομαι.

Imperatiui.

Præsens & imperfectum.	ἵστασο, Ion. ἵσταο, Att. ἵστω ἱστάσθω.
	ἵστασθον, ἱστάσθων.
	ἵστασθε, ἱστάσθωσαν, Att. ἱστάσθων.

Perfectum, ἕστασο, ἑστάσθω. *Aorist. prius*, στάθητι.

Optatiui.

Præsens & imperfectum.	ἱσταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο.
	ἱσταίμεθον, ἱσταῖσθον, ἱσταίσθην.
	ἱσταίμεθα, ἱσταῖσθε, ἱσταῖντο, Ion. ἱσταίατο.
Perfect. & plusquamperfectum.	ἑσταίμην, ἑσταῖο, ἑσταῖτο.
	ἑσταίμεθον, ἑσταῖσθον, ἑσταίσθην.
	ἑσταίμεθα, ἑσταῖσθε, ἑσταῖντο, Ion. ἑσταίατο.

Subiunctiui.

Præsens & imperfectum. ἐὰν	ἱστῶμαι, ἱστᾶ, ἱστᾶται.
	ἱστώμεθον, ἱστᾶσθον, ἱστᾶσθον.
	ἱστώμεθα, ἱστᾶσθε, ἱστῶνται.
Perfect. & plusquam perf. ἐὰν	ἑστῶμαι, ἑστᾶ, ἑστᾶται.
	ἑστώμεθον, ἑστᾶσθον, ἑστᾶσθον.
	ἑστώμεθα, ἑστᾶσθε, ἑστῶνται.

Infinitiui.

Præsens & imperfectum, ἵστασθαι.

Perfectum & plusquamperfectum, ἑστᾶσθαι.

Participij.

Præsens & imperfectum, ἱστάμενος, ἱσταμένη, ἱστάμενον.

VERBI MEDII.

Aoristum prius, ἐστησάμην, στῆσαι, στησαίμην, στήσωμαι, στήσασθαι, στησάμενος.

Futurum primum, στήσομαι, Dor. στασεῦμαι. στησοίμην, στήσεσθαι, στησόμενος.

Secundum aoriſtum formari poteſt, ἐστάμην, ſed eſt inuſitatum.

ἐπριάμην, quidam ſyncope factum dicunt ex ἐπερασάμην, ſecunda perſona, ἐπρίασο, Ion. ἐπρίαο, Att. ἐπρίω, Imperat. πρίω, πριάσω. vt ἵστω ἱστάσω, ab ἵστασο.

Sic γένατο, à γεννήσατο. alij melius à γείνατο, Æolice.

TERTIA CONIVGATIO.

Fit à verbis in όω. *in futuro,* ώσω. διδόω, δίδωμι, δώσω, δέδωκα.

VERBI ACTIVI INDICATIVI.

Præſens.
- δίδωμι, δίδως. δίδωσι, Dor. δίδωτι.
- δίδοτον, δίδοτον.
- δίδομεν, δίδοτε, διδοῦσι, & Ionice διδόασι, Dorice δίδωντι.

Imperfect.
- ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω.
- ἐδίδοτον, ἐδιδότην.
- ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδοσαν.

In ſingul. vſitatior eſt forma contracta, ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου, à διδόω. Ionice δίδοσκον, σκες, σκε.

Perfect. δέδωκα. *Pluſquamperfectum,* ἐδεδώκειν.

Aoriſt. prius, ἔδωκα, *pro* ἔδωσα.

Aoriſtum ſecundum.
- ἔδων, ἔδως, ἔδω.
- ἔδοτον, ἐδότην.
- ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν, & Poët. δόσαν. Bœot. ἔδον.

In duali & plural. mutatur ω *in* ο. *in alijs ſeruatur,* ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω. ἔγνωμεν, ἔγνωτε, ἔγνωσαν, à γνῶμι, ἐβίων, ἐβίως, ἐβίω. ἐβίωμεν, à βιῶμι. Ionice δόσκον, δόσκες, δόσκε.

Futur. prim. δώσω, à δόω. vt χρυσόω, χρυσώσω. Poëtice διδώσω, αὐτὰρ καὶ δῶρα διδώσομεν, Οδ. ν.

Imperatiui.

Præsens & imperfect. { δίδοθι, διδότω, poëtice δίδωθι, Od. γ. / δίδοτον, διδότων. / δίδοτε, διδότωσαν.

Ex à forma contracta, δίδε, Dorice δίδοι, καὶ τὸ δίδο… τὰν αἶγα.

Aoristum secundum. { δὸς, δότω. / δότον, δότων. / δότε, δότωσαν.

In alijs in ωθι, ἔγνων, γνῶθι. ἐβίων, βιῶθι.

Optatiui.

Præsens & imperfect. { διδοίην, διδοίης, διδοίη. / διδοίητον, διδοιήτην. / διδοίημεν, διδοίητε, διδοίησαν, & syncope / διδοῖμεν, διδοῖτε, διδοῖεν.

Aoristum secundum. { δοίην, δοίης, δοίη, / δοίητον, δοιήτην. / δοίημεν, δοίητε δοίησαν, sync. δοῖμεν, δοῖτε, δοῖ… / Poëtice & Attice, δῴην, δῴης, δῴ…

Subiunctiui.

Præsens & imperfect. { διδῶ, διδῷς, διδῷ, Ion. διδῷσι. / διδῶτον, διδῶτον. / ἐὰν διδῶμεν, διδῶτε, διδῶσι,

Aoristum secundum, { δῶ, δῷς, δῷ, Ion. δῷσι. / δῶτον, δῶτον. / ἐὰν δῶμεν, δῶτε, δῶσι.

Poët. δώω, δώῃς, δώῃ, vt γνώω, γνώῃς, γνώῃ, & γνώῃσιν, Ion.

Infinitiui.

Præsens & imperfectum, διδόναι.

Aorist. secund. δοῦναι, & δόμεναι Doric. & δόμεν Ion.

In alijs verbis hoc tempus habet ω, ἔγνων, γνῶναι, ἐβίων, βιῶναι.

Futurum, δώσειν. Poëtice, διδώσειν.

Participij.

Præsens & imperfect.	ὁ διδούς, τοῦ διδόντος.
	ἡ διδοῦσα, τῆς διδούσης.
	τὸ διδόν, τοῦ διδόντος.
Aoristum secundum.	ὁ δούς, τοῦ δόντος.
	ἡ δοῦσα, τῆς δούσης.
	τὸ δόν, τοῦ δόντος.

Verbi passiui.

Præsens	δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται.
	διδόμεθον, δίδοσθον, δίδοσθον.
	διδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται.
Imperfect.	ἐδιδόμην, ἐδίδοσο, Att. ἐδίδου ἐδίδοτο.
	ἐδιδόμεθον, ἐδίδοσθον, ἐδιδόσθην.
	ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, ἐδίδοντο.

Perfect. δέδομαι, tertia plura. δέδονται, Ion. δεδόαται.
Plusquamperfect. ἐδεδόμην. *Aorist. prius*, ἐδόθην.
Futur. prim. δοθήσομαι. *Mox futur.* δεδόσομαι.

Imperatiui.

Præsens & imperfect.	δίδοσο, Att. δίδου. διδόσθω.
	δίδοσθον, διδόσθων.
	δίδοσθε, διδόσθωσαν.
Perfectū & plusquam perfectum.	δέδοσο, δεδόσθω.
	δέδοσθον, δεδόσθων.
	δέδοσθε, δεδόσθωσαν,

Optatiui.

Præsens & imperfect.	διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο.
	διδοίμεθον, διδοῖσθον, διδοίσθην.
	διδοίμεθα, διδοῖσθε, διδοῖντο, Ion. διδοίατο.

Perfectum & plusquamperf. δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο.

Subiunctiui.

Præsens & imperfect.	διδῶμαι, διδῷ, διδῶται.
	διδώμεθον, διδῶσθον, διδῶσθον.
ἐὰν	διδώμεθα, διδῶσθε, διδῶνται.

Perfect. & plusquamperf. ἐὰν δεδῶμαι, δεδῷ, δεδῶται.

Infinitiui.

Præsens & imperfectum, δίδοσθαι.

PARTICIPII.

Præsens & imperf. ὁ διδόμενος, ἡ διδομένη, τὸ διδόμενον.

VERBI MEDII.

Aorist. prius, ἐδωκάμην, *inusitatum.*

Aoristum secundum.	ἐδόμην, ἔδοτο, *Att.* ἔδȣ. ἔδοτο.
	ἐδόμεθον, ἔδοσθον, ἐδόσθην.
	ἐδόμεθα, ἔδοσθε, ἔδοντο.

IMPERATIVI.

Aoristum secundum.	δόσο, *Attice* δȣ̃. δόσθω.
	δόσθον, δόσθων.
	δόσθε, δόσθωσαι.

Secunda, δȣ̃, in compositione remittit tonum, ἀπόδȣ, περίδȣ.

OPTATIVI.

Aoristum secundum.	δοίμην, δοῖο, δοῖτο.
	δοίμεθον, δοῖσθον, δοίσθην.
	δοίμεθα, δοῖσθε, δοῖντο, Ion. δοίατο.

SVBIVNCTIVI.

Aoristum secundum.	δῶμαι, δῷ, δῶται.
	δώμεθον, δῶσθον, δῶσθον.
	δώμεθα, δῶσθε, δῶνται.

INFINITIVI.

δόσθαι. *Particip.* δόμενος, δομένη, δόμενον.

Futur. prim. δώσομαι, Dorice δωσεῦμαι. δωσοίμην, δώσοιτο, δωσόμενος.

QVARTA CONIVGATIO.

Fit à verbis in νω, *quorum origo est in secunda coniugatione*, vt diximus, ζευγνύω, à ζεύγω, ζεύγνυμι. υ *actiuæ vocis longum, passiuæ breue*, δείκνυμι, δείκνυμαι. ἄχω, ἄχνυμι. ἄγω, ἄγνυμι.

Poëtæ etiam à verbis in εω hanc formam ducunt, ἕω, ἕνω ἕννω ἑννύω, ἕννυμι, fut. ἕσω. στορέω, στορεννύω, στορέννυμι, fut. στορέσω. σβέω, σβεννύω, σβέννυμι, fut. σβέσω.

Et a quinta, ὄρω, ὀρνύω, ὄρνυμι. ἄρω, ἀρνύω, ἄρνυμι.

A sexta bisyllaba, δύω, δῦμι. φύω, φῦμι.

VERBI ACTIVI INDICATIVI.

Præsens
ζεύγνυμι, ζεύγνυς, ζεύγνυσι.
ζεύγνυτον, ζεύγνυτον.
ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνύουσι. Ion. ζευγνύασι.

Herodot. tamen ἀποδεικνῦσι.

Imperf.
ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυ.
ἐζεύγνυτον, ἐζευγνύτην.
ἐζεύγνυμεν, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαν.

Ionice, ζεύγνυσκον, σκες, σκε.

Præteritum, ἔζευχα, *formatur à* ζεύξω.

Plusquamperfectum, ἐζεύχειν.

Aoristum prius, ἔζευξα.

Aorist. secundum in bissyllabis tantum vsurpatur.
δῦμι, ἔδυν, ἔδυς, ἔδυ.
ἔδυτον, ἐδύτην.
ἔδυμεν, ἔδυτε, ἔδυσαν. Bœotice ἔδυν. vt φῦμι, ἔφυν, ἔφυς, ἔφυ, ἔφυν.

Et sine incremento inflectuntur, δῦν, δῦς, δῦ. φῦν, φῦς, φῦ. est autem idem quod imperfectum.

Futurum primum. ζεύξω, ζεύξεις, ζεύξει. ζεύξετον, ζεύξετον. ζεύξομεν, ζεύξετε, ζεύξουσι.

Futurnm secundum prorsus inusitatum.

Imperat.

Præsens & imperfectũ ζεύγνυθι, ζευγνύτω. ζεύγνυτον, ζευγνύτων. ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν.

Et detracto θι, ζεύγνυ. vt δαίνυ δαῖτα γέρουσι, pro δαίνυθι.

Aorist. secund. in bisyllabis tantũ, vt quidã scribũt κλῦμι, κλῦθι, κλύτω.

δῦμι, δῦθι, δύτω.

Optat. & subiunctiu⁹ nõ formãtur à verbis in υμι. Legitur tamen in Homero, ἐκδῦμεν, Ιλ. π. in optatiuo. Sic illud.

Τῇ δεκάτῃ δὲ κε θάπτοιμεν, δαίνυτό τε λαός. δαίνυτο omnino est optatiuus.

Infinit.

Præsens & imperfectum, ζευγνῦναι.

Aoristum secundum non formatur.

PARTICIPII.

Præsens & imperfectũ. ὁ ζευγνὺς, τοῦ ζευγνῦντος. ἡ ζευγνῦσα, τῆς ζευγνύσης. τὸ ζευγνῦν, τοῦ ζευγνῦντος.

Aoristum secundum in bisyllabis, ὁ δὺς, τοῦ δύντος. ὁ φὺς, τοῦ φύντος. ἡ φῦσα, τὸ φύν.

VERBI PASSIVI INDICATIVI.

Præsens. ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται. ζευγνύμεθον, ζεύγνυσθον, ζεύγνυσθον. ζευγνύμεθα, ζεύγνυσθε, ζεύγνυνται.

Imperf.
ἐζευγνύμην, ἐζεύγνυσο, ἐζεύγνυτο.
ἐζευγνύμεθον, ἐζεύγνυσθον, ἐζευγνύσθην.
ἐζευγνύμεθα, ἐζεύγνυσθε, ἐζεύγνυντο.

Cum paragoge, ζευγνύσκετο, vt ζωννύσκετο.

Imperatiui.

Præsens & imperfect.
ζεύγνυσο, ζευγνύσθω.
ζεύγνυσθον, ζευγνύσθων.
ζεύγνυσθε, ζευγνύσθωσαν.

Infinitiui.

Præsens & imperfectum, ζεύγνυσθαι.

Participij.

Præsens & imperfectum, ὁ ζευγνύμενος, ἡ ζευγνυμένη, τὸ ζευγνύμενον.

ANOMALA IN μι.

Εω

Multa verba in μι *formantur ab* εω *vario spiritu.*

Primum ἔω, *sum*, ἐμὶ, *& Bœotice* εἰμὶ, η *in* ει.

INDICATIVI.

Præsens Sing.
ἔω, Æol. ἦμι, Bœot. & comm. εἰμὶ, Dor. ἐμμί.
εἶς & εἶ, ab ἔομαι, ἔῃ, Att. ἔει, crasi εἶ, poët. ἐσσί.
ἐστὶ, Dor. ἐντί.

Dual.
ἐστόν.
ἐστόν.

Plural.
ἐσμὲν & εἰμὲν, Dor. εἰμὲς & ἐμὲν, χρῆες ἐμέν, Callim. ἐνταῦθ' ἐμὲν, Soph. El.
ἐστὲ & ἐστί.
εἰσὶ, Ion. ἔασιν, Æol. ἔντι, Dor. ἐντὶ, vt in sing.

Præteritum imperfect. singul.

Prima. ἦν, Ion. ἔα, Att. ἦ, poët. ἦα, ἔην, ἔσκον, ἔον.
Secunda. ἦς, Æol. ἦσθα & ἔησθα, poët. ἔες & ἔσκες.
Tertia. ἦ, inusit. Att. ἦν, poët. ἔσκεν, ἔην, ἤην, ἦε.
Dor. ἦς.

Dual.

ἔςον, Poët. ἦτον, ἦςον.
ἔςην, ἤτην, ἤςην.

Plural.

Prima. ἦμεν, Dor. ἦμες.
Secunda. ἦτε.
Tertia. ἦσαν, Poët. ἔσαν & ἔσκον.

Præteritum perfectum obsoletum est.

Plusqnamperfectum, ἤμην, ἦσο, ἦτο. ἤμεθον, ἦσθον, ἤσθην, ἤμεθα, ἦσθε, ἦντο.

Quidam imperfectum faciunt ab ἔμαι, ἤμην. ἐγὼ δὲ προδότης οὐκ ἤμην τέκνων, Eurip. id est ἦν.

Aorista inusitata.

Futurum actiuum, ἔσω, *obsoletum*.

Medium ἔσομαι, Poët. ἔσσομαι, ἔσῃ, Ion. ἔσεαι. ἔσται, ἔσεται, & ἔςαι.
ἐσόμεθον, ἔσεσθον, ἔσεσθον.
ἐσόμεθα, & Dorice ἐσόμεθα. ἔσεσθε, ἔσονται.

Imperatiui.

Præsens & imperfect. ἴσθι & ἔσο, ἔςω, Dor. ἤτω.
ἔςον, ἔςων.
ἔςε, ἔςωσαν, Attice ἔςων.

Optatiui.

Præsens & imperfect. εἴην, εἴης, εἴη.
εἴητον, εἰήτην.
εἴημεν εἶμεν, εἴητε εἶτε, εἴησαν εἶεν.

Futurum ἐσοίμην, ἔσοιο, ἔσοιτο.
ἐσοίμεθον, ἔσοισθον, ἐσοίσθην.
ἐσοίμεθα, ἔσοισθε, ἔσοιντο.

SVBIVNCTIVI.

Præsens & imperfect. ἐὰν { ὦ, ᾗς, ᾗ, Ionice ᾗσι. / ἦτον, ἦτον. / ὦμεν, Dor. ὦμες. ἦτε, ὦσι.

Poëtice & Ionice, ἔω, ἔῃς, ἔῃσι.

ἔητον, ἔητον.

ἔωμεν, ἔητε, ἔωσι.

Et εἴω, εἴῃς, εἴῃσιν, ex quo μετείω.

INFINITIVI.

Præsens & imperfectum, εἶναι, Dorice ἤμεναι, Æol. ἔμμεναι, Ion. ἔμεν, Dor. ἦμεν & ἦμες.

Futurum, ἔσεσθαι.

Participij.

Præsens & imperfect. { ὁ ὢν, Ion. ἐὼν, Æol. εἷς, Alcman. ἔσι παρέντων μνᾶσιν ἐπιθέσθαι, pro παρόντων. / τοῦ ὄντος, ἐόντος, ἔντος. / ἡ οὖσα, Ion. ἐοῦσα, Dor. ἔασσα freqnens in Timæo. / τῆς οὔσης, ἐούσης, ἐάσσας. / τὸ ὄν, ἐὸν, ἔν. τοῦ ὄντος, ἐόντος, ἔντος.

Futurum { ὁ ἐσόμενος, τοῦ ἐσομένου Æol. ἐσσόμενος. / ἡ ἐσομένη, τῆς ἐσομένης. Æol. ἐσσομένη. / τὸ ἐσόμενον, τοῦ ἐσομένου. Æol. ἐσσόμενον.

εἶμι,

Secundum deriuatum ab ἔω, est εἶμι, forma præsentis, sed significatione semper futuri, ibo, apud oratores: apud poëtas aliquando præsentis.

Indicatiui.

Præsens. { εἶμι, εἶς, εἶσι. / ἴτον, ἴτον. / ἴμεν, ἴτε, ἴσι, & Ionice ἴασι.

Secunda in compoſitione, εἰ, ἄπειμι, ἄπει, ἄπεισι. ἔξειμι, ἔξει, ἔξεισι.

Imperfect. { εἶν, εἶς, εἶ. ἶτον, ἴτην. ἶμεν, ἶτε, ἶσαν.

Homer⁹ vtitur, ἤιον, ἤιες, ἤιε, ab εἴω. ex quo ἤομεν, Οδ. κ.

Perfectum εἶκα, pluſquamperfect. εἴκειν & ἤκειν, Att. inuſitata.

Aoriſtum prius, εἶσα, inuſitatum. tertia perſona plur. εἶσαν, poetice ἤισαν.

Aoriſtum ſecundum. { ἶον, ἶες, ἶε. ἴετον, ἰέτην. ἴομεν, ἴετε, ἶον. ex quo particip. ἰὼν, ἰόντος, quod quidam faciunt præſentis, ab εἴω, vt λείπω, ἔλιπον.

Futurum, εἴσω, obſoletum. pro quo vtimur εἶμι, εἶς & εἶσθα Æolice, εἶσι. ἶτον, ἶτον. ἶμεν, ἶτε, ἴασι.

Præteritum medium, εἶα, & ει in η, ἦα, ac reſolutione ἤια, ἤιας, ἤιε, ἤαμεν, ſyncop. ἦμεν, ἀπῆμεν.

Pluſquamperf. ἤειν, ἤεις, ἤει. ἤειτον, ἠείτην. ἤειμεν, ἤειτε, ἤεισαν, & Att. ἤεσαν. comp. ἐξῄειν, ἀνήειν, Ion. ἤεα. Dicitur etiam in plur. ἦμεν, & ἦτε, pro ἤειμεν, ἤειτε περισπωμένως, ἐξῆτε.

Futurum medium, εἴσομαι, ex quo εἴσεται, Οδ. ο.

IMPERAT.

Præſens & imperfect. ἴθι, ἴτω. ἶτον, ἴτων. ἶτε, ἴτωσαν.

Aoriſtum ſecundum, ἴε, & metatheſi εἶ, ex quo compoſita, ἔξει, δίει. cum περὶ & σὺν non componitur.

Optat. εἴην, εἴης, εἴη. ſed fere obſoletum.

Infin. ἰέναι, Dor. *ἴμεναι,* Ion. *ἴμεν. dicitur etiam εἶναι, ex quo παρεῖναι, ἀπεῖναι.*

ἵημι, *Mitto.*

Ducitur ab ἕω, addito ι, vt ςάω, ἵςημι.

Præsens { ἵημι, ἵης, ἵησι. / ἵετον, ἵετον. / ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι, Ion. ἱεῖασι & ἱᾶσι.

In compositione, ἐνιᾶσι, *at* εἰσίασι. συνίασι *vero &* συνιᾶσι. περσίασι, *non* περσιᾶσι.

At ἴασιν, *ab* εἶμι, *sic componitur*, περίᾶσι, *non* περίασι. *at* ἀνίασιν *&* ἀνιᾶσι. κατίασιν *&* κατιᾶσι. δίασιν *&* διιᾶσι. μετίασιν *&* μετιᾶσι.

Imperf. { ἵην, ἵης, ἵη. / ἵετον, ἱέτην. / ἵεμεν, ἵετε, ἵεσαν, Bœotice ἵεν. comp. μεθίεν.

In singulari crebrius vtimur forma contracta ab ἱέω, ἵουν, ἵεις, ἵει. *& in compositione*, ἀφίουν, ἀφίεις, ἀφίει. Hom. Ιλ. φ. καθίετε. ab εἵω, εἷον, εἷες, εἷε.

Perfectum, εἷκα, εἷκας, εἷκε *pro* ἧκα, Bœotice mutato η in ει. Dicitur etiam ἕωκα.

Plusquamperfectum, εἵκειν, inusitatum.

Aoristum prius, ἧκα, *vt* ἔθηκα, *mutato* σ *futuri in* κ.

Composita, ἀφῆκα, ἀνῆκα. *medium*, ἀφηκάμην, ἀνηκάμην. Attice ἕηκα, συνέηκα, ξυνέηκε μάχεσθαι.

Aoristum secundum. { ἧν, ἧς, ἧ. / ἕτον, ἕτην. / ἕμεν, ἕτε, ἕσαν. πρόεσαν.

Futurum, ἥσω, ἥσεις, ἥσει.

Imperatiui præsens, ἵεθι, ἱέτω.

Aoristum secundum, ἕς, ἕτω. ἄφες, πρόες, κάθες.

Optatiui præsens, ἱείην, ἱείης, ἱείη.

Subiunct. præs. ἐὰν ἱῶ. *Infi.* ἱέναι. Dor. ἱέμεναι. Ion. ἱέμεν.

Participium, ἱείς.

Aoristum secundum optat. εἵην, εἵης, εἵη.

Subiunct. ἐὰν ὧ, ἧς, ἧ. & ἕω, ἕῃς, ἕῃ. & εἵω, εἵῃς, εἵῃ.

Infin. εἶν, Dor. ἕμεναι, Ionice ἕμεν.

Participium, εἵς, ἕντος.

PASSIVI.

Præsens, ἵεμαι, vt τίθεμαι. *Imperfect.* ἱέμην. *Perfect.* εἷμαι, *tertia plur.* εἷνται, ἀφεῖνται, ἀνεῖνται. Att. ἀφέωνται, ἀνέωνται. *Aoristum prius*, ἕθην. *tamen dicitur* εἵθην, & ἀφείθην, & *aliquando* ἀφέθην.

Aoristum prius verbi med. ἡκάμην, ἧκω, ἧκατο.

Aoristum secundum, ἕμην, ἕσο & ἕο οὗ, ἕτο, ἕμεθον, ἕσθον, ἕσθην. ἕμεθα, ἕσθε, ἕντο δὲ ἔσον ἕντο.

Imperat. ἕσο & ἕο οὗ, ἕσθω. ex quo κάθου, πρόσου.

Optat. εἵμην, εἷο, εἷτο.

Subiunctiuus, ἐὰν ὧμαι.

Infinitiuus, ἕσθαι.

Particip. ἕμενος, προέμενος.

ἵημι, *Eo.*

ἵημι, ἵης, ἵησι, *Poetis vtile. Infinit.* ἱέναι, *vsitatum etiam oratoribus.*

Passiuum ἵεμαι. *Imperat.* ἵησο, ἱέσθω. *Particip.* ἱέμενος.

ἵημι. *Concupisco.*

Passiua vox vsitata, ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. ἐφίεμαι, vt πίθεμαι. ἧμαι, *Sedeo.*

Fit ab ἕω, ἕημι, *pass.* ἕεμαι *contractione*, ἧμαι, *vt quidam tradunt.*

ἧμαι, ἧσαι, ἧται.
ἥμεθον, ἧσθον, ἧσθον.
ἥμεθα, ἧσθε, ἧνται, Ion. ἕαται, Poët. εἵαται.

Compositum, κάθημαι, κάθησαι, κάθηται.

Accipitur hoc tempus pro perfecto.

Imperfect. ἥμην, ἧσο, ἧστο.
ἥμεθον, ἧσθον, ἥσθην.

ἥμεθα

ἥμεθα, ἦσθε, ἧντο. Ion. ἕατο, poëtice εἵατο.

Cōpositū, καθήμην, κάθησο, κάθητο, & κάθηστο. & ἐκαθήμην.

Imperat. ἧσο, ἧσθω. κάθησο, καθήσθω. *Dicitur etiam* κάθε, ex κάθησο, Ion. κάθηο, systole κάθεο κάθου.

Infinit. καθῆσθαι.

εἷμαι, *Indutus sum.*

Ab ἕω.

Perfectum εἷμαι, εἷσαι, & ἕσαι poetice, εἷται & εἷσται.

Tertia plural. εἷαται.

Plusquamperfect. εἵμην, εἷσο & ἕσσο, εἷτο & εἷστο & ἕστο.

Tertia plural. εἵατο.

Particip. εἱμένος.

Aorist. prius actiuum, εἷσα, εἷσας, εἷσε. & ἕσσα, ἕσσας, ἕσσε. *quod etiam est collocare.*

Infinit. εἷσαι, & ἕσσαι, *ex quo* ἐφέσσαι.

ἔφεσσαι *autem, Imperat. med. vt* τύψαι. *Fut.* ἕσσω.

Aoristum medium, εἱσάμην, & ἑσσάμην, & ἑεσσάμην.

Particip. ἑσσάμενος.

Ab ἕζω, *quod ducitur ab* ἕω *interiecto* ζ, *fit* καθίζω, & καθῆσμαι, καθῆσαι, καθῆσται. *Plusquamperfect.* καθήμην, καθῆσο, καθῆστο, *à Fut.* ἥσω.

At ἵζω *mutat* ε *in* ι. *vt* ῥέπω, ῥίπτω. *compositum*, καθίζω, ἐκάθιζον, κεκάθικα, ἐκάθισα, καθίσω.

Imperat. κάθιζε, κεκάθικε, κάθισον.

κεῖμαι.

A κέω (ex quo κέομαι, κέονται. & in subiunctiuo ἐὰν κέωμαι.) fit κείω, κέημι. κέεμαι, κεῖμαι. cuius significatio aliquando pertinet ad præteritum.

κεῖμαι, κεῖσαι, κεῖται.
κείμεθον, κεῖσθον, κεῖσθον.
κείμεθα, κεῖσθε, κεῖνται, Ion. κέαται, Poët. κείαται.

Imperfectum, ἐκείμην, ἔκεισο, ἔκειτο. *Tertia plural.* ἔκειντο, Ion. κέατο, Poët. κείατο.

Futurum, κείσομαι, Dor. κεισοῦμαι, κείσῃ, κείσεται, *Composita*, ἐπίκειμαι, ἀνάκειμαι, διάκειμαι.

ἴσημι, Scio.

Fit ab ἰσάω.

ἴσημι, Dorice ἴσαμι, ἴσης, ἴσησι, Dor. ἴσατι.
ἴσατον, ἴσατον, & *syncope* ἴστον, ἴστον.
ἴσαμεν, *synco.* ἴσμεν. ἴσατε, ἴστε, ἴσασι.

Dor. ἴδμεν, pro ἴσμεν.

Imperf.
ἴσην, ἴσης, ἴση.
ἴσατον, ἰσάτην.
ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασαν, & syncope ἴσαν.

IMPERATIVVS.

ἴσαθι, ἰσάτω.
ἴσατον, ἰσάτων.
ἴσατε, ἰσάτωσαν. *Sed vsitatius cum syncope*, ἴσθι, ἴστω, ἴστον, ἴστων. ἴστε, ἴστωσαν, *Attice* ἴστων.

INFINITIVVS.

ἰσάναι, *inusitatus*, Dor. ἰσάμεναι, Ion. ἰσάμεν, syncope ἴσμεν, & Dorice ἴδμεν.

PASSIVI.

Præsens, ἴσαμαι, *& addito* τ, ἵσταμαι, *ex quo* ἐπίσταμαι, ἐπίστασαι, *Att.* ἐπίστῃ, ἐπίσταται.

Imperfectum, ἐπιστάμην, ἐπίστασο, ἐπίσταο, ἐπίστω, *Attice* ἐπίστατο, *dicitur etiam* ἠπιστάμην.

Futurum, ἐπιστήσομαι.

φημί.

A φάω, φημί, sine repetitione.

φημί, φῄς, φησί. Dorice
φαμί, φής, φατί.

{φατὸν, φατόν.
{φαμὲν. φατὲ, φασὶ, Dor. φαντί.

Secunda φῄς, acuitur subscripto iota.

Dicitur etiam ἠμὶ, ἦς, ἠσὶ, & ἦτὶ Æolice.

Imperfect. {ἔφην, ἔφης, ἔφη. {ἔφατον, ἐφάτην. {ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν.

Aorist. 2. {ἔφην, ἔφης, ἔφη. {ἔφητον, ἐφήτην. {ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν, Bœot. ἔφαν, & φάν.

Sine incremento, φῶ, φῇς, & φῇσθα, φῇ.

Et ἦν, ἦς, ἦ, *detracto* φ.

Futurum. φήσω, φήσεις, φήσει, Dor. φασῶ, εῖς, εῖ.

Infinit. φάναι.

Medium aoristum secundum, ἐφάμην, ἔφασο, ἔφατο.

Infinit. φάσθαι.

IMPERATIVVS.

φάθι, Ολ. π.

DE VERBIS ANOMALIS AD thema regulare reducendis.

MVLTA sunt verba apud Græcos, quorum præsens, & imperfectum tantum vsurpantur.

Omnia quæ exeũt in ζω grauitona, quæ in penultima nõ habẽt ει: φέρβω, ἔφερβον. ῥέμβω. ἔρρεμβον, a σέβομαι, tamẽ legitur ἐσέβθην apud Sophoc. vt ait Dionysius.

At λείβω, & ἀμείβω flectuntur in omnibus temporibus. Excipe etiam τρίβω, quod canonicum est.

In σκω, γιγνώσκω, ἐγίγνωσκον. Quæ fiunt fere a fut, addito κ, θνῶ, θνήσω, θνήσκω. μνῶ, μνήσω, μνήσκω, & μιμνήσκω. ἀλθῶ, ἀλθήσω, ἀλθήσκω. ῥύω, ῥύσω, ῥύσκω. μεθύω, μεθύσω, μεθύσκω.

μεθύσκομαι. ἀρῶ, ἀρέσω, ἀρέσκω. κέω, κέσω, κέσκω. φῶ, φύσω, φάσκω, η in α. ἡβῶ, ἡβήσω, ἡβάσκω. βῶ, βήσω, βάσκω.

Nam aliquando mutatur penultima vocalis, κυῶ, κυήσω, κυΐσκω. οἰδῶ, οἰδήσω, οἰδίσκω. στερῶ, στερήσω, στερίσκω. μολῶ, μολήσω, μολίσκω, metathesi μλοίσκω, trope μ in β, & ο in ω, βλώσκω. θορῶ, θορήσω, θορίσκω, θροίσκω, θρώσκω. τελῶ, τελέσω, τελίσκω. βιῶ, βιώσω, βιώσκω. βρόω, βρώσω, βρώσκω. Lycoph. audacter dixit, βλάξαι.

Quædam repetunt primam consonantem cum ι, τρῶ, τρώσω, τρώσκω, τιτρώσκω. πίω, πίσω, πίσκω, πιπίσκω. δύω, δύσω, διδύσκω. δαίω, vel δάω, δάσω, διδάσκω. φῶ, φήσω πι φαύσκω, addito υ. καλῶ, καλέσω, & καλήσω, syncope κλήσω, κικλήσκω. πρῶ, πράσω, πιπράσκω, sync. τοῦ ε. νοῶ, νοήσω, Ion. νώσω, γνώσω, γιγνώσκω.

Quædā a præsenti, τιτύχω, τύχω, Ionice, τύκω, τιτύσκω. ἀρα‍ρίσκω poëticū, quasi ab ἀρήσω vel ab ἄραρα. ῥιπτάσκω, a ῥιπτήσω, vel à ῥίπτω. ἀλύσκω, ab ἀλύξω, vel ab ἀλύσω.

Horum futura petenda sunt a simplicibus, à quibus ducuntur, at διδάξω, a διδάσκω. vt θνήξω, à θνήσκω, & ἀλύξω, ab ἀλύσκω

Legitur etiam δεδίσκω, & δειδίσκω, & πιφάσκω, repetita prima cum ι.

In ανω, λαμβάνω, ἐλάμβανον.

Fiunt à bisyllabis per paremptosin ν, & correptionem penultimæ, λήβω, λάβω, λάμβω, λαμβάνω. τεύχω, τύχω, τυγχάνω. μήθω, μανθάνω. φύγω, φυγγάνω. λήθω, λανθάνω. λείπω, λιμπάνω.

Quæ fiunt à futuro non accipiunt prius ν, nec corripiunt penultimam, αὔξω, αὐξάνω.

His adde κιχάνομαι, οἰδάνομαι à κιχῶ, οἰδῶ.

Horum futura fere ducenda à simplicibus, λήβω,

λήψω, med. λήψομαι. τεύχω, τεύξομαι. λήθω, λήσω. φεύγω, φεύξομαι. at μαθήσομαι, a μαθέω ῶ.

In αινω. φαείνω, ἐρεείνω, poëtica.

In ειω, Desideratiua, quæ ducuntur à futuro, ὄψω, ὄψω, ὀψείω. πολεμῶ, ήσω, πολεμησείω. ἀπαλλάττω, άξω, ἀπαλλαξείω. Quæ carent etiam imperfecto, extra ὀψείω, cuius imperfectum, ὤψειον.

Alia in ειω canonica, κλείω, κλείσω. σείω, σείσω.

In αω etiam Desideratiua vsque ad imperfectum flectuntur, ἐρηπάω ῶ, μαθητιάω ῶ, βινητιάω ῶ, χεζητιάω ῶ, φονάω ῶ θανατάω ῶ, στρατηγιάω ῶ.

Sic καμμάω ῶ, ταυράω ῶ. Att. κιττάω, κιττήσω. Legitur etiam in Athenæo, βινητιάσω.

Quæ forma in αω aliquando ea refert verba, quæ Latini Frequentatiua nominant, πολεμάω ῶ, quod Aristot. prim. Rhet. interpretatur, πυκνὸν ἀγαπεῖν.

Quorum alia est forma in άζω, τρέχω, τροχάζω, Cursito. κύπτω, κυπτάζω, Restito.

Sic λεχάζω, a λέγω, Theognidi, Frequentat. & ἐρρύει, νιστάζων, Odys. λ. a νίζω.

In εθω, αθω, & υθω.

Barytona quæ habent penultimam longam, formant anomala in αθω, εἴργω, εἰργάθω. κίω, κιάθω. διώκω, διωκάθω. ἀμύνω, ἀμυνάθω.

Quæ breuem, in εθω, φλέγω, φλεγέθω. νέμω, νεμέθω. ἀείρω, & ἀγείρω, abijciunt ι, & mutant α in η, ἠερέθω, ἠγερέθω. σχέω, σχέθω, ἀπεσχέθοιμεν Διὶ χεῖρας, Odys. ι. ἐρέχθω etiam anomalum est, & ἄχθω.

In υθω fiunt à sexta, interiecto θ, μινύω, ex quo Minuo, μινύθω. φθίω, φθίνω, φθινύθω.

Verba quorum prima syllaba repetitur, φαίνω, παμ-

φαίνω, μαίρω, μαρμαίρω. χαίρω, καρχαίρω. ἀλκῶ, ἀλαλκῶ. ἄχος, ἀκαχίζομαι. ἄρω, ἀραρίσκω. ἀλῶ, ἄλημι. ἀλάλημι, ἀλάλημαι. δάπτω, δαρδάπτω. βαίνω, βαμβαίνω. μερίζω, μερμηρίζω, secundum ε ob metrum in η, μύρω, μορμύρω, υ in ο. χαλῶ, χαλχαλῶ. κλῶ, κιγκλίζω. Legitur tamen ἄλαλκον, secundum Aorist. & μερμήριξε.

Quæ ante ω habent duas consonantes, quarum altera liquida, ὄφλω, ἔχω, δάκνω.

δάκνω fit à δήκω, mutato η in α, & addito ν, alia tempora fiunt à δήκω, δήξω, δέδηχα, ἔδακον.

Quæ characteristicam habent υ, ὀπύω, ὤπυον, ὤπυε, ὀπύοιμι, ἐὰν ὀπύω, ὀπύειν, ὀπύων. Sic ἀγύω.

In νω supra duas syllabas, quæ mittunt deriuata in μι, πήγω, πηγνύω, πήγνυμι. ὄλλω ὀλλύω, ὄλλυμι. ἄγω, ἀγνύω, ἄγνυμι. ζώω, ζωννύω, ζώννυμι. Fut. πήξω, ὀλῶ, ἄξω, ζώσω, à simplici.

Attica grauitona quæ dicta sunt à circumflexis, ἀλέξω, ἕψω, αὔξω, ab ἀλεξέω ῶ, ἑψέω ῶ, αὐξέω ῶ. Fut. ἀλεξήσω, ἑψήσω, αὐξήσω.

Et Æolica in σω, ὄσσω, πίσσω, κορύσσω, quæ fiunt ab ὄπτω, πίπτω, κορύπτω, nam fut. est ὄψω, πίψω, κορύψω.

Et alia grauitona, quæ à futuris fiunt, ὄρσω, ἄξω.

In δω, quæ ante δ habent aut λ, aut ν, ἄλδω, μέλδω, σπένδω κυλινδω.

Poëtice repetita, πύνω πιπύνω, λαίω λιλαίω.

Sic τέμω, τέτμω. φένω, πέφνω. κέλω, κέκλω. μέλω, μέμλω, & addito β, μέμβλω, in quibus ε thematis exteritur. τραίνω τετραίνω βεμαίνω πιβεμαίνω.

Sic νῶ, νινῶ. τῶ, τιτῶ. κίω, κικίω & κικίζω.

Sic φάσσω, πιφάσσω. πατῶ, πλαίνω & παπλαίνω, à quo ducitur, Aor. ἐπίπλωα.

πίνω, πονύω, πιπνύω.

Producta in αινω, βῶ, βαίνω. δρῶ, δραίνω. λυσσῶ, λυσσαίνω. χρώω, χροαίνω, extrito υ. ἐρίζω, ἐριδαίνω, ζ in δ.

Quæ habent literam addititiam mutato ε in ι, ἕπω, ἴπω. ἕζω, ἵζω, quasi ἴσζω. ἔχω, ἴσχω. μένω, μίμνω. τέκω, τίκτω. γένω, γίγνω. πέτω, πίπτω, & πιτνῶ, πίτνημι. πέλω, πιλνῶ, πίλνημι, & πίλναμαι. κερῶ, κιρνῶ, κίρνημι, κίρναμαι. κέδω, κιδνῶ, κίδνημι, κίδναμαι. ῥέπω, ῥίπτω. ὀρέγω, ὀριγνῶ. Hæc sequitur μάρναμαι.

Quibus additur ν, ἵκω, ἱκνῶ, ἱκνοῦμαι. ἄιρω, ἄρνω, ἄρνυμι. περάω, περνάω, πέρνημι. οἴχω, οἰχνῶ. ὑπίσχω, ex quo ὑπίσχεται, ὑπισχνοῦμαι. Sic δήκω, δάκνω. Sic ab ἄχος, fit ἄχνυμαι.

Quibus additur σ, ἕπομαι, ἕσπομαι.

Bis & ter deriuata, ἕλω, ἕλκω, ἑλκύω, ἑλκυστῶ, & ἑλκυστάζω. ἐρύω, ἐρύκω, ἐρυκάκω, ἐρυκακίω. ἔδω, fut. ἔσω, ἔσθω, ἐσθίω. ἀΐω, fut. ἀΐσω, ex quo ἀΐσθω, & contractione, ἄισθω, ex quo αἰσθέω, & αἰσθάνω. βιϐῶ, fut. βιϐάσω, βιϐάσθω. ἔχω, ἴσχω, ἰσχαίνω, ἰσχανάω ῶ. δέχω, Ion. δέκω, δείκω, δεικνύω, δεικανάω ῶ. ἐλάω, ἐλαύνω, Dor. ἐλαίνω. τρέπω, στρωπῶ, στρωπίζω, στρωπαλίζω, ἐνστρωπαλίζω. πήκτης, πηκτίζω, πηκταλίζω, & πηκταλίδω. ἀλύω, fut. ἀλύσω. ἀλύσκω, ἀλυσκάζω. Sic ἠλασκάζω, ab ἐλάω ῶ, ἐλάσω, ἐλάσκω, ἠλασκάζω, vel ab ἀλάω.

Verba in ιζω à circumflexis eadem significatione, στωχαλῶ, στωχαλίζω. νεμεσῶ, νεμεσίζω. ἠρεμῶ, ἠρεμίζω. αἰτῶ, αἰτίζω. μηρυκῶ, μηρυκίζω. πολεμῶ, πολεμίζω. στεναχῶ, στεναχίζω. ἀτρεμῶ, ἀτρεμίζω.

Nam in cæteris non habet locum, οἰκῶ, οἰκίζω. πλουτῶ, πλουτίζω, cùm varia sit significatio.

Ὀλέκω, ὤλεκον. πίνω, ἔπινον. ὀδυνάω, ὠδύνων.

Quæ habent vnum λ ante ω, θέλω, ἔθελον. μέλω, ἔμελον. κέλω, ἔκελον. πέλω, ἔπελον. ἀλέγω, ἀπῶ, ἀπύσω non flectuntur in alijs temporibus. Sic ὀμϐρίζω, σταθμίζω.

Quædā sunt quæ à Poëtis in vno tempore tantū

vſurpantur, ſæpe etiam ab ipſis conficta, vt ἔβραχεν, κατεβρόξειεν, Οἰδ᾽ δι. σίζε, λίγξε, κρίκε. Itaq; reprehenditur Nicander, qui dixit, ἐπιλλίζοντας ὀϊστοὺς, quaſi à λίζω: ſed omnem gratiam, quæ eſt in λίγξε βιὸς, perdidit.

Sæpe è diuerſis thematibus vnum verbum cōficitur, φέρω vſitatum, & ἔφερον. Futurum inuſitatum, quod ſumitur ab οἴω, οἴσω. Aoriſta τοῦ φέρω & οἴω nemo vſurpat, ſed accipiuntur ab ἐνέκω, ἤνεγκα, & ἤνεγκον, præteritum medium ab ἐνέχω, ἤνοχα, ἐνήνοχα, Attice.

ANOMALA ORDINE ALPHABETI DESCRIPTA.

Ἄγνυμι, Futur. ἄξω, ab ἄγω, med. ἔαγα, ab ἦγα, Aoriſt. prius, ἔαξα & ἦξα, ἐάγην, κατεάγην, ab ἔαγον.

Ἄγω, perfect. ἀγήοχα, ab ἦχα, addito ο, Aoriſt. ſecundum, ἤγαγον, ab ἦγον, Futur. ἄξω.

Ἄγαμαι, ab ἄγημι inuſitato, Fut. ἀγάσομαι, Aoriſt. pri⁹, ἠγάσθην, med. ἠγασάμην.

Ἄδω, præter. med. ἕαδα ab ἦδα, particip. ἑαδώς, Aoriſt. ſecund. ἄδον, Infinit. ἀδεῖν.

Αἱρῶ, fut. αἱρήσω, Aoriſt. ſecund. εἷλον, ab ἕλω, perfect. paſſ. ἥρημαι, Aor. pri⁹, ἡρέθην, Aor. ſecund. med. εἱλόμην.

Αἰσθάνομαι, futu. αἰσθήσομαι, perfect. paſſ. ἤσθημαι, ab αἰσθέομαι, Aor. ſecund. med. ᾐσθόμην.

Ἁλίσκομαι, fut. ἁλώσομαι, ab ἁλόω, præt. ἥλωκα & ἑάλωκα. Paſſ. ἑάλωμαι, Aoriſt. ſecundum, ἥλων, & ἑάλων, Infin. ἁλῶναι, ab ἅλωμι, particip. ἁλοὺς, όντος.

Ἀναλίσκω, Fut. ἀναλώσω, Perfect. ἀνάλωκα, & ἀνάλωμαι, & ἀνήλωκα & ἀνήλωμαι.

Ἀλέξω, Fut. ἀλεξήσω, ab ἀλεξέω inuſitato.

Ἁμαρτάνω, Fut. ἁμαρτήσω, Perf. ἡμάρτηκα, Aoriſt. 2. ἥμαρτον, ab ἁμαρτέω ῶ, obſoleto.

Αμφιέννυμι, fut. ἀμφιέσω. perfect. pass. ἠμφίεσμαι ab ἀμφιέω. Aristoph. Equit. προσαμφιῶ, pro προσαμφιέσω.

Ανοίγω, fut. ἀνοίξω, Aorist. 1. ἀνῷξα, Att. ἀνέῳξα. præt. med. ἀνῷγα, ἀνέῳγα. pass. ἀνέῳγμαι. At ἀνώγω, ἤνωγον, & Poët. ἄνωγον. fut. ἀνώξω, ἤνωξα, & ἀνωγῶ, ἠνώγουν, & ἀνώγων, ex quo ἀνώγημι Æolice, Imperat. ἀνώγηθι, & syncop. ἄνωχθι.

Απέσκληκα, ἀπεσκληκέναι, ἀπεσκληκώς, ab ἀποσκλάω inusitato, vel ἀποσκέλλω. opt. ἀποσκλαίην, ης, η. ab ἀπόσκλημι.

Απεχθάνομαι. fut. ἀπεχθήσομαι. perfect. ἀπήχθημαι, medium aorist. secundum, ἀπεχθόμην, ab ἀπεχθέομαι inusitato.

Απολλύω & ἀπόλλυμι, fut. ἀπολῶ, ab ἀπόλλω. præt. med. Atticum ἀπόλωλα. At ἀπολέσω, ἀπώλεκα, & ἀπολώλεκα, ab ἀπολέω.

Αποτέμνω, fut. ἀποτεμῶ, & ἀποτμήσω, ab ἀποτμέω.

Απόχρη, fut. ἀποχρήσει. Aorist. prius, ἀπέχρησε, ab ἀποχρέω. Impersonale est.

Αρέσκω, fut. ἀρέσω, ab ἀρέω.

Αὔξω, fut. αὐξήσω, ab αὐξέω. aorist prius, ηὔξησα. dicitur & αὐξάνω.

Αχθομαι, fut. ἀχθήσομαι, ab ἀχθέομαι. aor. prius, ἠχθέσθην.

B.

Βαίνω, fut. βήσομαι, à βάω βῶ. aorist. 2. ἔβην, à βῆμι. Imperat. compos. κατάβηθι, ἀνάβηθι, Attice κατάβα, ἀνάβα, apocope, & mutato η in α. vt ἀνάστηθι, ἀνάστα.

Βάλλω, fut. βαλῶ, perf. βέβληκα, à βλέω ῶ, ex quo βλῆμι, βλῆμαι, optat. βλείμην, βλεῖο, βλεῖτο. aorist. secund. ἔβαλον.

Βιόω ῶ, fut. βιώσομαι, perfect. pass. βεβίωται, vt impersonale. Part. βεβιωμένα. aorist. 2. ἐβίων, ως, ω, à βίωμι. Imper. βίωθι. opt. βιοίην, & βιῴην. infin. βιῶναι. particip. βιούς, όντος.

Βλαστάνω, fut. βλαστήσω, à βλαστέω ῶ, aorist. 2. ἔβλαστον.

Βούλομαι, fut. βουλήσομαι, perfect. βεβούλημαι, à βουλέομαι.

Βρώσκω, fut. βρώσω perfect. βέβρωκα, à βρόω. perfect. med. βέβρωθα, à βρώθω. aorist. 2. ἔβρων, ως, ω. à βρῶμι.

Γ.

ΓΑμέω, fut. γαμήσω, aorist. 1. ἔγημα, à γάμω.

Γηράσκω fut. γηράσω, à γηράω ῶ, inusitato.

Γίγνομαι & γίνομαι, fut. γενήσομαι, perfect. γεγένημαι. med. perfectum, γέγονα, à γένω γενῶ, γέγονα. aoristum pri. ἐγενάμην. Errant qui γείνω faciunt thema.

Γιγνώσκω & γινώσκω, fut. γνώσομαι, à γνόω. aorist. 2. ἔγνων ως, ω. imperat. γνῶθι. infin. γνῶναι particip. γνούς. όντος, à γνῶμι. Cum præpositionibus, ἀνέγνων, κατέγνων. ἀναγνῶναι, καταγνῶναι.

Γρηγορέω ῶ, med. perfect. ἐγρήγορα. dicitur & ἐγρηγορῶ.

Δ.

ΔΑίω, perfect. pass. δέδασμαι, à δάζω, & δεδάημαι, à δαέω ῶ. aorist. 2. ἐδάην, med. perfect. δέδηα.

Δάκνω, fut. δήξω, à δήκω. aorist. 2. ἔδακον.

Δεῖ, imperfectum, ἔδει, aoristum prius, ἐδέησε, fut. δεήσει, à δέω. infin. δεῖν, δεῆσαι, δεήσειν.

Δέομαι, fut. δεήσομαι, Aorist. prius, ἐδεήθην, à δεέομαι.

Δείδω. fut. δείσω, Perfect. δέδοικα, Ionice δέδια, quo tamen omnes vtuntur. med. præter. δέδοικα, cum dicendum esset δέδοιδα, quod durum est. Imperat. δέδιθι, & Poëtice δείδιθι, metaplasmo, pro δέδιε, non à δεδίττομαι. quod aliud significat, nec format ἐδεδίγην.

Δεικνύω, fut. δείξω, Aorist. prius, ἔδειξα, à δείκω.

Διδάσκω, fut. διδάξω, non à διδάχω, quod confictum est. Aorist. prius, ἐδίδαξα.

Διδράσκω, fut. διδράσω, ex quo ἀποδιδράσω, à διδράω.

Aor. secund. ἔδραν, ἔδρας, ἔδρα. ἔδραμεν, ἔδρατε, ἔδραν. ἀπέδραν, διέδραν. Opt. δραίην. Infinit. δρᾶναι, à δρῆμι. Particip. δράς, άντος. ἀποδράς, άντος.

Δοκέω ῶ, futur. δόξω & δοκήσω, Aorist. prius, ἔδοξα & ἐδόκησα, à δοκῶ.

E.

Ἔδω, fut. secund. ἔδομαι, præt. ἐδήδοκα, pro ἔδηκα. Medium, ἔδηδα.

Εἴδω, fut. εἴσομαι, & εἰδήσω ab εἰδέω ῶ. Med. perfect. οἶδα, plusquamperf. ᾔδειν; part. εἰδώς, ότος, syncope ex εἰδηκώς, ότος. Infinit. εἰδέναι pro εἰδηκέναι. Aor. secund. εἶδον. noui, ἴδον, vidi. Optat. præsens, εἰδείην, ab εἴδημι Homerus subiunct. εἴδω, non εἰδῶ.

Εἵμαρμαι, Præter. à μείρομαι, μερῶ, μέμαρκα, μέμαρμαι, sublato μ, εἵμαρμαι, ex quo εἱμαρμένη.

Εἴρω, fut. ἐρῶ, perfect. εἴρηκα, ab ἐρέω, Ὀδ. λ. legitur præsens, τὰ δέ τοι νημερτέα εἴρω.

Ἔρομαι, fut. ἐρήσομαι, ab ἐρέομαι. Aorist. secund. ἠρόμην.

Ἔρχομαι, fut. ἐλεύσομαι poëtice, oratorie εἶμι. Aorist. secund. ἤλυθον, syncope ἦλθον, θες, θε, ab ἐλεύθω.

Εὑρίσκω, fut. εὑρήσω, Aorist. secund. εὗρον, perfect. εὕρηκα, εὕρημαι. Aorist. prius, εὑρέθην, ab εὑρέω ῶ.

Ἔχω, fut. ἕξω, Perf. ἔσχηκα, Aorist. secund. ἔσχον. à σχέω ῶ. Imperat. σχές, ἐπίσχες, à σχῆμι. vt στές, à στῆμι, φρές, à φρῆμι.

Z.

Ζωννύω, futur. ζώσω, à ζώω.

Θ.

Θάπτω, fut. θάψω, Aor. secund. pass. ἐτάφην, ab ἔταφον.

Θέλω vel ἐθέλω, futur. θελήσω, à θελέω.

Θνήσκω, futur. θανοῦμαι, aorist. secund. ἔθανον, à θάνω. perf. τέθνηκα, à θνάω θνῶ, Ionice τεθνεάω, Bœotice τέθνειν.

κα & τέθνηκα, ex quo τεθνεὼς & τεθνηώς, poëtice. Infinit. τεθνάναι. dicitur etiam θνήξομαι.

I.

Ικνέομαι ῦμαι, futur. ἵξομαι, Med. Aorist. secund. ἱκόμην, ab ἵκομαι. Perfect. ἷγμαι. Comp. ἀφικνοῦμαι, ἀφικόμην, ἀφῖγμαι.

Ιπταμαι, fut. πτήσομαι, Aorist. secun. ἔπτην, ab ἵπτημι. Medium ἐπτάμην & ἐπτόμην. Infinit. πτάσθαι, & πτέσθαι. Particip. πτάμενος. Præterit. passi. πέπταμαι.

Ιλάσκομαι, futur. ἱλάσομαι, ab ἱλάομαι.

K.

Καίω, futur. καύσω, Aoristum prius, ἔκαυσα, poëtice ἔκηα. fut. καύσω, Aorist. secund. pass. ἐκάην, ab κάω.

Καθίζομαι, futurum medium καθεδοῦμαι.

Καταδαρθάνω, futu. καταδαρθήσομαι, Aoristum secundum, κατέδαρθον, à καταδαρθέω ῶ.

Κεραννύω & κεράννυμι, fut. κεράσω, perf. pass. κέκραμαι.

Κρύπτω, fut. κρύψω, Aoristum secundum pass. ἐκρύβην, Particip. κρυβείς.

Λ.

Λαγχάνω, futu. κληρώσομαι, à κληρόομαι, & λήξω, à λήχω, perfectum, εἴληχα, Aoristum secundum, ἔλαχον, perfectum medium, λέλογχα.

Λαμβάνω, fut. λήψομαι, perf. εἴληφα, aor. 2. ἔλαβον, à λήβω

Λανθάνω, fut. λήσω. medium præterit. λέληθα, aorist. 2 ἔλαθον, à λήθω.

M.

Μανθάνω, fut. μαθήσομαι, à μαθέω ῶ, perfect. μεμάθηκα, aorist. 1. ἐμάθησα, 2. ἔμαθον, à μήθω.

Μάχομαι, fut. medium, μαχοῦμαι, & μαχέσομαι, & μαχήσομαι, à μαχέομαι ῦμαι.

Μέλλομαι, fut. μελλήσω, à μελλέω ῶ, mediũ præteritũ, μέμηλα.
Μίγνυμι, fut. μίξω, aorist. 2. pass. ἐμίγην, à μίγω.

O.

Οἴχομαι, fut. οἰχήσομαι, ab οἰχέομαι οῦμαι, perfect. ᾤχημαι, aorist. secundum med. ᾠχόμην.

Οἴομαι, syncope οἶμαι, οἴῃ, οἴεται imperfec. ᾠόμην, sync. ᾤμην, ᾤου, ᾤετο. perfect. ᾤημαι, aorist. 1. ᾠήθην, ab οἰέομαι οῦμαι, fut. οἰήσομαι.

Ὀφείλω, fut. ὀφειλήσω, ab ὀφειλέω ῶ, & syncope ὄφλω, ὀφλήσω, ab ὀφλέω ῶ. perf. ὤφληκα, aorist. 1. ὤφλησα. 2. ὦφλον.

Ὀμνύω & ὄμνυμι, fut. ὀμόσω, perfect. ὀμώμοκα Attice, ab ὀμόω ῶ.

Ὀμόργνυμι, fut. ὀμόρξω, ab ὀμόργω inusitato.

Π.

Πάσχω, fut. πείσομαι, pro πήσομαι, à πήθω. at πείσομαι, Parebo, à πείθομαι. aorist. 2. ἔπαθον, à πήθω. perfect. med. πέπονθα, à πονέω ῶ, πεπόνηκα, πέπονα, πέπονθα. Grammatici citant præterit. πέποσχα, quo vsus sit Epicharm⁹.

Πέπτω, fut. πέψω, à πέπτω antiquo.

Πίπτω, fut. πεσοῦμαι Dorice, à πέτω. præteritum perfectum, πέπτωκα, à πτόω πτῶ. participium, πεπτωκὼς, & πεπτὼς, Hom. πεπτεώς. vt βεβρωκὼς, βεβρώς. aorist. prius, ἔπεσα. 2. ἔπεσον, à πεσέω ῶ. ἔπεσον pro ἐπέσησον, Bœotice.

Πήγνυμι, fut. πήξω; med. præteritum, πέπηγα, aorist. 2. pass. ἐπάγην, à πήγω.

Πίνω, fut. πίομαι & πιοῦμαι, à πίω. præterit. perfect. πέπωκα, à πόω πῶ. aoristum secundum, ἔπιον, à πίω. Imperatiuus, πῖ, pro πῖθι, à πῖμι, & πῖθι, pro πίεθι.

Πιπίσκω, potum præbeo, fut. πίσω, aorist. ἔπισα, à πίω. Hippocrati vsitatissimum verbum.

Πυνθάνομαι, futurum πεύσομαι. perfect. πέπυσμαι,

med. aorist. 2. ἐπυθόμην, à πεύθομαι.

P.

Ῥέω, fut. ῥεύσω & ῥυήσω, præterit. ἐῤῥύηκα, à ῥυέω ῶ, ao-rist. secundum pass. ἐῤῥύην, ab Æolico ῥούω. aori-stum secundum, ἔῤῥυον, ἐῤῥύην.

Ῥήγνυμι & ῥηγνύω, futurum, ῥήξω. aoristum 2. pass. ἐῤῥάγην, à ῥήγω medium præteritum, ἔῤῥωγα, pro ἔῤῥηγα.

Ρωννύω & ῥώννυμι, futurum ῥώσω, à ῥόω, perfectum pass. ἔῤῥωμαι. imperat. ἔῤῥωσο ἐῤῥώσθω. infin. ἐῤῥῶσθαι.

Σ.

Σβεννύω & σβέννυμι, futurum, σβέσω & σβήσομαι, σβέω. aoristum secundum, ἔσβην, à σβῆμι.

Σεύομαι, Aoristum prius, ἐσύθην, perfectum, ἔσυμαι pro σέσυμαι à σόω, σόομαι, ἐσυόμην, ἐσύετο. syncope σύτο.
ὅτε παρ' ἀλφειῶ σύτο δέμας ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων.
Aorist. pri. ἔσσυα.

Σπένδω, futur. σπείσω, à σπείδω.

Στρωννύω & στρώννυμι, futur. στρώσω, à στρόω.

Στορεννύω & στορέννυμι, futur. στορέσω, à στορέω.

T.

Τανύω, futur. τύσω, præterit. τέτακα.

Τέμνω, futur. τμήξω, à τμήγω, Aorist. secund. ἔταμον & ἔτεμον, Particip. ταμὼν & τεμών.

Τιτρώσκω, futur. τρώσω, à τρόω.

Τίκτω, futur. τέξω, à τίκω. Præter. med. τέτοκα, Aoristum secundum, ἔτικον.

Τρέχω, fut. θρέξω, præt. δεδράμηκα, à δραμέω ῶ. Aorist. secund. ἔδραμον, à δρέμω. fut. secund. med. δραμοῦμαι.

Τρώγω, futur. φάγομαι, Aorist. secund. ἔφαγον.

Τυγχάνω, futur. τεύξομαι, à τεύχω. Perfect. τετύχηκα, à τυχέω ῶ. Aorist. secund. ἔτυχον, à τεύχω.

Υ.

ΥΠισχνοῦμαι, futur. ὑποσχήσομαι, ab ὑποσχέομαι, & ὑποστήσομαι, ab ὑφίσαμαι, ex quo Aoristum secundũ ὑπέστην. Præt. ὑπέσχημαι, Aorist. pri. ὑπεσχέθην, Aorist. secund. medium, ὑπεσχόμην.

Υπνώττω, futur. ὑπνώσω, ab ὑπνόω ῶ.

Φ.

Φέρω, Fut. οἴσω, ab οἴω, Mediũ præter. ἐνήνοχα Attice, ab ἐνέγκω Aorist. pri. ἤνεγκα. Aorist. secund. ἤνεγκον. ab ἐνέγκω. Aorist. pri. pass. ἠνέχθην. Particip. ἐνεχθεὶς. ἀνηνέχθην, ἀνενεχθείς. Syncope, φέρω φρῶ, futur. φρήσω, Aor. pri. ἔφρησα. Imperat. φρὲς, εἴσφρες a φρῆμι.

Φθάνω, futur. φθάσω, a φθάω. Aorist. secund. ἔφθην, a φθῆμι. Optat. φθαίην.

Φθίνω, fut. φθίσω, a φθίω. dicitur & φθῆμι, a φθίω, ex quo φθείμην, φθεῖο, πρίν γε χεῖν κ᾽ νὺξ φθεῖτ᾽ ἄμβροτος, Od. λ.

Φύω, futur. φύσω, præt. πέφυκα, Medium, πέφυα, ex quo πεφυὼς, Aoristum secund. ἔφυν, a φῦμι.

Χ.

Χαίρω, futur. χαρήσομαι, a χαρέω. Aorist. secund. pass. ἐχάρην, Aoristũ prius medium, ἐχηράμην, χήρατο δ᾽ ὕπνος. χαίρομαι Græcum verbũ, nõ est, tametsi cætera tempora passiuam formã habent. Et in illo versiculo Aristophanis, ὡς ἥδομαι, κ᾽ χαίρομαι, κ᾽ τέρπομαι: χαίρομαι dictũ est, vt Barbari cuiusdam Satrapæ inscitiam carperet, qui Græce loqui volẽs, barbara verba vsurpabat, vt si Latine dicas. Quã lætor, & gaudeor, & delector: cũ tamẽ sit gauisus sũ, vt ἐχάρην, vel κέχαρμαι.

Χάσκω, futur. χανοῦμαι, Med. præter. κέχηνα, a χαίνω. Aorist. secund. ἔχανον.

Χέω, fut. χεύσω, Aorist. pri⁹, ἔχεα, Imperat. χέον, ἔκχεον,

ἔκχεον, Infinit. χέαι, ἐκχέαι, Aorist. secund. ἔχεον.

Χρῆ, à χρῆμι apocope, ex quo ἀπόχρη. Imperfect. ἔχρην & χρῆν. Infinit. χρῆναι, Euripides. subiunct. χρῆ.

Χωννύω & χώννυμι, futur. χώσω, à χόω.

Ω.

Ὠθέω ῶ, futur. ὠσω, ab ὤθω. Aor. prius, ἔωσα, Perfectum passi. ἔωσμαι.

PRÆPOSITIONES.

Monosyllabæ sex, ἐν, ἐς, vel εἰς, ἐξ, πρὸ, πρὸς, σὺν.

Disyllabæ duodecim, ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπέρ.

Aliquando mutato accentu accipiuntur pro verbis, μέτα μέτεστι, πάρα πάρεστιν, ἄπο ἄπεστιν, ἔπι ἔπεστιν, ἔνι ἔνεστι, ἀνὰ ἀνάστηθι, πέρι περίεστιν, ἐν δέ οἱ ἀργὸν ἔνδετε κύνδον, Aratus pro ἔνεστιν. ἂν δὲ θόας, id est ἂν ἔστη. Nam præpositio poetis superius verbum sæpe refert. ὕπο ὕπεστιν, ἐπεὶ μάλα πάρ' ὕτι ἔδας, Od. I.

ADVERBIA.

Temporis, νῦν, Attice νυνὶ, cum punctum temporis significatur, τότε, ποτὲ, πότε, ἤδη, ἄρτι, αὐτίκα, παραχρῆμα, αὖθις. πίως, ἕως, ἡνίκα, ὁπηνίκα. εἶτα, ἔπειτα, μετέπειτα ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ἐπειδὰν. σήμερον, αὔριον, μεταύριον. χθὲς & ἐχθὲς, πρόχθές. πάλαι, ἀρτίως. ὀψὲ, ὀψίως. πρωῒ, ἑσπέρας, ὀψέ. ἐφόσον, ὅσῳ, ἀεὶ, αἰεὶ, αἰὲν. ὄφρα, τόφρα.

Loci, ἐνταῦθα, ἐνπαυθοῖ. ἐκεῖ, ἐκεῖσε, ἐκεῖθεν. εἴσω & ἔσω ἔξω, ἔξωθεν. ἀλλαχοῦ, οὗ, οἷ, ᾗ, ὅπου, ὅποι. ὅπῃ. ὅθεν, ὁ πόθεν, ὁ ἔνθεν, αὐτόθεν. δεῦρο, αὐτόσε. ἄνω, κάτω. ἔμπροσθεν, ὄπισθεν. πρόσω. ἐγγὺς, πόρρω. ἔνθεν, ἐνθένδε. οὐδαμοῦ, οὐδαμῇ, οὐδαμόθεν ἐπέκεινα, μακρὰν. ἐκ δεξιῶν, ἐξ ἀριστερῶν.

Qualitatis, εὖ, καλῶς, ἡδέως, σοφῶς, ὡραίως. hæc vocantur Medietatis, fiuntque à genitiuo plurali,

ἡδέων, τῶν σοφῶν, ν in σ.

Cætera aliunde, κυνηδὸν, βοτρυδὸν, ἀγεληδὸν. ἀκονιτὶ, ἀναιμωτὶ, ἑλληνιστὶ, ῥωμαϊστὶ, ἀθεεὶ, αὐτοβοεὶ, ἀσπουδεὶ.

Quantitatis, ἅπαξ, δὶς, τρὶς, τετράκις, πεντάκις, ὀλιγάκις, πολλάκις.

Congregationis, ἅμα, ὁμοῦ, συλλήβδην, ἀθρόως.

Diuisionis, ἀνὰ, χωρὶς, δίχα.

Exceptionis; πλὴν.

Hortationis, εἶα, ἄγε, ἄγετε, εὖγε, φέρε, ἴθι.

Ordinis, ἑξῆς, ἐφεξῆς, εὐθὺς εὐθέως, ἐξαίφνης, αὐτίκα.

Similitudinis, ὡς, ὥσπερ, καθὰ, καθάπερ, οὕτως, ὥστε, ὃν τρόπον, ἤ.

Separationis, ὥστε.

Comparationis, μᾶλλον, πλέον, ἧττον.

Vehementiæ, λίαν, ἄγαν, πάντη, παντελῶς, παντάπασι, πάνυ, σφόδρα, μάλιστα.

Remissionis, ἠρέμα, ἡσυχῆ, μόγις, μόλις, σπουδῇ, βραδέως, βάδην, ὡσεί.

Cõfirmationis, δηλαδὴ, δήπουθεν, πάντως, κομιδῇ, ὄντως, ἦ.

Iurandi, ναὶ, νὴ Attice ναιχί.

Abjurandi, μά.

Negandi, οὐ, οὐχὶ, οὐκοῦν, οὐδαμῶς, ἥκιστα, οὔτε, οὐδέ.

Prohibendi, μὴ, μηδαμῶς, μήτε.

Conjecturæ, ἴσως, τάχα, τυχόν.

Interrogationis, πόθεν, ποῦ, πῇ, ποῖ, πόσε, πηνίκα, πότε.

Demonstrationis, ἰδοὺ, ἠνὶ, ὧδε, ἐκεῖ, ἐνθάδε.

Vocandi, ὦ.

Declarationis, ἤγουν, οἷον, τουτέστι.

Positionis, hoc est verbalia, λεκτέον, πλευστέον.

Voti, εἴθε, αἲ, εἰ, ὤφελον, ὤφελες, ὤφελε, Poëtice ὄφελον, ες, ε. nam variat personas.

Exclamationis, ὢ, ἰὴ, οἴμοι, αἲ, ἰὼ, ὀτοτοῖ, ὤμοι.
Admirationis, ὢ, φεῦ, βαβαί.
Furentis, εὐοῖ, εὐάν.
Consternationis, ἆ, ἆ, ἡράκλεις.
Cum aduerbijs numerantur voces fictitiæ.
Remigum inter se hortantium, ἀῤῥ, Hesych. ἀῤῥῦ.
Eorum, qui cursores emittunt è carceribus, ὢ, ὀψ.
Opilionum, μὰ, ψὸ, βῆ.
Subulcorum, χύῤῥε, alij χύῤῥα.
Cum pecora absterrent, σίττε, alij σίττα.
Ad celeritatem hortantium, φίττα.
Balatus, βῆ, βῆ.
Ridentium, ἆ ἆ, ha ha. βᾶ, vah.
Quædã etiam appellationes naturales vel ciuiles.
Infantiũ, ἄππα, πάππα, παπία. μάμμα, μάμμη, μάμμαια, τέττα, vt Latinis Mamma, Tata.
Maiorem natu Appellantis, vel herum familiarem, ἠθεῖε.
Amicum natu maiorem, ἄττα.
Homer. principum appellatio, διοτρεφὲς, quod nomen est.

CONIVNCTIONES.

Copulatiuæ, μὲν. δὲ, τε, καὶ, ἠδὲ, ἰδὲ, ἀλλὰ, ἀτὰρ, αὐτὰρ, ὅτι.
Disiunctiuæ, ἢ, ἠὲ, ἤτοι.
Continuatiuæ, εἰ, εἴπερ, εἰδήπερ.
Subcontinuatiuæ, ἐπεὶ ἐπείπερ, ἐπειδὴ ἐπειδήπερ.
Causales, ἵνα, ὅπως, ὄφρα, γὰρ, ὅτι, διότι, καθότι, ἕνεκα, οὕνεκα.
Dubitatiuæ, ἆρα, μῶν, μή.
Collectiuæ, ἄρα, ἀλλαμὴν, οὖν, τοίνυν, τοιγάρτοι τοιγαροῦν. Iones pro οὖν dicunt ὦν, eamq; particulam inter præpositionem & verbum collocare solent, ἀπωνέδοντο ἀπώνειλον, hoc est, ἀπέδοντο ὦν, ἀφεῖλον ὦν.

Repletiuæ, δὴ, ῥὰ, θὴν, νὺ, πȣ̃, τοὶ, αὖ, οὖν, πὲρ, πὼ, μὴν, δῆτα, γέ, γὲ autem etiam diminutiua, & causalis.

Potestatis, ἂν, κὲ, κὲν, sed hæ duæ posteriores apud Poëtas etiam repletiuæ.

Discernendi, ἤ.

Extenuatiuæ, γοῦν, γὲ.

Aduersatiuæ ὅμως, nam ὁμῶς est ὁμοίως, καίτοι, καίπερ, ἔμπης, εἰκαί.

Sed de his omnibus & aliarum partium vsu, si nostros conatus iuuerit Deus, accuratè dicemus in Syntaxi.

Τῷ Θεῷ ἡ δόξα.

RATIO SYNTAXEOS, NICOLAO CLENARDO AVCTORE.

E Græcorum constructione tantum præcipienda sunt ea, in quibus nobiscum nō consentiunt. *Construclio Græcorum.*

• Neutrum plurale, verbo gaudet singulari, ζῶα τρέχει, pro τρέχουσι, *animalia currunt*. *• Nominatiuus alterius numeri quam verbum.*

Genitiuum multis adhibent, quibus nos ablatiuum: siquidem vterq; casus ponitur ᵃ absolutè. Latini, *me præsente*: Græci, ἐμοῦ παρόντος. Quandoq; participium solum: ἐλθόντων δὲ, *vbi autem venissent*: intelligendo casum rei con- *Genitiui constructio.* *a Genit absolutè positus.*

b *Atticismus, accusatiuus absolutè positus.*

Participia impersonalium in accusatiuo absolutè posita.

c *Genitiuum postulant. Comparatiua.*

d *Superlatiua, Verba affectus, Sentiendi, Curandi, Participandi, Priuandi, Assequendi, Frustrandi,* e *Dominandi, Dissidendi,* f *Copiæ, inopiæ:* g *Verbalia facta ex a priuatiuo & finita in ικός:* h *Adiectiua: Partitiua.*

uenientis. b Attice pro hoc genitiuo est accusatiuus & ferme cum ὡς & ὥσπερ: ὡς τὸ ἄνδρα τοῦτο ποιήσοντα, pro τοῦ ἀνδρὸς ποιήσοντος, *viro istud facturo*, estq; istud receptissimum in participijs impersonalium; δέον, *cum deceat, cum sit decorum*: † δεῆσον, *cum oportuerit*: ἐξὸν, *cum sit permissum*: ἐνὸν, *cum liceat*: προσῆκον, *cum deceat*: παρὸν, *cum adsit facultas*: ἐνδεχόμενον, *cum fieri possit*: ἄδηλον ὄν, *cum sit incertum*: δόξαν ἐμοὶ γράψαι, *cum mihi visum esset scribere*: ἐξὸν αὐτῷ ποιῆσαι, *cum ipsi liceret facere*: ὡς μηδὲν αὐτῷ διαφέρον, *tamquam nihil eius intersit, &c.*

c Genitiuum postulant comparatiua & superlatiua: ζυγάνης δικαιότερος, *trutina iustior*: βέλτιστος ἁπάντων, *optimus omnium.* d Verba quæ animi affectionem significant, ἐρῶ, ἐπιθυμῶ, *amo, desidero* & similia. Verba sentiendi, curandi, participandi, priuandi, assequendi, frustrandi, dominandi, dissidendi, copiæ & inopiæ: quorum exemplis supersedendum duximus, monuisse tantum contenti. e Adhæc verbalia per a priuatiuum facta; ἀθέατος τῆς ἀληθείας, *qui non perspexit veritatem.* f Verbalia in ικός, ποριστικὸς τῶν ἐπιτηδείων, *industrius conquisitor eorum quibus opus est.* g Et adiectiua plurima: ἄξιος, ἀνάξιος, ἄπειρος, *dignus, indignus, inexpertus.* h Et alio-

qui quoduis adiectiuum partitiuè positum: οἱ γνήσιοι τῶν φίλων, *qui inter amicos ingenui sunt:* quale illud Plinianum, *Ouorum oblonga.* [l] Præterea verbum substantiuū εἰμὶ & γίγνομαι: τούτων ἐστὶν ὁ Πλάτων, *horum* (aut *de horum numero) est Plato:* quod verbum quandoq; omittitur: vt οὐδὲ τῶν ἀδικούντων ἐγὼ, *neq; ego sum de numero nocentium.*

l *Verbum substantiuum.*

[m] Partitionis genitiuum mutant in casum partium: οἱ ἄνθρωποι, οἱ μὲν, ἀγαθοὶ, οἱ δὲ, πονηροὶ, pro τῶν ἀνθρώπων: *hominum alij probi, alij improbi,* sic τοὺς φίλους, τοὺς μὲν, ἀπέκτεινε, τοὺς δὲ πένητας ἀπέδειξε, pro τῶν φίλων, *amicorum alios quidem interfecit; alios vero, pauperes reddidit,* & ita per omnes casus.

m *Partitionis genitiuus, in casum partium mutatus.*

[n] Crebro etiam genitiuus ἐλλειπτικῶς ponitur, deficiente ἕνεκα: εὐδαιμονίζω σε τῆς τύχης, hoc est, ἕνεκα τῆς τύχης, *beatum te prædico ob felicitatem,* aut *quod ad felicitatem pertinet;* vtrumque enim significat ἕνεκα. ὢ μακάριε τῆς θέας, *beatus qui ista videris.*

n ἕνεκα *intelligitur.*

In genitiuo ponitur [o] materia; πεποίηται λίθου, *factum est è lapide,* [p] Pars, ἔπιον τοῦ οἴνου, *bibi è vino:* λαβόμενος τοῦ ποδὸς, *accipiens pede.* [q] Pretium; ὠνησάμην δύο ὀβολῶν, *emi duobus oboles.* [r] Tempus; νυκτὸς καὶ ἡμέρας σπουδάζει, *noctu & diu studet.* Temporis vero continuitas,

o *Materia.*
p *Pars.*
q *Pretium.*
r *Tempus.*
Temporis continuitas in accusatiuo & dat.

in accusatiuo, ὅλην τὴν ἡμέραν εἰργασάμην, *tota die operatus sum*: quod & in datiuo, εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἀποδημήσας, κτλ. *totis annis peregrinatus.*

ſ Aduerbia genitiuum regentia

ſ Genitiuum regunt ἅλις, *satis*: ἕνεκα, *causa*: χάριν, *gratia*: δίκην, *instar*: ἄνευ, *sine*: πλὴν, *præter*: μεταξὺ, *interim, dum*: πάρεργον, *obiter*: etiam εὐθὺ, *recta*: πόῤῥω, *procul*: ἄπο pro ἄποθεν, *procul ab*: ἔξω, *extra*: χωρὶς, *sine*. & cætera aduerbia localia. ποῦ, *vbi?* πόθεν, *vnde?* Item φεῦ, *heu*: ὦ, *ô*: βαβαὶ, *papæ*: ἡράκλεις, *hercule, dij boni*: οἴμοι, *hei mihi*: & huiusmodi exclamationes.

Localia.

Exclamationes.

t Datiuo tribuuntur verba Sequendi: Certandi: Passiuè capta.

t Datiuo tribuuntur verba sequendi, ἀκολουθῶ, ἕπομαι, *sequor*. Certandi, ἐρίζω *contendo*: πολεμῶ, *belligero*: ἀγωνίζομαι, *certo*: μάχομαι, *pugno*. Quæcunq; passiuè capiuntur: πεποίηταί μοι, *factum est mihi*: pro ὑπ' ἐμοῦ, *à me*: ἄγνωστον τοῖς πολλοῖς, *vulgo ignotum.*

u Composita à σὺν & ὁμοῦ.

u Composita à σὺν & ὁμοῦ: σύντροφος, *collactaneus*: ὁμόψηφος, *consentiens, eiusdem sententiæ.*

x Causa: Instrumentum: Modus actionis: Pretium.

x Datiui casus est Causa; φθόνῳ ταῦτα ποιεῖ, *inuidia hæc facit.* Instrumentum, ἀπέκτεινε τῷ ξίφει, *interfecit gladio.* Modus actionis; τίνι τρόπῳ γράφεις, *quo modo scribis?* Et quandoque pretium: Chrysostom. ἰδίῳ θανάτῳ τὸ ποίμνιον πριάμενος, *propria morte gregem emens.*

y Datiuum habent cum genitiuo, ἀμφισβητῶ, *dubito, contendo* : μετέχω, *participo* : κοινωνῶ, *communico* : συγγινώσκω, *ignosco* : φθονῶ, *inuideo* : & impersonalia, δεῖ, *oportet* : μέτεσι, *adest* : μέλει, *cura est* : μεταμέλει, *pœnitet*. — y *Verba quæ datiuum habent cum genitiuo.*

z In datiuo pronominis αὐτός, sæpenumero intelligitur præpositio σύν: vt ἀποτεμὼν αὐτοῖς ὠλέναις τὰ πτερά, hoc est, σὺν αὐτοῖς, *vna cum ipsis vlnis pennas amputans.* — z σύν *intelligitur.*

a Accusatiuum admittit quoduis verbum nominis ab eo deducti, τοιούτους γάμους γαμῶν *tales nuptias iniens* : ἀδικῶ σε ἀδικίαν, *afficio te iniuria* : aut nominis relatiuum, ἡ ἀδικία ἣν ἀδικῶ σε, *iniuria qua te afficio.* — a *Accusatiui constructio.*

b Vbique locus est accusatiuo, si intelligas κατά : Σύρος καὶ τοὔνομα καὶ τὴν πατρίδα, *Syrus & nomine & patria.* sic Virgil. *cætera Graius.* * Et qualia sunt Poëtis nostris vsitatiora, *fractus membra*, & similia : ijs Græci passim vtuntur : τὴν ῥῖνα κορύζης μεστός, *nares muco plenus* : κόσμιος τὴν ἀναβολήν, *moderatus in vestitu* : τὸ σχῆμα εὐπρεπής, *habitu decorus.* — b κατὰ *sæpe subauditur.*

c Passiua regunt accusatiuum verbi actiui : vt ἐπιτρέπεις ἐμοὶ τὴν δίαιταν, *defers mihi arbitrium* : sic passiuè, ἐπιτρέπομαι τὴν δίαιταν, *deferor arbitrium*, pro *arbitrium mihi defertur* : & ἐγχειρίζομαι ταύτην τὴν — c *Passiua cum actiuorum accusatiuo.*

ἐπιμέλειαν, committitur hæc mihi cura.

d Verbalia in έον. — d Verbalia in έον, verbi sui postulant accusatiuum, γραπτέον ἐμοὶ ἐπιστολὴν, *scribendum est mihi epistolam.* Interdum secūdus accusatiuus in vicem datiui succedit, ἰατέον τὴν νόσον ἀμελοῦντα τῆς αἰτίας, *madendum est morbo neglecta morbi causa.*

Secundus accusatiuus in vicem datiui.

e Accusatiuus pro genitiuo. Accusatiuus pro datiuo. — e Attice accusatiuus pro genitiuo, ἀποστερῶ σε τὰ χρήματα, pro τῶν χρημάτων, *primo te pecuniis.* Et pro datiuo, οἷά με ποιεῖς, pro ἐμοὶ, *qualia mihi facis.*

f Infinitiui constructio. — f Quando Infinitiuus, & verbum præcedens ad eandem pertinent personam, non est opus accusatiuo reciproci: ἔφη ποιήσειν, *dixit facturum*, nempe *se*: vt Terentius, *Pollicitus sum suscepturum.*

Infinitiuus cum nominatiuo. — Infinitiuus non tam accusatiuum habet, quam nominatiuum; φησὶν αὐτὸς αἴτιος γεγονέναι, *dicit se auctorem fuisse*: οὕτως ἀπέχων τῆς ἀλαζονείας, ὥς τε πάντα εἰδὼς, μηδὲν εἰδέναι οἴεσθαι, *tam alienus ab arrogantia, vt cum omnia norit, tamen se nihil scire putet.*

g. Particulæ infinitiuo gaudentes. — g Iunguntur infinitiuo, ὡς, *vt*: ὥστε, *ita vt*: πρὶν, πρὶν ἢ, *priusquam*: μετὰ τὸ, *postquam*: ὅσον, *quoad, quasi.*

h Notio de relatiuo. — h Relatiuum eodem casu ponunt cum antecedente, χρῶμαι οἷς ἔχω βιβλίοις, *vtor libris quos habeo*: ἐκ τῶν ἐπιστολῶν ὧν ἔπεμψε, *ex epistolis, quas misit.* Hinc sunt illa, ἀνδρὶ οἵῳ σοι, *viro similis tibi*: ἄνδρα οἷόν σε, *virum similem tibi.*

i Participium tamquam pro infinitiuo cum verbis perseuerandi; *ἀγαπῶν με διατέλει, amare me perge.* Desistendi, *οὐ παύσομαι φιλῶν, non cessabo amare.* k Et cum verbis affectionem animi significantibus, *μέμνημαι ἰδών, memini vidisse: ἠγνόησαν μάτην πονοῦντες, non intellexerunt se frustra laborare.* Sic Virgilius, *sensit medios delapsus in hostes.*

i Participium pro infinitiuo cum verbis Perseuerandi, Desistendi, k Affectus animi.

l Articulo vestitum Aduerbium, fit adiectiuum; *ὁ χθὲς, hesternus.* Quod si articulus iungatur præpositioni cũ suo casu, intelligitur commodum aliquod participium, *ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, in cœlis:* nempe *ὢν* aut *οἰκῶν, existens aut habitans.*

l Articulus aduerbiis & præpositionibus iunctus.

m Præpositionum varia significatio, variat regimen. Genitiuum habent *ἐκ* vel *ἐξ, ex,* significans locum, tempus, materiam, causam: *πρὸς, ab, coram,* jurandi, officij: *πρὸ, ante,* locum tempus: *κατὰ, contra, super, de, ab: διὰ, per: μετὰ, cum: παρὰ, ab: ἀντὶ, pro, vice: ἐπὶ, circa, super:* etiam tempus significat: *περὶ, pro: ἀπὸ, à, ex: ὑπὸ, sub, præ: ὑπὲρ, super, de, pro.*

m Præpositionum constructio. Iuncta genitiuo.

Datiuum, *ἐν, in: σὺν, cum: πρὸς, iuxta: παρὰ, apud: ἐπὶ, propter, in potestate, post, super, contra: περὶ, pro, in, circa: ὑπὸ, sub.*

Datiuo.

Accusatiuum, *εἰς,* vel *ἐς, in, ad: ἀνὰ, per: κατὰ, per, secundum, circa: διὰ, propter: μετὰ, post: παρὰ, ad, præter, propter: ἐπὶ, ad,*

Accusatiuo.

in : περὶ, circa, circum, prope : ὑπὸ, sub : ὑπὲρ, supra, vltra.

De ἀμφὶ iudicandum, vt de περὶ, quod vsitatius est.

ἐν & εἰς cum suorum casuum defectu.

* Duæ ἐλλειπτικῶς ponuntnr cum genitiuo : ἐν, deficiente datiuo ; εἰς, deficiente accusatiuo : *ἐν ᾅδου, apud inferos, pro ἐν οἴκῳ τοῦ ᾅδου, in æde seu ædibus Platonis : εἰς διδασκάλου, pro εἰς οἰκίαν τοῦ διδασκάλου, in domum præceptoris.*

Dicunt præterea, οἱ περὶ Πλάτωνα, hoc est, *Plato : οἱ ἀμφὶ Σωκράτην,* hoc est, *Socrates.*

Verum istiusmodi orationis formas, & breuiter quicquid ad Græcanicas phrases attinet, doctissime persecutus est Budæus in suis Commentarijs, quod nuper & emendate & elegāter magno studiosorum bono excudit Badius, optime semper de literis meritus. Eum librum comparare sibi debet quisquis serio græcari volet.

FINIS.

DICTIONVM GRÆCARVM INDEX.

INDEX.

INDEX.

ἀναδῦν,

INDEX.

INDEX

INDEX.

INDEX.

INDEX.

INDEX.

INDEX.

T

INDEX.

INDEX.

INDEX.

ἡλικιώτης,

INDEX.

INDEX.

μεθύστα

N

INDEX.

INDEX.

INDEX.

πο-

INDEX.

INDEX.

INDEX.

φιλότη

DICTIONVM QVARVNDAM LATINARVM INDEX.

INDEX.

INDEX.

FINIS.